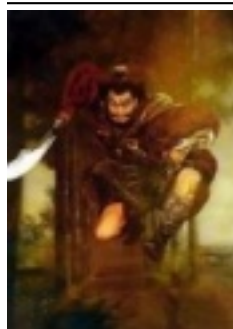

Sơn Quỷ

Contents

Sơn Quỷ	1
1. Vu Hiệp Táng Anh Hùng -y Giá Hữu Tướng Tinh	1
2. Nghi Xương Tầm Ngoại Thích -thiết Thủ Sát Cừu Nhân	6
3. Thanh Sơn Tróc Hồ Điệp -an Dương Luyện Ngọc Đường	20
4. Bắc Khứ Thu Sơn Thủy -nam Hồi Ngộ Thần Quân	35
5. Thiêu Thất Đường Đại Nhiệm -nguyệt Quý Lạc Cuồng Phong	48
6. Mục Gia Chiêu Hào Kiệt -sài Lang Lộ Chân Dung	63
7. Cốc Trung Đoạt Lệnh Phù -tổ Sơn Khiếp Thần Quân	84
8. Cốc Trung Đoạt Lệnh Phù -tổ Sơn Khiếp Thần Quân (2)	101
9. Lưỡng Thứ Phùng Mai Phục -tinh Châu Cứu Lão Đồng	116
10. Hoàng Hoa Thiêm Hôn Ước -nam Dương Kiến Cố Nhân	137
11. Đại Nham Hồ Ly Hiện -cốc Trung Nguyệt Quý Tàn	157
12. Ngưu Sơn Đắc Kỳ Trân -võng Tảo Lưỡng Mỹ Nhân	177
13. Tam Quỷ Tranh Chủ Vị -song Tiên Hí Ác Ma	195

Sơn Quỷ

Giới thiệu

Trầm Thiên Toàn, Môn Chủ của Bắc Đẩu Môn, là người có võ công cao nhất trong thiên hạ; ông đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/son-quy>

1. Vu Hiệp Táng Anh Hùng -y Giá Hữu Tướng Tinh

Châu thổ Hoàng Hà là cái nôi của dân tộc Hoa Hạ. Nhưng do sức nước chảy xiết, thường xuyên gây lụt lội nên lợi ích về mặt kinh tế chẳng bù cho những tai họa mà dòng sông này mang đến. Câu tục ngữ “Hồng nhan họa thủy” có ý nhắc đến Hoàng Hà chứ chẳng phải dòng sông nào khác. Người Trung Hoa gọi Hoàng Hà là Họa giang.

Họ đã phải đắp đê suốt đoạn hạ lưu, từ ngã ba sông Vị Thủy đến gần cửa biển.

Nhưng thỉnh thoảng đê vẫn bị vỡ từng đoạn do nước sông Hoàng Hà dâng quá cao và chảy như vó ngựa. Hoặc giả có khi dòng sông quá ác này không thích chảy theo hướng cũ mà du lịch từ phía Bắc xuống phía Nam bán đảo Sơn Đông, chiếm lấy cửa sông Hoài. Lúc ấy thì cảnh lầm than của lê thứ chẳng bút nào tả xiết.

Từ ngày có sử, người Trung Hoa đã ghi nhận lại được gần một ngàn sáu trăm lần vỡ đê và hai mươi sáu lần sông Hoàng Hà đổi dòng chảy. Ngược lại, con sông Trường Giang ở phương Nam lại hiền hòa, vun bồi một vùng châu thổ mênh mông, đóng vai trò chính trong việc nuôi sống dân tộc Trung Hoa. Do lượng nước mùa hạ rất lớn nên các tỉnh hạ du Trường Giang như Hồ Bắc, Hồ Nam, Giang Tô cũng có khi bị ngập lụt, nhưng hậu quả không lớn bằng những tai hại của Hoàng Hà ở Bình Nguyên Hoa Bắc.

Đất lành chim đậu. Dọc hai bên bờ Trường Giang có rất nhiều dân cư sinh sống, tập hợp trong những thành quách, thôn xóm hay thị trấn. Một trong những địa phương sầm uất ấy có thành Nghi Xương, thuộc đất Hồ Bắc.

Về mặt lịch sử, Nghi Xương chẳng có gì đáng kể nếu so với thành Giang Lăng cách đây hơn trăm dặm. Giang Lăng chính là đất Kinh Châu, nơi ngày xưa Quan Vân Trường trấn giữ.

Nhưng về phương diện võ lâm thì Nghi Xương lại lẫy lừng thiên hạ, người học võ nào cũng biết tiếng. Giang hồ thường dùng thành ngữ Thái Sơn Bắc Đẩu để chỉ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Nhưng ngờ đâu, tại đất Nghi Xương có Bắc Đẩu Môn, chòm sao sáng chói làm lu mờ cả hai phái kể trên. Môn chủ của Bắc Đẩu Môn Trầm Thiên Toàn là người có võ công cao siêu nhất thiên hạ. Với pho Đại Hùng Kiếm Pháp, năm ba mươi bốn tuổi, họ Trầm đã đánh bại mười tám cao thủ hạng nhất, đứng đầu cuộc luận kiếm Hoa Sơn. Giang hồ định tôn Trầm Thiên Toàn làm minh chủ của võ lâm nhưng ông từ chối, chuyên tâm xây dựng và phát triển Bắc Đẩu Môn, cơ nghiệp của dòng họ Trầm.

Người sáng lập Bắc Đẩu Môn là Bắc Đẩu Thư Sinh Trầm Thiên Khu, thân phụ của Thiên Toàn. Nước có quốc pháp, nhà có gia qui và qui củ của giòng họ Trầm cũng hơi khác lạ. Đó là việc dùng tên bảy vì sao trong chòm sao Bắc Đẩu để đặt tên cho trưởng nam. Người này sẽ kế nghiệp làm môn chủ, còn con thứ thì lại không được tham gia vào trật tự.

Do đó, bào đệ của Trầm Thiên Toàn lại có tên là Trầm Hạo Liệt, giữ chức Phó Môn Chủ. Con của Hạo Liệt sau này cùng chỉ suốt đời làm phó, trừ khi Thiên Toàn không có con trai.

Điều lệ này chẳng khác gì cách truyền ngôi Thiên Tử của các triều đại Trung Hoa.

Vì vậy, thảm kịch phát sinh cũng chẳng là chuyện lạ. Năm bốn mươi tuổi, Trầm Thiên Toàn kết hôn với Mục Kim Lan, hai mươi hai tuổi, con gái một nhà đại phú đất Nghi Xương. Năm sau, Mục tiểu thư hạ sinh một nam hài kháukhinh. Theo truyền thống, đứa bé được đặt tên là Trầm Thiên Cơ.

Cơ nhi thông minh đỉnh ngộ, gân cốt thuộc hàng thượng phẩm, năm ba tuổi đã tỏ ra hiểu võ, luyện tập cần mẫn. Trầm môn chủ quyết đào tạo ái tử trở thành đệ nhất nhân nên lòng mua những kỳ trân dị dược để bồi bổ công lực cho Thiên Cơ.

Một hôm, bằng hữu của Thiên Toàn là Vô Tích Thần Y Lý Dĩ ghé thăm. Họ Lý hết lời khen ngợi căn cơ của đứa bé ba tuổi và còn chỉ dẫn cho Trầm Môn Chủ biết nơi mọc loại linh quả có tên là Bạch Đài Hoàng quả. Loại quả quý này là kết tinh của một loại rong đá màu trắng và địa phương có Bạch Đài Hoàng quả chính là những vách đá dựng đứng ở hai bờ hẻm núi Vu Hiệp, trên sông Trường Giang.

Ba mươi năm trước, Vô Tích Thần Y đã từng may mắn tìm được một quả. Ông phối hợp với bảy dược vị nữa bào chế thành Bát Bảo Đại Lực Hoàn, uống vào tăng thêm ha mươi năm chân khí.

Trầm Môn Chủ vui mừng khôn xiết, khẩn cầu Lý Dĩ đưa mình đi Vu Hiệp. Cơ nhi nín cha phụng phụ đòi theo. Đang là tiết xuân ấm áp nên Thiên Toàn vui vẻ chấp thuận cho vợ con cùng đi. Tam Hiệp trên sông Trường Giang là một trong những thắng cảnh nổi tiếng thiên hạ, rất đáng để du ngoạn, thưởng lãm.

Nửa tháng sau, cả võ lâm chấn động vì tin gia đình Môn Chủ Bắc Đẩu Môn bỏ mạng dưới sóng nước Trường Giang trong hẻm núi Tam Hiệp. Nguyên nhân không rõ ràng nhưng có tin đồn rằng thuyền bị vỡ vì va vào vách đá.

Ngoài Trầm Thiên Toàn và vợ con, cả Vô Tích Thần Y Lý Dĩ và tám gã đệ tử chèo thuyền cũng không ai sống sót.

Đám tang được cử hành rất long trọng, kéo dài ba ngày ba đêm dù chẳng có chiếc quan tài nào cả. Sau đó, Trầm Hạo Liệt bắt đầu trở thành Bắc Đẩu Môn Chủ thay cho bào huynh đã quá cố.

Chúng ta sẽ cùng nhau xem qua địa thế Tam Hiệp để có thể hiểu vì sao mà vô lâm lại tin vào việc thuyền của Trầm Thiên Toàn dễ dàng bị tan nát khi đi vào Tam Hiệp.

Thực chất, Tam Hiệp là đoạn đông Trường Giang dài bốn trăm dặm, từ trấn Phụng Tiết trên đất Tứ Xuyên đến gần thành Nghi Xương, Hồ Bắc. Sông Trường Giang hùng vĩ mênh mông bắt nguồn từ Tây Tạng chảy đến thành Bạch Đế, Phụng Tiết thì thắt lại, mặt sông chỉ còn rộng độ mười mấy trượng. Hai bên bờ là vách đá dựng đứng, quái thạch lởm chởm tựa răng quỷ. Lòng sông hẹp nên sức nước chảy ào ào như thác lũ.

Bắt đầu là Cù Đường Hiệp, tuy chỉ dài độ mười sáu dặm nhưng lại hùng vĩ nhất.

Kế đến là Vu Hiệp dài thăm thẳm, vách đá cao vút, mây khói mù mịt che cả ánh dương quang. Hẻm Vu Hiệp có đến mười ba ngọn núi, trong đó nổi tiếng nhất là Thần Nữ Phong, dáng vóc như một thiếu nữ yếu điệu, khom lưng đứng nhìn dòng sông. Tương truyền ngọn núi này là hóa thân của Tây Vương Mẫu, bà vợ già dừ dằn của Ngọc Hoàng Thượng Đế. Thuyền đi vào Vu Hiệp như đi vào động tiên :

mây mù từng đoá nổi bông bành, sương mỏng như màn the khiến cảnh vật thêm phần huyền ảo.

Hẻm thứ ba là Tây Lăng Hiệp dài trăm rưỡi dặm, nhiều cồn bãi, đá ngầm. Ở đây, nước réo như sôi, chảy xiết và có nhiều vùng xoáy, nhiều khúc quanh co. Tây Lăng Hiệp gồm bốn hẻm núi là hẻm Bình Thư Bảo Kiếm, hẻm Gan Trâu Phổi Ngựa, hẻm Không Lệnh và hẻm Đăng Ảnh. Nguy hiểm nhất là hẻm Đăng Ảnh, gập cong hình góc vuông.

Do địa hình Tam Hiệp hiểm nghèo như vậy nên việc ai đó đưa phỏng đoán rằng thuyền của Trầm Môn Chủ gặp nạn ở hẻm Tây Lăng Hiệp là hợp lý.

Nhưng họ quên một điều là Tam Hiệp sát với Nghi Xương, và những đệ tử theo họ Trầm đều là người thông thạo vùng hiểm địa này, nếu không thì Trầm Thiên Toàn đâu dám nhen vợ con theo.

Chín năm sau, trên dòng nước xiết của hẻm Vu Hiệp lại xảy ra biến cố. Một lão nhân râu dài, áo trắng đang cố giữ cho chiếc thuyền con vun vút xuôi dòng được an toàn. Không phải lão ta đang du lịch thăm thú cảnh vật kỳ ảo của Tam Hiệp mà là đang bị truy đuổi bởi bốn chiếc thuyền khác ở phía sau.

Trên lưng Bạch Y lão nhân cắm xiên hai mũi trường tiễn, máu nhuộm đỏ. Khoảng cách mỗi lúc một gần vì thân thuyền của phe truy sát dài hơn và có đến bốn tay chèo.

Trên mũi của một trong bốn chiếc thuyền phía sau là một đại hán râu hùm hàm én, tuổi độ bốn mươi lăm. Thân hình gã lực lưỡng, oai phong, võ phục vàng bó sát, ngực áo thêu bảy ngôi sao. Những người này không phải cao thủ Bắc Đẩu Môn mà lại là Bang chủ Thất Tinh Bang Khổng Chính, hùng cứ đất Phù Lăng của sông Ô Giang.

Thất Tinh Bang ra đời sau khi môn chủ của Bắc Đẩu Môn Trầm Thiên Toàn tử nạn. Trước đây, nó chỉ là một bang hội nhỏ bé có cái tên khiêm tốn là Ô Giang Thủy trại.

Theo lẽ luật bất thành văn của giang hồ thì môn phái ra đời sau không được trùng tên với bang hội có trước. Thất Tinh và Bắc Đẩu thực ra cũng chỉ là một. Thế mà đương kim môn chủ Bắc Đẩu Môn Trầm Hạo Liệt không hề có phản ứng gì thì quả là rộng lượng.

Trở lại với cuộc đuổi bắt trên mặt nước âm u Vu Hiệp, ta thấy Khổng Chính đang quát vang nói với nạn nhân của mình:

- Lý Dĩ. Lão hầy bó tay đi, bốn nhân hứa sẽ tha mạng và hậu đãi.

Té ra lão nhân bạch bào kia lại là Vô Tích Thần Y, bạn của Trầm Thiên Toàn, người mà ai cùng tưởng rằng đã chết.

Lý thần y căn rằng không nói năng gì, giữ chặt mái chèo, tiến vào vùng sương khói dày đặc phía trước mặt.

Đoạn sông này cực kỳ u ám vì bị ngọn Thần Vũ Phong nghiêng đầu che phủ.

Thuyền của họ Lý bỗng đi chệch vào vách đá hướng Bắc. Ông bất ngờ lao vút lên, chụp lấy những sợi dây leo để mặc thuyền con trôi đi. Sương mù đã che lấp nhãn tuyến nên phe Khổng Chí không nhận ra, tiếp tục đuổi theo thiếc thuyền không. Được vài chục trượng, thuyền của Lý Dĩ do không người điều khiển va vào đá vỡ tan. Thất Tinh Bang Chủ đuổi đến nơi, chỉ thấy chiếc thuyền vướng vào tảng đá ngầm ở bờ Nam. Họ Khổng bán tín bán nghi, không dám chắc rằng Vô Tích Thần Y còn sống hay đã chết.

Nhắc lại Lý Dĩ bỏ thuyền nhảy lên vách, nhanh nhẹn chuyển về hướng đông, tìm lối đi vòng ra phía sau Thần Nữ phong. Ông đã chuẩn bị rất chu đáo cho cuộc tẩu thoát này nên mang theo đầy đủ linh dược trị thương. Hơn nữa, tên kia không xuyên phủ tạng, chẳng đáng ngại đối với một bậc danh y.

Bằng bó xong, Lý Dĩ đi lên hướng Bắc. Chiều hôm ấy, ông đến bìa khu rừng Thần Y Giá, nằm giữa Tam Hiệp và sông Hán Thủy. Thần Y Giá là khu rừng nguyên sinh rộng đến hơn vạn dặm vuông, nổi tiếng thiên hạ vì đã đi vào truyền thuyết dân gian.

Thời thượng cổ, vua Viêm đế đã đến đây hái cỏ Bách trị bệnh cho dân địa phương. Loại cỏ quý này mọc cheo leo trên vách đá trong khu vực rừng nên nơi này có tên là Thần Y Giá.

Truyền thuyết thứ hai có từ thời chiến quốc, nói về một loại người rừng tên gọi Sơn Quỷ. Chúng cao đến hơn nửa trượng, tóc dài, không đuôi, lông bao phủ khắp thân, miệng rộng và đi bằng hai chân. Sổ sách đã ghi nhận rằng có nhiều người nhìn thấy Sơn Quỷ? trong lòng Thần Y Giá.

Ngoài vẻ huyền bí, khu rừng mệnh mông này còn có đến hai ngàn loài thực vật và hai mươi loài thú hiếm. Chính đàn cọp, beo, gấu, sói đã khiến loài người sợ hãi, chẳng dám vào để chặt phá.

Nhưng đối với một bậc cao thủ võ lâm như Lý Dĩ thì rừng Thần Y Giá chẳng có gì đáng sợ và còn là kho thuốc quý giá giúp ông trị lành vết tiền thương. Thần y nuốt vài viên linh đan cho đỡ đói rồi trèo lên cây nghỉ qua đêm.

Sáng ra, ánh dương quang và tiếng chim rừng ríu rít không đánh thức được họ Lý nhưng ông giật mình vì có bàn tay sần sùi, thô nháp đang sờ mặt mình. Có vẻ như loài khỉ vượn nào đó đang tò mò tìm hiểu.

Nhớ đến truyền thuyết về Sơn Quỷ, Lý thần y chợt dạ, không dám vọng động.

Ông hé mắt quan sát thử, nhận ra một quái vật tóc dài đen nhánh loà xòa phủ mặt. Nó không cao lớn như lời truyền tụng mà chỉ bằng một đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi.

Ngay lớp lông trên người cũng thưa thớt, nhỏ mịn. Gió xuân thổi tung mái tóc quái vật để lộ gương mặt rám nắng của một cậu bé. Gương mặt không có lông nên Lý Thần Y dễ dàng nhận ra vẻ tuần tú và đường như quen thuộc. Đôi mắt đen huyền kia đang nhìn ông với vẻ hiếu kỳ, thân thiết pha chút vui mừng và không hề có ác ý.

Lý thần y cố nằm yên suy nghĩ xem dung mạo này giống ai. lát sau, ông rùng mình nhớ đến Bắc Đẩu Môn Chủ Phụ nhân Mục Kim Lan, người đã bị loạn tiễn của bọn mai phục bắn chết trên mặt nước Vu Hiệp chín năm trước.

Họ Lý tự hỏi rằng phải chăng Trầm Thiên Toàn đã đưa được con thơ vào bờ dù trên người cắm đầy tên ? Ngày ấy, thuyền của họ chậm chạp ngược dòng nước xiết, đi vào Vu Hiệp, Lý thần y cùng phu thê Trầm Môn Chủ đứng ở mũi thuyền quan sát những vách đá để tìm Bạch Đài Hoàng Quả. Cơ nhi thì đang ngủ trưa trong khoang Bát ngò, một trận mưa tên từ những chiếc thuyền con neo chặt trong đám đá tảng bờ Nam, ngụy trang bằng cành lá đã trùm lấy họ. Lý Dĩ và Trầm phu nhân đứng gần mép thuyền nên rơi ngay xuống nước. Hình ảnh cuối cùng mà họ Lý nhìn thấy là thân thể đầm máu vì sáu mũi tên của Trầm Thiên Toàn. Lý thần y được phe đối phương vớt lên đưa về Ô Giang Thủy trại giam cầm. Khổng Chính mưu đồ bá chủ nên muốn ông sống sót mà phục vụ gã. Nhờ thuốc giải của ông mà Ô Giang thủy Trại đánh bại Môn Bang bành trướng khắp Quý Châu, trở thành một Thất Tinh Bang hùng mạnh.

Nghĩ đến câu trời cao có mắt, Lý Dĩ bồi hồi khẳng định rằng quái vật này có thể là Trầm Thiên Cơ, đứa con của bạn mình. Ông mở mắt nhìn vào mặt cậu bé và hỏi :

- Có phải Cơ nhi đây không ?

Quái nhân cười rạng rỡ, gạt đầu vỗ ngực, miệng phát ra những âm thanh của loài khỉ. Kể từ hôm ấy, Vô Tích Thần Y ở lại rừng Thần Y Giá dạy Thiên Cơ.

Chín năm trước, Trầm Thiên Toàn đã kẹp ôm con nhảy xuống nước bơi vào bờ.

Nhưng do vết thương quá trầm trọng, ông chỉ chạy được vài dặm là táng mạng, bỏ lại đứa bé ba tuổi ở lại bìa rừng Thần Y Giá.

Tiếng khóc của Cơ nhi đã lọt vào tai một cặp người rừng. Họ xuất hiện, đưa cậu bé về nuôi dưỡng. Cuộc sống man rợ đã biến Cơ nhi thành một kẻ nửa người nửa thú.

Cậu quen đi ngôn ngữ của loài người nhưng trong ký ức vẫn còn lại chút hình bóng của người thân. Do vậy, khi gặp lại Vô Tích Thần Y, Cơ nhi đã cảm thấy dung mạo của ông rất quen thuộc, thân thiết.

Lý thần y quyết tâm đưa Cơ nhi trở về với xã hội loài người. Ông khổ công dạy cậu bé nói, viết và võ nghệ. Ông ngạc nhiên trước sức mạnh phi thường và sự nhanh nhẹn tuyệt luân của Thiên Cơ. Có lẽ đôi Sơn Quỷ kia đã cho Cơ nhi ăn một loại kỳ trân gì đó nên trong người cậu tiềm tàng một luồng chân khí rất hùng hậu. Nhờ vậy, khi rèn luyện đạo gia tâm pháp của phái Không Động, Cơ nhi tiến bộ rất nhanh.

Trong võ lâm, Lý Dĩ chỉ nổi tiếng như bậc thần y có tài diệu thủ hồi xuân. Rất ít người biết rằng võ công của ông chẳng kém Trầm Thiên Toàn một bậc. Họ Lý xuất thân từ núi Không Động trên đất Cam Châu. Ba mươi năm trước, ông vô tình đánh chết bằng hữu chí thân của mình nên thể không dùng đến võ công nữa.

Nhưng trở trêu thay, trong lúc hành nghề thầy thuốc cứu đời, Lý Dĩ lại được một bệnh nhân tặng cho pho bí kíp Long Hồ Chân Giải. Tuyệt học này là của một bậc kỳ nhân có danh hiệu Long Hồ Tử, tạ thế đã gần trăm năm.

Chín năm leo trèo chạy nhảy như khỉ vượn đã khiến da lòng bàn chân Cơ nhi chai sần và cứng như sừng. Cánh tay và ngón tay của cậu cũng dài hơn bình thường.

Điều này khiến Thiên Cơ vụng về khi học viết chữ nhưng lại vô cùng đắc dụng khi thi triển pho Long Hồ Thần Thức. Với đôi bàn tay ấy, Thiên Cơ có thể chụp bắt đao kiếm ma oặc chẳng sợ bị tổn thương.

Cơ nhi cũng đã dẫn Lý thần y lên đỉnh ngọn núi cao nhất trong rừng Thần Y Giá, nơi cư trú của đôi Sơn Quỷ. Hai quái nhân này đã chết từ ba năm trước nhưng trong hang của họ vẫn còn lại một ít di vật.

Ngoài xương cốt của Trầm Thiên Toàn còn có một hộp đồng và một chiếc vòng thép kỳ lạ. Hai vật này do đôi Sơn Quỷ nhặt được ở đâu đó trong khu rừng mênh mông, rậm rạp. Chiếc vòng thép có đường kính độ hơn gang tay, dường như là vũ khí vì hơn nửa vòng hơi dẹp và rất sắc bén.

Lý Dĩ mở hộp đồng, tìm thấy một quyển sách da dê củ kỹ. Ông mừng rỡ nhận ra đây là pho tuyệt học Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ của Thiết Hoàn Ma Quân, người đã ngạo thị võ lâm bốn mươi năm trước.

Sau mười năm khổ công đào luyện, Lý Dĩ tin rằng Thiên Cơ đã đủ sức báo gia thù, liền đưa chàng trai hai mươi hai tuổi này về Nghi Xương.

Tuy Thất Tinh Bang Chủ Khổng Chích không hề để lộ ra vai trò chủ mưu của Trầm Hạo Liệt nhưng Lý thần y vẫn đoán ra. Nếu Hạo Liệt không có dã tâm thì làm sao họ Khổng biết Trầm Thiên Toàn đi Tam Hiệp mà mai phục? Tuy nhiên, muốn kết tội Trầm Hạo Liệt thì phải có chứng cứ. Sự việc xảy ra đã gần hai mươi năm. Lý Dĩ sẽ lấy gì để chứng minh thân phận của Thiên Cơ? Ai sẽ tin ông, và dù có tin, họ cũng chẳng làm gì được Trầm Hạo Liệt. Giờ đây, lão ta là người có võ công cao nhất võ lâm.

Nhưng trước khi thực hiện được ý định này thì Vô Tích Thần Y lâm trọng bệnh.

Ông đã bảy mươi chín tuổi, lại không quen với nếp sống thiếu thốn gian khổ nơi rừng sâu nên đã kiệt lực.

Trước khi qua đời, Lý Dĩ dặn dò Thiên Cơ rất kỹ lưỡng, chỉ dạy cho chàng những bước đi trong việc báo thù.

2. Nghi Xương Tầm Ngoại Thích -thiết Thủ Sát Cừ Nhân

Sáng ngày đầu tháng hai, trước cửa Mục Gia Trang xuất hiện một chàng trai cao gầy, da ngăm đen, gương mặt có nét đẹp đơ dằng của nữ nhân.

Chỉ khi chàng ta mở miệng nói, mới để lộ hai răng nanh sắc nhọn như răng sói.

Bộ y phục vải trên người tuy mới nhưng lại là của bậc lão nhân và không hợp với lứa tuổi của chàng trai.

Người này chính là Trầm Thiên Cơ. Chàng vâng theo di mệnh của Vô Tích Thần Y, tìm đến nhà ngoại tổ phụ nương náu. Không phải với thân phận của cháu ruột thất lạc, mà là một người bà con xa !

Thiên Cơ phải có thời gian làm quen với nếp sống loài người, và cũng để điều nghiên tình hình Bắc Đẩu Môn.

Với vài nén vàng ít ỏi mà đôi dĩa nhân đã thu nhặt từ xác Trầm Thiên Toàn, chàng mua sắm y phục, giày vải. Tất nhiên là theo mẫu bộ quần áo duy nhất trên người sư phụ Lý Dĩ.

Giờ đây, Thiên Cơ ngơ ngác, tần ngần đứng trước tòa Mục gia trang đồ sộ của ông bà ngoại. Đây là Cơ ngơi sang trọng và lớn nhất Nghi Xương. Mục lão trang chủ là đại phú trong ngành kinh doanh thảo dược, cung cấp thuốc cho các dược phòng của cả vùng Hoa Nam, Hoa Trung.

Cuối cùng, Thiên Cơ cũng đủ dũng khí để gõ cửa. Một gã gia đình ló ra hỏi:

- Túc hạ muốn hỏi ai ?

Thiên Cơ theo lời của Lý Dĩ chỉ về đáp:

- Tại hạ là Mục Thiên Cơ, quê Cam Châu, xin vào bái kiến Mục trang chủ !

Trang chủ Mục Nhật Tổng cũng xuất xứ ở đất Cam nên gã gia đình tưởng chàng là họ hàng ở quê xa, liền vui vẻ dẫn vào.

Vô Tích Thần Y vốn có họ với trang chủ phu nhân nên đã mai mối Mục tiểu thư - mẹ Thiên Cơ - cho bằng hữu là Thiên Toàn. Chính vì vậy ông rất tỏ tường lai lịch của vợ chồng trang chủ. Nay Thiên Cơ giả làm cháu họ xa của Mục Nhật Tổng thì chẳng khó khăn gì ! Hơn nữa, theo lời gã gia đình thì ông bà ngoại chàng đều đã qua đời, chỉ còn lại trưởng nam là Mục Tử Phát, bào huynh của mẹ chàng. Lão chỉ về quê Cam Châu vài lần tất sẽ chẳng biết hết họ hàng.

Mục trang chủ và Mục phu nhân nghe nói có người ở cố quán ra thăm, mừng rỡ chào đón.

Thiên Cơ quỳ xuống lạy:

- Tiểu diệt Mục Thiên Cơ, cháu nội của Mục Bằng, xin bái kiến biểu thức, biểu thăm !

Mục Tử Phát cười ha hả:

- Không ngờ tứ thúc lại có một đứa cháu nội khôi ngô tuấn tú thế này !

Cháu mau đứng lên, lại đây để lão phu hỏi han chuyện quê hương !

Mục Tử Phát đã năm mươi hai, còn Mục phu nhân cũng năm mươi, nhờ sống cảnh giàu sang phú quý, lại tinh thông y dược nên vẫn còn tráng kiện, trẻ trung.

Mục phu nhân buột miệng hỏi lại:

- Người cũng tên Thiên Cơ sao ?

Mục trang chủ giật mình nhìn kỹ chàng trai, rồi lẩm bẩm:

- Lạ thật ! Sao người lại có nét giống với bào muội Kim Lan của lão phu, và trùng tên với con của nó nhỉ ?

Thiên Cơ đáp:

- Tiểu diệt cũng là người họ Mục nên có giống biểu cô cũng là chuyện thường !

Mục Tử Phát hỏi han chuyện quê hương qua loa vì bản thân lão cũng chỉ biết vài người. Lão vui vẻ bảo:

- Hiền điệt đã tìm được đến đây thì cứ ở lại đây làm việc cho lão phu ! Thế người có những khả năng gì ?
- Bẩm biểu thúc ! Tiểu điệt học qua ngành dược thảo, có thể phân biệt thuốc tốt xấu !

Mục Tử Phát hân hoan nói:

- Hay lắm ! Lão phu sẽ bố trí cho người một công việc nhàn hạ Ở kho dược thảo phía sau trang.

Lão cho thị tỳ gọi tổng quản dược khố tên là Trần Sinh lên, giao phó Thiên Cơ.

Họ Trần tuổi độ sáu mươi, dáng người gầy gò, trán cao, mắt sắc như chim ưng, lúc nào cũng kè kè một chiếc toán bàn.

Trần Sinh đưa Thiên Cơ vào khu vực chứa thuốc phía sau trang bố trí ở chung với đám phu khuôn vác và phơi phóng dược thảo. Ông lạnh lùng nói:

- Tuy người là cháu họ của trang chủ, nhưng nếu ỷ lại vào điều ấy mà lười biếng thì lão phu sẽ đuổi ngay !

Thiên Cơ lặng lẽ gật đầu. Kể từ hôm ấy, chàng trở thành một gia nhân cần mẫn và ít nói. Bọn phu biết chàng là cháu họ trang chủ nên sinh lòng đổ kỵ, cố tình dồn đẩy cho Thiên Cơ những bao thuốc nặng nề nhất, nhưng chàng vẫn thản nhiên mỉm cười.

Lúc không có việc, Thiên Cơ ngồi bất động hàng canh giờ để chiêm nghiệm những chiêu thức trong hai pho tuyệt học Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ và Long Hồ Thần Thức.

Trưa ngày thứ tư, gã Đỗ Cẩn, trưởng toán phu khuôn vác đến gạ chàng đánh bạc.

Thiên Cơ lắc đầu:

- Tiểu đệ không biết chơi !

Đỗ Cẩn nhăn mặt:

- Làm thân nam tử mà không biết Cờ bạc thì có khác gì đàn bà ! Hay là người muốn để dành tiền cưới vợ ?

Chàng chưa kịp đáp thì tổng quản Trần Sinh xuất hiện:

- Đỗ Cẩn ! Người mau điều người ra sân trước dọn dẹp phân và nước tiểu. Thương lái ở Quý Châu vừa mang đến một con gấu đen và một con Kim Tiền Báo !

Đỗ Cẩn cười đều cáng, bảo Thiên Cơ:

- Người không đánh bạc thì chịu khó làm việc này vậy !

Chàng thản nhiên đứng lên, đi theo Trần tổng quản. Mục gia trang được chia làm hai phần, ngăn cách bởi bức tường ngang cao vút, nơi cư trú của gia đình chủ nhân.

Phần sau chính là khu vực của những dãy nhà kho chứa thuốc sống, vòng quanh một sân gạch rộng.

Ngoài dược thảo, Mục gia trang còn kinh doanh cả những dược vị có trong cơ thể dã thú như:

mật gấu, xương cọp, xương báo ... chúng được đưa từ các nơi về, nhốt trong những dãy chuồng kiên cố, chờ đưa lên kinh bán cho các đại thần, hay nhà quyền quý.

Người mua muốn bảo đảm độ xác thực nên thường mua thú sống về làm thịt, cũng có người đem về nuôi dưỡng để làm thú cảnh.

Lúc này, cả gia đình Mục trang chủ đều có mặt ở thềm đại sảnh để xem hai con thú dữ. Đây là lần đầu tiên Thiên Cơ thấy mặt tiểu thư Mục Lan Quỳnh, ái nữ của Mục Tử Phát, và là biểu tỳ của chàng.

Cạnh nàng là trượng phu Lưu Vân Khuyết, cùng đưa con gái bốn tuổi tên Tiểu Hà.

Hai chiếc cũi gỗ đã được đưa từ xe ngựa xuống sân gạch. Hai con thú lồng lộn, phát ra những tiếng gầm gừ ghê rợn.

Khách hàng là một lão già đen nhèm, tai đeo vòng vàng, đang xun xoe ngả giá với Mục trang chủ. Lão cố xin thêm vài chục lượng để bù đắp cho nỗi gian khổ trên đường vận chuyển.

Bồng Tiểu Hà rời thêm sảnh, thích thú chạy về phía hai chiếc lồng thú.

Cạnh lồng còn có sáu hán tử người Miêu nên chẳng ngại lắm vì họ sẽ không cho Tiểu Hà đến quá gần.

Chỉ mình Mục tiểu thư lo lắng chạy theo gọi:

- Hà nhi ! Con không quay lại thì mẫu thân sẽ đánh đòn đấy !

Cô bé đã chạy được nửa đường còn cách cũi gỗ khoảng ba trượng. Nó dừng lại cười bảo:

- Chúng ở trong lồng đâu có gì mà mẫu thân phải sợ ?

Lan Quỳnh đã đến nơi tắt yêu con gái rồi bỗng lên. Bất ngờ, con gấu đen giận dữ húc mạnh vào cửa lồng làm tung chốt, rồi lao về phía Mục tiểu thư. Có lẽ nó đã quây phá nhiều trên đường nên cũi gỗ yếu đi.

Mọi người kinh hãi thét lên nhưng chẳng thể làm gì được nữa. Lan Quỳnh sợ đến nhũn cả chân, chỉ biết ôm chặt con thơ mà chờ chết !

Trong lúc thập tử nhất sinh ấy, Mục tiểu thư bỗng nhận ra có bóng người lướt đến, ôm mình nhẩy ra khỏi móng vuốt của ác thú. Lan Quỳnh có cảm giác như được một cơn lốc nhấc lên, cuốn bay đi.

Người này đặt nhẹ mẹ con tiểu thư xuống rồi tung mình ngược lại, đuổi theo con gấu.

Nó hực mất mục tiêu ban đầu, thuận đà lao về phía thềm đại sảnh. Cả nhà đã nhốn nháo, kinh hoàng, đứng cả lên và bỏ chạy. Nhưng Mục phu nhân vì quá sợ hãi nên ngã vật xuống, chẳng sao di chuyển nổi nữa.

Tổng quản Trần Sinh vung chiếc bàn toán bằng thép đập vào đầu con vật, nhưng nó đã quạt ông bay sang một bên.

Con ác thú đứng dựng lên, gầm thét rồi chụp lấy trang chủ phu nhân. Thời may, gã gia nhân áo xanh đã đến kịp, vung cước đá vào mõm con gấu. Cú đá ngàn cân đã đẩy bật ác thú ngã ngửa, rời khỏi thềm sảnh.

Mục trang chủ đã nhận ra đứa cháu nghèo hèn của mình, mừng rỡ thét lên:

- Thiên Cơ giỏi lắm !

Ông lật đật chạy đến đỡ phu nhân lên. Mọi người cũng đã hoàn hồn ló ra xem cảnh Thiên Cơ đánh gấu.

Chàng trai mảnh khảnh này đang liên tiếp giáng vào cơ thể của con vật những đòn quyền cước như sấm sét và miệng phát ra những âm thanh kỳ lạ. Sau một hồi, con gấu mất hẳn vẻ hung hãn, đứng im nhìn Thiên Cơ với vẻ sợ hãi.

Chàng nắm chùm lông cổ, dẫn nó trở lại chuồng trước sự ngỡ ngàng, nghi hoặc của mọi người.

Lão thương nhân người Miêu vái dài, ánh mắt đầy vẻ tôn thờ:

- Tiểu huynh đệ quả là bậc thần nhân, biết cả cách nói chuyện với dã thú. Ở Miêu Cương, chỉ có mình đại pháp sư là có khả năng này !

Mục trang chủ bước đến, ôm Thiên Cơ mà cười ha hả:

- Cơ nhi ! Cháu là đại ân nhân của cả nhà. Không ngờ họ Mục ta lại có một người thần dũng như ngươi.

Mục Lan Quỳnh cũng nghiêng mình thỏ thẻ:

- Ôn cứu mạng của biểu huynh, tiểu muội suốt đời ghi nhớ !

Đôi mắt hung huyền của người thiếu phụ chan chứa niềm ngưỡng mộ, và dường như có chút đấm say, khiến Thiên Cơ rung động.

Chàng lúng túng cúi đầu đáp lễ mà chẳng nói gì.

Tiểu Hà chạy đến nắm tay Thiên Cơ, nói ríu rít:

- Biểu bá còn giỏi hơn cả Vô Tòng trong đoàn hát tuồng. Hay là ta thả cả con báo kia ra để biểu bá đánh nó cho mọi người xem thử !

Cả nhà bật cười trước ý nghĩ ấy. Nhưng Lưu Vân Khuyết đã lạnh lùng mắng:

- Trẻ con chỉ nói bậy. Gấu chậm chạp nhưng báo thì nhanh nhẹn, thả ra ai mà bắt nổi !

Họ Lưu mặc cảm mình yếu đuối nên sinh lòng ganh ghét với Thiên Cơ !

Tiểu Hà bị cha mắng, cúi đầu chạy về bên mẹ, nước mắt lưng tròng.

Mục phu nhân cứng cháu bực bội trách:

- Sao hiền tế lại nặng lời với trẻ thơ như vậy ?

Vân Khuyết vội cúi đầu nhận lỗi.

Sau sự kiện này, Thiên Cơ được hậu đãi như thượng khách. Mục trang chủ không cho chàng làm việc ở kho thuốc nữa, mà giao chức võ sư hộ viện, huấn luyện võ nghệ cho bọn gia nhân.

Khi trang chủ ra ngoài, Thiên Cơ được tháp tùng làm hộ vệ. Cô bé Tiểu Hà luôn quần quýt lấy chàng và đòi học võ. Lưu Vân Khuyết không đồng ý nhưng phu thê trang chủ lại tán thành.

Địa điểm dạy võ cho Hà nhi là vườn hoa ở hậu viện. Do vậy, Mục tiểu thư luôn có mặt, tiếng là chăm sóc con thơ, nhưng thực ra là phục vụ luôn cho cả Thiên Cơ.

Nàng và cả thị tỳ Tiểu Cúc chuẩn bị trái cây, nước uống và khăn lau. Chồng nàng Lưu Vân Khuyết ghen hờn đến tím cả ruột gan mà không sao mở miệng được. Vả lại, gã bị ngập chìm trong việc kinh doanh của Mục gia trang nên cũng chẳng có thì giờ.

Vân Khuyết là nam tử của cố tri huyện Nghi Xương Lưu Trụ, bằng hữu của Mục trang chủ. Gã và Lan Quỳnh được chỉ phúc vi hôn nên trở thành chồng nàng. Do song thân đều đã mất, Vân Khuyết ở rể ở Mục gia trang, sau này thừa kế sản nghiệp dòng họ Mục.

Chính vì vậy mà người trong trang gọi Lan Quỳnh là tiểu thư, còn Vân Khuyết là thiếu gia ! Nếu ở nhà gã thì danh xưng Lan Quỳnh sẽ là thiếu phu nhân !

Thân gởi rể cũng nhiều cay đắng, nhưng họ Lưu cố nhẫn nhục, chờ ngày cha mẹ vợ qua đời. Gã chẳng yêu thương gì Lan Quỳnh, nhưng sự có mặt của Thiên Cơ cũng là cái gai trong mắt.

Cuối tháng hai, Mục trang chủ gọi Thiên Cơ vào thư phòng, cạnh ông có cả Mục phu nhân. Tử Phát nghiêm nghị nói:

- Cơ nhi ! Vợ chồng lão phu tặng ngươi năm trăm lượng vàng để tỏ lòng biết ơn.

Còn lương tháng sẽ là hai trăm lượng bạc !

Thiên Cơ kính cẩn từ chối:

- Bẩm thúc thẩm ! Tiểu diệt may mắn được chút võ nghệ, dù đối với người ngoài cũng phải ra tay tương trợ, huống hồ gì chúng ta là thân thích ? Số vàng này tiểu diệt quả không dám nhận ! Còn mức lương hai trăm lượng, ngang với người phục vụ đã ba chục năm như Trần tổng quản, khiến lòng tiểu diệt rất áy náy. Công việc hàng ngày cũng nhàn hạ, tiểu diệt chỉ xin năm mươi lượng là đủ !

Mục phu nhân bật cười:

- Không ngờ trên đời lại có kẻ biết chê vàng bạc ! Cơ nhi không nhận sẽ khiến lão thân buồn đấy !

Thiên Cơ lúng túng suy nghĩ, lát sau nói:

- Nếu vậy xin thúc thẩm gởi số vàng kia về Cam Châu, chia cho những người nghèo khó trong giống họ, nhưng đừng nói là của tiểu diệt !

Mục trang chủ vỗ vai chàng cười khanh khách:

- May mà mỗi năm lão phu đều gởi vạn lượng vàng về quê giúp đỡ họ hàng, nếu không thì đã phải xấu hổ với người rồi !

Ép mãi Thiên Cơ cũng không nhận, Mục phu nhân bèn nói:

- Thôi được ! Sau này khi ngươi cưới vợ, chúng ta sẽ cấp vốn làm ăn !

Thiên Cơ lui ra, bà tư lự hỏi trưởng phu:

- Tướng công nhận xét thế nào ? Cơ nhi có đáng là người trung thực, khăng khải hay chỉ đóng kịch mà thôi ?

Mục Tử Phát mỉm cười:

- Phải chăng bà muốn nhận y làm nghĩa tử ?

Mục phu nhân gật đầu:

- Tướng công quả là hiểu lòng thiếp ! Lưu Vân Khuyết tính tình gian xảo, bần tiện.

Sau này thừa kế tất sẽ không tiếp tục giúp đỡ cho hai họ Mục, Lý ở Cam Châu. Chúng ta ở dưới tuổi vàng làm sao dám nhìn mặt tổ tiên ?

Mục trang chủ vuốt râu tư lự:

- Chúng ta không có con trai ! Giá mà Lan muội còn sống thì sau này có thể xin một đứa chuyển sang họ Mục để thừa kế !

Ông bỗng rùng mình hỏi vợ:

- Lạ thực ! Sao càng ngày ta càng có cảm giác rằng Thiên Cơ rất giống bào muội Kim Lan ? Bà có như vậy không ?

Mục phu nhân gật đầu:

- Thiếp cũng vậy ! Nhưng chắc chỉ là sự trùng hợp ! Việc quan trọng là phải dò xét tư cách của Cơ nhi, nếu y xứng đáng thì chúng ta sẽ nhận làm con nuôi !

Mục trang chủ cũng tán thành, cho gọi bọn nữ tỳ thân tín vào dặn dò. Từ nay, nhất cử nhất động của Thiên Cơ sẽ được giám sát và báo lại với phu nhân !

Bốn ngày sau, Lưu Vân Khuyết đến báo với Mục trang chủ rằng đêm qua tử trong phòng gã đã bị mở. Kẻ trộm đã lấy đi số vàng ba trăm lượng. Gã kết luận:

- Bẩm nhạc phụ ! Gia nhân trong nhà đều phục vụ đã lâu năm, tuyệt đối chẳng dám làm càn ! Mong người để ý đến những kẻ mới vào làm !

Trang chủ biết gã ám chỉ Thiên Cơ vì chỉ có chàng là người mới đến. Ông cười nhạt:

- Hiền tể yên tâm ! Lão phu sẽ quyết tìm cho ra kẻ cắp !

Ông cho gã lui rồi gọi phu nhân vào. Nghe Mục Tử Phát kể lại, bà thở dài:

- Sáng nay, bọn nữ tỳ báo lại rằng đêm qua Thiên Cơ vượt tường ra ngoài, đi đến giữa canh tư mới về phòng. Gã đi đâu và làm gì thiếp chẳng biết nhưng chắc chắn là y không có đến phòng của vợ chồng Quỳnh nhi. Vả lại, Thiên Cơ không nhận vàng của chúng ta thì lấy trộm ba trăm lượng làm gì ?

Mục trang chủ trầm ngâm:

- Rõ ràng là Vân Khuyết đã đoán ra ý định của chúng ta nên vu vạ để loại trừ Thiên Cơ ! Nhưng hành vi của Cơ nhi cũng rất đáng ngờ, lão phu phải hỏi cho rõ mới được !

Ông bảo tỳ nữ đi gọi Thiên Cơ, chàng vào đến, kính cẩn đứng chờ sai bảo. Trang chủ đuổi ả nữ tỳ ra rồi mới nói:

- Cơ nhi ! Đêm đêm ngươi vượt tường ra ngoài để làm gì ? Phải chăng ngươi ẩn mình ở Mục gia trang để mưu đồ chuyện mờ ám, làm ô danh dòng họ Mục ?

Thiên Cơ biết việc đã lộ, chàng rầu rĩ đáp:

- Bẩm thúc thẩm ! Tiểu diệt mạng nặng một mối huyết cừu với một kẻ trong thành Nghi Xương này, nên thường đến đây rình rập chứ chẳng làm gì xấu xa cả !

Mục phu nhân hiểu kỳ hỏi:

- Kẻ ấy là ai vậy ?

- Bẩm biểu thăm ! Lão ta chính là Bắc Đẩu Môn Chủ Trầm Hạo Liệt !

Mục Tử Phát kinh hãi:

- Họ Trầm là thông gia với Mục gia thanh sao lại có thù oán với người ? Hơn nữa, thế lực của lão hùng mạnh nhất vô lâm, người chạm đến chỉ thiệt thân và liên lụy đến chúng ta mà thôi !

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Tiểu diệt cũng biết vậy nhưng thù sâu chẳng thể bỏ qua ! Việc này có thể liên lụy đến Mục gia trang, vì vậy tiểu diệt xin rời khỏi đây !

Chàng quỳ xuống lạy ba lạy, định lui ra thì bị Tử Phát cản lại:

- Song thân người là nông dân, suốt đời không ra khỏi mảnh ruộng khô cằn ở đất Cam, sao lại bị Trầm Hạo Liệt giết được ? Cuối năm kia, lão phu cho người đem vàng về quê phân phát, nghe nói họ chết vì bệnh thương hàn kia mà ?

Thiên Cơ lúng túng biện bạch:

- Tiểu diệt đâu nói về song thân, họ Trầm là kẻ sư thù !

Mục trang chủ gật gù:

- A ! Ra thế !

Chợt ông nghiêng răng nói:

- Bao năm nay lão phu nghi ngờ Trầm Hạo Liệt âm mưu giết gia đình Thiên Toàn để đoạt lấy cơ nghiệp Bắc Đẩu Môn, nhưng vì không có bằng cứ nên đành ôm hận.

Nếu người đủ tài điều tra sự thật thì lão phu sẽ ủng hộ đến cùng ! Với thế lực của Mục gia trang thì lúc ấy họ Trầm có là minh chủ vô lâm cũng không thoát khỏi tội chết !

Thiên Cơ cảm động, không ngờ cậu mình lại tha thiết báo thù cho em gái như vậy ! Chàng khẳng khái đáp:

- Biểu thúc an tâm ! Tiểu diệt quyết chẳng khinh xuất lộ diện, gây họa cho Mục gia trang !

Mục phu nhân cười bảo:

- Cơ nhi canh phòng trang viện, sao lại để cho đạo tặc vào phòng Lưu thiếu gia lấy đi ba trăm lượng vàng ?

Thiên Cơ thần nhiên đáp:

- Tiểu diệt sẽ cho Kim Tiền Báo đánh hơi, tìm ra tên trộm, hoặc tài vật !

Mục Tử Phát thở dài:

- Người lấy thì lão phu đã đoán ra, người chỉ cần tìm tài vật mà thôi ! Nhà ta vô phúc nên mới có một chàng rể như Lưu Vân Khuyết !

Thiên Cơ nghiêm giọng - Biểu thúc đã biết thì tiểu diệt cũng chẳng dám giấu nữa. Lưu thiếu gia hiện đang lén lút đi lại với một nữ môn đồ xinh đẹp của Bắc Đẩu Môn. Có lần, gã còn được Trầm Hạo Liệt tiếp chuyện rất lâu !

Mục Tử Phát biến sắc:

- Gã biết ta căm ghét họ Trầm sao lại còn giao du làm gì nhỉ ? Hay là Hạo Liệt định mượn tay Vân Khuyết để chiếm đoạt luôn tài sản này ?

Mục phu nhân vội can gián:

- Tướng công đừng nóng nảy ! Cứ điều tra cho rõ thực hư rồi hãy hành động !

Ba người bàn bạc hồi lâu rồi đi ra ngoài vườn. Thiên Cơ đến dãy chuồng sắt, dắt Kim Tiền Báo ra. Con vật hung ác nhất rừng ngoan ngoãn đi cạnh chàng như chú mèo nhà.

Gia nhân, tỳ nữ trong trang xúm lại xem cảnh tượng hấp dẫn có một không hai này. Xưa nay họ chỉ thấy chó đánh hơi chứ chưa hề nghe nói việc dùng ác thú để truy án. Họ đâu biết rằng khứu giác của loài báo còn tinh nhạy gấp mấy lần chó săn !

Người thích thú nhất là Tiểu Hà. Cô bé lon ton chạy đến định vuốt ve con vật.

Thiên Cơ vội cản lại và an ủi:

- Con báo này dã tính rất mạnh, trừ ta ra không ai được đến gần. Vài tháng nữa nó sinh con, ta sẽ huấn luyện một chú để tặng Hà nhi !

Lan Quỳnh thích thú ồ lên:

- Sao biểu huynh biết nó đang mang thai ?

Hà nhi cướp lời đáp:

- Mẫu thân hỏi lạ ! Chính nó nói cho biểu bá biết đấy !

Cả nhà bật cười nhưng lại nghĩ cô bé có lý. Thiên Cơ thông hiểu ngôn ngữ, tập tính của dã thú, tất phải nghe được !

Chàng cười đáp:

- Hà nhi nói không sai ! Khi mang thai, con báo này có những âm thanh cử chỉ thể hiện điều ấy !

Thiên Cơ nắm chặt dây thiết luyện, dắt Kim Tiền Báo vào chỗ để túi tiền.

Trong ngăn tủ chỉ còn lại vài nén bạc mười lượng, do tên đạo tặc chê ít không thềm lấy !

Lan Quỳnh nói ngay:

- Số vàng ba trăm lượng kia được bỏ trong túi lụa, nằm ở mé hữu của ngăn tủ !

Tiểu muội chẳng bao giờ khóa tủ nên tên trộm kia mới lấy được dễ dàng như vậy !

Thiên Cơ gật đầu, ôm con báo lên, để nó vào đánh hơi vị trí của túi vàng !

Con vật hít ngửi một hồi, quay ra ngoài vườn. Nó tiến nhanh đến hòn giả sơn lớn nhất, gầm gừ đắc ý vì đã tìm ra tang vật !

Hòn non bộ này cao hai trượng, trên sườn có những lỗ sâu giả làm hang động thiên nhiên. Túi vàng được giấu ở đấy.

Mọi người reo hò thán phục tài dạy thú của Thiên Cơ. Đỗ Cẩn, trưởng toán phu kho thuốc gãi chiếc đầu hói, cười hề hề:

- Sao Mục sư phụ không tìm luôn tên trộm để mọi người được yên lòng, khỏi phải nghi hoặc lẫn nhau ?

Thiên Cơ dạy võ cho họ nên hẳn gọi chàng là sư phụ.

Mục trang chủ nói ngay:

- Các người yên tâm ! Không có ai là kẻ trộm cả. Lão phu muốn thử tài Cơ nhi nên mới lấy túi vàng giấu vào đây. Lan Quỳnh biết cha mình đang che giấu cho ai đó, vì ông không bao giờ bước chân vào phòng vợ chồng nàng Tiểu Hà bỗng kéo nàng cúi xuống thì thâm vào tai.

- Không phải ngoại công đâu ! Đêm qua hài nhi thấy phụ thân mở tủ đấy !

Lan Quỳnh choáng váng, vội gượng cười:

- Đúng rồi ! Phụ thân người và ngoại công cùng hợp tác bày ra trò này đấy mà !

Tối hôm ấy, Lưu Vân Khuyết từ cửa hiệu trong thành về trang. Nghe gia nhân bàn tán chuyện tìm vàng ban sáng, tái mặt đi thẳng vào phòng riêng.

Ba hôm sau, có một nữ nhân tuổi hai mươi đến Mục gia trang, xưng là Lưu Thanh Xuân, biểu muội của Lưu thiếu gia, xin vào bái kiến.

Vân Khuyết mừng rỡ ra đón vào. Anh em hàn huyên hồi lâu, họ Lưu lên thưa với phu thê trang chủ, xin cho biểu muội được ở lại làm nữ tỳ, vì nàng mồ côi cả song thân không nơi nương tựa.

Mục Tử Phát là người nhân hậu nên nhận lời. Thanh Xuân quê ở Quảng Đông, giỏi nghề nấu nướng, được bố trí vào việc phụ bếp.

Nàng tươi tắn, lanh lợi nên chinh phục được cảm tình của mọi người. Bọn gia đình thì ngơ ngẩn trước thân hình nẩy nở của Thanh Xuân.

Gần giữa tháng ba, theo thông lệ hàng năm, Bắc Đẩu Môn bởi thiệp mời thông gia, là phu thê Mục trang chủ, đến dự đám giỗ của Trần Thiên Toàn và vợ con.

Thường thì Mục trang chủ không đi, chỉ cho Trần tổng quản đại diện.

Năm nay, ông quyết định có mặt, sau khi đã bàn bạc với Thiên Cơ.

Sáng ngày mười hai, Mục Tử Phát rời trang, xe song mã của ông được hộ tống bởi Thiên Cơ và tổng quản Trần Sinh.

Họ Trần nguyên là một cao thủ hắc đạo, ba mươi năm trước thọ thương, lạc vào Mục gia trang, được lão trang chủ Mục Nhật Tổng cứu mạng. Trần Sinh cảm ân ấy, ở lại giúp việc cho họ Mục. Ông là người duy nhất biết việc Thiên Cơ và Mục Tử Phát muốn giết Trần Hạo Liệt.

Tổng đàn Bắc Đẩu Môn nằm cạnh bờ Bắc Trường Giang, chiếm trọn một khuôn viên rộng đến vài chục mẫu.

Ngoài đại sảnh hai tầng đồ sộ, còn có hàng trăm tiểu xá xinh đẹp. Cơ ngơi này được xây dựng bởi số của hồi môn to tát mà cố môn chủ phu nhân Mục Kim Lan mang về khi lấy Thiên Toàn.

Tử Phát là người Cơ trí nên đã thâm đoán ra nguyên nhân cái chết của em gái và chồng con. Ông căm thù Hạo Liệt nhưng chẳng để lộ ra.

Nay Lưu Vân Khuyết đã lén lút giao du với Bắc Đẩu Môn, tất sẽ tiết lộ mối ác cảm ấy ! Tuy nhiên, Mục Tử Phát không hề sợ hãi vì ông là người giàu có nhất Hoa Nam, được đỡ đầu bởi những đại thần thế lực nhất triều đình.

Trần Hạo Liệt thu thuế hầu hết những doanh nghiệp, tiểu hiệu trong vùng nhưng không bao giờ dám đụng đến cơ sở của họ Mục. Người ngoài tưởng Bắc Đẩu Môn nghĩ tình thông gia nhưng thật ra Trần Hạo Liệt e ngại quyền lực của Mục gia trang.

Nay nghe đệ tử báo rằng có Mục trang chủ giá lâm, Hạo Liệt vội rào bước nghênh đón. Lão hơn Tử Phát hai tuổi nhưng theo vai vế Thiên Toàn, phải gọi họ Mục bằng anh, Hạo Liệt vòng tay, cúi đầu:

- Không ngờ Mục lão gia lại hạ cố đến dự đám giỗ, tiểu đệ vô cùng cảm kích !

Là tay lão luyện chốn thương trường, nên Tử Phát dễ dàng nặn ra một nụ cười rạng rỡ và vẻ mặt chân thành:

- Trần môn chủ quá lời ! Lão phu vì bận kiếm Cơm nên mấy năm trước không sao dứt ra mà đến được. Nay việc buôn bán đã giao cả cho Vân Khuyết, rảnh rang lo vun đắp những mối giao tình, đề lúc về già không cô độc ! Từ nay lão phu sẽ thường xuyên lui tới quấy nhiễu, chỉ sợ Trần gia chán ngán đấy thôi !

Trần Hạo Liệt cười khanh khách:

- Mục lão ca có lòng thì tiểu đệ nguyện xả thân phụng hầu !

Tử Phát mỉm cười bí ẩn giới thiệu hai tay tùng:

- Đây là Trần huynh, đại công thần của Mục gia, còn đây là Thiên Cơ, cháu họ của lão phu, vừa ở Cam Châu đến !

Hạo Liệt gật đầu:

- Trần huynh thì tiểu đệ đã gặp nhiều lần. Nhưng còn chàng trai này phải chăng là người có tài hàng phục hổ báo, danh lừng khắp thành Nghi Xương ?

Mục Tử Phát tự hào đáp:

- Đúng thế ! Họ Mục chỉ giỏi nghề buôn bán, làm quan, nhưng Cơ nhi lại trọng võ hơn học văn, học được chút công phu quyền cước ! Mong môn chủ chỉ bảo thêm cho !

Chủ khách đã vào đến khu bàn tiệc trước thềm đại sảnh. Mục trang chủ và hai hộ vệ được xếp ngồi ở dãy bàn danh dự, gần những nhân vật quan trọng nhất võ lâm. Sau khi thắp hương cho người chết. Các phái giang hồ đều cử đại biểu đến dự, để tỏ lòng thân hữu. Tất nhiên quan lại Hồ Bắc cũng được mời.

Thiên Cơ bất động như con thú rình mồi, âm thầm quan sát Trầm Hạo Liệt, lão là chú ruột của chàng nên dung mạo chắc là có những nét của cha chàng. Gương mặt đoan chính và bộ râu ba chòm đạo mạo kia không phải là của kẻ ác.

Chàng có thể đánh một đòn bất ngờ để giết Trầm Hạo Liệt. Tuy nhiên, trước khi biết chắc lão có tội, Thiên Cơ không thể ra tay.

Tuy luôn khẳng định Hạo Liệt là kẻ chủ mưu, nhưng Lý thần y vẫn dằn dò Thiên Cơ phải xác minh cẩn thận để khỏi phải hối hận vì giết oan người vô tội.

Đúng ra thì Thiên Cơ đã tìm đến Phù Lăng để giết bang chủ Thất Tinh Bang Khổng Chích trước. Do Lý Dĩ biết họ Khổng có bảo y hộ thân không sợ đao kiếm, thủ hạ đông đảo, nên không cho Thiên Cơ đi Tứ Xuyên. Ông bắt chàng chứng minh cho bằng được vai trò của Trầm Hạo Liệt trong vụ án. Nếu lão có tội thì giết đi và dùng lực lượng Bắc Đẩu Môn mà tiêu diệt Thất Tinh Bang. Còn như lão Vô tội thì chàng thú thực lai lịch, rồi cùng lão liên thủ mà báo thù.

Hôm nay, Mục trang chủ đưa chàng đến đây để làm quen với Trầm Hạo Liệt, sau này mượn cơ học thêm võ nghệ mà tiềm nhập Bắc Đẩu Môn. Vào được sào huyệt, Thiên Cơ mới có điều kiện thẩm tra nhân cách của chú mình.

Nhưng kế hoạch này bất ngờ đảo lộn khi ngoài cổng tổng đàn vang lên tiếng xướng danh:

- Thất Tinh Bang Chủ giá lâm !

Thiên Cơ nhìn ra, thấy một đại hán vạm vỡ, tuổi độ năm mươi, những bắp thịt cường tráng nổi hằn lên dưới bộ võ phục đen bằng gấm thượng hạng.

Họ Khổng vĩnh hàm râu cộp, oai vệ bước vào, theo sau là hai thủ hạ to như hộ pháp.

Bắc Đẩu Môn Trầm Hạo Liệt vội ra đón, miệng cười tươi rói.

Thiên Cơ nhíu mày suy nghĩ, biết đây là vợ hội hiếm có để giết kẻ thù.

Nhưng chàng phải ra tay ngay trong bữa tiệc, vì Khổng Chích đến đây bằng thuyền, tất còn nhiều thủ hạ ngoài bến đậu sau Trầm gia trang.

Muốn làm được điều này, chàng cần có sự giúp đỡ của Mục Tử Phát. Thiên Cơ hạ giọng nói với lão:

- Biểu thúc ! Lão Thất Tinh Bang Chủ này cũng là kẻ đại cừu của tiểu diệt. Mong người tìm cách khiêu khích để lão ta chịu so tài với tiểu diệt !

Mục Tử Phát giật mình nhăn nhó:

- Sự phụ của ngươi là ai mà lại có đến hai kẻ thù lợi hại như vậy ? Nhưng nếu ngươi giết được Khổng Chích thì việc tiềm nhập Bắc Đẩu Môn sẽ hỏng mất !

Thiên Cơ đành phải thổ lộ một phần bí mật:

- Biểu thúc ! Tiểu diệt đã điều tra được rằng mười chín năm trước, lão Khổng Chích đã đích thân mai phục ở Vu Hiệp, giết chết cả gia đình Trầm môn chủ. Còn việc Trầm Hạo Liệt có là kẻ chủ mưu hay không thì chưa rõ ! Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, mong biểu thúc đừng bỏ lỡ ! Người sống sót duy nhất chính là gia sư Vô Tích Thần Y, bị họ Khổng bắt giam suốt chín năm trời mới đào thoát được ! Ông đã kể lại cho tiểu diệt nghe việc này !

Tử Phát nghi hoặc:

- Người là học trò của Lý biểu huynh, sao không sớm nói ra ? Thế ông ta đâu rồi ?

Thiên Cơ buồn rầu đáp:

- Sư phụ đã tạ thế hồi đầu xuân. Người dạy tiểu diệt phải báo thù cho phu thê Trầm môn chủ nên tiểu diệt mới đến Nghi Xương này. Nhưng vì không rõ lòng dạ của biểu thúc nên tiểu diệt chẳng dám nói ra.

Tử Phát cười nhạt !

- Người tưởng lão phu là lái buôn nên xem trọng tài sản hơn tình quyến thuộc hay sao ? Tuy biết người chưa nói hết ẩn tình nhưng lão phu cũng tạm tin tưởng, giúp người giết Khổng Chích trước đã ! Về đến trang, lão phu sẽ hỏi cho ra lẽ sau.

Lúc này, khách đã đông đủ. Chủ nhà mời cử tọa nâng chén và động đũa.

Hạo Liệt và phu nhân đến từng bàn mời mọc, thái độ rất chân thành.

Mục trang chủ hào hùng mời chủ nhà cạn liền ba chén. Lát sau lão giả say, đứng lên nói oang oang:

- Trầm môn chủ có biết vì sao mười mấy năm qua lão phu không đi lại với Bắc Đẩu Môn hay không ?

Và lão tự trả lời luôn:

- Đó là vì lão phu thất vọng trước sự suy tàn của Bắc Đẩu Môn đấy !

Hạo Liệt gương cười:

- Mục huynh khéo nói đùa ! Bồn môn ngày càng hùng mạnh, đệ tử đông gấp đôi, sao gọi là suy tàn ?

Mục Tử Phát cười bi thiết:

- Nếu em rể lão phu là Thiên Toàn còn sống thì liệu cái gã cướp sông họ Khổng kia có dám giương danh Thất Tinh Bang hay không ? Đấy chẳng phải là cái nhục của Bắc Đẩu Môn hay sao ? Nay gã còn được mời đến dự đám giỗ Thiên Toàn, khiến lão phu tủi hổ vô cùng !

Nói xong, lão ôm mặt khóc và đứng lên.

Hạo Liệt tái mặt vì thấy đệ tử Bắc Đẩu Môn có vẻ đồng tình với Mục Tử Phát. Lão gương cười biện bạch:

- Mục huynh cả nghi thế thôi, chứ việc này đâu có gì là hệ trọng !

Tử Phát bác ngay:

- Sao lại không ? Khổng Chích chỉ là một tên thủy tặc võ nghệ tầm thường mà dám sánh vai với Bắc Đẩu Môn uy danh lừng lẫy, liệu có xứng không ?

Thất Tinh Bang Chủ ngửa cổ cười dài:

- Lão chỉ là tên lái buôn trói gà không chặt mà dám chê lão phu võ nghệ tầm thường ư ?

Tử Phát gằn giọng:

- Lão phu tuy yếu đuối nhưng con cháu họ Mục thì không ! Nếu người đánh thắng được Mục Thiên Cơ thì lão phu sẽ tạ lỗi và dâng tặng ngàn lượng vàng.

Cử tọa ồ lên, không ngờ Mục trang chủ lại quyết liệt và tự tin như vậy !

Khổng Chích đứng phắt lên, ngạo nghễ đáp:

- Lão phu nhận lời ! Nếu thua sẽ không dùng danh hiệu Thất Tinh Bang nữa !

Nhưng nếu gã tiểu tử kia vong mạng, trang chủ đừng trách lão phu độc ác !

Tử Phát gật đầu, quay sang bảo tri huyện Nghi Xương:

- Tạ đại nhân ! Nếu có án mạng mong đại nhân cứ xem như lỡ tay trong lúc tỷ võ, thu xếp ổn thỏa cho ! Cái chết của một gã cướp sông thì cũng chẳng đáng gì !

Tạ tri huyện được bổ nhiệm về Nghi Xương cũng là nhờ thế lực của Mục gia trang, vì vậy lão sợ Mục Tử Phát còn hơn cha mẹ ! Tạ Hồng vội đáp:

- Trang chủ yên tâm ! Bồn quan biết mình phải làm gì !

Thiên Cơ thấy Hạo Liệt không hề mở miệng ngăn cản, lòng càng thêm nghi ngờ.

Phải chăng lão cũng muốn Khổng Chích chết đi để bịt đầu mối vụ huyết án năm xưa ?

Hay là lão đã nghi ngờ lai lịch của chàng ?

Khổng Chích đã bước ra khỏi sân trông nên Thiên Cơ cũng phải đi theo. Mục Tử Phát dặn dò:

- Nếu liệu thấy không thắng thì cứ bỏ cuộc, phải bảo toàn cho được mạng sống để sau này trả thù !

Thiên Cơ cảm động gật đầu. Thực ra, lão không dặn thì chàng cũng làm như vậy.

Trong rừng sâu, những cuộc chiến của ác thú bao giờ cũng kết thúc bởi sự rút lui của con yếu. Chàng sống mười chín năm với chúng đã có được bản năng sinh tồn mạnh mẽ, chẳng thể vì chút hư danh hay tự ái mà chịu chết.

Thiên Cơ chậm rãi bước, dáng đi uyển chuyển, vững chắc như mãnh hổ, Thất Tinh Bang Chủ rừng mình khi nhận ra chàng trai kia tỏa sát khí hùng hực. Lão có cảm giác mình đang đối diện với ác thú chứ chẳng phải con người. Lão tự trấn an rằng đối phương còn quá trẻ, còn mình có bảo y hộ thân, chẳng thể nào chết được !

Thấy Thiên Cơ không dùng vũ khí, Khổng Chích cũng chẳng tiện rút kiếm. Mọi người đã rời bàn tiệc ra quan chiến. Đối với người học võ thì một cuộc so tài đáng giá hơn sơn hào hải vị !

Khổng Chích cười nhạt:

- Lão phu cao niên hơn, Mục tiểu tử cứ tự tiện ra tay trước !

Thiên Cơ lập tức xông vào, dùng pho Long Hồ Thần Thức để tấn công. Tay chàng dài hơn đối phương cả bang nên rất lợi thế !

Khi thủ cước chạm nhau, Khổng Chích khiếp sợ khi thấy tay đối thủ cứng như thép nguội. Lão vội dồn thêm công lực để chống đỡ, chẳng dám khinh thường nữa !

Nhưng Thiên Cơ vẫn không bị đánh bật ra, hung hãn xông đến, liên tiếp ra đòn như chớp giật. Đôi bàn tay chàng lúc xòa lúc cụp, biến hóa tuyệt luân, lại thêm song cước linh hoạt, dẻo tựa không xương, luôn uy hiếp hạ bàn kẻ địch.

Khổng Chích không sở trường về quyền cước, gặp phải pho Long Hồ Thần Thức lợi hại phi thường, nên sớm rơi vào thế hạ phong.

Thiên Cơ đánh liền mười mấy chiêu liên hoàn, đẩy họ Khổng lùi hai trượng, khiến đám đệ tử Bắc Đẩu Môn phấn khởi reo hò, còn các chưởng môn thì sưng sốt, nhìn nhau dò hỏi. Không ai nhận ra lộ số của pho quyền hãn thế kia cả !

Thất Tinh Bang Chủ giận tím mặt, dồn toàn lực phản kích. Lão gian xảo để lộ tâm thất, dụ đối thủ đánh vào. Lão cho rằng Thiên Cơ không biết mình có bảo y hộ thân.

Thiên Cơ giả đồ trúng kế, vươn hữu thủ, cầm năm ngón tay thép vào ngực họ Khổng. Lão mừng rỡ uốn ngực nhận đòn và thọc chân phải vào sườn Thiên Cơ.

Nào ngờ, bàn tay chàng trai đổi hướng, đi chếch lên cao và từ ngón giữa xẹt ra một đạo chỉ phong xé gió, cắm vào mắt trái họ Khổng. Nhân cầu vớ toang khiến lão tặc rụng rời, lãnh thêm một cước vào hạ thể.

Khổng Chích rú lên thảm khóc, loạng choạng đón nhận những quyền sấm sét vào mặt. Thiên Cơ dồn hết chân khí vào bàn tay chai sần, vỗ nát thủ cấp kẻ thù.

Toàn trường chết điếng, không ngờ bá chủ vùng Quý Châu, Tứ Xuyên lại chết dễ dàng và thảm khóc dưới tay một chàng trai tuổi đôi mươi, chưa hề có tiếng tăm gì !

Thiên Cơ báo được đại thù, tuy lòng hoan hỉ phi thường nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, bình thản. Chàng chậm rãi quay về đứng bên Mục Tử Phát.

Tri huyện Nghi Xương sang sảng nói:

- Bốn quan đã nhận được vài đơn kiện của bá tánh về sự lộng hành, cướp bóc của gã thủy tặc Khổng Chích. Do y ở địa phận khác nên bốn quan không sao truy cứu được. Nay họ Khổng dẫn xác đến Nghi Xương, bị Mục công tử đánh chết cũng là do trời cao có mắt. Bốn quan sẽ trích công quỹ thưởng cho Mục Thiên Cơ ba trăm lượng bạc !

Miệng nhà quan có gang có thép, lão muốn nói sao mà chẳng được !

Mục trang chủ giả vờ bùi ngùi, hối hận:

- Lão phu đâu ngờ Cơ nhi lại mạnh tay gây chết chóc trong ngày giỗ của Thiên Toàn và vợ con như vậy !

Lão quay sang trách Hạo Liệt:

- Lão phu nóng nảy làm càn, sao các hạ là chủ nhà mà không mở miệng khuyên giải ?

Hạo Liệt chưa kịp biện bạch thì Tử Phát đã cười khanh khách:

- Hay là Trầm môn chủ cũng chẳng ưa gì Thất Tinh Bang nên mượn tay Cơ nhi mà trừ khử ?

Kế Di Họa Giang Đông này quả là lợi hại, khiến hai đệ tử Thất Tinh Bang đang quì bên xác Khổng Chích nhìn Hạo Liệt với cặp mắt căm hờn ! Họ lấy áo choàng gói thi thể của bang chủ lại rồi lăm lũi mang đi.

Trầm Hạo Liệt rửa thềm họ Mục là kẻ xảo quyệt rồi cười nhạt:

- Mục huynh quả có tài gấp lửa bỏ tay người !

Mục Tử Phát cười dài:

- Lão phu chỉ là một lái buôn, Cơ trí đâu để sánh với một bậc anh hùng như môn chủ ?

Hạo Liệt chột dạ, không hiểu đối phương ngụ ý gì ? Hỏi qua chuyện khác:

- Mục huynh ! Lệnh diệt là cao đồ của ai mà võ công lại cao siêu như vậy ?

Tử Phát nheo mắt đáp:

- Cơ nhi được một đệ nhân ở Cam Châu thu làm đồ đệ, lão ta không nói tên, chỉ xưng là Vô Danh Quỷ.

Hạo Liệt mời mọi người trở lại bàn ăn. Lão đích thân ngồi chúc rượu cho Mục Tử Phát để dò hỏi thêm. Họ Trầm ngấm ngấm quan sát Thiên Cơ, tự hỏi chàng trai này có phải là cháu mình hay không ?

Nhưng nếu đúng thế thì sao một lão cáo già như Mục trang chủ lại không đặt cho Thiên Cơ tên giả để tránh nghi ngờ ? Hạo Liệt biết Tử Phát cho rằng mình âm mưu giết bào huynh, nên đã xa lánh suốt mười mấy năm nay ! Họ Mục chẳng dại gì để lộ tung tích của nhân chứng. Vả lại, ánh mắt Thiên Cơ nhìn Hạo Liệt chẳng hề có chút oán hờn !

Quả thực là lòng Thiên Cơ rất quang minh, khi chưa rõ trắng đen, chàng không coi Hạo Liệt là kẻ thù. Mười chín năm sống giữa thiên nhiên đã tạo cho Thiên Cơ một tính cách đặc biệt khác người. Bản năng chàng mạnh mẽ hơn lý trí, nếu không thì đã bắt sống Khổng Chích để tra hỏi tội lỗi của chú mình.

Hạo Liệt hòa nhã hỏi:

- Năm nay công tử được bao nhiêu niên kỷ ?

Thiên Cơ thản nhiên đáp:

- Tại hạ hai mươi hai !

Sự thú nhận thành thật và dễ dàng này lại khiến một kẻ đa nghi thêm bối rối !

Nếu chàng nói khác đi thì lão ta sẽ càng nghi ngờ hơn. Thiên Cơ vô tình đánh trúng vào cổ tật của đối phương mà không biết.

Hạo Liệt cân nhắc một hồi, lộ vẻ bùi ngùi:

- Lão phu không có con trai, gặp công tử đây bỗng sinh lòng thương mến, muốn được gần gũi. Từ nay, mong công tử cứ xem Bắc Đẩu Môn như nhà mình, thường xuyên lui tới. Còn như công tử muốn giương danh với võ lâm thì lão phu sẵn sàng mời làm hộ pháp của bốn môn !

Bằng bản năng của con thú săn mồi, Thiên Cơ lập tức cảm nhận được bấy rập trong lời nói kia. Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đã nhận lời làm công việc hộ viện cho Mục gia trang, không thể gia nhập Bắc Đẩu Môn được. Còn việc thăm nom, tại hạ chỉ e không có thời gian, xin cảm tạ môn chủ !

Mục Tử Phát cười nhạt:

- Sau này lão phu thường xuyên lui tới Trầm gia trang, sẽ đưa Cơ nhi theo để hầu rước môn chủ !

Về đến Mục gia trang, Tử Phát gọi Thiên Cơ vào thư phòng, nghiêm nghị hỏi:

- Cơ nhi, người họ Mục hay họ Trầm ?

Thiên Cơ nhìn ánh mắt tràn trề hy vọng của ông, biết không thể giấu được nữa, quì xuống gọi:

- Cửu phụ ! Tiểu diệt chính là giọt máu bất hạnh của họ Trầm đây !

Tử Phát run rẩy ôm lấy chàng mà khóc:

- Ngay lúc người bước chân vào Mục gia trang, ta đã nhận ra dung mạo của Kim Lan, lòng hoài nghi không xiết ! Sao cháu không sớm nói ra mà để đến tận bây giờ ?

Thiên Cơ vội nói:

- Mong cửu phụ trấn tĩnh ! Trước khi biết rõ tội trạng của Trầm nhị thúc, tiểu diệt không thể lộ chân tướng được ! Tiên sư bảo rằng Đại Hùng Kiếm Pháp cực kỳ lợi hại, tiểu diệt chưa chắc đã thắng được ! Nếu Trầm Hạo Liệt có tội và biết tiểu diệt là ai thì sẽ dốc lực lượng tiêu diệt, lúc ấy sẽ nguy cho Mục gia trang !

Tử Phát khen phải, gạt nước mắt bước ra ngoài, cho người gọi Mục phu nhân.

Thiên Cơ bèn kể hết khúc nôi vụ huyết án và cuộc đào vong của Vô Tích Thần Y cho vợ chồng Mục trang chủ nghe.

Do đã xác định Vân Khuyết là nội gián của Bắc Đẩu Môn nên ẩn tình này được giữ kín, ngay Mục Lan Quỳnh cũng không được biết. Thiên Cơ tiếp tục vai trò võ sư hộ viện như cũ.

Lưu Thanh Xuân dần dần tìm cách tiếp cận Thiên Cơ, gởi cho chàng ánh mắt tình tứ và nụ cười mê hoặc.

Thiên Cơ biết rõ nàng ta là đệ tử Bắc Đẩu Môn và vừa là tình nhân của Lưu Vân Khuyết, nên rất cảnh giác. chàng muốn bắt quả tang khi đối phương hành động nên đêm đêm vẫn rình rập trên nóc tòa tiểu xá, nơi Thanh Xuân ở. Nàng là biểu muội của thiếu gia, được ưu đãi ở riêng, không phải chung đụng với bọn tỷ nữ trong trang. Phần Thiên Cơ cũng được dành trọn một căn tiểu viện cạnh vườn hoa.

Thanh Xuân không biết mình bị giám sát nên thản nhiên thay y phục.

Thân thể nàng trắng hồng và rất khiêu gợi. Thiên Cơ thích thú ngắm nhìn, thầm khen ngợi nhưng chẳng hề có ý định kẻ cận. Những con báo khôn ngoan bao giờ cũng biết cách bỏ qua miếng mồi béo bở. Chàng từng là thợ săn nên học được điều này.

Nhờ sự kiên nhẫn ấy mà Thiên Cơ phát hiện Thanh Xuân rất giỏi võ công.

Nàng thường lén lút tìm đến với Vân Khuyết.

Họ Lưu có một thư phòng ở giữa vườn hoa. Từ ngày Thanh Xuân đến Mục gia trang, Vân Khuyết thường giả vờ đọc sách rất khuya rồi ngủ luôn ở đấy để chờ đợi tình nhân.

Trước khi đến chỗ hẹn, Thanh Xuân ghé qua tiểu Xá Của Thiên Cơ, xem chàng đã ngủ chưa. Nhưng Thiên Cơ luôn biết được, bám theo sát nút, đến tận thư phòng của Vân Khuyết. Chàng cố nghe ngóng nhưng không thấy họ bàn bạc âm mưu gì, chỉ tranh thủ ân ái với nhau.

Đêm hai mươi bốn tháng ba, Thiên Cơ bỏ mặc đôi tình nhân, đi rảo một vòng.

Ngang qua phía sau phòng của Lan Quỳnh, chàng bỗng nghe tiếng khóc âm ức.

Thiên Cơ thấy cửa thông với vườn hé mở và có ánh nến hắt ra liền nhìn vào Mục Lan Quỳnh đang ngồi trước ngọn lửa lung linh mà nức nhẹ. Đêm nay Tiểu Hà ngủ với bà ngoại nên trong phòng chỉ còn có mình Mục tiểu thư.

Mười năm chỉ đủ để Vô Tích Thần Y dạy võ và y thuật cho Thiên Cơ. Vì vậy, đường lễ giáo chàng chẳng học được bao nhiêu.

Thiên Cơ không hề nghĩ ngợi, đẩy cửa bước vào. Lan Quỳnh là người thân và đang đau khổ, cô đơn, chàng tự cho rằng có bốn phận phải an ủi.

Mục tiểu thư nhận ra Thiên Cơ mặt hoa đỏ bừng vì thẹn nhưng ánh mắt đầy vẻ vui mừng. Chàng nghiêm nghị nói:

- Quỳnh muội đừng buồn nữa, đêm nay ta sẽ đưa biểu thức đến thư phòng bắt quả tang và đuổi Thanh Xuân đi !

Lan Quỳnh ứa nước mắt lắc đầu:

- Tiểu muội chỉ hận mình bạc mệnh, lấy nhầm phường phản trắc, tiểu nhân mà thôi. Tiểu muội chẳng muốn giữ Vân Khuyết làm gì. Gã có ngủ với ai cũng mặc kệ.

Thiên Cơ cau mày hỏi:

- Nhưng sao Quỳnh muội lại biết việc này ?

Lan Quỳnh thẹn thùng đáp:

- Ba đêm trước, tiểu muội sinh nghi nên đến thư phòng xem thử, nhờ vậy mới phát giác ra.

Nói xong, nàng giận đến ứa lệ, gục xuống bàn. Thiên Cơ bước đến vuốt tóc vỗ về:

- Quỳnh muội đã không yêu thương gã thì còn giận làm gì cho hao gầy ngọc thể ?

Lan Quỳnh ngược lên nhìn chàng bằng ánh mắt thiết tha và ai oán nói:

- Tiểu muội cô đơn lắm, biểu huynh có biết không ?

Nàng run rẩy nói tiếp:

- Phải chi biểu ca về Mục gia trang sớm hơn vài năm thì tiểu muội đâu phải khổ thế này ?

Lan Quỳnh đứng lên, gục đầu vào lồng ngực rắn chắc của Thiên Cơ, nàng không khóc mà đắm mình trong mùi nam nhân nồng nàn quyến rũ của người đàn ông dũng mãnh và anh tuấn này.

Sau lần được Thiên Cơ cứu mạng, tình yêu đã nảy nở trong lòng người thiếu phụ.

Càng tiếp xúc nàng càng say đắm Thiên Cơ và giờ đây nàng đập đổ rào cản của lễ nghi để thổ lộ tâm tình !

Thiên Cơ cũng yêu Lan Quỳnh mà không nhận ra. Giờ đây, có nàng trong vòng tay chàng mới biết rõ lòng mình.

Thiên Cơ vuốt ve tấm lưng óng ả và hít mùi hương trên tóc mỹ nhân.

Chàng đã khẳng định được lương duyên nên thần nhiên tìm đến ái ân.

Chiếc áo ngủ mong manh rơi xuống sàn. Lan Quỳnh không phản kháng mà háo hức đón mời.

Thân hình thon thả mượt mà của người thiếu phụ một con này quyến rũ chẳng thua gì Lưu Thanh Xuân. Được dâng hiến cho người mình yêu, Lan Quỳnh dễ dàng đạt đến niềm hoan lạc cùng cực. Hơn nữa, Thiên Cơ kiêu dũng hơn người, lần đầu lạc bước vu sơn nên chẳng biết chán chường.

Cuối canh tư chàng mới rời phòng Lan Quỳnh, trở về tiểu xá. Sáng hôm sau, Thiên Cơ đến phòng tìm Mục trang chủ. Chàng điềm đạm nói:

- Cữu phụ ! Tiểu diệt muốn kết hôn với Lan Quỳnh !

Tử Phát giật bản mình:

- Lão phu rất hài lòng, nhưng Vân Khuyết vẫn chưa lộ mặt phản phúc và liệu Quỳnh nhi có chịu hay không ?

Thiên Cơ mỉm cười kể lại những cuộc ái ân ung trộm của Vân Khuyết với Thanh Xuân, cả mối tình của mình với Lan Quỳnh !

Tử Phát biết cháu mình lớn lên chốn núi rừng, tính tình thẳng thắn, chất phác, muốn gì là làm ngay, chẳng kể hậu quả. Ông bèn vắt óc suy nghĩ một kế hoạch vẹn toàn.

Hai ngày sau, đến cuối canh ba, Vân Khuyết và Thanh Xuân đang giao hợp thì Thiên Cơ xông vào phòng. Chàng điểm huyệt họ và cho mời vợ chồng Mục trang chủ và Lan Quỳnh.

Bị bắt quả tang, Vân Khuyết đành phải ký văn tự từ hôn rồi đưa Thanh Xuân rời khỏi Mục gia trang. Họ không dám ở lại Nghi Xương vì việc này sẽ được loan báo rộng rãi, cả thành đều biết.

Tiểu Hà ít khi được gần cha nên chỉ khóc lóc vài ngày là quên hẳn Vân Khuyết.

Tuy nhiên, Thiên Cơ vẫn phải lén lút đi lại với Lan Quỳnh để che mắt Trầm Hạo Liệt.

Chàng cũng đã hai lần theo Mục trang chủ sang Trầm gia trang - tức tổng đàn Bắc Đẩu Môn - thăm gia đình Hạo Liệt.

Đệ tử Bắc Đẩu Môn rất yêu mến chàng trai thần dũng này. Chính chàng đã xóa sổ Thất Tinh Bang, cắt bỏ gánh nặng trong lòng họ. quả thực, ai cũng không vui khi Trầm Hạo Liệt để cho Khổng Chích giương danh Thất Tinh Bang.

Ái nữ của môn chủ là Trầm Hiểu Mẫn tuổi mới đôi mươi, hiểu võ đến mức quên cả mình là nhi nữ. Nàng xinh đẹp nhưng chẳng biết thêu thùa, may vá hay bếp núc, chỉ giỏi nghề múa kiếm ! Do vậy, Hiểu Mẫn Vô cùng ái mộ Thiên Cơ, bám chặt lấy chàng mà trò chuyện.

Không phải chỉ có loài chim uyên ương mới thủy chung, một số loài thú khác cũng có đặc tính ấy ! Khi kết đôi, chúng chỉ biết có nhau, không hề tơ tưởng đến kẻ khác. Chỉ khi nào một trong hai con chết đi chúng mới tìm duyên khác. Cũng có trường hợp một con đực mạnh hơn đánh đuổi con yếu để dành con cái.

Thiên Cơ cũng vậy, chàng yêu Lan Quỳnh và thỏa mãn với hạnh phúc do nàng đem lại nên không hề nghĩ đến nữ nhân nào nữa. Chàng chỉ xem Hiểu Mẫn như đứa em họ kháu khỉnh, dễ thương và hoạt bát.

Thiên Cơ tiếp xúc cả với môn chủ phụ nhân. Bà ta rất hiền lành phúc hậu, luôn nhắc đến cha mẹ chàng với niềm tiếc nuối xa xa. Như vậy là Trầm thị không biết gì về vụ huyết án năm xưa. Thiên Cơ ngày càng cho rằng Hạo Liệt vô tội.

3. Thanh Sơn Tróc Hồ Điệp -an Dương Luyến Ngọc Đường

Cuối tháng tư, có dịch tốt đưa thư của Hoàng Thái Sư ở Bắc Kinh đến Mục gia trang.

Gã đi rồi, Tử Phát cho gọi Thiên Cơ vào phòng. Ông cười bảo:

- Ba tháng nữa là thượng thọ của Thái Hậu. Hoàng Thái Sư xin ta đóa Hồng Ngọc Mẫu Đơn và một ít châu báu để mừng lễ Thái Hậu. Đóa hoa ngọc đồ này cực kỳ quý giá, có một không hai. Do vậy, cữu phụ muốn nhờ Cơ nhi đích thân mang đến Bắc Kinh !

Thiên Cơ vui vẻ nhận lời:

- Cữu phụ yên tâm ! Tiểu điệp hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ !

Tử Phát hài lòng ấn một nút bí mật. Sàn phòng lát đá đại lý bỗng sụp xuống chín ô, để lộ cửa vào tầng trần thất, nơi cất giấu tài sản không lồ của Mục gia trang.

Ông cười bảo:

- Ngay Quỳnh nhi cũng không biết chỗ bí mật này. Nhưng người là người thừa kế nên lão phu chẳng giấu làm gì !

Phòng ngầm vuông vức mỗi bề bốn trượng, được chống đỡ bởi dàn cây thiết mộc đen bóng, loại gỗ này cứng như sắt, vài trăm năm cũng chẳng hề mục nát.

Vàng thoi chất thành từng đống, còn bảo ngọc nằm đầy mười chiếc rương gỗ Tử Phát lần lượt đốt hết sáu ngọn đèn tọa đăng, khoan khoái nhìn ánh vàng ngọc lấp lánh.

Liếc sang Thiên Cơ, thấy chàng hoàn toàn đứng đưng, lo sờ nắn chiếc cột gỗ, lão vừa thất vọng, vừa vui:

- Sáu mươi năm trước, tổ phụ tổ mẫu của ta rời Cam Châu với vài trăm lượng bạc làm vốn. Số bạc này được gom góp khắp lượt hai họ Mục Lý. Vì vậy, nên khi thành đạt, họ luôn nhớ đến quyền thuộc. Đây là nghĩa vụ của những người thừa kế cơ nghiệp Mục gia trang. Sau này hiên diệt chớ quên điều ấy !

Thiên Cơ mỉm cười:

- Tiểu diệt thấy nó không có giá trị bằng một con thỏ lúc bụng mình đang đói !

Tử Phát phì cười:

- Đúng là luận điệu của một gã người rừng ! Cũng may Quỳnh nhi kế thừa được tài kinh doanh của lão phu, nếu không thì chắc người sẽ phá tan cơ nghiệp mất !

Lão mở một cửa ngầm trên vách, lấy hộp gỗ nhỏ rồi dẫn Thiên Cơ rời mật thất.

Lên đến nơi, Tử Phát mở nắp hộp gỗ, để lộ một đóa hoa Mẫu Đơn đỏ rực bằng ngọc, nằm trên lớp gấm trắng. Thiên Cơ bỗng nghe hương thơm thoang thoảng, đứng mùi hoa thật, lòng không khỏi kinh ngạc.

Tử Phát đắc ý nói:

- Vật này quý ở chỗ quanh năm tỏa hương thơm ngát. Thái Hậu mà có được tất sẽ càng sủng ái Hoàng Thái Sư !

Thiên Cơ hiếu kỳ cầm lên xem thử, thấy nó rất tinh xảo, chẳng khác gì những cánh mẫu đơn trong khu rừng Thần Y Giá.

Mẫu đơn là vua của các loài hoa, sắc hương đều đủ. Sắc màu thì đỏ, vàng, đen, trắng, phấn, nâu, xanh, tía đều có. Cũng là đỏ mà mẫu đơn có đỏ son, đỏ lửa, đỏ long lanh như mã não. Còn trắng thì có trắng như băng, như bạc, như ngọc ... Hương thơm thấm sâu vào tận mật gan, say đắm lòng người.

Đời Đường, mẫu đơn là loài hoa quý của hoàng cung. Ở Ly Sơn, Dương Quý Phi đã lập riêng một vườn toàn mẫu đơn hoa.

Có nhà thơ đương thời đã vịnh hoa mẫu đơn và Dương Quý Phi:

Quốc sắc thiên cam tửu Thiên hương dạ nhiễm y Dịch thơ:

Sắc nước say rượu sáng Hương trời nhiễm áo đêm.

Từ đó, hoa mẫu đơn và những người đàn bà đẹp được gọi là Quốc Sắc Thiên Hương Thiên Cơ không biết sử, cũng chẳng biết làm thơ. Chàng chỉ khoan khoái hít lấy mùi hương để nhớ đến tháng tư ở rừng Thần Y Giá. Lúc ấy mẫu đơn nở rộ, hương sắc ngát ngào.

Đêm ấy, chàng vào phòng Lan Quỳnh, thấy nàng có vẻ buồn vì sắp phải xa nhau.

Đôi uyên ương đang trong những ngày hoan lạc, mỹ nhân chẳng hề muốn ngủ một mình.

Lan Quỳnh yêu say đắm chàng trai sơn dã thuần phác và dũng mãnh.

Thiên Cơ hồn nhiên kể lại cuộc sống phóng khoáng chốn núi rừng, đưa nàng vào một thế giới khác. Tuy bí đường chữ nghĩa nhưng Thiên Cơ thông minh xuất chúng, chứ chẳng phải phường ngốc nghếch.

Nàng yêu biết bao cách ái ân cuồng nhiệt và say đắm của chàng. Ngay lần đầu, đôi bàn tay sần sùi, chai đá kia đã làm trầy da nàng, nhưng sau đó Thiên Cơ đã nhẹ nhàng hơn.

Lan Quỳnh đã từng chứng kiến Thiên Cơ liên tục vỗ vào thân cây hay đá tảng để giữ cho song thủ luôn rắn chắc.

Nàng đã biết chàng là con trai của cô ruột mình. Phong tức không cấm anh em họ lấy nhau nên điều này chỉ làm tăng niềm hạnh phúc.

Giờ đây, Lan Quỳnh ân cần dặn dò và tỉ mỉ sắp xếp hành lý cho Thiên Cơ.

Trưa nay, nàng đã ra phố mua thêm vài bộ y phục sang trọng để chàng mặc khi đến Đế Đô.

Sau trận mây mưa, Lan Quỳnh ngủ vui. Thiên Cơ nhẹ nhàng rời trường ngồi trên ghế để ngắm gương mặt kiều diễm và thân hình nõn nà của người yêu. Bỗng đôi tai tinh nhạy của chàng nghe thấy tiếng gầm gừ nho nhỏ của con Kim Tiền Báo.

Con gấu đã được bán đi nhưng Kim Tiền Báo mang thai nên được giữ lại.

Tuy vẫn còn rất dữ tợn nhưng nó ngày càng thân thiết với Thiên Cơ, và chàng là người duy nhất hiểu được ý nghĩa của âm thanh vô nghĩa kia:

Có người lạ đột nhập.

Thiên Cơ lập tức thổi tắt đèn, lướt ra ngoài, tiến nhanh về phía chuông báo.

Chàng nhẹ nhàng mở chốt, thả con ác thú ra, bảo nó truy lùng. Với khứu giác kỳ tuyệt, con vật lao như tên bắn về phía hữu. Đến bụi phù dung um tùm cách đây mười trượng, Kim Tiền Báo gầm lên, nhảy xổ vào.

Tên đạo tặc hồn phi phách tán, tung mình rời chỗ ẩn nấp. Thiên Cơ đã chờ sẵn, vung quyền tấn công. Gã hắc y rút dao chém liên, chiêu thức tàn độc và mãnh liệt.

Thiên Cơ thần nhiên vung tả thủ chụp lấy dao, còn tay phải điểm vào huyệt Huy Hương trên ngực và huyệt Đại Bảo trên sườn trái đối phương.

Thủ pháp dùng tay không bắt dao này đã khiến gã đạo tặc khiếp vía không sao tránh được hai chỉ của Thiên Cơ. Nửa người gã tê tái, đứng im chịu trận.

Thấy bọn gia đình trong trang đột đước kéo đến, Thiên Cơ vội dắt Kim Tiền Báo vào cũi.

Chàng quay lại, lột khăn tên đạo tặc, để lộ một gương mặt tròn với đôi mắt lạnh lợi và hàng râu mép xanh đậm. Gã nhìn Thiên Cơ với vẻ ngỡ ngàng.

Chàng lạnh lùng hỏi:

- Người là ai ? Vào trang với mục đích gì ? Nếu không thực thà khai báo ra thì ta sẽ thả vào ở chung với con Kim Tiền Báo kia !

Hán tử cười nhạt:

- Đã bắt được thì cứ chém giết tùy thích. Ta chẳng tội gì phải khai tên cho nhục nhã tông môn ! Lão gia ở phương xa đến, chẳng sợ ai biết lai lịch !

Thiên Cơ quắc mắt, bước đến điểm nhanh vào bẫy đại huyệt trên thân hán tử áo đen. Gã sụp xuống co giật, mặt nhăn nhúm, miệng rên la thảm thiết.

Thủ pháp Bạch Xà Nhập Phủ này có trong quyển Long Hồ bí kíp. Long ở đây để chỉ loài rắn vì chẳng ai nhìn thấy rồng bao giờ cả.

Gã áo đen nghe phủ tạng đau đớn như bị đàn rắn cắn xé, chỉ chịu được một lúc là ra dấu đầu hàng Thiên Cơ giải tỏa kinh mạch rồi nhìn gã chờ đợi. Hán tử ngồi lên, nhăn nhó nói:

- Các hạ còn trẻ mà thủ đoạn tàn nhẫn phi thường, xem ra Trầm mỗ gặp hồi xui xẻo rồi ! Ta tên Trần Kim Yết, có biệt hiệu là Hắc Báo Tử, đạo tặc đất Hà Bắc. Lần này mỗ về Hồ Nam thăm mộ song thân, vì cạn túi nên ghé vào đây kiếm ít lộ phí. Nào ngờ Hắc Báo lại gặp Kim Tiền Báo, bị bắt cũng đáng đời !

Thiên Cơ gật gù:

- Nếu đúng là người còn phải đi tảo mộ song thân thì ta không giải lên quan làm gì, chỉ phế võ công thôi !

Họ Trần run bắn, nghiêng rặng nói:

- Mất võ công thì chẳng thà chết còn hơn ! Các hạ hãy giết ta đi !

Thiên Cơ diễm đạm nói:

- Có vậy thì người mới trở thành người lương thiện được !

Chàng bước đến nắm cổ y dựng đứng lên, định điểm vào huyệt Khí Hải.

Nhưng Mục trang chủ và tổng quản Trần Sinh đã ra đến. Trần lão vội gọi:

- Khoan đã thiếu gia ! Để lão phu xem thử gã là ai ?

Ông lướt đến, ngờ ngàng hỏi:

- Có phải tứ đệ đấy không ?

Kim Yết mừng rỡ hô to:

- Đại ca ! Sao anh lại ở đây ?

Trần Sinh vòng tay nói với Tử Phát:

- Trang chủ ! Hắn chính là bào đệ của lão phu, mong người tha cho !

Mục Tử Phát cười ha hả:

- Cũng may mà Cơ nhi chẳng giết gã ngay, nếu không thì tại hạ vô cùng hối tiếc !

Thiên Cơ mỉm cười, giải huyệt cho Kim Yết rồi nói:

- Lần sau các hạ có đi ăn trộm thì nhớ điều tra cho kỹ rồi hãy vào !

Kim Yết ngượng ngùng gỡ đầu, bỗng gã chụp lấy tay tả của chàng để xem xét.

Thấy lòng bàn tay có lớp chai dày như da voi, gã lắc đầu le lưỡi:

- Công tử luyện công phu gì mà lợi hại như vậy ?

Thiên Cơ cười đáp:

- Công phu khi trèo cây !

Sáng ngày hôm sau nữa, Thiên Cơ mới khởi hành đi Bắc Kinh, người tháp tùng chàng chính là Hắc Báo Tử Trần Kim Yết. Gã thông thạo vùng Hoa Bắc và Đế Đô, lại dày dặn kinh nghiệm giang hồ, nên được cử đi theo chàng.

Kim Yết đã tình nguyện phục vụ Mục gia để được gần gũi anh ruột là Trần Sinh.

Sau lần ngược Bắc này, gã sẽ về ở hẳn đất Nghi Xương, bỏ nghề đạo chích.

Thời gian còn rộng rãi nên hai người chẳng phải vội. Thiên Cơ bị thu hút bởi phong cảnh dọc đường sông có chút ngõ ngàng khi vào những nơi đô hội ! Chàng để mặc cho Hắc Báo Tử lo lắng chuyện ăn ngủ, và họ Trần tỏ ra rất chu đáo. Gã đưa Thiên Cơ vào những tửu lâu, khách điểm sang trọng nhất, phục vụ chàng như một bậc vương tôn công tử.

Thứ nhất là vì lời dặn dò của Mục trang chủ. Thứ hai là do gã phục Thiên Cơ sát đất, nguyện suốt đời phò tá. Số phận bi thảm và tính cách rùng rú của chàng trai này đã cuốn hút Kim Yết.

Gã xuất đạo năm mười bảy tuổi, lăn lóc đường đời, chịu không biết bao nhiêu đắng cay, khổ sở. Từ một gã trộm gà, bắt chó, Kim Yết vươn dần lên trong giới hắc đạo Hà Bắc, tạo được chút thanh danh Hắc Báo Tử.

Nhưng về mặt tài sản thì gã chẳng hề khá hơn, lúc nào cũng rỗng túi !

Trần Kim Yết có một tật xấu rất đáng yêu. Gã ăn xài bạt mạng và lúc nào cũng hết lòng vì bằng hữu. Chưa bao giờ gã từ chối việc giúp đỡ bạn bè khi họ túng quẫn !

Vì vậy sau mười mấy năm ngang dọc, họ Trần chỉ còn lại vài bộ y phục và sự mến mộ của huynh đệ giang hồ !

Đầu xuân này, Kim Yết tìm đến nhà một tên trộm hoàn lương để nướng nấu cho qua mấy ngày tết. Người này có tên là Trương Lão Bát, hiện là chủ một phạn điểm lớn trên phố Từ Châu, trong thành Bắc Kinh.

Tuy ngoài mặt vui vẻ hân hoan, nhưng họ Trương lại nhét Hắc Báo Tử trong một căn phòng tối tăm sau vườn. Với một tâm chần đờn mỏng manh không đủ để chống lại cái rét thấu xương của mùa đông phương Bắc.

Nửa đêm, Hắc Báo Tử tỉnh rượu vì lạnh run. Gã giận dữ tìm đến phòng bằng hữu để đòi một chiếc mền bông. Đến nơi, Kim Yết nghe vợ chồng họ Trương bàn bạc xem ngày mai sẽ cho mình bao nhiêu lượng rồi đuổi khéo đi. Lòng họ Trần chua xót tái tê, trở về thức trắng đêm, cay đắng cho cái mà giới giang hồ gọi là tình bằng hữu, huynh đệ !

Kim Yết bỗng chán chường kiếp sống hiện tại, quyết trở về quê hương thăm mộ song thân và tìm anh em của mình.

Sáng hôm sau, gã thản nhiên ra đi mà không từ giả Trương lão bát. Bảy ngày sau, Hắc Báo Tử gom góp được hơn trăm lượng bạc, rời Bắc Kinh.

Lúc này thì cả giới lục lâm đề đô đã biết tâm địa của Trương Lão Bát. Họ không còn đến Trương gia phạn điểm để ủng hộ, mà còn liên tục quấy phá khiến họ Trương cơ hồ sạt nghiệp.

Hắc Báo Tử thành danh không phải chỉ nhờ vào tính trọng nghĩa khinh tài Gã được chân truyền pho Bát Quái Dao của một dị nhân, ân cư ở núi Quân Đô Sơn, nên bản lãnh rất cao cường. Nay bị Thiên Cơ hạ chỉ bằng một chiêu, lòng gã vô cùng thán phục, xem chàng như thần thánh.

Vì vậy, khi nghe lời phân giải của bào huynh là tổng quản Trần Sinh, Kim Yết đã chấp thuận làm thủ hạ cho Thiên Cơ.

Giờ đây, gã mang đao hộ tống chàng ngược Bắc, lòng hoan hỉ vì trong túi đầy vàng bạc có thể tiêu xài thỏa thích. Sự tín nhiệm của Mục trang chủ đã khiến Hắc Báo Tử cảm kích. Suốt đời gã chỉ sống bằng tiền trộm cắp chứ chưa hề được giao cho giữ đến cả ngàn lượng vàng thế này !

Nhưng chính vì vậy mà gã đâm ra thận trọng, không dám phóng tay khi chi tiêu, cố trở thành một vị quản gia mẫn cán.

Dù Thiên Cơ hoàn toàn không chú ý gì đến việc tiền nong, song khi đối diện với đôi mắt trong sáng, sâu thẳm của Thiên Cơ, Kim Yết có cảm giác rằng chàng nhìn thấu tâm hồn mình.

Cũng như phần lớn khách giang hồ, Kim Yết có tánh ba hoa, thích khoe khoang sự hiểu biết của mình, Thiên Cơ lặng lẽ nghe và chỉ mỉm cười. Thế mà Hắc Báo Tử lại đâm ra chột dạ, cẩn ngôn, chẳng dám khoác lác, phóng đại thêm một ly nào cả.

Sau vài hôm đồng hành, Kim Yết chợt thức ngộ ra rằng mình khiếp sợ Thiên Cơ !

Chàng mang khí chất của một con mãnh hổ đang nằm ngủ, tuy hiền hòa như một chú mèo nhà nhưng chẳng ai dám coi thường.

Những cơn mưa mùa hạ đổ ập xuống vùng Hoa Trung. Sáng mùng bảy tháng năm, Kim Yết thức giấc, nhận ra cửa sổ phòng mình khép chặt và trên người có mảnh chăn đơn.

Gã nhớ rằng đêm qua mưa rất lớn và trời lạnh lạnh. Vì lười biếng, gã chẳng thèm ngủ i dậy để đóng cửa sổ, hay vợ lấy chăn mà đắp. Vậy phải chăng Thiên Cơ đã đến đây làm việc này ? Tổ ra chàng có một trái tim nồng ấm chứ không lạnh lẽo như bề ngoài.

Hắc Báo Tử mỉm cười hạnh phúc, biết rằng mình đã tìm được chủ nhân tốt. Gã tự thề sẽ hiến cả cuộc đời mình cho Trầm Thiên Cơ !

Sáng mười bốn, hai người còn cách Trịnh Châu vài chục dặm, Hắc Báo Tử lúng túng nói:

- Công tử ! Hôm nay là ngày giỗ sư tổ Bát Quái Môn. Đã đi đến đây mà không vào dự thì e lỗi đạo. Tổng đàn bốn môn cách đây không xa, thuộc hạ muốn ghé qua thấp nén hương.

Thiên Cơ mỉm cười gật đầu. Tính chàng rất ít nói, và khi nói thì cũng ngắn gọn.

Nhưng bù lại ánh mắt và nét mặt chàng rất biểu cảm, có thể thay thế cho lời nói ! Đây cũng là kết quả của mười chín năm sống giữa núi rừng và muông thú !

Kim Yết được sự đồng ý của chủ nhân, hoan hỉ rẽ phải đi về hướng Đông. Bát Quái Môn là một bang hội nhỏ, căn cứ đặt tại chân núi Thanh Sơn, từ đường quan đạo Bắc Nam đến đây chỉ chừng ba, bốn chục dặm.

Trên đường đi, Kim Yết nhận ra có khá nhiều kỵ sĩ đồng hành. Trên lưng họ không phải là đèn nhang, lễ vật mà là khí giới. Và sắc diện của họ âm trầm, đầy sát khí hoắt ưu tư, chẳng hề giống những người sắp đi ăn giỗ.

Hắc Báo Tử thối mắc, cho ngựa chạy song song với một hán tử áo lam lực lưỡng, rồi hỏi:

- Tiểu đệ mạo muội muốn biết chư vị đi đâu mà có vẻ khẩn trương như vậy ?

Hán tử liếc nhìn Kim Yết bằng ánh mắt lạnh lùng rồi hỏi:

- Các hạ là ai ?

Họ Trần vội đáp:

- Tại hạ Trần Kim Yết, đệ tử Bát Quái Môn, về dự đám giỗ tổ sư !

Sắc mặt hán tử dịu lại. Gã rầu rĩ đáp:

- Chắc huynh đài ở xa đến nên không biết việc tai họa sắp giáng xuống đầu Bát Quái Môn !

Hắc Báo Tử giật mình:

- Bốn môn chỉ chuyên tâm nghiên cứu Dịch học, suốt đời không tranh chấp với ai, sao lại có kẻ thù ?

Hán tử tư lự đáp:

- Huynh đài có biết tấm gương đồng hình lục giác treo trên bàn thờ tổ sư hay không ? Chính vật ấy đã gọi lòng tham của lão đại ma đầu Huyết Ấn Thần quân Khang Nhẫn ! Lão đòi bốn môn cho mượn, nhưng vì là vật linh thiêng nên môn chủ đã từ chối.

Họ Khang tuyên bố sẽ dẫn thủ hạ đến đoạt Bát Quái Đồng Kính !

Kim Yết ngớ người:

- Ủa ! Sao tại hạ nghe nói Huyết Ấn Thần quân đã chết cách nay gần ba mươi năm rồi mà ?

Hán tử áo lam nhăn mặt:

- Nếu lão chết thực thì đã là phúc cho võ lâm ! Tháng trước, Khang Nhẫn dựng cờ Huyết Ấn Bang ở núi Kiêu Sơn cách Khai Phong hơn trăm dặm về hướng Đông Nam !

Hán tử hòa nhã tự giới thiệu:

- Tại hạ là Mễ Thiên Cù, quê Nam Dương, đệ tử đời thứ ba Bát Quái Môn. Dám hỏi Trần huynh là cao đồ của ai ?

Kim Yết cười mát:

- Thế thì các hạ phải gọi Trần mỗ bằng sư thúc ! Ta là đệ tử của Tứ trưởng lão Tề Lâm Nhạc ở núi Quân Đô Sơn !

Họ Mễ đỏ mặt, nói giả lả:

- Đệ tử bái kiến sư thúc !

Thiên Cù có dáng người cao lớn, vạm vỡ, mắt lộ, mũi xep, miệng rộng, răng thưa, trông thô tháo và hơi ngốc nghếch. Nhưng chính người như vậy lại thực thà và xem trọng bề bậc. Khi biết Trần Kim Yết ở vai sư thúc, họ Mễ cực kỳ kính cẩn. Gã vòng tay nói:

- Bẩm sư thúc ! Thế vị tiểu huynh đệ này có phải là đệ tử của bốn môn không ?

Thiên Cù đã gần tứ thập niên nên gọi Thiên Cơ như vậy ! Kim Yết trừng mắt đáp:

- Người chó hàm hồ ! Mục công tử đây là chủ nhân của ta đấy !

Họ Mễ bối rối lặng thinh nhưng trong lòng lại nghĩ:

- Chủ của người chứ nào phải của ta ? Mễ mỗ chỉ coi trọng tôn ti trong môn phái chứ đâu cần biết đến người ngoài !

Thiên Cù cố giấu giếm niềm bất mãn, ranh mãnh hỏi:

- Trần sư thúc ! Người đưa Mục công tử đây đến Thanh Sơn chẳng phải nguy hiểm lắm sao ? Lúc đánh nhau, ai mà chiêu cổ nổi ?

Kim Yết phá lên cười:

- Mắt ngươi lớn gấp mười người thường mà xem ra nhãn lực chẳng được tinh tường ! Có được Mục công tử đây hỗ trợ thì dù bản thân Huyết Ẩn Thần quân xuất hiện cũng chẳng đáng ngại !

Thiên Cù giật mình, nhìn chàng trai áo trắng trẻ trung kia với ánh mắt nghi hoặc.

Đâu giờ Tý, các kỵ sĩ đến tổng đàn Bát Quái Môn dưới chân núi Thanh Sơn. Nơi đây không có vẻ oai phong của một phái võ mà giống như một thôn xóm hiền hòa, mộc mạc, với lũy trúc xanh bao quanh và cổng lớn bằng gỗ lại treo tấm bảng với dòng chữ khiêm tốn:

Bát Quái Môn !

Cơ ngơi chính của thôn là một tòa nhà đá nằm cạnh một ngôi đền mái lợp ngói lưu ly xanh. Công trình đồ sộ này có chu vi là ba mươi hai trượng, có thể chứa được vài trăm người. Tuy chỉ có một tầng nhưng ngôi đền cao đến ba trượng, mỗi cạnh đều có cửa kín. Các cánh cửa rộng mở, môn đồ ra vào tấp nập chuẩn bị cho việc tế lễ tổ sư.

Cửa Nam của đền có treo tấm bảng gỗ sơn son thiếp vàng năm chữ Bát Quái Môn Tổ Đường. Và trên sân gạch chung quanh là hàng trăm bàn tiệc để chiêu đãi quan khách cũng như đệ tử bốn môn.

Những cây Hoàng Đàn già cỗi, cao bảy tám trượng vây quanh Tổ Đường là chứng tích cho lịch sử gần trăm năm của Bát Quái Môn. Hoàng Đàn thuộc họ Long Nảo, cang lá xum xuê tỏa mùi hương dịu dịu và che mát cho thực khách.

Dù bị ám ảnh bởi lời đe dọa của Huyết Ẩn Thần quân, nhưng Bát Quái Môn vẫn cố giữ vẻ thản nhiên, tổ chức lễ giỗ tổ cho chu đáo. Sự có mặt của đại biểu các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái Bang ... đã khiến cho chủ nhà vững dạ hơn. Vả lại, đệ tử Bát Quái Môn rất đông đảo, đối phương chẳng đại gì đến trong ngày hôm nay !

Đương kim môn chủ Mạnh Lý Sơn tuy mới hơn bốn mươi bảy nhưng bản lãnh siêu quần, khí phách hiên ngang. Thiên Cơ chợt có cảm tình với gương mặt rắn rỏi, kiên quyết của họ Mạnh. Bằng bản năng, chàng nhận ra lão là người ngay thẳng, cương trực.

Giữa giờ Tý, nghi lễ tế tổ được tiến hành trong tòa Tổ Đường Bát Giác nên Thiên Cơ không được chứng kiến. Chàng cùng quan khách ngồi lại ngoài sân chờ đợi.

Mấy chục nữ đệ tử Bát Quái Môn sừng sững trong những bộ y phục đủ màu, lượn qua lượn lại để sắp chén đĩa. Nếu không có dấu Bát Quái nhỏ bằng đồng tiền thêu ở vạt áo thì chẳng có gì để chứng tỏ họ là người học võ.

Thiên Cơ nhận ra đôi mắt đen láy của một nữ lang áo hồng đang dán vào mặt mình. Khi chàng nhìn lại thì nàng mỉm cười bỏ đi. Thiên Cơ chạnh lòng vì thấy nàng có nét giống mẫu thân mình ! Chàng đã được xem bức họa chân dung của bà treo trong thư phòng của Mục trang chủ.

Lát sau, nữ lang trở ra, đặt trước mặt Thiên Cơ một bầu rượu nhỏ và đĩa lạc rang.

Nàng nói nhỏ:

- Cuộc tế lễ còn rất lâu, mời công tử dùng tạm !

Thiên Cơ cười mát:

- Xin cảm tạ !

Thấy chàng không hỏi tên mình, nữ lang đành chịu lép:

- Tiểu muội là Cốc Dao Trì, dám hỏi phương danh công tử ?

Chàng hồ hững đáp:

- Mục Thiên Cơ ! Quê Hồ Bắc !

Dao Trì định hỏi han thêm thì bị hai nàng khác đến kéo đi. Họ cầu xé nhau, cười khích khích trông đáng yêu.

Thiên Cơ hít mạnh mùi hương mỹ nhân còn vương lại, tự nhủ rằng không giống của Lan Quỳnh.

Quá nửa giờ Tý thì cuộc tế lễ mới viên mãn. Mạnh môn chủ cùng ba vị trưởng lão dẫn đệ tử ra ngoài, khai mạc yến tiệc.

Hắc Báo Tử trở về bàn, ngồi cạnh Thiên Cơ. Gã khoan khoái chụp bình rượu, cạn liền ba chén rồi chép miệng hỏi:

- Sao công tử lại được chiêu đãi bằng thứ rượu quý Đàm Hoa Tửu này ?

Chàng mỉm cười lắc đầu:

- Ta cũng không rõ ! Có một vị cô nương họ Cốc đem đến !

Kim Yết gật đầu:

- Chắc ả ta si mê công tử nên mới hậu đãi như vậy ! Đàm Hoa Tửu chỉ dành riêng cho môn chủ và các vị trưởng lão, hoặc thượng khách ! Bốn năm trước thuộc hạ có được môn chủ ban cho một chén !

Mạnh môn chủ đứng lên mời mọi người nâng chén và động đũa. Hắc Báo Tử dói meo nên ăn như rồng cuốn.

Thiên Cơ đã chén gần hết đĩa lạc rang nên ngang dạ, chỉ ăn được hai bát đã buông đũa. Chàng bình thần nhâm nhi ngắm nhìn tòa Tổ Đường kỳ lạ.

Giờ đây, bảy cửa Kim đều đã đóng chặt, chỉ còn lại duy nhất cửa chính hướng Nam, quay về phía khu bàn tiệc. Theo phương vị Bát Quái thì hướng chính Nam thuộc cung Khảm.

Đôi nhãn thần sáng quắc của chàng chợt nhận ra trong Tổ Đường thấp thoáng bóng người. Cảm giác bất an khiến chàng buột miệng nói:

- Kim Yết ! Sao giờ này vẫn còn có người trong Tổ Đường, không chịu ra dự yến ?

Hắc Báo Tử kinh hãi hỏi lại:

- Công tử có chắc không ?

Thiên Cơ gật đầu:

- Người này mặc y phục đen, vóc dáng nhỏ nhắn !

Hắc Báo Tử vội gọi lớn:

- Bẩm môn chủ ! Có kẻ đột nhập Tổ Đường !

Mạnh Ly Sơn đứng phắt dậy, ra hiệu cho ba vị trưởng lão phong tỏa cửa Khảm rồi trấn an cử tọa:

- Sự việc chưa rõ ràng, mong quan khách bình tâm ! Riêng đệ tử Bát Quái Môn phải sẵn sàng ứng chiến, tuyệt đối không cho kẻ cấp thoát đi !

Họ Mạnh vừa nói xong thì mấy chục mảnh ngói lưu ly từ trên nóc Thạch Cung rơi xuống loảng xoảng. Tên đạo tặc kia đã phá mái để chui ra.

Toàn trường nhốn nháo rời bàn tiệc, vây chặt Tổ Đường. Hung thủ đã đứng trên nóc, toàn thân hắc y và đầu trùm kín khăn đen, tay cầm đoản kiếm, tay cầm Bát Quái Đồng Kính !

Mạnh môn chủ nhận ra lai lịch đối phương, liền quát hỏi:

- Độc Hồ Điệp ! Bỏ môn với cô nương không thù oán, sao cô nương lại trộm bảo vật của Bát Quái Môn ?

Hắc y nhân cười thánh thót:

- Huyết Ấn Thần quân đã nhờ ta đến mượn Bảo Kính của quý môn, đúng một năm sau sẽ hoàn lại !

Nàng dứt gương đồng vào bụng áo rồi rút ra một trái cầu màu cam, nhỏ bằng quả chanh. Độc Hồ Điệp ngạo nghễ nói tiếp:

- Chắc Túc hạ đã nhận ra trái Cửu Tuyền Độc Châu này rồi chứ ? Nếu muốn bảo toàn mạng sống cho môn đệ thì đừng đại đột cản đường bổn nhân !

Oai danh của loại vũ khí cực độc này đã thống trị võ lâm suốt mấy chục năm nay, khiến mọi người chết khiếp, chẳng biết đối phó thế nào.

Hắc Báo Tử gầm giọng:

- Chắc gì vật ấy đã đúng là Cửu Tuyền Độc Châu ? Môn chủ đừng để ả uy hiếp !

Độc Hồ Điệp cười vang - Người không tin thì bổn cô nương sẽ ném xuống cho biết mùi !

Mạnh Ly Sơn kinh hãi xua tay:

- Khoan đã !

Gương mặt ông tái xanh, trán lấm tấm mồ hôi, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau khiến cằm nổi gân. Ông chậm rãi nói:

- Độc Hồ Điệp ! Bổn tọa vì an nguy của đệ tử đành chịu thua keo này. Nhưng người nên nhớ rằng kể từ nay Bát Quái Môn sẽ dùng mọi thủ đoạn để giết người. Hãy đem Bát Quái Đồng Kính đi và báo với Huyết Ấn Thần Quân rằng bổn môn sẽ lấy máu để rửa Kiền Sơn !

Mạnh môn chủ ra lệnh dàn vòng vây để đối phương nhảy xuống ! Nhưng Độc Hồ Điệp tinh quái như chồn chạy ra mái ngói hướng Tây, chui lên cây Hoàng Đàn. Quả xứng danh Hồ Điệp, không công năng nhanh nhẹn và linh hoạt phi thường, lướt trên ngọn cây mà đào tẩu.

Mọi người uất ức nhìn theo, chẳng ai dám truy sát. Nhưng trong hàng ngũ quan khách có bóng người lướt đi như ánh chớp, đuổi theo hướng chạy của Độc Hồ Điệp.

Thân pháp kỳ tuyệt này khiến Mạnh môn chủ giật mình. Ông vội gọi lại:

- Đừng đuổi theo ! Tài phóng độc của Độc Hồ Điệp rất lợi hại !

Bóng trắng vẫn chẳng dừng chân, tiếp tục lao đi. Hắc Báo Tử lên tiếng ; - Bẩm môn chủ ! Mục công tử đã chịu ra tay thì Độc Hồ Điệp không thể nào chạy thoát được. Chúng ta cứ bám theo xem sẽ biết !

Mạnh Ly Sơn khắp khởi mừng, phát tay ra hiệu tiến lên. Ông chạy gần Kim Yết và hỏi:

- Võ nghệ của chàng trai ấy thế nào ?

Họ Trần mỉm cười:

- Mục Thiên Cơ chính là người đã đánh chết Thất Tinh Bang Chủ chỉ trong vòng bốn chục chiêu !

Vân Thông đại sư, thủ tòa La Hán Đường Thiếu Lâm Tự Ồ lên:

- Té ra là chàng ta ! Bần tăng có được nghe Vân Hiền sư huynh kể lại trận đấu ấy !

Lúc này, Thiên Cơ đã vượt qua Độc Hồ Điệp. Nàng ta ở trên ngọn cây còn chàng thì ở dưới đất.

Thiên Cơ đề khí nhảy lên cành, thoăn thoắt chuyền nhanh, chân đầu đối phương.

Độc Hồ Điệp phát hiện tàng cây trước mặt có người áng đường, giận dữ quát:

- Người không biết sợ chết hay sao ?

Thiên Cơ chẳng ậm ừ, nhún mạnh vào cành đối phương, mượn đà bay vút đến tấn công Độc Hồ Điệp dường như không muốn va chạm với Thiên Cơ nên tuột xuống, khuất trong tàn lá. Từ vị trí mới, nàng chuyền đi chịu sang cây khác.

Nhưng di chuyển giữa rừng cây là nghề của Thiên Cơ. Chàng có thể đuổi kịp một con vượn thì Độc Hồ Điệp làm sao thoát thân ! Đôi tay dài của chàng luôn tìm được những điểm tựa thích hợp để quăng mình đi.

Bằng bản năng, chàng tính toán được sức chịu đựng cũng như sức bật của mỗi cành cây.

Độc Hồ Điệp không có được bản năng ấy nên mấy lần chụp phải cành yếu hoặc mục rỗng, rơi đầu xuống thấp. Nàng hậm hực chịu xuống mặt cỏ chứ không dám đưa tài khí vượn với đối phương nữa.

Nhưng Thiên Cơ vẫn nhanh hơn nàng, bám theo như hình với bóng. Độc Hồ Điệp tức tối quay lại rải độc phần mịt mù. Đây không phải là trái Cửu Tuyền Độc Châu danh trấn giang hồ, nhưng cũng đủ để đánh gục bất cứ ai.

Chỉ mình Thiên Cơ là ngoại lệ, chàng thần nhiên vượt qua đám mây độc, ưng trào chụp lấy ngực đối thủ.

Độc Hồ Điệp đành phải vùng tiểu kiếm chống đỡ. Kiếm quang tỏa ngời màu lam độc, trông rất đáng sợ.

Song Thiên Cơ lại không biết sợ, hai bàn tay vẽ lên ngàn bóng trào, cắm thẳng vào màng lưới thép. Chẳng hiểu sao Độc Hồ Điệp lại lùi nhanh và nói nhỏ:

- Kiếm có độc, người không thấy sao ?

Thiên Cơ ngơ ngàng, cười đáp:

- Tại hạ không sợ độc, cô nương đừng quá lo !

Miệng nói nhưng tay chân chàng vẫn liên tiếp tung ra những đòn kỳ ảo của pho Long Hồ Thần Thức. Thiên Cơ đánh liên chín chiêu liên hoàn, đẩy Độc Hồ Điệp vào hàng rào trúc dày đặc. Đến nước này thì nàng ta chẳng còn dám nhân nhượng, nghiêng răng xuất chiêu đoạt mệnh.

Tiểu kiếm ngắn và nhẹ nên nhanh nhẹn, linh hoạt hơn trường kiếm, tạo thành lưới kiếm ảnh mờ mờ, uy hiếp thân trên đối thủ Thiên Cơ vẫn dùng dấu pháp cương mãnh, lao thẳng vào như không hề biết sợ chết.

Độc Hồ Điệp bỗng phát hiện trào phong của chàng trai họ Mộc níu chặt lấy đường kiếm của mình. Nàng sững sờ chỉ vì những ai có trên bốn mươi năm tu vi mới đạt đến trình độ này. Nàng vội dùng toàn lực vào thân kiếm để đánh hết chiêu, cổ hốt đứt bàn tay Thiên Cơ. Nào ngờ, Thiên Cơ thần nhiên nắm chặt lấy lõi về mình và vùng quyền đâm vào ngực kẻ thù.

Độc Hồ Điệp choáng váng như người gặp ma, không sao phản ứng được nữa, chỉ còn cách chờ chết. Bỗng tay hữu Thiên Cơ xòe ra, hạ thấp xuống, rạch đứt lớp vải áo, chụp lấy Bát Quái Đồng Kính.

Chàng buông tiểu kiếm, cười bảo:

- Tại hạ không quên ơn tặng bầu rượu quý. Cốc cô nương hãy đi đi !

Chàng đã nhận ra Độc Hồ Điệp chính là nữ lang áo hồng Cốc Dao Trì.

Dao Trì vừa then, vừa giận, dậm chân hỏi:

- Sao công tử nhận ra tiểu muội ?

Thiên Cơ sờ mũi mình đáp:

- Cơ thể của ai cũng có một mùi riêng biệt. Tại hạ đã nghe qua một lần thì nhớ mãi không quên !

Cốc Dao Trì xấu hổ, lườm chàng rồi chạy đi, chọn chỗ rào thưa, vung kiếm phá đường mà thoát ra. Mạnh môn chủ và quần hào đứng sau bảy trượng.

Ông vội quát:

- Sao công tử không giữ ở lại ?

Mọi người chạy ừa đến nhìn Thiên Cơ với vẻ ngưỡng mộ và nghi hoặc.

Chàng trao Bảo Kính cho Mạnh Ly Sơn rồi nói:

- Tại hạ không thể làm khác được. Xin môn chủ lượng thứ cho !

Trưởng lão phái Võ Đang, Hoàng Hải Châu Châu, là một đạo sĩ già cao gầy, phóng khoáng và có óc hài hước. Lão mỉm cười hô hô bảo:

- Mạnh thí chủ định bắt Độc Hồ Điệp về làm tỳ thiếp hay sao ? Độc Thiên Lương không phải là một nhạc gia dễ tính đâu đấy nhé !

Mạnh Ly Sơn nghe nhắc đến Độc Thiên Lương, thầm công nhận Thiên Cơ xử lý rất đúng. Bắt hay giết Độc Hồ Điệp chỉ gây tai họa cho Bát Quái Môn mà thôi. Lão gượng cười, vòng tay nói với chàng:

- Bồn tọa và toàn thể Bát Quái Môn xin đội ơn công tử !

Thiên Cơ mỉm cười, để lộ hàm răng nhọn và trắng như ngọc:

- Thức ăn và rượu của quý môn rất ngon, tại hạ mới là người cần cảm tạ !

Chàng cáo biệt đi ngay, chẳng lưu lại thêm nữa.

Bang chủ Cái Bang, Đại Phúc Cái, xoa chiếc bụng mỡ, nhìn theo bóng Thiên Cơ, hỏi băng quơ:

- Tiểu tử họ Mục này là đệ tử của ai vậy nhỉ ? Nhìn cảnh gã dùng tay không chụp lấy độc kiếm lão phu rợn cả tóc gáy !

Vân Thông thiền sư tuổi đã bảy mươi lăm, say mê võ thuật hơn kinh kệ. Ông là người có kiến văn uyên bác, thông thạo võ học trăm nhà. Thiền sư tư lự đáp:

- Theo thiên ý của lão nạp thì có thể Mục thí chủ đã thi triển pho Long Hồ Thần Thức, nhưng công phu thiết thủ kia thì chẳng hiểu của phái nào ?

Sáu ngày sau, bọn Thiên Cơ vào thành An Dương. Tắm gội xong, Hắc Báo Tử cười hề hề:

- Thuộc hạ sẽ đưa công tử đến một địa phương cực kỳ lý thú. Nơi này có tên là Hoan Lạc Cung, danh tiếng lẫy lừng Hoa Bắc !

Thiên Cơ biết mình quê mùa, kiến văn nhỏ hẹp nên cũng muốn mở mang thêm.

Cuộc hành trình ngược Bắc này là dịp tốt để chàng học hỏi.. Nhưng trong tiềm thức, Thiên Cơ vẫn cảm thấy mình xa lạ với cuộc sống náo nhiệt hiện tại, chàng e ngại hỏi:

- Nơi ấy thế nào ?

Kim Yết hào hứng giới thiệu:

- Bẩm công tử ! Hoan Lạc Cung tuy mới thành lập được ba bốn năm nay nhưng đã nổi tiếng là cõi đào nguyên nơi hạ giới. Nơi ấy có phong cảnh đẹp, nhà cửa nguy nga tráng lệ, đầy đủ các thú vui trên đời. Đặc biệt là các vị tiểu cô nương của Hoan Lạc Cung xinh đẹp, kiều mị phi thường !

Thiên Cơ cau mày:

- Té ra đây là một thanh lâu ! Ta không thích khoảng ấy !

Ngày còn làm ở kho thuốc của Mục gia trang, bọn phu thường kể cho nhau nghe chuyện gió trăng và còn rủ Thiên Cơ đi kỹ viện. Chàng không đi nhưng nhờ vậy mà biết rằng trong cuộc sống này có nơi buôn bán thân xác nữ nhân !

Thiên Cơ xa Lan Quỳnh đã hơn nửa tháng, lòng cũng khao khát chuyện ái ân, nhưng chẳng bao giờ chàng nghĩ rằng mình có thể tìm vui nơi con mái khác.

Hắc Báo Tử nghe chủ nhân từ chối thẳng thừng, mặt mày tiu nghỉu ấp úng nói:

- Công tử không ưa nhưng thuộc hạ nhịn thêm quá lâu rồi ! Nay có dịp đi ngang qua đây mà không ghé vào cho thỏa chí thì quả là đáng tiếc !

Thiên Cơ điềm đạm bảo:

- Người cứ đi một mình !

Kim Yết nhăn nhó:

- Thuộc hạ không dám ! Trang chủ và gia huynh đã ra nghiêm lệnh, bắt thuộc hạ không rời công tử nửa bước. Hay là công tử đến đây ăn uống, ngoạn cảnh, đầu nhất thiết phải vào kỹ viện ?

Thiên Cơ cười mát:

- Ta ăn cơm ở đây có phải đỡ tốn kém hơn không ?

Hắc Báo Tử cười vang:

- Về khoảng tiền nong thì công tử chớ lo ! Với bản lãnh của công tử thì chúng ta chẳng tốn một đồng kềm nào cả !

Thiên Cơ hiểu kỳ hỏi:

- Sao lạ vậy ?

Kim Yết đắc ý đáp:

- Bẩm công tử ! Hoan Lạc Cung là nơi kỳ quái nhất thiên hạ. Nó có hai cửa:

Một là Đại Phú Môn, ai vào phải đóng đủ trăm lạng vàng ròng. Cửa thứ hai tên Anh Hùng Môn, dành cho những người đủ tài võ kêu chiếc trống đồng treo cao hai trượng. Công tử chỉ cần bỏ ra chút sức lực là hai ta trở thành thượng khách của Hoan Lạc Cung ngay !

Thiên Cơ bỗng tò mò muốn xem qua chôn ăn chơi có qui củ kỳ lạ kia nên mỉm cười đồng ý đi với họ Trần.

Kim Yết hân hoan soạn y phục cho chủ nhân. Trong bộ trường bào màu lam thẫm, dây cột tóc và thắt lưng màu nguyệt bạch trông chàng bội phần anh tuấn và quý phái.

Hắc Báo Tử chăm chút tỉa tót hàng râu mép xanh rì của chủ nhân rồi cười hì hì:

- Công tử tuần tứ thế này chắc sẽ lọt vào mắt xanh của Ngọc Đường Xuân Nữ, chủ nhân Vạn Hoa Lâu !

Ngọc Đường Xuân là cái tên mà người Quảng Châu đặt cho loài hoa Bạch Ngọc Lan, còn ở đất Hồ Bắc thì nó lại được gọi là Nghênh Xuân Hoa.

Thiên Cơ biết cả hai tên này và chàng động lòng nhớ đến mùa xuân trong rừng Thần Y Giá. Chàng nhớ cả đến bá phụ Lý Dĩ, người đã khổ công khai phá tâm hồn man rợ của đứa cháu nửa người nửa thú ! Với chàng, ông là bác, vừa là sư phụ và hơn nữa là một người cha thân thiết.

Thiên Cơ thoáng buồn, nhét hộp gỗ đựng đá Hồng Ngọc Mẫu Đơn và Thiết Hoàn vào bụng. Chàng không định lên trường với ai nên thản nhiên đem theo vật tùy thân. Kim Yết xảo trá:

- Nếu công tử chấm được mỹ nhân nào, thuộc hạ sẽ giữ gìn hai vật ấy. Hai người rời khách điểm, đứng đỉnh thúc ngựa đi trên những con đường lát gạch phẳng phiu tiến về phía Đông thành.

Thiên Cơ không mở lời khen ngợi nhưng ánh mắt chàng lộ ra vẻ say sưa trước những kiến trúc cổ kính và diễm lệ trong thành. An Dương từng là kinh đô của nhà Thương nên di tích còn lại rất nhiều. Nhưng từ đời Thương đến đời Minh đã trải qua hơn ba ngàn năm vật đổi sao dời, hầu hết công trình xưa đã điêu tàn, hoang phế, chỉ đủ để tạo chút lòng hoài cổ.

Những gì làm Thiên Cơ thích thú là của các triều đại sau này. An Dương không còn được chọn làm Đế Đô nữa, nhưng do vị trí nằm trên trục đường chính Bắc Nam nên kinh tế luôn phồn thịnh, nhà cửa khang trang, lòng lẫy.

Khi bọn Thiên Cơ đến nơi thì đã là giữa giờ Thân, ánh tà dương nhuộm đỏ cảnh vật, Hoan Lạc Cung càng tăng thêm phần diễm lệ.

Những cơn mưa mùa hạ đã làm xanh um cây cối, biến khu vực rộng hàng trăm mẫu kia trở thành ốc đảo rậm rạp, giữa vùng mông kê bát ngát, mời gọi khách phong lưu.

Chỗ ăn chơi nào cũng bắt đầu hoạt động từ chiều tối, nên giờ này cửa Đại Phú Môn vắng người vào. Các bậc thế gia công tử đất An Dương vẫn còn đang chải chuốt, chẳng vội đến sớm làm gì !

Nhưng bên cửa Anh Hùng Môn thì lại khá đông đảo người của giới võ lâm. Họ là những kẻ đầu đội trời chân đạp đất, song lại chẳng thể tìm đâu ra trăm lượng vàng để vào chốn đào nguyên, đành phải thử vận may với chiếc trống đồng.

Cũng có những cao thủ xuất thân nhà đại phú, nhưng lại quá kiêu ngạo nên quyết tâm làm anh hùng chứ không chịu bỏ vàng ra để chung đụng với bọn trọc phú.

Vả lại, qua được cửa Anh Hùng Môn cũng là cách để giương danh thiên hạ, vì người xem cũng khá nhiều.

Thiên Cơ ngẩng nhìn chiếc trống đồng đường kính mặt bốn gang - chạm trổ những hoa văn kỳ lạ - đang treo ở độ cao hai trượng, tự tin mình đủ sức qua ải. Chàng với tay cũng hơn nửa trượng, vậy là chỉ cần nhảy cao trượng rưỡi.

Thiên Cơ chợt chú ý đến ba tay kiếm tuổi tam tuần, y phục chải chuốt, mặt mày lạnh lẽo, kiêu căng, đang đứng riêng một góc như không muốn trà trộn với đám phàm phu tục tử.

Tuy không hỏi nhưng Kim Yết đã học được nét mặt chủ nhân. Gã vội thì thầm giải thích:

- Bẩm công tử ! Ba gã hán tử diêm dúa kia có danh hiệu là Tuế Hàn Tam Kiếm, nổi tiếng võ lâm trong khoảng sáu năm trở lại đây. Họ ở khác địa phương, cũng chẳng hề kết giao, song do danh hiệu trùng khớp mà được giang hồ gọi chung như vậy !

Thiên Cơ dù ít học cũng biết Mai, Trúc, Tùng là ba loài cây giỏi chịu đựng tuyết sương, nên được đặt là Tuế Hàn Tam Hữu. Do vậy, chàng lờ mờ đoán được danh hiệu của ba gã kia. quả nhiên, Hắc Báo Tử nói tiếp:

- Bẩm công tử ! Gã áo vàng sậm là Mai Hoa Kiếm Khách Tư Đồ Vịnh, quê Trường An. Gã áo gấm xanh là Thanh Tùng Kiếm Sĩ Trần Gia Hoạt, quê Sơn Tây. Còn gã áo lụa trắng là Bạch Trúc Kiếm Thủ Tạ Tường Minh, hùng cứ đất Hà Nam.

Thiên Cơ cười thầm tự nhủ:

- Tội nghiệp cho họ, vì cái danh mà suốt đời chỉ dám mặc có một màu áo !

Tuế Hàn Tam Kiếm cũng đã nhận ra Hắc Báo Tử và bạn đồng hành. Họ đều chú ý đến vẻ đẹp kỳ lạ của Thiên Cơ. Ở chàng, nét dịu dàng của nữ nhân pha lẫn với chút hiên ngang, oai vũ của bậc trượng phu, tạo nên sự thu hút mãnh liệt !

Tam Kiếm nghe tự ái tổn thương vì thua sút, giả vờ chẳng thèm biết đến, nhưng không sao cưỡng lại được lòng, thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn với vẻ hiếu kỳ tột độ.

Cuối giờ Thân, cổng Anh Hùng Môn rộng mở. Một lão nhân thất tuần râu tóc hoa râm, áo bào xanh, cùng hai gia đình xuất hiện.

Lão tươi cười vòng tay nói:

- Lão phu là Hoàng Lam Viên, tổng quản Hoan Lạc Cung, có nhiệm vụ giám sát cuộc thử tài của chư vị anh hùng ! Xin mời nhanh cho vì thời gian giới hạn trong một canh giờ. Lão phu xin nhắc lạ quý cử là chư vị phải dùng tay không để võ trống. Chỉ cần Đồng Cù trỗi lên là hợp cách !

Hoàng lão gia ngồi xuống ghế sau chiếc bàn gỗ mà hai gia nhân đã khiêng ra, gỡ sổ chờ ghi danh người qua được ải.

Một chàng trai áo lam, dáng cao gầy, hăm hở đi tiên phong. Gã lướt đến, tung mình lên, vung quyền giáng vào mặt trống đồng.

Thân pháp gã rất cao cường, dễ dàng vượt độ cao cần thiết, song lại chẳng thể khiến lớp đồng dày rung lên. Âm thanh phát ra nhạt nhẽo, khô đục như tiếng da thịt chạm vào đá vậy !

Chàng trai rơi xuống, hổ thẹn lặn vào cuối đám đông.

Hắc Báo Tử lộ vẻ e ngại:

- Công tử ! Gã này tuy có diện mạo trẻ trung nhưng tuổi đã quá ba mươi, nổi danh Phi Vân Chương, công lực không dưới mười lăm năm. Xem ra mặt trống rất dày nên gã mới thất bại !

Thiên Cơ không đáp nhưng ánh mắt lóe lên vẻ tự tin, khiến họ Trần an lòng.

Lại thêm sáu người nữa thử sức. Họ nhảy đến nơi nhưng không còn lực để vỗ chiếc trống lì lợm kia kêu được.

Lúc này Tuế Hàn Tam Kiếm mới chịu ra tay. Họ lần lượt chịu lên với một thân pháp duyên dáng, hoa mỹ và khiến đồng cổ rung lên. Tuy âm thanh không lớn lắm nhưng cũng được xem là hợp cách, được Hoàng Lam Viên chúc mừng ghi tên vào sổ.

Ba gã tự đắc chẳng trở về chỗ, vênh mặt chẳng thèm nhìn ai.

Người kế tiếp là một lão già tầm thước, tuổi độ sáu mươi. Bộ y phục màu đen tuyền bằng gấm thượng hạng và chòm râu dài chẳng làm dịu bớt được vẻ âm trầm, hiểm ác của gương mặt xương xẩu. Thanh đơn đao bên hông trái lão nhân có dát vàng, khiến Trần Kim Yết nhớ đến một người. Gã nói với Thiên Cơ:

- Công tử ! Nếu thuộc hạ không lầm thì lão hắc y kia là Du Lâm Kim Đao Tàn Quan Tái, cao thủ đất Thiểm Tây.

Hoàng lão gia cũng đã nhận ra lai lịch họ Tàn, đứng lên vui vẻ nói:

- Không ngờ Tàn huynh lại hạ cố đến đây, thật là vinh hạnh cho bổn cung Tàn Quan Tái cười mát:

- Cái tiểu danh Du Lâm Kim Đao đâu dám so với cái oai hùm của Sơn Đông Thiết Địch ! Lão phu ham vui ghé vào đây, không ngờ lại diện kiến với thái sơn, xem ra thể lực Hoan Lạc Cung cũng không nhỏ !

Hoàng Lam Viên gương cười:

- Tàn huynh quá lời ! Bọn lão phu chỉ kinh doanh kiếm bát cơm mà thôi !

Kim Yết kinh hãi thì thầm:

- Công tử ! Té ra lão họ Hoàng này lại là đại ma đầu đất Sơn Đông. Lão bắt tằm hơn mười năm, không ngờ lại chui vào Hoan Lạc Cung làm tổng quản ! Thuộc hạ cho rằng Hoan Lạc Cung không chỉ đơn thuần là một chốn ăn chơi, mà còn đang chiêu mộ nhân tài, chuẩn bị giường cờ xuất đạo ! Anh Hùng Môn này chính là nơi tuyển lựa những cao thủ võ lâm !

Thiên Cơ vẫn lặng im nhưng trong lòng không mấy vui, chàng chẳng ưa gì chuyện tranh danh đoạt lợi. Song thân chàng đã vì cơ nghiệp Bắc Đẩu Môn mà bị Trầm Hạo Liệt ám hại. Dòng suy nghĩ của chàng bị cắt đứt bởi tiếng trống vang lên. Du Lâm Kim Đao đã chứng tỏ được bản lĩnh khi vỗ trống kêu lớn gấp ba lần Tuế Hàn Tam Kiếm !

Từ lúc Tàn Quan Tái xuất hiện, ba gã cao ngạo kia không còn dám vênh váo nữa.

Nhất là họ Tàn vẫn nhã nhặn đứng sang một bên, dù đã lập thành tích rất tốt.

Hoàng tổng quản cao giọng:

- Mời chư vị anh hùng nhanh chân cho !

Đáp ứng lời mời ấy, từ trong đám đông, một đạo sĩ to béo, lực lưỡng chạy ra. Mọi người bật cười vì dáng vóc thô kệch nặng nề và gương mặt trơ trẽn, tinh quái kia chẳng thể là của một bậc chân tu. Bộ đạo bào ngắn ngắn, chật chội cứ như là đi mượn, cộng với cây phát trần sắp trụi hết lông, chỉ còn vài chục sợi tạo nên vẻ hoạt kê rất mực !

Tuổi của đạo sĩ chỉ độ hơn ba mươi, mép lún phún vài sợi nhưng cằm có chùm râu dê dài độ ngón tay. Giờ đây, gã điệu đà vuốt túm râu ấy, ngẩng chiếc trống đồng trên cao ra chiều suy nghĩ, ái ngại.

Hoàng tổng quản tùm tùm cười:

- Đạo trưởng nà người tu hành mà cũng muốn vào Hoan Lạc Cung sao ?

Đạo sĩ cười hề hề:

- Bần đạo theo Thiên Sư Giáo nên không phải kiêng rượu thịt hay đàn bà ! Nghe danh Hoan Lạc Cung là chốn thần tiên, bần đạo lặn lội từ Long Hồ Sơn đến đây !

Chợt gã đổi giọng khẩn cầu:

- Hoàng thí chủ ! Bần đạo có sức chỉ được ngàn cân nhưng khinh công kém cỏi, mong thí chủ niệm tình mà cho hạ thấp cái trống đồng kia xuống một trượng !

Quần hào cười vang, còn Hoàng Lam Viên thì lắc đầu quây quây:

- Qui củ đã đề ra thì không thể tùy tiện sửa đổi được ! Mong đạo sĩ thông cảm cho !

Gã béo tiu nghỉu, cứ đứng nần nỉ mãi, chẳng chịu thôi. Không hiểu sao Thiên Cơ lại có cảm tình với gã, chàng hỏi Hắc Báo Tử:

- Nếu ta đưa cả lão đạo sĩ kia vào thì có được không ?

Họ Trần lắc đầu:

- Bẩm không ! Mỗi người chỉ được mang theo một tùy tùng !

Thiên Cơ bảo:

- Người thử hỏi lão họ Hoàng kia xem nếu ta đánh liền hai tiếng trống thì đem thêm người nữa được không ?

Kim Yết nhận lệnh bước ra:

- Bẩm Hoàng tổng quản, chủ nhân của tại hạ là Mục công tử đất Nghi Xương, đề nghị đánh liền hai tiếng trống để có thể đưa cả đạo sĩ kia tháp tùng !

Quần hùng ồ lên kinh ngạc, nhìn về phía Thiên Cơ. Cả Du Lâm Kim Dao và Tuế Hàn Tam Kiếm cũng nhếch mép cười nghi hoặc.

Hoàng tổng quản cũng đã nhận ra khí phách bất phàm của chàng công tử lực lưỡng kia, lưỡng lự một lúc rồi đáp:

- Nếu quý chủ nhân làm được điều đó, lão phu cũng xin phá lệ phụng hầu !

Thiên Cơ chậm rãi bước ra, cước bộ trầm ổn, tiêu sái.

Đạo sĩ béo lập tức chạy đến chấp tay ra mắt:

- Bần đạo là Bất Bảo võ sĩ ở đất Long Hồ Sơn, xin được làm tùy tùng cho công tử !

Cái danh hiệu Bất Bảo (ăn không no) của gã khiến mọi người phì cười. Có kẻ nói:

- Đạo sĩ ăn mãi không no thì ai mà nuôi nổi !

Đạo sĩ béo như sợ Thiên Cơ không chịu dung nạp mình nên biện bạch ngay:

- Tuy mang danh là Bất Bảo nhưng thật ra bần đạo chỉ ăn mỗi bữa chừng ba đến bốn đấu gạo mà thôi ! Thức ăn lại chẳng cần, vài hạt muối cũng xong !

Thiên Cơ nhận ra gã có dáng điệu của một con thú bị đói, bất giác sinh lòng bất nhẫn, buột miệng nói:

- Sức mạnh hổ ngày ăn ba chục cân thịt cũng không nhiều !

Bất Bảo khoan khoái vỗ vai chàng:

- Sanh ta là cha mẹ nhưng hiểu được chỉ có mình công tử đây !

4. Bắc Khứ Thu Sơn Thủy -nam Hồi Ngộ Thần Quân

Cuối tháng năm, bọn Thiên Cơ đến Bắc Kinh mà Nhan Tranh vẫn chưa bắt kịp. Đường thiên lý ngăn sông cách núi, nhanh chậm cũng còn tùy may rủi. Nhan Tranh trễ đồ ngang vài lần nên khoảng cách với Thiên Cơ ngày càng xa. Gã lại quen thói phong lưu nên dừng chân ở li trong kỹ viện danh tiếng nhất Thạch Gia Trang mà chờ Thiên Cơ chứ không đi Bắc Kinh nữa.

Bắc Kinh là nhà của Hắc Báo Tử. Gã thông thạo từng con hẻm nhỏ, biết rõ từng quán xá nên hằng hái đưa Thiên Cơ và Bất Bảo vào Bắc Bình Đại Khánh Điểm. Phòng xá ở đây khang trang sạch sẽ, thái độ phục vụ ân cần và thức ăn cũng rất ngon.

Tắm gội xong, dù sắp đến bữa ăn trưa, Thiên Cơ vẫn quyết định đi ngay phủ Thái Sư. Bất Bảo đói rã ruột mà cũng phải gượng vui đi theo chủ nhân.

Hắc Báo Tử viết sẵn bài thiệp, đưa cho gã cầm quân gác cửa phủ. Chỉ lát sau, viên tổng quản của Thái Sư chạy ra, hôn hờ mời khách vào.

Hoàng Thái Sư đã chờ sẵn trong khách sảnh, niềm nở đón chào. Họ Hoàng tuổi hơn bảy mươi, mặt mũi phương phi hồng hào, râu năm chòm điểm bạc. Dung mạo lão toát lên vẻ thông tuệ và hoà ái. Triều Minh không có chức Thừa Tướng, Thái Sư là quan đầu triều. Tuy chức phận là cổ vắn cho Thiên Tử nhưng nhờ khôn khéo, nói gì vua cũng nghe nên uy quyền của Hoàng Thái Sư rất lớn. Bọn Thiên Cơ vái chào theo lễ giang hồ chứ không quì lạy. Thái Sư cũng tỏ ra bình dị, mời khách ngồi. Ông mở hộp gỗ khoan khoái hít lấy mùi hương kì diệu của đoá Hồng Ngọc Mẫu Đơn và xem thư của Mục trang chủ.

Đọc xong, ông gật gù bảo Thiên Cơ:

- Thì ra thiếu hiệp đây là cháu ruột và cũng là rể quý của Mục Tử Phát. Hãy ở lại đây dùng cơm trưa với lão phu.

Đã quen được phục tùng, Hoàng Thái Sư chẳng cần biết ý khách, lập tức bảo thị tỳ dọn tiểu yến. Để tỏ lòng mến khách, ông cho mời cả phu nhân và ái nữ. Hắc Báo Tử sợ thói phàm ăn của Bất Bảo bêu xấu Thiên Cơ nên xin phép cáo lui trước.

Hoàng Thái Sư giữ lại:

- Sao nhị vị tráng sĩ không dùng cơm xong rồi hãy đi ?

Bất Bảo cười hề hề:

- Đa tạ lòng hiếu khách của đại nhân nhưng thú thực là mấy đĩa thức ăn nhỏ xíu kia không đủ nhét kẽ răng bản đạo.

Quả thực là yến tiệc của nhà quyền quý tuy toàn cao lương mỹ vị nhưng mỗi món chỉ có vài miếng chứ không nhiều.

Hoàng Thái Sư tưởng Bất Bảo bồn chồn, liền hỏi Thiên Cơ:

- Mục hiền đệ, vị tráng sĩ to béo kia nói thế có ngụ ý gì ? Sao y lại xưng là bản đạo ?

Thiên Cơ cười đáp:

- Bẩm đại nhân, Bất Bảo vốn là một đạo sĩ và sức ăn của y gấp mười lần chúng ta.

Hoàng Thái Sư tròn mắt:

- Thật là thế gian hy hữu. Ngày mai lão phu phải mời y ăn một bữa mới được.

Hoàng phu nhân và ái nữ ra đến. Tuy là Nhất Phẩm Phu Nhân nhưng Hoàng Thị có vẻ hiền lành phúc hậu chứ không kiêu sa đài các. Bà trầm trồ khen ngợi cốt cách của Thiên Cơ và hỏi han sức khỏe vợ chồng Mục trang chủ. Hoàng tiểu thư tuổi đôi chín, tên gọi Thục Vân, nhan sắc kiêu diễm như đoá hải đường e ấp. Nàng ngồi cạnh mẹ, liếc trộm Thiên Cơ với ánh mắt hiếu kỳ. Chàng trai này có khí phách hiên ngang của con nhà võ nhưng không thô lỗ, chút nữ tính trong dung mạo của chàng trai tạo cho người đối diện cảm giác ôn nhu thân thiện. Và còn một yếu tố thần bí không tên nào đó khiến chàng trở nên rất cuốn hút mỹ nhân.

Thấy Thiên Cơ không hề nhìn mình, lòng Thục Vân không khỏi giận thầm, định cáo thoái nhưng lại phân vân. Hoàng Thái Sư ngồi đối diện con gái nên thấy hết.

Ông cười ha hả nói:

- Tử Phát sợ lão phu đoạt mất rể quý nên viết thư giới thiệu rõ ràng. Nếu không thì ...

Thục Vân hổ thẹn cúi đầu, lòng thoáng xót xa. Thiên Cơ buông đũa định cáo từ thì có người chạy xộc vào, hốt hải nói:

- Bẩm Thái Sư. Tai họa đến rồi. Sơn Quỷ đã xông chuồng, bắt nhị Công Chúa Bảo Châu đem lên nóc cung Càn Thanh. Thánh Hoàng nổi giận triệu Thái Sư vào triều gấp.

Hoàng lão rưng rức chân tay, mặt tái mét như gà cắt tiết. Ông run rẩy than:

- Lão phu hồ đồ nên tự hại mình rồi. Công Chúa có mệnh hệ gì thì họ Hoàng không tránh khỏi tội tru di.

Thái Sư đảo mắt suy nghĩ, quay sang bảo Thiên Cơ:

- Sự tình đến nước này, lão phu đành phải tính kế bảo toàn tông mạch. Mong Mục thiếu hiệp đưa Thục Vân và Tiểu Toàn rời khỏi Bắc Kinh ngay. Xem như là lão phu ký thác hai con cho Mục gia trang đấy. Lão phu nguyện để Thục Vân làm dâu thứ của họ Mục.

Hoàng phu nhân và Hoàng tiểu thư khóc lóc thảm thiết trước cảnh tan nhà nát cửa, mạng sống bị đe dọa.

Thiên Cơ cau mày nói:

- Thảo dân muốn biết rõ sự tình. Nếu đúng là loài Sơn Quỷ ở rừng Thần Y Giá thì không đáng ngại.

Hoàng Thái Sư mừng rỡ đáp:

- Đúng là loài ấy. Tháng trước quan quân Hồ Bắc truy đuổi đạo tặc, theo gã vào rừng Thần Y Giá. Hoĩ tình cờ bắt được một con Sơn Quỷ mang về phủ đường. Quan Tri Phủ Hồ Bắc tặng con Sơn Quỷ ấy cho lão phu, và lão phu lại tiến cống cho Thánh Thượng loài vật kỳ lạ nhất thiên hạ ấy. Tất nhiên là long tâm hoan hỉ phi thường, cho nhốt trong lồng sắt ở Ngự Hoa Viên để thưởng lãm và làm kinh ngạc đám sứ thần ngoại quốc. Không ngờ giờ đây trở thành tai họa diệt gia cho họ Hoàng.

Thiên Cơ nghe xong nghiêm giọng:

- Thảo dân có thể thu phục được Sơn Quỷ và cứu Công Chúa. Nhưng đại nhân phải xin Thánh Thượng để thảo dân mang con vật ấy đi.

Hoàng Thái Sư vui mừng khôn xiết, gật đầu lia lịa nói:

- Nếu được vậy thì còn gì bằng. Sau biến cố này Thánh Thượng chắc cũng chẳng còn dám giữ Sơn Quỷ nữa.

Ông tức tốc cùng Thiên Cơ lên ngựa vào cung, chẳng có thời gian mà thay triều phục.

Tử Cẩm Thành giờ đây huyên náo như tổ ong vì bá quan hay tin đã về cả để xem.

Họ tập trung ở sân trước điện Càn Thanh, cùng Thái Hậu, Thiên Tử và Hoàng Hậu phôi mình dưới nắng hạ. Thấy Hoàng Thái Sư vào đến, nhà vua giận dữ quát:

- Sao khanh dám dâng quái vật đó cho trẫm để giờ đây xảy ra cố sự này ?

Bá quan nhìn Hoàng Thái Sư thương hại, biết họ Hoàng sắp tận số. Hoàng Thái Sư vội phục xuống tâu:

- Vi thần biết tội, nguyện xả thân để cứu Công Chúa.

Long nhan cười khẩy:

- Phế ngôn. Hàng trăm cao thủ đại nội còn không đuổi kịp con Sơn Quỷ thì một lão quan già như khanh sẽ làm được gì ?

Hoàng Thái Sư run giọng:

- Khải tấu hoàng thượng. Chẳng hay hiện giờ con Sơn Quỷ đang ở đâu ?

Nhà vua cười nhạt chỉ lên nóc điện Càn Thanh:

- Quái vật bắt Công Chúa theo và ẩn mình đâu đó trên mái ngói. Các cao thủ Đông Xưởng đã lên đây vây chặt nhưng không dám tiếp cận vì sợ Sơn Quỷ làm hại Công Chúa.

Hoàng Thái Sư thở phào, lùi lại dắt Thiên Cơ đến, kéo chàng quì xuống rồi tâu:

- Khải tấu Thánh Thượng. Người này là Mục Thiên Cơ, cháu của vi thần, có tài hàng long phục hổ, tự tin có thể bắt được Sơn Quỷ.

Nhà vua ngẩng ngó Thiên Cơ rồi lạnh lùng phán:

- Ai cũng được nhưng nếu nhệ Công Chúa bị hại thì trăm sẽ trị tội khanh đấy.

Dù không tin tưởng lắm nhưng Hoàng Thái Sư đã đến bước đường cùng, phải đặt cả hy vọng vào Thiên Cơ.

Lão ghen ngào bảo chàng:

- Mục hiền điệt hãy cố giúp lão phu và phải giữ an toàn cho Công Chúa.

Thiên Cơ thản nhiên vòng tay:

- Xin Thánh Hoàng cho rút hết người trên nóc điện xuống.

Nhà vua bèn bảo quan Hiệu Úy họ Tả. Lão này cao giọng cho đám thuộc hạ rút lui. Mười mấy tên thị vệ nhẹ nhàng nhảy xuống đất, chứng tỏ một bản lĩnh khinh công cao cường.

Thiên Cơ lùi vào chỗ kín, cởi hết y phục và xỏa tóc ra. Thấy quần lót của mình màu trắng, chàng bèn xé vạt áo trường bào lam thắm quấn quanh hạ thể. Thiên Tử và bá quan thấy chàng đi ra với hình dạng kỳ lạ như vậy, lòng vô cùng kinh ngạc. Hoàng Hậu thì đỏ mặt trước thân hình cân đối, chắc nịch những bắp thịt kia. Từ ngày vào cung, ngoài Thiên Tử, chưa nam nhân nào dám cởi áo trước mặt bà.

Thiên Cơ không để ý đến triều qui, lẳng lặng tung mình lên mái điện. Chàng đến đứng ở nóc cao nhất, ngửa cổ hú vang lừng. Tiếng hú của chàng cao vút, lạnh lốt như tiếng vượn, cung bậc bổng trầm rất uyển chuyển.

Lát sau, con Sơn Quỷ thân toàn lông đen xuất hiện. Trên tay nó là thân hình bất động của nàng Công Chúa mười bốn tuổi. Sơn Quỷ đứng lại nhìn chàng trai chăm chú, còn Thiên Cơ thì nhảy nhót, lắc lư thân hình, hai tay múa may, làm những động tác kỳ lạ.

Sơn Quỷ mừng rỡ hú theo và chạy đến ôm lấy Thiên Cơ như gặp bạn cố tri. Hai bên khột khột một hồi lâu, hàn huyên tâm sự, rồi Sơn Quỷ trao Công Chúa cho chàng.

Nó ngoan ngoãn cùng Thiên Cơ ngồi xuống mái ngói, nhìn mọi người dưới sân với ánh mắt hân hoan. Thiên Cơ học nghề y nên thấy người bệnh là cứu chữa ngay, chẳng để ý gì đến lễ nghi. Chàng đặt Công Chúa vào lòng và thăm mạch. Biết nàng chỉ ngất đi vì sợ hãi. Thiên Cơ xoa bóp bốn huyệt đạo trên gáy của nàng.

Bảo Châu hồi tỉnh ngơ ngác nhìn gương mặt anh tuấn dưới làn tóc lòa xòa. Nụ cười don hậu làm nàng yên tâm. Công Chúa buột miệng hỏi:

- Sao ngươi lại biến thành người ?

Thiên Cơ mỉm cười đáp:

- Tại hạ vốn là người còn Sơn Quỷ thì ngồi ở kia kia.

Bảo Châu liếc sang thấy quái vật chỉ cách chừng nửa trượng, sợ hãi rú lên, ôm chặt lấy Thiên Cơ. Mùi da thịt nam nhân làm nàng rung mình.

Thiên Cơ đứng lên dặn dò Sơn Quỷ rồi tung mình xuống sân gạch. Bảo Châu được đặt xuống, chạy đến ôm Hoàng Hậu mà khóc. Bá quan vội tung hô, chúc mừng Công Chúa thoát tai nạn.

Nhà vua hoan hỉ vỗ vai Thiên Cơ:

- Khanh quả là dị nhân. Công lao này Trẫm sẽ trọng thưởng.

Thiên Cơ nói ngay:

- Khỏi tấu Thánh Thượng. Sơn Quỷ có nửa phần là người, không thể giam hãm như dã thú được. Mong Thánh Thượng cho phép thảo dân được đưa nó trở về rừng cũ.

Nhà vua chuẩn tấu ngay:

- Được. Khanh cứ việc mang nó đi. Trẫm cũng chẳng giữ làm gì Thiên Cơ vãi tạ, quay sang nóc điện hú gọi Sơn Quỷ. Con vật mau mắn nhảy xuống chạy bằng tứ chi đến đứng thẳng, nép vào lưng Thiên Cơ như muốn nhờ chàng che chở.

Long nhan phục lăn, tò mò hỏi:

- Sao quái vật này lại yêu mến hiền khanh như vậy ?

Thiên Cơ cười đáp:

- Thảo dân sống mười chín năm với Sơn Quỷ, đã từng đánh nhau vài chục lần với con vật này. Khi gặp lại là nhận ra ngay.

Chàng bỗng nghiêm giọng, nói với vẻ thiết tha:

- Mong Thánh Thượng truyền chỉ cấm săn bắn, chặt phá khu rừng Thần Y Giá.

Được thế thì thảo dân xin đội ơn.

Long nhan mỉm cười gật đầu.

Sơn Quỷ được đưa về phủ Thái Sư vì chẳng có khách điểm nào dám chứa. Đêm ấy nó ngủ chung với Thiên Cơ, thản nhiên phóng uế đầy phòng. Sáng ra, nó lao xuống ao trong vườn hoa tắm rửa và ăn sạch đàn cá quý của Hoàng Thái Sư.

Thiên Cơ vội từ giả để xuôi nam ngay, không dám lưu lại nữa. Muốn tránh những cặp mắt tò mò, Hoàng Thái Sư ban cho chiếc xe song mã để chở Sơn Quỷ.

Hắc Báo Tử và Bất Bão Vũ Sĩ thay nhau làm xà ích, quen dần với con dã nhân to lớn không đuôi kia. Dọc đường thỉnh thoảng họ dừng xe nơi rừng vắng để Sơn Quỷ tìm suối tắm tấp và săn bắt.

Phần nhân tính trong Sơn Quỷ khá mạnh nên nó dễ dàng thân cận với hai người bạn mới, cùng họ nô đùa bốn cột. Bất Bão đặt cho Sơn Quỷ cái tên Tiểu Mao và nuôi ý định dạy nó nói tiếng người. Bất Bão đặc biệt yêu thích Tiểu Mao vì con vật này ăn nhiều y như gà và sức khỏe cũng vậy. Đạo sĩ béo đã cùng Tiểu Mao vật lộn, đánh nhau tựa lũ trẻ.

Tiểu Mao cùng quen dần với thức ăn nấu chín và rượu ngon. Tửu lượng của nó thật phi thường, nhưng chỉ được uống rất ít khi Thiên Cơ cho phép. Chàng sợ men rượu khiến Tiểu Mao buông ly đã tính làm hại lương dân.

Chính vì có Tiểu Mao mà bọn Thiên Cơ không dám ghé nơi đô hộ. Hối đi ngang Trấn Thạch gia trang mà chẳng dừng chân khiến Nhan Tranh lỡ cơ hội gặp gỡ. Gã đã cho tiền bọn ăn mày ở trấn để họ báo tin khi Thiên Cơ đến. Nhưng vì có cỗ xe nên đám hóa tử không nhận ra ba người. Nhan Tranh chờ mãi không thấy đành lên đường đi Bắc Kinh, càng cách xa ân nhân hơn nữa.

Chiều ngày mười bốn, bọn Thiên Cơ dừng chân nơi cánh rừng ngô đồng, cách cửa Bắc thành An Dương sáu dặm. Họ quyết định qua đêm ở đây rồi mai sẽ tiếp tục xuôi nam.

Đã lâu không được vui vẻ cảnh phồn hoa, Hắc Báo Tử và Bất Bão áp úng xin được vào thành.

Thiên Cơ hờ hững gật đầu:

- Hai người cứ đi, mình ta canh giữ Tiểu Mao là được rồi.

Hai gã hớn hở tháo ngựa lên đường, hứa rằng sáng mai sẽ quay lại thật sớm.

Lương thực trong xe không thiếu nên Thiên Cơ và Tiểu Mao chén no bụng, ngồi trò chuyện rất lâu. Khác với Bất Bão, Thiên Cơ chẳng hề nuôi ảo mộng dạy Tiểu Mao nói tiếng người. Vô Tích Thần Y đã từng bảo rằng cấu tạo vòm họng và lưỡi của loài Sơn Quỷ không thể phát âm như người được. Từ cổ chí kim, chưa có con khỉ nào biết nói cả.

Nhưng Thiên Cơ tin rằng có thể giúp Tiểu Mao hiểu được những khẩu lệnh đơn giản vì nó rất thông minh.

Giờ đây, bằng thứ ngôn ngữ của loài vật, song phương hàn huyên rất tâm đắc.

Thiên Cơ hỏi han về rừng Thần Y Giá, nơi chàng đã lớn lên.

Cuối canh hai, Tiểu Mao ngoác chiếc mồm rộng đầy răng trắng nhọn ra ngáp dài.

Loài Sơn Quỷ đi kiếm ăn ban ngày và ngủ say khi đêm xuống. Thiên Cơ bảo nó vào trong thùng xe, còn chàng tung mình lên cây ngô đồng già cao sáu trượng ở bìa rừng.

Chàng nằm vắt vẻo trên một cành cây, ngắm vầng trăng mười bốn.

Ngô đồng là loài cây lá rộng, thuộc họ huyền sâm. Nó lớn nhanh như thổi, dáng khỏe đẹp, vỏ màu trắng, rụng lá mỗi độ thu về. Ngô đồng mềm nhẹ, mịn, dai, dù chặt dùng bất cứ khi nào cũng không bị mối mọt, ẩm chẳng mục, nóng không nứt. Do những đặc điểm ấy, gỗ ngô đồng được người xưa dùng để chế tạo đàn.

Trung Quốc là quê hương của ngô đồng và có đến tám loại. Nhưng ở rừng Thần Y Giá, Thiên Cơ chỉ thấy có hai loài hoa trắng và hoa tím. Chàng hái một chiếc lá non, vò nát, ngửi mùi hương quen thuộc, rồi gởi hồn về vùng núi hoang sơ kia. Gió nam hiu hiu phe phẩy, đưa chàng vào giấc cô miên.

Khoảng cuối canh ba, Thiên Cơ giật mình tỉnh giấc bởi tiếng kêu thảm thiết của ai đó, và tiếng gầm gừ giận dữ của Tiểu Mao, rồi ánh đuốc sáng rực cả đêm trăng.

Chàng nhìn xuống thì thấy cỗ xe song mã đã bị một toán người áo đen vây chặt. Tiểu Mao đang xách một thi thể đầm máu quật vào phe đối phương.

Thiên Cơ nhận ra Thần Tượng Tẩu Sở Phóng và Sơn Đông Thiết Địch Hoàng Lam Viên của Hoan Lạc Cung. Chàng tự hỏi vì sao họ lại biết mình ở đây. Phải chăng Hắc Báo Tử và Bất Bão Vũ Sĩ đã bị hại? Như vậy thì Ngọc Đường Xuân Nữ Mộc Yên Thu cũng khó an toàn.

Lúc này xác người trên tay Tiểu Mao đã bị lưới đao chặt nát, chỉ còn hai phần ba.

Nhưng Tiểu Mao cựa quậy hạ được bốn tên. Với thần lực kinh hồn và tính hung dữ của dã thú, nó quay tít cây còn thịt trên tay, xông thẳng vào hàng ngũ Hắc Y, chẳng biết sợ là gì.

Thần Tượng Tẩu thấy thủ hạ dạt cả ra vội nâng tượng tấn công quái vật. Thiên Cơ biết Tiểu Mao chẳng thể đỡ nổi những nhát trượng của Sở Phóng, liền hú lên lãnh lót. Nhận được tín hiệu báo nguy, Tiểu Mao ném chiếc xác trong tay vào người Thần Tượng Tẩu rồi bỏ chạy. Chỉ trong nháy mắt nó đã trèo lên ngọn cây, nơi Thiên Cơ đang đứng. Chàng dẫn nó ở yên trên cây này và phải tránh xa cái lão cầm gậy sắt kia.

Tiểu Mao là con của một đôi Sơn Quỷ láng giềng, cùng lớn lên với Thiên Cơ, tình thân như anh em. Trước đây, chàng đánh không lại nó nhưng sau khi học võ với Vô Tích Thần Y thì tình hình đảo ngược. Tiểu Mao luôn bị thua nên nó rất sợ và nghe lời Thiên Cơ. Do đó, khi gặp lại nhau trên nóc cung Càn Thanh, Thiên Cơ thu phục nó dễ dàng. Nếu là một con khác thì chàng đã phải mất nhiều công sức hơn.

Lúc này, Thần Tượng Tẩu đã gầm lên:

- Mục Thiên Cơ. Đừng tránh mặt uống công. Lão phu đã biết ngươi là ai và đang có mặt nơi này. Nếu ngươi chịu qui phục thì bốn cung sẽ hậu đãi. Bằng ngược lại, Ngọc Đường Xuân Nữ và hai thủ hạ của ngươi sẽ chết.

Thiên Cơ nghe lòng nặng trĩu, bảo Tiểu Mao đào tẩu trước. Con vật này đã từng cùng chàng chiến đấu với bầy ác thú ở rừng Thần Y Giá, luôn sát cánh chẳng rời nên giờ đây nó từ chối việc đơn thân cầu sinh. Tiểu Mao lắc đầu quầy quậy, miệng rít lên liên hồi.

Thiên Cơ biết mình không thể địch lại sự liên thủ của Thần Trương Tẩu và Sơn Đông Thiết Địch nên quyết định dụ phe đối phương vào sâu trong rừng. Ở môi trường này, chàng và Tiểu Mao có lợi thế hơn hẳn.

Thiên Cơ lạnh lùng nói vọng xuống:

- Dù Hoan Lạc Cung có giết cả ba người ấy thì cũng chẳng quan hệ gì đến ta. Xin cáo biệt.

Dứt lời, chàng cùng Tiểu Mao phóng sang tán cây bên cạnh, chuyền đi. Sơn Đông Thiết Địch vội quát thủ hạ đuổi theo.

Đây là cánh rừng do người trồng nên thảm thực vật phía dưới bằng phẳng thừa thớt làm yên lòng bọn Hoan Lạc Cung. Chúng có thể chạy rất nhanh nên tin rằng Thiên Cơ không thoát khỏi. Thực ra thì chàng cũng không có ý định đào tẩu, ung dung giữ một khoảng cách nhất định. Tiểu Mao đã quen với chiến thuật này nên nó tách ra, chia sẻ lực lượng đối phương. Thỉnh thoảng nó dừng lại, nằm im và bất ngờ nhảy xuống đầu hai tên xấu số.

Song thủ của Tiểu Mao không có chân khí như Thiên Cơ nhưng lại đầy móng sắc.

Những cú tát của nó dễ dàng xé nát da thịt đối phương. Lớp lông dày trên thân Tiểu Mao đã cản bớt lực chém của dao kiếm nên nó chỉ bị vài vết thương nhẹ và cang hăng máu hơn. Trong gần khắc đã có sáu tên chết dưới tay con Sơn Quỷ tinh quái.

Phần Thiên Cơ cũng vậy, chàng ẩn hiện như bóng ma, tĩa dần từng tên Hắc y.

Tiếng kêu gào thê lương của các nạn nhân làm chấn động cả đêm trăng. Thần Trương Tẩu và Sơn Đông Thiết Địch thấy thủ hạ chết như rạ, đau lòng xôn xáo, cố chặn cho được Thiên Cơ. Nhưng chàng di chuyển nhanh như gió, ẩn kín tựa báo đêm trên những cành cây rậm rạp, biến mất ngay trước mắt kẻ thù.

Sau hai khắc, ba mươi tên hắc y chỉ còn sót lại có tám. Thiên Cơ bèn chuyển mục tiêu sang hai lão ma đầu. Thừa lúc Sơn Đông Thiết Địch và Thần Trương Tẩu đang cách xa nhau, chàng âm thầm lao xuống đầu họ Hoàng.

Chàng là người của rừng xanh, sống bằng bản năng sinh tồn, nghĩa là tấn công trong lợi thế tuyệt đối, chẳng cần để ý đến qui củ giang hồ. Xem ra dã thú đôi lúc cũng khôn ngoan và có lý hơn con người. Đòn tập kích thường thành công hơn thất bại.

Thiên Cơ dùng toàn lực bủa chiêu Hoàn Hạ Nhân Vong xuống đầu Sơn Đông Thiết Địch. Hoàng Lam Viên công lực thông thần, phát hiện được tiếng y phục lất phất.

Lão xoay ngược, cử tiêu sắt đỡ đòn.

Chỉ nội một động tác xoay người cũng để mất tiên cơ, lại thêm đối phương từ trên cao đánh xuống, lực đạo như chẻ núi, màn tiêu kia không đủ sức ngăn chặn. Thiết Hoàn sau khi chạm vài lần đã bắt thần xoay dọc, lướt theo thân tiêu rọc thẳng xuống.

Hoàng lão quỷ kinh hãi vùng tả chưởng vỗ mạnh vào sườn Thiên Cơ. Lúc này thân hình chàng còn lơ lửng trên không, cao hơn đối phương một xích.

Thiên Cơ không tránh né, khoa tay phải vẽ một thức chưởng kỳ ảo, chụp được bốn ngón tay họ Hoàng, đồng thời chân hữu chàng thọc mũi vào ngực lão. Trúng đòn hiểm ác này, Sơn Đông Thiết Địch rú lên, văng ngược ra sau, ngã lún lóc trên thảm cỏ.

Nhờ tu vi thâm hậu nên lão không chết nhưng gãy mất ba rễ xương, máu hộc thành vòi. Thần Trương Tẩu đến nơi, quát vang như sấm, vùng trượng quét ngang, đánh bật Thiên Cơ ra xa thi thể của Sơn Đông Thiết Địch. Trong khu rừng này, thiết trượng của lão bị vướng víu bởi những thân cây ngô đồng nên giảm uy lực rất nhiều. Thiên Cơ biết rõ điều ấy nên mượn cây cối chịu đòn thay. Chàng nhanh nhẹn di chuyển quanh những gốc cây, thỉnh thoảng mới lao vào đối phương. Thiết trượng đánh hụt mục tiêu, liên tục quất vào cây cối khiến cành lay động, dăm gỗ văng ra tới tấp.

Sở Phóng điên tiết vì đầu pháp của Thiên Cơ, mở miệng chửi bới um sùm:

- Tổ cha mi. Con mẹ mi. Có giỏi thì hãy thẳng thắn đón chiêu của lão phu.

Thiên Cơ sa sầm nét mặt, lòng sục sôi sát khí. Chàng chỉ mơ hồ với cha mẹ ruột nhưng lại hết dạ kính yêu Vô Tích Thần Y. Ông chính là thân phụ. Do vậy, chàng cho rằng câu chửi của Sở Phóng nhắm vào Lý Dĩ. Thiên Cơ nổi dã tính, quyết xé xác họ Sở.

Cơn giận đã khiến chàng liều lĩnh, chẳng kể đến tử sinh.

Thiên Cơ múa thiết hoàn lao thẳng vào lưới trượng. Tiếng thép va chạm vang rền và cánh tay chàng tê chồn đau nhức. Thần lực và trượng pháp của Sở Phóng quả lợi hại phi thường. Lão ra đòn như vũ bão, dồn Thiên Cơ vào thế hạ phong. Nếu không nhờ thân pháp linh hoạt tuyệt luân thì chàng đã bỏ mạng lâu rồi.

Cái chết chập chờn đã khiến Thiên Cơ tỉnh táo lại, lui dần về phía một gốc cây ngô đồng to lớn. Chàng giả đồ rất khéo nên họ Sở tưởng chàng bị dồn vào thế kẹt. Khi người Thiên Cơ sắp chạm thân cây, lão hứng chí tỏa rộng lưới trượng, bao phủ tả hữu trên dưới, không chừa một sinh lộ nào.

Thiên Cơ miễn cưỡng chống chọi như cá chui vào rọ. Thần Trượng Tẩu nhếch mép cười đanh ác, kết liễu bằng cách chọc thủng ngực con mồi. Nào ngờ Thiên Cơ biến hóa vô song, tròn vòng sắt vào đầu trượng, phóng mạnh về phía đối phương.

Đồng thời chàng rùn người thấp xuống để thiết trượng đi trượt qua vai, cắm pháp vào thân cây ngô đồng.

Gỗ ngô đồng khá mềm nên bị gây sát đâm sâu một đoạn hai gang khiến Sở Phóng không sao thu ngay về được. Vả lại, lão cũng chẳng còn cách nào khác là phải bỏ vũ khí để tránh chiếc vòng sắc bén kia.

Với thân thủ của Thần Trượng Tẩu thì không thể bị thương bởi thiết hoàn nhưng lão cũng chẳng còn gây sát, phải dùng sở đoản để đối phó với Thiên Cơ.

Chàng đã như ánh chớp lao đến tấn công bằng pho Long Hồ Thần Thức lừng danh vũ nội. Sở Phóng tuy có thần lực cao cường nhưng lại không chuyên về quyền cước trong khi Thiên Cơ khổ luyện đã mười năm. Thân pháp của chàng lại nhanh hơn họ Sở nên chiếm ưu thế tuyệt đối.

Thiên Cơ vùng đôi tay dài thượt tấn công như bão táp. Chỉ sau hai mươi chiêu đã cầm được năm ngón tay thép vào ngực phải Thần Trượng Tẩu, bóc đi lớp thịt nơi vú.

Lão đau đớn rên rỉ và bắt đầu khiếp sợ. Thiên Cơ vẫn ra đòn như mưa, quyết không để đối thủ đào vong. Song trào của chàng liên tiếp rạch nát chân tay Sở Phóng, còn song cước liên tục công phá hai sườn và bụng dưới. Dù có đến hoa giáp tu vi và thần lực thiên sinh, Thần Trượng Tẩu cũng chẳng chịu nổi, máu miệng rỉ ra không ngớt.

Những ngọn đuốc gỗ thông đã tắt hết vì tám gã hắc y đều bị Tiểu Mao giết sạch.

Nguồn sáng duy nhất là vầng trăng tròn trịa giữa trời cao đang chiếu xuyên qua cành lá.

Thần Trượng Tẩu vừa đánh vừa lùi dần, chỉ sợ quái vật lông lá kia tham chiến.

Chợt có đám mây đen dày đặc bay đến, che khuất vầng trăng khiến không gian tối sầm lại. Sở Phóng mừng rỡ phi thân đào tẩu ngay. Thiên Cơ không đuổi theo mà quay lại chỗ Tiểu Mao. Con vật này đang hí hửng nhổ cây trượng sắt ra khỏi thân cây ngô đồng. Trăng đã sáng trở lại giúp Thiên Cơ tìm lại thiết hoàn và cũng giúp chàng nhận ra Sơn Đông Thiết Địch cũng đã mất dạng. Chàng ngấm nghĩa cây trượng trong tay Tiểu Mao rồi giành lấy, dùng thiết hoàn chặt bớt một đoạn ba gang. Chiêu dài còn lại thích hợp với Tiểu Mao hơn. Với vũ khí này không ai có thể lại gần nó.

Được chàng trả lại vật yêu thích, Tiểu Mao mừng rỡ hú lên lãnh lót. Ngày còn ở rừng Thần Y Giá, nó đánh nhau với cọp beo bằng một cây gỗ, chẳng vừa tay chút nào cả.

Thiên Cơ thờ người suy nghĩ đến việc giải cứu thủ hạ và Ngọc Đường Xuân Nữ.

Cũng như đối với Tiểu Mao, chàng không thể bỏ họ được.

Thiên Cơ lướt nhanh về phía bìa rừng, định lấy bọc hành lý trong xe và đi đến Hoan Lạc Cung. Tiểu Mao kéo lê thiết trượng chạy theo. Trừ lúc đứng và đi chậm thì Sơn Quỷ thẳng người, còn lúc chạy thì bao giờ cũng bằng cả tứ chi. Tập tính này thường thấy ở loài khỉ vượn.

Khi ra đến cỗ xe, Thiên Cơ phát hiện có hai thớt ngựa phi đến. Dáng vóc to béo của Bất Bão Vũ Sĩ khiến chàng mừng rỡ. Nhưng người áo đen bịt mặt kia có vẻ nhỏ thó hơn Hắc Báo Tử. Bất Bão tập tễnh rời yên ngựa, phục xuống khóc rống:

- Công tử ơi, Kim Yết đã bỏ mạng rồi. Bần đạo còn sống cũng là nhờ Cốc cô nương đây.

Thiên Cơ choáng váng bởi niềm xót thương vô hạn. Chàng lặng người đi một lúc lâu và bị đánh thức bởi giọng nói của Hắc Y Nhân:

- Công tử. Cả Ngọc Đường Xuân Nữ cũng bị giết chết cách nay năm ngày.

Thiên Cơ nhận ra giọng nói quen thuộc, bùi ngùi hỏi:

- Cốc cô nương đây ư ?

Độc Hồ Điệp tháo khăn che mặt để lộ dung nhan xinh đẹp của Cốc Dao Trì.

Thiên Cơ gật đầu:

- Cảm tạ cô nương. Giờ tại hạ phải đến Hoan Lạc Cung ngay. Xin cáo biệt.

Độc Hồ Điệp xua tay:

- Công tử đừng đi vô ích. Tiểu muội vì muốn cứu đạo sĩ béo này nên đã dùng đến Cửu Tuyền Độc Châu. Hoan Lạc Cung sợ Oai gia phụ nên rút cả về căn cứ chính ở Kiêu Sơn rồi.

Thiên Cơ cau mày:

- Sao tại hạ nghe nói Kiêu Sơn là trọng địa của Huyết Ấn Bang mà ?

Dao Trì che miệng cười:

- Hoan Lạc Cung chính là một cơ sở của Huyết Ấn Bang, do phó Bang Chủ là Thần Trượng Tẩu phụ trách, lợi dụng nơi này để kiếm tiền, chiêu mộ cao thủ và tổ chức cướp bóc bằng đám Lạc Hồn Nhân.

Thiên Cơ cười lạnh:

- Vậy thì tại hạ sẽ đi Kiêu Sơn.

Độc Hồ Điệp can ngăn:

- Tổng đàn Huyết Ấn Bang kiên cố như tường đồng vách sắt, nhân thủ nhiều như lá rừng. Đó là chưa kể đến võ công tuyệt thế của Huyết Ấn Thần Quân Khang Nhẫn.

Công tử liều lĩnh đến đó cũng chỉ uống mạng mà thôi. Vả lại, theo lời gia phụ nói thì dã tâm của Khang lão rất lớn, quyết tâm làm bá chủ võ lâm. Và mục tiêu đầu tiên của lão chính là Bắc Đẩu Môn ở Nghi Xương vì tổ phụ họ Trầm là Bắc Đẩu Thư Sinh đã từng dẫn Thần Quân xuống vực thẳm. Lúc ấy, công tử liên thủ cùng Bắc Đẩu Môn mà tiêu diệt Huyết Ấn Bang cũng không muộn.

Thiên Cơ phải dùng kế mới đã thương được Thần Trượng Tẩu nên tự lượng không địch lại Huyết Ấn Thần Quân. Chàng liền nghe lời Độc Hồ Điệp, tạm gác hận thù lại.

Dao Trì vòng tay cáo từ nhưng trong lòng chỉ mong Thiên Cơ giữ lại. Nào ngờ chàng thần nhiên tống tiễn khiến dạ mã nhân chưa chết.

Nàng ngằn ngừ nói:

- Tiểu muội quên không hỏi kết quả cuộc chiến giữa công tử cùng Thần Trượng Tẩu và Sơn Đông Thiết Địch.

Thiên Cơ đáp:

- Tại hạ may mắn đã thương được họ. Hai lão ấy chạy mất rồi.

Dao Trì cau mày:

- Nếu thế thì Huyết Ấn Thần Quân sẽ chặn kín đường xuôi nam. Công tử phải cẩn trọng đấy.

Bất Bão Vũ Sĩ thấy Độc Hồ Điệp nói câu từ già rồi mà cứ lần khăn chẳng chịu đi, liền lơ mờ đoán ra tâm sự của nàng. Gã chịu ơn cứu mạng nên cố báo đáp nhưng chẳng biết phải làm sao vì chẳng thể nào mở miệng mời Độc Hồ Điệp đi cùng được.

Cốc Dao Trì vòng tay chào, lên ngựa lui thủ rồi cánh rừng ngô đồng. Lát sau, bọn Thiên Cơ cũng lên đường.

Chiều ngày mười chín, bọn Thiên Cơ dừng chân ở cửa nam thành Trịnh Châu, ghé vào một khách điểm hạng trung. Đêm xuống, Bất Bão xách gói chần ra xe ngựa chung với Tiểu Mao.

Từ ngày Hắc Báo Tử thiệt mạng, Bất Bão đành chọn con Sơn Quỷ làm bạn. Nói chuyện với Tiểu Mao xem ra dễ chịu hơn với Thiên Cơ. Thứ nhất là vì Bất Bão tự trách mình có lỗi trong cái chết của Kim Yết. Thứ hai là Thiên Cơ cứ lặng lẽ như tượng đá, chẳng hề mở miệng. Bất Bão chẳng cần biết Tiểu Mao có hiểu hay không. Ít ra nó cũng chăm chú lắng nghe và có những cử chỉ đáp lại.

Bất Bão biết Thiên Cơ đang ôn luyện võ công để trả thù cho Hắc Báo Tử. Hoĩ Trần đã bị Thần Trọng Tẩu đập vỡ sọ, Bất Bão cũng trúng ba cây thiết dịch của Hoàng Lam Viên nhưng nhờ người đầy thịt nên chỉ thọ thương nhẹ.

Do vậy, năm ngày qua, Thiên Cơ thường bắt cả bọn nghỉ ngơi ở ven rừng hay chân núi. Trong lúc Bất Bão đi mua lương thực hay cùng Tiểu Mao săn thú thì chàng khổ luyện bảy mươi hai chiêu phi hoàn. Cuộc chiến khốc liệt với Thần Trọng Tẩu trong khu rừng ngô đồng phía bắc An Dương đã giúp cho Thiên Cơ nhìn ra những khiếm khuyết của mình.

Năm xưa, Thiết Hoàn Ma Quân ngạo thị giang hồ, chưa hề biết bại là gì. Vậy tại sao chàng lại lép vế trước cây thiết trượng của Sở Phóng ? Phải chăng Thiên Cơ chưa thực sự nắm được tinh túy của pho Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ ?

Thấy chủ nhân luyện võ, Bất Bão cũng xách đao ra múa và dạy cho Tiểu Mao vài đòn căn bản của côn pháp. Theo tập tính của loài linh trưởng, Tiểu Mao chỉ biết gơ cao giáng xuống mà thôi. Nay được Bất Bão dạy dỗ, con vật linh thông này đã biết tấn công theo nhiều góc độ và biết cả vài thế đỡ đòn.

Sáng hai mươi, họ rời Trịnh Châu đi tiếp về phương nam. Được mười dặm, đường quan đạo đi xuyên qua một vùng gò đồng gối ngang, đất khô cằn sỏi đá chỉ toàn lau sậy và bụi rậm. Nắng hạ nung nóng vạn vật khiến một gã béo phì như Bất Bão ướt sũng mồ hôi. Gã làm xà ích đánh xe nên còn núp bóng được đôi chút nên rất khâm phục Thiên Cơ. Chàng chỉ có chiếc nón tre trên đầu mà vẫn thản nhiên dong ruổi, trán chỉ lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Bất Bão ra roi, giục đôi ngựa phi mau để tìm nơi râm mát. Hơn khắc sau, cánh rừng lưa thưa hiện ra an ủi lòng đạo sĩ. Nhưng khi đến nơi, gã giật mình nhận thấy gần trăm kỵ sĩ áo đen đã chờ sẵn. Dưới gốc cây liễu già cắm cây đại kỳ nền vàng, giữa thêu bàn tay đỏ như máu. Đây chính là tiêu chí của Huyết Ấn Bang đất Kiều Sơn.

Huyết Ấn Thần Quân có công phu cách không Huyết Thủ Ấn Chương, giết người ở khoảng cách nửa trượng và lưu lại dấu bàn tay nơi da thịt. Do vậy, chữ ấn ở đây có nghĩa là lưu lại dấu vết chứ chẳng phải ấn tín vua quan. Huyết Ấn Thần Quân Khang Nhẫn là người luyện Cách Không Chương đến mức thượng thừa. Ngay bản thân Thiên Cơ cũng chỉ dồn chân khí ra khỏi lòng bàn tay được hơn gang.

Hai mươi bảy năm trước, Khang Nhẫn giết người như ngóe, bị Bắc Đẩu Thư Sinh Trầm Thiên Khu và các chương môn bạch đạo vây đánh. Hoĩ Trầm đâm thủng ngực và đẩy Huyết Ấn Thần Quân xuống Vô Âm Giản ở cạnh núi Khuyết Sơn. Không ngờ lão thoát chết và giờ đây dựng nên Huyết Ấn Bang.

Dù không biết mặt mũi Khang Nhẫn nhưng Bất Bão và Thiên Cơ cùng ngờ ngợ đoán rằng lão già cao lớn, râu tóc bạc phơ, mặc đại bào vàng chói, ngực thêu huyết thủ kia là ai.

Thiên Cơ lạnh lùng nói nhỏ:

- Người phải tìm cách đưa Tiểu Mao bỏ chạy vào rừng, không được ham đánh.

Bất Bão nghe giọng nói nghiêm khắc, vội gật đầu ngay. Lòng gã thầm cảm kích thái độ quan hoài của chủ nhân.

Lúc này bọn kỵ sĩ đã vây chặt cỗ xe, chờ lệnh Bang Chủ. Song Huyết Ẩn Thần Quân lại cười ha hả, sang sảng nói:

- Lão phu nghe tin Mục tiểu tử người đã thương được Sở phó Bang Chủ cùng Hoàng tổng quản, lòng rất kinh ngạc và luyến tiếc bậc anh tài trẻ tuổi. Nay nếu người chịu qui phục, lão phu sẽ bỏ qua hiềm khích, phong ngay cho chức Đại Hộ Pháp. Tiểu hài tử nghĩ sao ?

Tuổi lão đã chín mươi, vai vế ngang với tổ phụ Thiên Cơ nên chàng phải xưng hô đúng lễ, nhưng giọng lạnh như băng:

- Cảm tạ tiền bối. Rất tiếc là văn bối không thể nhận lời.

Khang Nhẫn nổi giận trước sự bướng bỉnh của chàng trai. Lão cười nhạt:

- Chẳng lẽ người không tiếc cái mạng của mình sao ?

Thiên Cơ hờ hững đáp:

- Mạng tại hạ lớn lắm, lão không giết được đâu.

Khang Nhẫn điên tiết quát:

- Sát.

Bọn hắc y rời lưng ngựa nhất tề xông vào. Toán này chỉ độ hai mươi người, được chỉ huy bởi năm lão già áo trắng, tuổi sáu chục, có lẽ là Đường Chủ hay Hộ Pháp gì đấy.

Tiểu Mao tông cửa xe nhảy ra. Thân hình lông lá đáng sợ của nó đã khiến phe đối phương khiếp vía. Con Sơn Quỷ áp dụng ngay những bài học của Bất Bão, quét ngang thanh thiết côn, đánh bật ba cây đao, rồi gõ bễ sọ một tên.

Thần lực của Tiểu Mao không thua gì Thần Trượng Tẩu nên đòn đánh ra nặng như núi. Bọn lục lục thường tài kia làm sao chống nổi. Nó lại có lớp lông dài và dày, xương cốt cứng rắn nên chẳng biết sợ là gì, cứ lao thẳng vào phe đối phương mà càn quét.

Bất Bão thấy học trò hiển lộ thần oai, sử dụng nhuần nhuyễn những điều mình dạy, lòng khoan khoái phi thường, hứng chí múa đao phối hợp. Hai lão bạch y thấy đôi hung thần quá dũng mãnh vội chặn đánh. Vũ khí của họ là trường kiếm, thủ pháp nhanh nhẹn và ác độc, chứng tỏ chẳng phải kẻ vô danh trong võ lâm.

Tiểu Mao tuy thần dũng nhưng đấu pháp vụng về, lập tức bị đâm vào bả vai trái.

Vết thương nhẹ kia càng làm nó say máu, gầm gừ ghê rợn và liều mạng xông lên.

Phần Thiên Cơ bị ba lão áo trắng vây đánh. Họ dùng pháp Tam Tài Kiếm Trận, phối hợp nhịp nhàng nên dồn được Thiên Cơ vào thế thủ. Tiếng thép chạm nhau liên tục và chói chói nhưng cục diện vẫn dằng co, chưa hề ngã ngũ ngay được.

Thiên Cơ là người thông tuệ tuyệt luân, chỉ tiếc rằng Vô Tích Thần Y lại chẳng phải minh sư. Ông dạy rất tốt pho Long Hồ Thần Thức nhưng đối với Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ thì lại chỉ có thể là cổ vắn, cùng Thiên Cơ tham luyện. Trong giao đấu, hai người cùng nương tay với nhau nên Thiên Cơ cũng chẳng thu thập được bao nhiêu kinh nghiệm. Do đó, mỗi lần gặp địch thủ lão luyện là chàng lúng túng.

Nhưng bù lại, với căn cơ mẫn tiệp, chỉ sau vài chục hiệp là chàng có thể tìm ra cách khắc phục đối phương. Trong trường hợp này cũng vậy, chịu đựng gần trăm chiêu liên thủ kia rồi mới phản công. Chàng muốn mình chiến thắng mà hoàn toàn lành lặn để đối phó với Huyết Ẩn Thần Quân.

Thiên Cơ thấy ba lão bạch bào sử dụng lại thế kiếm trận khởi đầu, lòng thầm mừng rỡ. Chàng tràn người sang mé hữu để tránh bốn nhát kiếm trước mặt, đồng thời thò tay phải chụp lấy lưỡi kiếm của lão thứ hai kéo mạnh.

Theo quán tính, lão ta cố giữ chặt vũ khí và xoay bản để chặt đứt ngón tay chàng.

Vì vậy, lão bị lôi về phía Thiên Cơ. Thiết hoàn đủ tầm cắt ngang cổ họng lão ngay.

Cùng lúc ấy, chân trái Thiên Cơ thọc ngược về phía sau, phá nát bàng quang lão thứ ba. Chàng biết rõ lão sẽ đâm vào lưng mình.

Sau đòn Nhất Tiến Xạ Song Điều, Thiên Cơ nhảy xổ vào lão còn lại. Khi sau lưng không còn người tập kích, chàng yên tâm dồn toàn lực vào chiêu Đãng Chiếu Ly Tịch (đèn soi chén rượu biệt ly).

Thiết hoàn loang loáng dưới ánh dương quang, khóa chặt đường kiếm và liếm vào ngực nạn nhân. Ba tiếng gào cất lên liên tiếp khiến Huyết Ấn Thần Quân rung động.

Lão cảm hận phi thân về phía Thiên Cơ nhưng chàng đã lướt đến đối thủ của Tiểu Mao, kịp thời đánh bật mũi kiếm trước khi lão đâm thủng mắt nó.

Rồi Thiên Cơ ập vào bồi thêm chiêu Lộ Kiềm Văn Định (cầu sương nghe sáo).

Hoàn ảnh mờ mờ vắng vắng nhẹ tiếng vi vu. Công lực chàng chỉ tương đương đối phương nhưng nhờ chiêu thức ảo diệu vô song nên dễ dàng phá được đường kiếm kia và xẻ dọc lồng ngực lão.

Tiếng rên chưa dứt thì Thiên Cơ đã quát vang:

- Rút lui.

Bất Bão vội hoành đao quét lão bạch y ra xa. Đối phương xui xẻo lùi ngay về hướng Thiên Cơ. Thực ra thì chàng còn ở xa đến hơn trượng, chẳng có vẻ gì đáng sợ.

Tuy nhiên, chiếc vòng sắt đen sì kia không hề biết đến lễ nghi qui củ, bay vút đến như ánh chớp. Bao giờ Thiên Cơ cũng bám theo để thu hồi vũ khí. Chàng giật chiếc vòng sắt ra khỏi lưng Hộ Pháp Huyết Ấn Bang trước khi lão ngã xuống.

Thấy Tiểu Mao vẫn còn ham đánh với bọn hắc y, Thiên Cơ hú lên lãnh lót. Lúc ấy, Tiểu Mao mới chịu cùng Bất Bão phá vây bỏ chạy vào cánh rừng đối diện. Thiên Cơ yên tâm đứng chờ Huyết Ấn Thần Quân. Khang Nhẫn đã đến nơi, không tấn công ngay mà quắc đôi mắt dài nhỏ, chậm rãi gần từng tiếng:

- Mục Thiên Cơ. Lão phu và Thiết Hoàn Ma Quân có chút uyên nguyên sâu xa nên không muốn giết truyền nhân của ông ấy. Nếu người chịu qui hàng, lão phu sẽ truyền cho yếu quyết của pho Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ và còn nhận làm đệ tử kế thừa cơ nghiệp Huyết Ấn Bang.

Thiên Cơ biết lão nói thực vì trong pho bí kíp Phi Hoàn không hề có khẩu quyết vận khí.

Chàng cau mày hỏi:

- Lão và Thiết Hoàn Ma Quân quan hệ thế nào ?

Khang Nhẫn đáp:

- Ông ấy là cậu ruột của lão phu.

Lão thấy chàng bỏ thiết hoàn vào ngực áo tưởng đã thu phục được, nào ngờ chàng điềm nhiên nói:

- Thế thì tại hạ sẽ dùng công phu khác đánh nhau với lão vậy.

Dứt lời, Thiên Cơ nhảy xổ đến, vùng quyền đánh ngay. Quyền chưởng là sở trường của chàng và cũng là sở trường của đối phương. Thiên Cơ từng nghe Hắc Báo Tử nói về công phu Cách Không Huyết Ấn Chưởng của Khang Nhẫn, nay lại được biết lão là cháu ruột của Thiết Hoàn Ma Quân, đành dùng võ công lạ để đối phó.

Huyết Ấn Thần Quân thấy Thiên Cơ có vẻ dăm múa rìu qua mắt thợ, nhếch mép cười hiểm ác, vỗ một chưởng thị uy. Chưởng kinh chạm vào lưới quyền phong nổ ì ầm khiến Thiên Cơ chững lại nhưng chàng vẫn kiêu dũng tiến lên.

Khang lão kinh ngạc trước pho quyền kỳ ảo và đành chấp nhận cận chiến. Thiên Cơ liên tiếp ra đòn, thủ cước chập chờn, linh hoạt phi thường, đẩy Thần Quân lùi hơn một trượng. Lão giận dữ gầm vang, giở toàn lực phản công, tạo thành lưới chưởng đỏ như sương máu.

Thiên Cơ bắt đầu kém thế sau khi đón liền tám chưởng. Thần Quân có đến hơn hoa giáp công lực, chưởng kinh như búa bổ khiến tay chàng đau nhức, khí huyết nhộn nhạo. Dù đã tận dụng thân pháp Long Hồ Thần Bộ để tránh né, Thiên Cơ cũng chỉ cầm cự trên mười mấy chiêu nữa là thất thế, trúng một chưởng sượt qua sườn phải.

Bản năng cầu sinh thúc giục chàng đào tẩu nhưng Huyết Ấn Thần Quân đã đan lưới chưởng chặn đứng mọi phương. Thiên Cơ không còn cách nào khác là đổi mạng với kẻ thù. Chàng xông thẳng vào, mặt đối mặt cùng Thần Quân, song thủ xòe ra, đỡ liền hai phát chưởng, miệng rỉ máu và hai tay buông thõng như đã gãy.

Khang Nhẫn là người quyết đoán và tàn ác, không thu phục được thì phải tiêu diệt để trừ hậu hoạn. Lão thấy chàng bỏ trống tâm thất bèn tung song chưởng giáng vào. Nào ngờ Thiên Cơ ngã người ra sau theo thế Thiết Bản Kiêu để chưởng kinh lướt qua. Đồng thời thân hình chàng cũng trượt dài trên mặt cỏ, lướt về phía Khang Nhẫn.

Đến nơi, song cước của Thiên Cơ vun vút đá vào hạ bàn của Thần Quân.

Khang Nhẫn kinh hoàng trước quái chiêu, rùn người đỡ gạt. Tiếc rằng đã khá muộn vì chiêu Ngổa Hồ Hí Điệp này có đến tám thức. Thiên Cơ như con cọp nằm ngửa, vươn trảo chụp bướm. Tuy đối phương biến hóa thần tốc nhưng vẫn không tránh được cú đá cuối cùng.

Mũi giày Thiên Cơ thọc ngay vào sườn trái của Thần Quân. Lão đau đớn hự lên, thân mình rung chuyển, lùi lại ba bước. Khang Nhẫn nghiêng rằng tung tả thủ giáng xuống. Thiên Cơ chập song chưởng đỡ chiêu, máu trong phổi trào ra, hai cổ tay trật khớp.

Huyết Ấn Thần Quân chưa kịp kết liễu Thiên Cơ thì nghe luồng gió mạnh ập vào lưng. Với kinh nghiệm mấy chục năm, lão biết rằng lực đạo kia vô cùng hùng hậu, chẳng thể xem thường được. Nếu lão giết Thiên Cơ thì cũng khó mà toàn mạng. Huyết Ấn Thần Quân đành bấm bụng tung mình về phía trước để tránh đòn.

Lúc quay lại, lão nhận ra kẻ tập kích mình lại là con dã nhân lông đen. Con vật này đang lúng túng lay gọi Thiên Cơ. Khang Nhẫn cả giận lướt đến tấn công. Tiểu Mao trúng liền hai chưởng, thét lên đau đớn nhưng vẫn không ngã gục, vùng gậy sắt đập nhàu cổ bảo vệ Thiên Cơ.

Ngoài kia, Bất Bảo đang hùng hục múa đao đánh bọn hắc y, mở lối vào với Tiểu Mao. Gã gọi vang:

- Tiểu Mao. Mau mang công tử đào tẩu.

May mà con Sơn Quỷ hiểu được, thò tay chụp lấy xác Thiên Cơ. Huyết Ấn Thần Quân nhân dịp này tung ra ba chưởng, hai cho Tiểu Mao và một cho Thiên Cơ. Cả hai đều học máu nhưng lớp lông rậm rạp đã làm giảm bớt lực đạo của Huyết Ấn Chưởng nên Tiểu Mao vẫn còn chạy được.

Khang Nhẫn đuổi theo sát nút, liên tiếp xạ ra những đạo chưởng phong mãnh liệt.

Tiểu Mao bị đẩy văng lông lốc nhưng vẫn kiên cường giữ chặt Thiên Cơ, phóng đi như gió. Xương cốt của loài Sơn Quỷ lớn gấp hai con người mới chịu nổi những đòn vũ bão của Thần Quân.

Bất Bảo cũng đã giết được sáu tên hắc y, xông tới chặn đánh Thần Quân cho Tiểu Mao mang Thiên Cơ đào thoát. Hy vọng này rất mong manh vì đệ tử Huyết Ấn Bang còn lại đến nửa trăm, đã vây kín chung quanh. Bất Bảo liều mạng xông vào lưới chưởng của họ Khang, nghe thân đao rung lên bần bật, lòng ngao ngán vô cùng. Nhờ thần lực bẩm sinh, gã cầm cự được mười mấy chiêu mà chưa trúng đòn nhưng cũng như cá nằm trên thớt mà thôi.

Bất Bão vừa đánh vừa bị đẩy lùi dần về phía Tiểu Mao. Con Sơn Quỷ chỉ còn rảnh có một tay nên uy lực giảm đi nhiều, bị bọn hắc y áp đảo.

Trong cảnh thập tử nhất sinh, bỗng có ai đó ném vào giữa đấu trường một quả cầu màu đen. Vật này phát nổ tỏa khói đen mù mịt. Bất Bão mừng rỡ chụp túm lông ở sườn Tiểu Mao kéo đi.

Gã chẳng thấy gì, cứ vung đao chém đại để mở đường, cuối cùng cũng lọt được vào cánh rừng liễu ở mé tây quan đạo. Bất Bão nghe được tiếng chửi mắng của Huyết Ấn Thần Quân:

- Độc Hồ Điệp. Lão phu thề sẽ xé xác người ra.

Sau đó lão quát vang:

- Đuổi theo.

Nhưng Độc Hồ Điệp liên tiếp ném ra những trái Yên Cầu và Mê Cầu biến khu rừng liễu trở thành chốn u ám và đáng sợ. Bọn hắc y ngã lăn ra mê man khiến Huyết Ấn Thần Quân càng thêm tức giận. Lão chửi rủa thêm một hồi rồi ra lệnh thu quân.

Cốc Dao Trì mừng rỡ đuổi theo bọn Bất Bão. Được vài dặm, nàng thấy gã đứng ngẩn ngơ, còn Tiểu Mao và Thiên Cơ thì mất dạng.

Đạo sĩ béo vò đầu bứt tóc than:

- Con Sơn Quỷ này thật đáng ghét. Chẳng hiểu nó đem Mực công tử đi hướng nào rồi.

Độc Hồ Điệp bực bội nói:

- Người quả là vô tích sự. Chạy một mình mà không theo kịp Tiểu Mao. Tiếp giáp cánh rừng liễu này là một khu rừng già rậm rạp, kéo dài đến tận rừng Tung Sơn. Nó mà vào đấy thì có trời mới tìm được.

Bất Bão hổ thẹn, gãi tai:

- Nữ thí chủ mắng rất phải. Bần đạo quả là chậm chạp, bất tài.

Hai người lùng sục, cố tìm cho ra dấu vết của Tiểu Mao, nhắm hướng Tung Sơn mà đi.

Nhắc lại Tiểu Mao mang bản năng sinh tồn mạnh mẽ, gặp hiểm nguy thì đào tẩu với tất cả sức mình. Nó mang Thiên Cơ phóng đi chẳng kể gì đến tiếng gọi của Bất Bão.

Tiểu Mao đánh hơi được mùi của cánh rừng già trước mặt, hăm hở tìm đến môi trường quen thuộc và an toàn. Ở nơi ấy, chẳng có kẻ thù nào làm hại được nó và Thiên Cơ.

Chạy đến trưa, Tiểu Mao đói bụng, chân tay rã rời, liền dừng chân bên một dòng suối trong xanh. Nhìn thấy những con cá béo tròn dưới nước, nó mừng rỡ đặt Thiên Cơ lên thảm cỏ rồi nhảy xuống bắt. Cả nửa khắc sau, Tiểu Mao đã quăng lên bờ năm sáu con cá lớn. Nó mãn nguyện lay gọi Thiên Cơ dậy ăn. Chàng vẫn hôn mê trầm trầm, máu miệng rỉ ra không ngớt.

Tiểu Mao bối rối vì ý thức rằng đồng loại sắp chết. Đối với nó, Thiên Cơ cũng là một con Sơn Quỷ. Tiểu Mao chụp lấy con cá lớn nhất, vừa ăn vừa chạy quanh tìm những lá cây trị thương. Nhưng nơi đây không phải rừng Thần Y Giá nên không có những dược thảo quen thuộc.

Tiểu Mao thất vọng quay lại với Thiên Cơ. Nhìn đôi môi khô héo, tái nhợt, Tiểu Mao đau lòng hú lên lạnh lót. Tiếng hú ảo não thê lương làm chấn động cả khu rừng già u tịch nhưng không đến được tai Độc Hồ Điệp và Bất Bão. Hối đi sai hướng nên giờ này ở cách xa đến hàng chục dặm đường rừng.

Nhưng âm thanh bi thương này lại đánh thức Thiên Cơ khỏi cơn hôn mê dài dằng dặc. Chàng mở mắt và đòi uống nước. Tiểu Mao mừng như điên đại, vốc nước suối nhỏ vào miệng Thiên Cơ. Trong mười chín năm ở rừng Thần Y Giá, Thiên Cơ đã được ăn rất nhiều kỳ trân dị dược nên cơ thể tiềm tàng một sức sống mãnh liệt. Nếu là người khác thì đã chết ngay bởi Huyết Ấn Chưởng của Thần Quân.

Hớp nước mát lạnh khiến chàng tỉnh táo lại đôi chút, ngồi lên vận khí điều thương. Thấy tâm mạch bị tổn hại, Thiên Cơ biết mình cần phải có linh đan diệu dược mới bình phục được. Chàng thở dài, bảo Tiểu Mao

công mình đi khắp khu rừng để tìm lá thuốc. Vài vị dược thảo tầm thường chẳng giúp được gì cho Thiên Cơ nhưng chàng vẫn nhai ngấu nghiến, nuốt lấy nước.

Không có thuốc, Thiên Cơ đành phải dựa vào chân khí bản thân để tự điều trị. Ăn đỡ hai con cá sống, Thiên Cơ tỉnh tóa cho đến nửa đêm. Thái Hư chân khí đã khiến thương thể bớt đau nhức nhưng chẳng thể trị lành được.

Trong trạng thái hư tĩnh, Thiên Cơ bỗng nghe mơ hồ có tiếng chuông chùa văng lại. Chàng không chắc đây có phải là sự thật hay mơ nhưng ít ra điều này cũng nhắc nhở rằng núi Tung Sơn chỉ cách đây vài chục dặm.

Thiên Cơ được chân truyền của Vô Tích Thần Y nên biết Đại Hoàn Đan của Thiếu Lâm Tự là loại linh dược mình đang cần. Lý Dĩ từng kể về mối giao tình của ông với nhị trưởng lão Pháp Hiền. Thiên Cơ hy vọng xin được một viên Đại Hoàn Đan.

Mờ sáng, chàng bảo Tiểu Mao công mình đi về hướng tây. Trưa hôm sau, trên đường sơn đạo núi Thiếu Thất xuất hiện một con dã nhân lớn, lưng công một chàng trai áo lam, mặt xanh như tàu lá.

Thiếu Lâm Tự là chùa Thiền Tông nên ít tín đồ lui tới lễ Phật nhưng hôm nay cũng có vài người gánh vật thực, vải vóc lên cúng dường chư tăng. Hoϊ sợ hãi quăng cả quang gánh, chạy lên chùa báo động, khiến các tăng lữ tuấn sơn phải xách vũ khí ra phong toa? cửa Tam Quan.

Thiếu Lâm Tự được xây dựng từ thời Bắc Ngụy, đến nay đã hơn ngàn năm. Trong chùa ngoài kinh sách, bí kíp còn có rất nhiều cổ vật quý giá. Do vậy họ phải canh phòng nghiêm mật.

Nhiệm vụ phòng vệ thuộc về La Hán Đường, dưới sự thống lãnh của Vân Thông thiền sư. Vị cao tăng này đã từng gặp Thiên Cơ trong ngày giỗ tổ của Bát Quái Môn nên giờ đây ông nhận ra chàng và cất tiếng hỏi:

- A di đà phật. Có phải Mục tiểu thí chủ đấy không ?

Thiên Cơ đang mê mang nên chẳng thể trả lời nhưng Tiểu Mao đã gật đầu, phục xuống lạy rồi rít.

5. Thiếu Thất Đương Đại Nhiệm -nguyệt Quý Lạc Cuồng Phong

Sáng ngày hai mươi ba, Thiên Cơ hồi tỉnh, nhận ra mình đang nằm trong một toà trúc xá thanh nhã, không khí thoang thoảng mùi trầm và trên những cây đào già ngoài song cửa riu rít tiếng chim. Chàng thử vận khí kiểm tra cơ thể, thấy kinh mạch thông suốt, chân khí sung mãn và vết thương nơi hậu tâm không còn đau đớn nữa.

Thiên Cơ mừng rỡ ngồi lên, chợt nghe tiếng già nua, hoà ái:

- Thiện tai ! Thiện tai ! Lão nạp mừng thí chủ tai qua nạn khỏi !

Từ ngoài cửa, một lão hoà thượng tuổi gần chín chục, râu bạc như cước, sắc mặt trang nghiêm, từ bi, bước vào.

Thiên Cơ biết đây là ân nhân của mình, liền rời giường tre, phục xuống lạy tạ:

- Đệ tử đội ơn thiền sư ra tay tế độ !

Lão hòa thượng mỉm cười, chỉ vào chiếc bồ đoàn trên sàn gạch, ý mời ngồi đàm đạo. An vị xong, ông nghiêm trang nói:

- Lão nạp là Pháp Hiền, có đôi điều muốn hỏi thí chủ !

Thiên Cơ mừng rỡ, không ngờ lại gặp được bằng hữu của sư phụ, nhưng chàng chẳng thể tự ý nói ra mối quan hệ, đành lẳng lặng ngồi nghe.

Pháp Hiền thiền sư nhìn chàng chăm chú và vuốt râu tư lự:

- Lão nạp nghe Vân Thông sư đệ kể rằng thí chủ sở đắc công phu Long Hổ Thần Thức của Long Hổ Tử. Nay thí chủ lại mang cả Phi Hoàn của Thiết Hoàn Ma Quân Thân Cát trong người. Vậy sự thực thế nào ?

Thiên Cơ cung kính đáp:

- Bẩm thiền sư. Đệ tử may mắn học được cả hai loại công phu ấy.

Pháp Hiển lộ vẻ hiếu kỳ, cười nói:

- Chúng ta hãy ra vườn. Lão nạp muốn được chiêm ngưỡng sở học của thí chủ.

Thiên Cơ ngưng ngừng tuân mệnh, theo lão thiền sư ra ngoài. Chung quanh tòa tăng xá biệt lập này, đào liễu xanh um, râm mát và u tĩnh. Thiên Cơ hít mạnh mùi cây cỏ, nghe lòng khoan khoái như được trở lại rừng xưa. Chàng nhìn quanh, thấp thoáng thấy những tháp gạch, đá cao thấp không đều ẩn hiện xa xa, lòng tự hỏi đây là chỗ nào trên núi Thiếu Thất.

Đường như vị hòa thượng đoán được thắc mắc ấy nên mở lời giải thích:

- Khu vực này được gọi là rừng tháp, nằm phía tây chùa Thiếu Lâm, gồm hơn hai trăm tòa tháp. Những tháp này cất giữ di cốt của các tổ sư cao tăng phái Thiếu Lâm.

Lão nạp phụ trách việc canh giữ tháp lâm.

Thiên Cơ tự nhủ:

- Té ra đây là nghĩa địa.

Tuy không hiểu thâm ý của vị hòa thượng, nhưng do bản tính trung hậu, chàng vẫn đem hết sở học ra biểu diễn. Pháp Hiển thiền sư thở dài hỏi:

- Tiểu thí chủ tự luyện hay thụ giáo của cao nhân nào ?

Thiên Cơ mỉm cười:

- Gia sư chính là Vô Tích Thần Y Lý Dĩ !

Dù định lực trầm ổn như núi Thái mà thiền sư vẫn thoáng giật mình. Ông cau mày bảo:

- Thí chủ đừng đùa! Lý Dĩ đã tử nạn cùng toàn gia Trầm Thiên Toàn cách nay gần hai chục năm !

Thiên Cơ chỉnh sắc, chậm rãi kể sơ lược lai lịch của mình. Pháp Hiển thiền sư buồn rầu than thở:

- Ba mươi năm trước trong một lần vân du, lão nạp bị độc xà cắn ở Vu Sơn, may được Lý Thần Y cứu mạng, hai bên kết nghĩa kim lan, xem nhau như bằng hữu. Không ngờ Lý Dĩ lại nặng nghiệp báo, cuối đời chịu cảnh trầm luân như vậy !

Ông nghiêm nghị bảo Thiên Cơ:

- Lão nạp cùng với lệnh tôn cũng là chỗ giao tình, biết rõ ông là người quân tử, là bậc nhân tâm hiệp cốt. Nay thí chủ là hậu duệ của họ Trầm, lão nạp yên tâm phó thác trọng trách chống đỡ võ lâm, xin mời vào trong đàm đạo !

Hai người trở lại ngồi trên bồ đoàn, và Pháp Hiển thiền sư bắt đầu nói:

- Hai mươi bảy năm trước, Huyết Ấn Thần Quân Khang Nhẫn giết người không chớp mắt, bị võ lâm trừng trị ở Khuyết Sơn. Giờ đây lão tái xuất, dựng cờ Huyết Ấn Bang, công khai bành trướng, ức hiếp đồng đạo, cụ thể là Bát Quái Môn ở Hứa Xương.

Xét về qui củ thì các phái bạch đạo phải liên kết để ngăn chặn hành vi của Thần Quân, văn hồi thanh bình cho Trung Nguyên. Nhưng việc này không thực hiện được.

Thiền sư dừng lời, nhắc chén trà nhấp một hớp rồi kể tiếp:

- Nguyên do là cách nay một năm, năm phái bạch đạo:

Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn, Cái Bang đều gặp tai nạn. Trong vòng tháng tư, lệnh phù tối thượng của các phái trên đều biến mất, chỉ còn lại một phong thư đe dọa. Hung thủ thực danh là Mẩu Đơn Cốc Chủ Thẩm Sĩ Doanh. Lão ta thách thức báo trước sự ra đời của Huyết Ấn Bang, yêu cầu năm phái án binh bất động, không được cản trở việc xưng bá của Khang Thần Quân.

Thiên Cơ buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ năm phái lại chịu thua một cách dễ dàng như vậy sao?

Pháp Hiển mỉm cười chua chát:

- Tất nhiên là bốn tự cùng bốn phái kiên nhẫn dốc sức truy lùng hạ lạc của Mẫu Đơn Cốc. Nhờ lực lượng đông đảo, tinh minh của Cái Bang nên bọn lão nạp đã phát hiện ra vị trí của Mẫu Đơn Cốc ở rìa Bắc của khu rừng Thần Y Giá, giáp với sông Hán Thủy. Nhưng tiếc rằng xung quanh Mẫu Đơn Cốc đầy đầy ác thú và chất độc, khiến mấy chục cao thủ hạng nhất bạch đạo phải bỏ mình !

Thiên Cơ cười nhạt:

- Đệ tử vốn không sợ chất độc và thú dữ !

Thiền sư gật đầu:

- Thiện tai ! Thiện tai ! Ý của lão nạp là muốn nhờ tiểu thí chủ xâm nhập Mẫu Đơn Cốc, thu hồi lệnh phù của năm phái !

Thiên Cơ khẳng khái đáp:

- Đệ tử xin tận lực !

Pháp Hiển hài lòng bảo:

- Thí chủ quả xứng danh hậu nhân của họ Trầm, thấy việc nghĩa là lăn xả vào, chẳng tính toán lợi hại !

Thiên Cơ mỉm cười:

- Đệ tử đã từng đến Mẫu Đơn Cốc, thông thuộc địa hình, nay phải đi ăn trộm một chuyến thì có gì phải suy nghĩ thiệt hơn ?

Pháp Hiển mừng rỡ hỏi lại:

- Có thực là tiểu thí chủ đã từng đến chốn ấy hay không ?

Thiên Cơ gật đầu:

- Năm mười tám tuổi, đệ tử cùng Lý sư phụ đi hái thuốc, đến tận rìa Bắc của Thần Y Giá. Nơi ấy có ngọn núi Thiên Hương Sơn, và dưới chân là một thung lũng đầy hoa Mẫu Đơn. Ngoài tòa cung điện đồ sộ bằng đá ở giữa, trong cốc còn hơn chục căn trúc xá, đệ tử và tiên sư nhìn thấy khá nhiều nữ nhân !

Lão thiền sư phấn khởi nói:

- Tạ Ôn Phật Tổ phù trì ! Đã có Trầm thí chủ đây, có gì mà không vãn hồi được kiếp nạn vô lâm ?

Ông nghiêm giọng nói tiếp:

- Trầm thí chủ ! Mẫu Đơn Cốc chủ là hậu thuẫn của Huyết Ấn Thần Quân, tất bản lãnh phải hơn hẳn Khang Nhẫn. Lão nạp vì đại cuộc mà truyền cho thí chủ tâm pháp vô thượng của Phật môn để đủ sức giáng ma vệ đạo, với công phu này, thí chủ dễ dàng phá được tuyệt học Huyết Ấn chương của Khang Thần Quân !

Thiên Cơ bị Khang Nhẫn đánh cho gần chết, lòng không khỏi khiếp sợ lão, nay sắp được học kỳ chiêu, chàng vô cùng hoan hỉ. Thiền sư hắng giọng bảo:

- Lão nạp phải mất sáu mươi năm mới hiểu thấu nỗi đoạn kinh công phu Vô Tướng Hàng Ma này, khi thí chủ lâm trận, chân khí ở song thủ sẽ tạo nên một lực xoáy khiến chuồng kinh của đối phương bị đẩy lệch sang hướng khác.

Nói xong, ông chậm rãi đọc khẩu quyết để Thiên Cơ học thuộc. Tổng cộng chỉ hơn trăm chữ, dạy cách lưu chuyển chân khí từ đan điền qua các chính kinh.

Tâm pháp này khác hẳn với phép luyện nội công của phái Không Động mà Thiên Cơ khổ luyện từ nhỏ.

Chàng nhắm mắt thử đưa chân khí theo đường mới, đến giữa trưa đã thuần thục, khi mở mắt ra, trước mình là một mâm cơm chay và cạnh mâm có tờ hoa tiêu còn thơm mùi mực. Thiên Cơ mở ra xem:

”Trầm thí chủ nhà giám, Ăn xong thí chủ có thể xuống núi, trở về Nghi Xương. Con Sơn Quỷ đang đợi ở cánh rừng ngoài cửa Tam Quan. Việc thu hồi lệnh phù các phái, mong thí chủ tiến hành càng sớm càng tốt. Huyết Ấn Bang sắp bắt đầu cuộc chinh phục các môn phái võ lâm. Lúc ấy Bắc Đẩu Môn chính là lực lượng quan trọng để chống đỡ cho chính khí giang hồ, xin thí chủ hãy vì đại cục mà tạm gác mối gia thù lại !

Pháp Hiển thiền sư cắn bút !”.

Thiên Cơ ngăn người suy nghĩ, quyết định tuân theo lời lão hòa thượng. Chàng nuốt vội bữa cơm chay rồi rời túc xá, nhắm hướng trọng tâm chùa Thiếu Lâm mà đi.

Chàng lần lượt vượt qua am Sư Tổ Đạt Ma, am Nhị Tổ, Tháp Pháp Như, Đồng Quang, Pháp Hoa, Duyên Công... các kiến trúc này không lớn nhưng tinh xảo, kỳ tú. Thiên Cơ bỗng chạnh lòng, cảm thấy cuộc đời mong manh, hư ảo như đóa phù vân, cuối cùng chỉ còn lại nắm xương khô mục nát.

Lát sau, những công trình kiến trúc đồ sộ của quần thể Thiếu Lâm Tự hiện ra:

Đại Hùng Bảo Điện, Đình Đạt Ma, Điện Bạch Y, Điện Địa Tạng, Điện Thiên Phật... tất cả đều nằm dưới bóng mát của rừng cây xanh um, càng tăng phần trang nghiêm, tĩnh lặng.

Cái tên Thiếu Lâm Tự có nghĩa là ngôi chùa trong rừng cây trên núi Thiếu Thất. Ba chữ này được dát vàng, nằm uy nghi trên bảng gỗ ở cổng chùa.

Đang là giờ thọ trai nên chẳng có bóng tăng lữ nào ở ngoài. Thiên Cơ hướng vào chính điện vái ba vái rồi hạ sơn.

Cuối tháng sáu, một cỗ xe song mã dừng cương trong đại trấn ở phía Bắc sông Lương Giang. Người đánh xe là một chàng trai dong dỏng cao, võ phục vải màu đen.

Chàng ta xuống xe, vào Bình An Tửu Quán gọi hai mươi cân thịt trâu luộc và một bình rượu nhỏ. Cả chủ lẫn khách trong quán đều giật mình. Nhưng khi chàng trai mang ra xe đứt vào thùng phủ bạt kín mít, họ liền đoán rằng trong xe còn có vài người nữa.

Sau đó, chàng áo đen trở vào quán chọn một bàn trong góc, gọi phần cơm, rượu của mình. Chiếc nón tre rộng vành được lột ra, để lộ gương mặt anh tuấn và lấp ló một cách lạ thường. Thấy người xung quanh cứ dán mắt vào mình, hắc y nhân liền đội nón lên. Chàng chính là Thiên Cơ, đang trên đường trở lại Nghi Xương, và người trong xe đích thị Sơn Quỷ Tiểu Mao.

Chỉ có nó mới xơi được hết hai mươi cân thịt luộc. Đoạn đường Thiên Cơ mới đi qua chỉ toàn ruộng lúa nước, thiếu bóng rừng cây nên hai thầy trò không thể bắt thú lột da. Họ đều đói meo.

Trong lúc Tiểu Mao hùng hục nhét đầy dạ dày thì Thiên Cơ chậm rãi ăn uống. Mới được hơn chén cơm thì phía trước quán có tiếng ngựa hí thảm thiết và cả tiếng ngã vật xuống đất của con vật xấu số.

Thiên Cơ nhìn ra, thấy chủ nhân của con ngựa ấy là một phụ nữ tuổi gần ba mươi, tóc xõa dài xuống hông. Nàng ta nhìn xác tuần mã với vẻ tiếc nuối, rồi bước vào quán.

Mọi người đều giật mình khi nhìn rõ gương mặt của nàng, làn da trắng mịn kia nổi bật lên những vết sẹo nhỏ và đỏ rực, dấu tích của một chiêu kiếm pháp, kẻ hạ thủ đã rạch hơn ba mươi vết trên trán và hai má mỹ nhân kia, kiếm pháp ấy làm lòng người phải kinh hãi.

Tuy dung nhan bị tàn phá, nhưng đôi mắt nhung huyền, sống mũi dọc dừa, cùng đôi bờ môi thanh tú đã nói lên nhan sắc trước đây của mỹ nhân.

Vật đáng chú ý nhất là bọc vải khoác ngang ngực thiếu phụ. Thiên Cơ tinh mắt nhận ra rằng có một vật sống trong ấy. Tiếng oa oa cất lên xác nhận suy đoán của chàng.

Nữ nhân ngáp ngừng nhìn quanh tìm bàn trống, nhưng chẳng may mọi chỗ đều có người. Ngoài Thiên Cơ còn có nhiều bàn độc ẩm, vậy mà không ai mở miệng mời nữ nhân bất hạnh ấy cả. Đám hào khách đưa ánh mắt nhìn băng quơ, giả như chẳng hề thấy nàng ta. Thiên Cơ đánh hơi được mùi của sự sợ hãi đang bao trùm trong quán và không hiểu tại sao.

Chàng bắt nhãn đứng lên vòng tay nói:

- Mời đại tẩu ngồi tạm ! Tiểu đệ cũng sắp ăn xong !

Đôi mắt thâm lương nặng trĩu của nữ nhân thoáng lên vẻ biết ơn, nàng ngồi xuống ghế đối diện, thận trọng mở bọc vải, để lộ một đứa bé đỏ hồng, chỉ chừng bốn tháng tuổi.

Nàng vụng về thay tã cho con thơ, nhờ vậy Thiên Cơ mới biết nó là nam hài.

Đứa bé khóc ré vì đói bụng, nữ nhân bảo tiểu nhị:

- Ta còn đúng ba lượng bạc, phiền người lấy cho chén sữa dê, còn lại thì dọn mâm cơm.

Thiên Cơ biết nàng đã cạn túi, nên ôn tồn nói:

- Đại tẩu đang định đi về đâu ?

Thiếu phụ rầu rĩ đáp:

- Nhà thiếp ở phía nam sông Hán Thủy, còn độ bốn trăm dặm nữa.

Thiên Cơ mỉm cười, lấy ra năm đĩnh vàng mười lượng:

- Đại tẩu có trẻ thơ, chẳng thể bỏn tẩu bằng đôi chân được. Số vàng này tiểu đệ xin tặng đại tẩu mua ngựa khác và làm lộ phí.

Nhờ sự chu đáo của Lan Quỳnh nên trong người Thiên Cơ lúc nào cũng bọc kín tờ ngân phiếu ngàn lượng. Do vậy, sau khi rời Thiếu Lâm Tự, chàng mới có ngân lượng mua xe song mã và không rơi vào cảnh đói rét.

Nữ nhân tròn mắt kinh ngạc, không ngờ chàng trai trẻ này lại nhân hậu và hào phóng như vậy. Trong bước đường cùng, số vàng năm mươi lượng là cứu tinh của mẹ con nàng.

Nhưng mỹ nhân lại lưỡng lự, cau đôi mày liễu nói:

- Chắc thiếu hiệp mới xuất đạo giang hồ nên không nhận ra tiêu chí trên mặt thiếp. Kể bạc mệnh hiện đang là trọng phạm đang bị truy sát của Nguyệt Quý Thánh Cung, chẳng ai dám thân cận và giúp đỡ. Thiếp không nỡ hại thiếu hiệp, nên đành từ chối thịnh tình này.

Giờ thì Thiên Cơ đã hiểu vì sao các hào khách trong quán chẳng ai dám chung bàn với thiếu phụ. Chàng cười mát hỏi:

- Sự tình thế nào mong đại tẩu kể rõ.

Gã tiểu nhị đã mang sữa dê và cơm canh ra. Nữ nhân dùng thìa đút sữa cho con.

Đứa bé no bụng lại ngủ khì. Thiếu phụ cũng ăn vội hai chén rồi kể:

- Thiếp tên Thẩm Tường Vy, học nghệ Ở Nguyệt Quý Thánh Cung từ năm mười tuổi, là tì nữ thân tín của Cung Chủ. Theo luật lệ của Thánh Cung thì thiếp phải suốt đời ở vậy để hầu hạ Cung Chủ. Nhưng năm ngoài thiếp tình cờ gặp một nho sinh ở chân núi Nguyệt Sơn. Chàng thất chí vì công danh thất bại nên về đây vui thú lâm tuyền.

Hai bên có tình ý với nhau, và kết quả là đứa bé này. Cung Chủ phát hiện thiếp mang thai nên giết chết tiên phu và hủy dung của thiếp. Bà giam cầm thiếp trong ngục, chờ sanh nở xong là giết luôn tiểu hài. Thiếp thương con nên vừa sanh xong là đào tẩu ngay, vì vậy Nguyệt Quý Thánh Cung đã phát lệnh truy lùng ra khắp vô lâm và cử người truy sát. Nhưng nếu thiếp về được đến nhà gia thúc thì không còn phải sợ nữa.

Thiên Cơ nghe xong cười nhạt, quơ năm nén vàng bỏ vào bọc rồi nói:

- Thế thì tiểu đệ sẽ bảo vệ đại tẩu và cậu bé về đến nơi an toàn.

Tường Vy thở dài:

- Vô công của bọn sứ giả Thánh Cung rất lợi hại, thiếu hiệp rước họa vào thân làm gì ?

Thiên Cơ cười xòa:

- Làm thân võ sĩ mà không bảo vệ nổi cô nhi quả phụ thì còn mặt mũi nào xưng là trượng phu nữa.

Đám hào khách trong quán nghe câu này cúi đầu hổ thẹn. Tường Vy chợt cảm thấy từ chàng trai này toát ra vẻ oai vũ, mạnh mẽ khiến lòng nàng yên ổn. Chàng như gốc sồi già to lớn để nàng nương tựa.

Thiên Cơ gọi quán tính tiền rồi đưa mẹ con Tường Vy ra xe. Chàng bảo nàng ngồi cạnh mình, ra roi khởi hành.

Tường Vy thắc mắc:

- Sao thiếu hiệp không để mẹ con thiếp ẩn vào thùng xe hầu tránh mặt Nguyệt Quý Thánh Cung ?

Chàng cười đáp:

- Trong đó có một con dã nhân lớn. Để đến chỗ vắng vẻ, tiểu đệ giới thiệu hai bên rồi mới ngồi chung được. Đi thêm vài dặm, đến một khoảnh rừng nhỏ, Thiên Cơ ghé xe vào, mở bạt gọi Tiểu Mao. Tường Vy kinh hãi lùi lại, nắm chặt tay chàng.

Thiên Cơ liền trấn an:

- Đại tẩu chớ sợ. Tiểu Mao là bạn của tiểu đệ từ thời thơ ấu, tính tình thông linh, hiền lành.

Chàng bảo Sơn Quý:

- Tiểu Mao, đây là Thẩm đại tẩu, người sẽ đồng hành với chúng ta, người mau ra mắt xem nào !

Tiểu Mao vung về vòng tay cúi đầu chào, miệng khọt khẹt liên hồi, ánh mắt hiền hòa, vui vẻ. Tường Vy yên tâm, trèo vào thùng xe ngồi đối diện với Tiểu Mao. Để nàng đỡ sợ, Thiên Cơ vén rộng vải bạt phía trước. Tường Vy vô tình nhích tới, ngồi gần sau lưng chàng.

Xe song mã tiếp tục đăng trình, và giòng nước Lương Giang thấp thoáng ở xa xa.

Chàng bỗng nghe Tường Vy thủ thỉ hỏi:

- Thiếp chưa được biết đại danh của thiếu hiệp ?

Chàng vội đáp:

- Tiểu đệ là Mục Thiên Cơ, quê ở Nghi Xương.

Và chàng hỏi lại:

- Đại tẩu ! Chẳng hay lai lịch Nguyệt Quý Thánh Cung thế nào ?

Tường Vy băng khuôn khổ:

- Thánh Cung nằm trên sườn núi Nguyệt Sơn, cách ngọn Cực Nam của Ngũ Đài Sơn chừng vài chục dặm. Nó được thành lập cách nay gần trăm năm, ít can dự vào chuyện giang hồ, chỉ chuyên tâm luyện đan, tu tiên. Nhưng thực ra, Thánh Cung âm thầm khống chế một nửa giới hắc đạo vô lâm, từ Bắc Trường Giang lên quan tái. Tuyệt học trấn sơn của họ là pho Vô Tình Kiếm Pháp thiên hạ vô song và kinh công Phiêu Phiêu Thân Bộ quý dị tuyệt luân.

Thiên Cơ nhíu mày:

- Sao tiểu đệ nghe nói pho Đại Hùng Kiếm Pháp của Bắc Đẩu môn mới là tuyệt học quán thế ?

Tường Vy lắc đầu:

- Bốn mươi năm trước, Bắc Đẩu Thư Sinh Trầm Thiên Khu đã từng so tài với tiền nhiệm Cung Chủ Thánh Cung, sau hơn ngàn chiêu, họ Trầm đâm rách áo đối thủ.

Nguyệt Quý Thánh Cung Chủ nhận thua. Nhưng thật ra năm ấy ông nhỏ hơn Thiên Khu đến mười tuổi. Nếu công lực ngang nhau chưa chắc ai đã thua ai.

Thiên Cơ thâm công nhận nàng có lý, thán thía câu “Núi cao còn có núi cao hơn”.

Chàng đến gần bờ sông, địa hình càng thấp xuống, lúc còn cách hơn dặm thì Thiên Cơ nghe phía sau vọng đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Tường Vy lần ra sau vén bạt nhìn thử. Nàng tái mặt nói với Thiên Cơ:

- Mục thiếu hiệp. Người của Nguyệt Quý Thánh Cung đã đuổi đến !

Thiên Cơ bình thần đáp:

- Đại tẩu cứ ở yên trong xe, để tiểu đệ và Tiểu Mao đối phó.

Chàng nhanh tay thả bạt che kín phía trước thùng xe. Toán kỵ sĩ vượt qua, dừng cương quay đầu chặn đường.

Thiên Cơ cũng dừng xe, cau mày quan sát. Phe đối phương chỉ có sáu người, gồm một nữ năm nam. Nữ áo vàng, nam áo trắng, tuổi trạc ngũ tuần.

Tường Vy ở phía sau thì thầm:

- Phụ nhân áo vàng chính là Điện chủ Hình Điện Sử Vân Anh, còn năm lão áo trắng là Hộ Pháp !

Thiên Cơ trầm giọng hỏi bọn Nguyệt Quý Thánh Cung:

- Vì có gì mà chực vị chặn đường tại hạ ?

Sử Vân Anh cười nhạt:

- Bồn cung đã ghé qua Bình An tửu quán, biết rõ người đang chứa chấp con tiện tì Thẩm Tường Vy trong xe, muốn sống sót thì hãy giao ra.

Thiên Cơ lẳng lặng nhảy xuống chìa tay:

- Mời chư vị lục soát !

Thấy chàng đứng cạnh đôi ngựa, một lão Hộ Pháp thúc ngựa vòng ra phía sau xe, lão rút kiếm chặt dây buộc, vén bạt lên xem.

Bất ngờ Tiểu Mao từ trong lao ra, vung gậy sắt tấn công. Lão Bạch Y đã đề phòng, cử gươm đỡ đòn. Nhưng cú đập của Tiểu Mao nặng tựa ngàn cân, bẻ gãy đôi trường kiếm và giáng xuống vai đối phương.

Lão ta rú lên thảm thiết, rơi khỏi mình ngựa. Bọn Nguyệt Quý Thánh Cung thấy con dã nhân to lớn, hung hãn, lòng không khỏi khiếp vía. Đám thực khách và tiểu nhị Ở quán rượu không hề nhắc đến con vật nguy hiểm này. Và Thiên Cơ đã không cho đối phương có thời gian thắc mắc, chàng tung mình lên tấn công tên Hộ Pháp gần nhất.

Thấy chàng tay không vũ khí, lão ta nhếch mép khinh thường, rút kiếm điểm nhanh, tưởng chừng dễ dàng đắc thủ.

Chỉ riêng động tác rút kiếm nhanh như chớp cũng đủ biểu hiện một trình độ kiếm thuật cao cường. Còn chiêu kiếm thì uy hiếp đến chín vị trí từ mặt đến bụng Thiên Cơ, kiếm kinh vút lên vo vo, kiếm ảnh loang loáng dưới ánh nắng mùa hạ.

Lão đắc ý khi thấy chàng trai áo đen kia liều lĩnh thò tay vào lưới kiếm. Nào ngờ bàn tay tả Thiên Cơ vẽ một thức thảo kỳ lạ, chụp trúng lưỡi kiếm và kéo mạnh.

Nỗi khiếp sợ trước thủ pháp ma quái đã khiến lão Bạch Y choáng váng, không kịp tay buông vũ khí, thân hình lão bị lôi về phía trước, lãnh nguyên một quyền vào ngực, văng xuống đất.

Thiên Cơ điểm chân vào lưng ngựa, tung mình lên không, nhảy bổ xuống đầu Điện chủ Hình Đường Sử Vân Anh. Cùng lúc ấy Tiểu Mao vung thiết trượng phang mục tiêu thứ hai của nó.

Kiểm ngắn, trượng dài nên đối phương ở thế thất bại, vội nhảy xuống đất giao chiến. Chỉ tội cho con ngựa ô xấu số lãnh nguyên một gậy gãy xương sống, hí lên ai oán.

Bên này, Sử Điện Chủ cũng vung kiếm đón chiêu quyền của Thiên Cơ. Bà ta đã chứng kiến thủ pháp Thiết Thảo của chàng nên thận trọng đề phòng, dùng phép khoái kiếm điểm liền mười tám thức.

Vô Tình Kiếm Pháp ác độc, xảo quyệt phi thường, khiến Thiên Cơ chột dạ. Đôi bàn tay thép của chàng đánh bật những đường kiếm nhưng không sao đoạt nổi vũ khí của đối phương. Chàng biến hóa, đá nhẹ vào đầu ngựa, con vật đau đớn lồng lên, cất vó hất tung Sử Điện Chủ xuống.

Bà ta vừa hạ thân xuống đã bị Thiên Cơ tấn công tới tấp. Trong bốn lão còn sống thì đã có ba người đang vây đánh Tiểu Mao. Dù họ có kiếm thuật thượng thừa cũng nhất thời bất lực trước thần lực khủng khiếp của con dã nhân. Nó hung hãn xông vào như cơn lốc, bất kể tử sinh, khiến đối thủ phải thoái lui.

Lão thứ tư vùng gươm đánh vào phía sau Thiên Cơ, cùng Điện chủ tạo thế tấn công. Trước sự liên thủ của hai tay kiếm lợi hại, Thiên Cơ bắt đầu lúng túng. Chàng phải liên tục di chuyển để tránh đòn hiệp kích.

Nhưng phe đối phương đã thi triển Phiêu Ảnh Thần Bộ, chập chờn như ma trời, chẳng phân biệt thực hư. Sau hơn khắc cầm cự, Thiên Cơ đã trúng hai kiếm vào vai và lưng, chàng động nộ, bất ngờ rút Thiết Hoàn, nghiêng răng xông về phía Sử Vân Anh, xuất chiêu Thiên Lý Yên Ba (ngàn dặm khói sóng).

Thiết Hoàn tạo nên màn sương khói mịt mù quanh Thiên Cơ, và như cơn sóng dữ chụp lấy mục tiêu. Tiếng thép chạm nhau ngân vang, vòng sắt tròng vào thân kiếm, khóa chặt lại. Đồng thời, hữu thủ của Thiên Cơ chụp vào ngực kẻ địch, chàng liều mạng đem pho Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ ra sử dụng, nào ngờ lại đắc thủ dễ dàng.

Có lẽ tuyệt học này là khắc tinh của Vô Tình Kiếm Pháp.

Sử Vân Anh hồn phi phách tán, buông kiếm tháo lui, bảo toàn được mạng sống, nhưng ngực áo rách toang và nhũ hoa bên tả bị cào bốn đường tóa máu.

Vừa hổ thẹn, vừa căm hận, bà ta thét lên:

- Tiểu quỷ ! Lão thân sẽ phanh thây ngươi.

Bà chạy đến nhặt thanh kiếm của lão thủ hạ đã chết, điên cuồng lao vào chém Thiên Cơ.

Thấy Điện Chủ thọ thương, một trong ba địch thủ của Tiểu Mao vội bỏ cuộc, chạy đến tiếp ứng. Tuy lâm vào cảnh một đánh ba, nhưng Thiên Cơ vẫn kiên cường múa tít Thiết Hoàn chống chọi. Chàng có đến bốn mươi năm công lực, hơn bất cứ ai trong ba đối thủ, nên họ không dám đơn phương đón chiêu, thường liên thủ uy hiếp. Đánh mãi không hạ được Thiên Cơ, Sử Điện Chủ thay đổi chiến thuật, bà ta bất ngờ rời đấu trường, lướt về phía cỗ xe ngựa.

Thiên Cơ ở khá xa, lại bị hai lão Hộ Pháp cầm chân, nên chỉ còn cách hú gọi Tiểu Mao.

Con Sơn Quỷ nhận lệnh, bỏ hai đối thủ chạy về chặn đường Sử Điện Chủ. Tiếc rằng hai lão Hộ Pháp khi đã hiểu ý đồ của Điện Chủ, lao cả về hướng xe song mã.

Thiên Cơ thấy mẹ con Thảm Tường Vỹ sắp ngộ hiểm, giận dữ gầm vang, xuất chiêu Loạn Hoa Cuồng Như (Hoa bay loạn tơ rối bời). Chiêu này có đến hơn ba trăm thể thức, rất hao tổn chân khí nên Thiên Cơ ít khi dùng đến. Thiết Hoàn cùng hữu thủ của chàng tạo nên hàng ngàn bóng ảnh, gồm những vật dài như tơ nhện và những đốm tựa cánh hoa. Thân hình chàng biến mất trong đám mây cuồng loạn ấy, áp vào đối thủ trước mặt.

Lão Bạch Y thứ hai vội đánh vào lưng chàng để giải vây cho đồng đảng. Nhưng mũi kiếm của lão không sao phá nổi màn hoàn ảnh, bị đánh bật ra, và Thiên Cơ vẫn tiếp tục áp sát mục tiêu. Đối phương không kịp tháo lui, đành vận toàn lực giải phá.

Lão nghiêng răng đâm liên mười tám thức kiếm. Sau vài tiếng tinh tang, lưới trường kiếm bị khóa chặt và thân hình lão trúng liên một trảo và một cước.

Thiên Cơ thuận đà lướt như tên bắn, cổ tiếp cận cỗ xe càng nhanh càng tốt. Nhờ phản ứng thần tốc nên chàng đã kịp thời có mặt khi hai lão Bạch Y đến sát cỗ xe.

Dẫu sao thì Thiên Cơ cũng còn cách hơn trượng. Chàng biết Thảm Tường Vỹ giỏi võ công, nhưng do bồn tẩu từ ngay lúc mới khai hoa nở nhụy nên sức lực hư nhược, không thể tự vệ được. Thiên Cơ nóng ruột, phóng Thiết Hoàn vào hạ bàn một lão.

Chàng không dám ném cao vì sợ đối phương tránh được, di hại cho mẹ con họ Thắm trong xe. May thay, chính điều này lại tạo thế bất ngờ. Hai lão Bạch Y nghe tiếng vòng sắt rít gió, vội quay lại đối phó, và khi phát hiện ám khí nhắm vào đầu mình, lão bên ta vội nhảy lên cao, nhưng phép Phi Hoàn của Thiên Cơ xảo diệu ở chỗ có thể đổi hướng. Vòng sắt bất ngờ bật sang hữu, cắm vào bụng lão thứ hai.

Tiếng rú thê lương kia chưa dứt thì Thiên Cơ đã ập đến, vung quyền đánh lão Bạch Y còn lại. Lão này vừa hạ thân xuống đất, lưng dựa thành xe nên không đường thoái bộ, phải cử kiếm đón chiêu. Cái chết của đồng bọn đã khiến lão khiếp sợ, lộ nhiều sơ hở, vả lại Thiên Cơ đã dùng chiêu Thiên Long tỏa lộ (ngàn rồng khóa đường), song thủ phạm lại như đầu rắn, giăng mắc hàng trăm bóng ảnh, vây kín thượng ban đối thủ. Hai chiếc mõ thép mổ vào lưỡi kiếm rồi bất ngờ tả thủ Thiên Cơ xòe ra chụp lấy lưỡi gươm. Sau đó chỉ một sát na, tay phải Thiên Cơ chạm ngực trái đối phương, luồng chân khí của chàng chấn gãy xương và bóp nát trái tim lão Bạch Y.

Hình Đường Điện Chủ Sử Vạn Anh chứng kiến bản lãnh thần sầu quỷ khốc của chàng trai áo đen, tự biết mình và tên thủ hạ còn lại không địch nổi. Bà cố nén cảm hờn, nhảy lên ngựa đào tẩu, lão hộ pháp sống sót cũng vội noi gương.

Thấy Thiên Cơ không đuổi theo, Sử Điện Chủ dừng cương, nói vọng lại:

- Tiểu quý gia ! Nguyệt Quý Thánh Cung sẽ rửa mối hận hôm nay. Lúc ấy thì dầu người muốn chết cũng không xong !

Nói xong bà hậm hực ra roi phi nước đại.

Thiên Cơ thản nhiên như không nghe thấy lời đe dọa, chàng bước đến vén bạt xem xét tình hình trong xe.

Tường Vy đang nằm sát sàn xe ôm chặt con nhỏ, lồm cồm ngồi dậy, nhìn chàng bằng cặp mắt kính phục và biết ơn. Nàng buồn rầu bảo:

- Vì thiếp mà thiếu hiệp mang đại họa, trở thành kinh địch của Thánh Cung !

Thiên Cơ mỉm cười:

- Đã bước chân vào chốn giang hồ thì việc gây thù chuốc oán là không tránh khỏi ! Đại tẩu bất tất phải lo lắng làm gì !

Tường Vy lắc đầu sợ hãi:

- Hình Đường Điện Chủ là người có võ công thấp nhất trong hàng chức sắc Thánh Cung. Nếu gặp phải những cao thủ hạng nhất, e rằng thiếu hiệp sẽ gặp nguy đấy !

Bỗng Tường Vy phát hiện vết máu trên vai Thiên Cơ, nàng hốt hoảng hỏi:

- Thiếu hiệp thọ thương đây đây ư ?

Thiên Cơ lắc đầu:

- Chỉ là chút thương tích ngoài da, đại tẩu bất tất phải bận tâm. Chúng ta phải đi ngay để kịp chuyển đồ ngang.

Chàng nhảy lên càng xe, ra roi quất ngựa bôn hành. Họ sang sông đi thêm vài dặm thì đến rừng già.

Tiểu Mao hú lên ra hiệu rằng muốn tắm tấp. Thính giác kỳ diệu của nó đã phát hiện ra tiếng thác đổ trong rừng.

Thiên Cơ cũng mệt mỏi sau trận tử đấu, muốn nhờ sông nước mát gội rửa nhọc nhằn. Chàng rẽ vào đường mòn mé tả, đi tận đến đoạn dòng suối chắn ngang. Thiên Cơ dừng cương, uể oải nhảy xuống, cởi chiếc áo đen dính đầy máu. Hai vết thương kia không sâu nhưng vẫn gây nên cảm đau rát khi lớp vải rời da.

Tiểu Mao không có y phục nên nhanh nhẩu lao xuống dòng nước trong xanh. Nó hăm hở xuôi dòng đuổi theo những con cá béo tròn.

Thiên Cơ đã cởi xong quần dài, định bước xuống suối, thì phát hiện Thắm Tường Vy đã nhanh chân hơn. Trên người nàng chỉ còn chiếc yếm đào khiến chàng sửng sốt khựng lại.

Tuy gương mặt đầy sẹo, nhưng thân hình người thiếu phụ kia cực kỳ quyến rũ.

Thiên Cơ nóng mặt nhìn sang chỗ khác.

Tường Vy vui vẻ bảo:

- Tất cả nam nhân trong Nguyệt Quý Thánh Cung đều phải uống Tuyệt Dục Hoàn.

Do vậy, bọn thiếp có thể lỏa thể mà không áy ngại !

Nàng thân nhiên vậy:

- Thiếu hiệp hãy xuống đây để thiếp xem lại hai vết thương trên người !

Thấy chàng ngần ngại, Tường Vy bước lên, dịu dàng nắm tay lôi kéo, thái độ rất thân tình và hồn nhiên.

Thiên Cơ biết nàng đã quen như vậy chứ không hề có tà ý, liền để mặt Tường Vy chăm sóc, nàng dùng mảnh khăn nhỏ nhúng nước rửa sạch những vết máu, nhưng cố tránh không chạm vào thương tích.

Tuy mất sức vì phải lẩn trốn, ăn uống thất thường, nhưng Tường Vy vẫn có đôi ngực căng tròn của người đàn bà, nổi bật dưới lớp lụa ướt. Đôi cánh tay nàng mịn màng, trắng như ngó sen.

Thiên Cơ đã lâu không gần gũi nữ nhân nên lửa dục rất vượng. Chàng hổ thẹn nhận ra mình đã tội tình, liền ngượng ngùng nói:

- Cảm tạ đại tẩu ! Tiểu đệ có thể tự tắm được !

Tường Vy nhìn chàng ai oán thì thầm:

- Ngày ấy Tiêu Dự, cha của Tiểu Minh, tình cờ lạc vào đoạn suối mà thiếp đang tắm, gã dùng lời ngon ngọt và những động tác vuốt ve để dụ dỗ thiếp gây cuộc ái ân.

Nữ nhân Nguyệt Quý Thánh Cung luyện Thanh Thể Tâm Pháp nên lòng dục rất nhạt, chẳng biết gì về chuyện giao hoan. Sau lần ấy, gã trốn biệt về thảo xá của mình, và thiếp mang thai mà cũng không hay. Do vậy, tình cảm của thiếp với họ Tiêu thực ra chẳng có gì, mong thiếu hiệp bỏ tiếng đại tẩu, gọi là tỷ tỷ !

Thiên Cơ mỉm cười gật đầu:

- Tiểu đệ mừng vì có được hiền tỷ !

Tường Vy sung sướng cười tươi như hoa nở. Thiên Cơ buột miệng:

- Nếu không có những vết sẹo này chắc tỷ tỷ sẽ rất xinh đẹp !

Tường Vy hài lòng gật đầu:

- Gia thúc là một thần y cự phách, sẽ khôi phục được dung nhan cho ta. Lúc ấy tỷ tỷ sẽ đến Mục gia trang hầu hạ hiền đệ để đền ơn tương trợ.

Thiên Cơ nhìn mặt nhưng không nói gì. Chàng đã cảm nhận được vẻ kiên quyết trong đáy mắt người thiếu phụ !

oo Năm ngày sau, xe ngựa của Thiên Cơ vượt sông Hán Thủy, vào thành Giang Lăng.

Chàng định hộ tống mẹ con Tường Vy đến tận nhà, nhưng nàng từ chối:

- Gia thúc không muốn ai biết chốn ẩn cư của mình, vì vậy, chị em ta sẽ chia tay ở đây !

Thiên Cơ liền mua ngựa cho nàng và không quên tặng thêm lộ phí. Sau mấy ngày đồng hành, chàng cảm thấy thân thiết với Tường Vy nên lúc phân ly không khỏi bùi ngùi !

Tường Vy cũng vậy, tuy cười mà nước mắt ướt ướt, nàng ranh mãnh bảo:

- Tỷ tỷ sẽ sớm tìm đến Mục gia trang ! Chỉ mong lúc ấy hiền đệ không xua đuổi ta !

Tường Vy đi rồi, Thiên Cơ vung roi quất ngựa phi nước đại về hướng Nghi Xương.

Chàng nhớ Lan Quỳnh vô hạn, quyết về trong đêm nay.

Được vài chục dặm, đôi ngựa đuối sức, đành chậm rãi đi nước kiệu. Thiên Cơ trầm ngâm nghiền ngẫm những điều Tường Vy truyền dạy. Nàng đã đem tuyệt học bí truyền của Nguyệt Quý Thánh Cung dạy lại cho Thiên Cơ, để chàng dễ dàng đối phó với họ.

Thiên Cơ vui mừng nhận ra pho kinh công Phiêu Phiêu Thần Bộ cực kỳ ảo diệu, hơn cả Long Hồ thân pháp, còn pho Vô Tình Kiếm thì chàng không sử dụng được, chỉ nghiên cứu lộ số các chiêu thức mà giải phá.

Tường Vy vốn là nữ tỳ thân tín của cung chủ Thánh Cung nên đã lên đọc được toàn pho kiếm phổ. Pho kiếm pháp quý dị vô song này gồm một trăm lẻ tám chiêu !

Tùy theo cấp bậc mà đệ tử Thánh Cung được học một số chiêu nhất định, từ thấp đến cao. Ngay bản thân Hình Đường Điện Chủ cũng chỉ dạy bảy mươi hai chiêu.

Thiên Cơ thầm biết ơn Tường Vy, với những khẩu quyết này, chàng không còn ngần sợ Nguyệt Quý Thánh Cung nữa.

Cuối canh hai, Thiên Cơ gõ cửa Mục gia trang. Tên gia đình gác cổng mừng rỡ hét vang:

- Thiếu gia đã về !

Đèn trong nhà đột lên sáng rực và mọi người ùa ra chào đón.

Mục Tử Phát cười ha hả, bước đến ôm chặt Thiên Cơ:

- Quả là hoàng thiên hữu nhân nên người vẫn an toàn. Sáu ngày nay cả nhà khóc sưng cả mắt, lo lắng cho người !

Dáng to béo của Bất Bảo Võ Sĩ giúp Thiên Cơ hiểu ra. Gã đã về Mục gia trang tung tin. Bất Bảo ngược nòng vòng tay:

- Bần đạo mừng công tử thoát nạn !

Tiểu Mao ngồi trong thùng xe, nghe giọng quen thuộc, mừng rỡ vén bạt nhảy ra.

Lan Quỳnh sợ hãi rú lên, những người khác cũng giật bắn mình.

Nhưng họ yên tâm ngay khi thấy con dã nhân lông lá kia ríu rít nín kéo Bất Bảo.

Thiên Cơ cười bảo:

- Tiểu Mao rất khôn ngoan và hiền lành, xin chư vị đừng sợ !

Chàng đưa cả con Sơn Quỷ về trang, chờ dịp đi Mẫu Đơn Cốc sẽ mang nó về rừng Thần Y Giá !

Mục phu nhân ra lệnh bày tiệc tẩy trần để mừng Thiên Cơ. Cả nhà quây quần nghe chàng kể lại những tao ngộ từ lúc thọ thương, được Tiểu Mao công chạy vào rừng.

Cuối canh ba tiệc tàn, Thiên Cơ về phòng và lát sau đã tìm đến Lan Quỳnh. Mỹ nhân áp má vào ngực chàng khóc rầm rức như trách móc tình quân vắng mặt đã lâu.

Thiên Cơ vuốt ve tấm lưng của nàng và thì thầm:

- Ta nhớ nàng vô cùng !

Hai người ân ái mặn nồng, đến gần sáng mới chia tay. Thiên Cơ ngủ vùi đến tận giữa giờ thìn thì bị tỳ nữ đánh thức dậy dùng điểm tâm.

Phu thê Mục trang chủ đã tế nhị cho dọn bữa sáng trễ hơn mọi hôm.

Tối qua bé Tiểu Hà ngủ sớm nên chưa gặp Thiên Cơ. Giờ đây, nó háo hức chạy đến mừng, bắt chàng bế lên và ngồi trong lòng chứ chẳng chịu rời. Có thể sau này lớn lên, Tiểu Hà sẽ nhớ đến cha mình là Lưu Vân Khuyết, nhưng giờ đây nó rất yêu quý Thiên Cơ, mong có được người cha như chàng. Tuy mới hơn bốn tuổi mà Tiểu Hà rất thông minh, lanh lợi và dường như cảm nhận được mối quan hệ mật thiết giữa mẹ mình và biểu bá. Tất nhiên là Tiểu Hà tán thành việc này, vì vậy, nó thỏ thẻ vào tai Thiên Cơ:

- Biểu bá ! Trong thời gian người đi xa, mẫu thân đã có nam bằng hữu khác đây !

Chàng mỉm cười:

- Người ấy là ai ?

Tiểu Hà đắc ý tỏ cáo:

- Ông ta họ Quảng ! Mới mua tòa trang viện sát nhà mình !

Mục phu nhân ngồi bên, loáng thoáng nghe được liền mắng yêu:

- Tiểu Hà quả là mau miệng ! Phải chăng người đang nói về Quảng công tử ?

Mục trang chủ cười khà khà:

- Lão phu quên chưa kể cho Cơ nhi nghe về người hàng xóm mới của Mục gia trang. Gã tên Quảng Lưu Hoan, hai mươi chín tuổi, là cháu của quan tri phủ Hồ Bắc.

Cách nay gần tháng, gã mua lại trang viện của lão họ Mao, giáp với tường Tây của chúng ta. Từ ấy đến nay, họ Quảng thường xuyên lui tới thăm hỏi. Gã tỏ vẻ mến mộ Lan Quỳnh nên Tiểu Hà chán ghét !

Tiểu Hà phụng phịu nói:

- Tiểu tôn chỉ cho phép một mình biểu bá trò chuyện với mẫu thân mà thôi !

Lan Quỳnh đỏ mặt nạt:

- Tiểu yêu dám không chế cả mẹ nữa sao ? Ta chỉ vì xã giao mà phải tiếp chuyện với công tử đấy thôi !

Tiểu Hà cười tít:

- Vì ông ta quá anh tuấn và khéo nói nên hài nhi sợ mẫu thân mềm lòng !

Cả nhà cười vang. Mục Tử Phát vui vẻ nói:

- Trưa nay lão phu sẽ bày tiệc mời Quảng Lưu Hoan sang đây để Cơ nhi được gặp.

Họ Quảng thông minh trác tuyệt, giỏi nghề thi phú sẽ khiến đại yển thêm vui.

Thiên Cơ kém bề văn chương nên không mặn mà với việc tiếp xúc đàm nhò sinh.

Chàng lặng lẽ gạt đầu rồi nói rằng mình phải sớm đưa Tiểu Ma về rừng Thần Y Giá.

Không muốn mọi người lo lắng nên chàng đã giấu việc sẽ đột nhập Mẫu Đơn Cốc trộm lệnh phù !

Mục phu nhân gạt đầu:

- Đưa ngay đi là phải ! Lão thân nhìn thấy nó là cứ run bắn lên thôi !

Ấn sáng xong, Thiên Cơ ra vườn tìm Bất Bảo và Tiểu Mao. Hai nhân vật này đang ngồi trò chuyện lú lo, dù chẳng ai hiểu ai cả !

Thiên Cơ hỏi Bất Bảo về đoạn sau cuộc chiến với Huyết Ấn Thần Quân. Biết mình được Độc Hồ Điệp giải cứu, chàng nghe niềm cảm kích dâng tràn.

Bất Bảo cười hì hì:

- Công tử, dường như Cốc nữ hiệp đã phải lòng công tử rồi đấy ! Mỗi ân tình này xem ra công tử sẽ khó mà đền đáp.

Thiên Cơ lắc đầu, bàn qua chuyện đưa Tiểu Mao về chốn cũ. Bất Bảo lộ vẻ lưu luyến:

- Tiểu Mao hiền lành, ở chung với chúng ta cũng đâu có sao ?

Thiên Cơ ôn tồn giải thích:

- Ta còn yêu mến Tiểu Mao hơn cả người ! Nhưng nó phải được sống trong môi trường hoang dã với đồng loại. Rời xa nơi ấy, Tiểu Mao sẽ chết rất sớm. Vả lại, nó đã đến tuổi phát dục, cần có một con cái để ghép đôi. Người có làm được việc ấy không ?

Bất Bão hổ thẹn gãi đầu:

- Công tử khéo nói chơi ! Bần đạo là nam nhân mà !

Gã thở dài rầu rĩ:

- Hắc Báo Tử mạng vong. Tiểu Mao về rừng, bần đạo chẳng cô đơn lắm sao ?

Thiên Cơ nghe nhắc đến Trần Kim Yết, lòng nặng trĩu bi thương. Lan Quỳnh kể rằng Trần tổng quản nghe tin em chết, nằm liệt giường ba ngày rồi xin rời Mục gia trang về quê cũ.

Tuy được Vô Tích Thần Y dạy rằng:

tử sinh là đạo của tự nhiên, nhưng Thiên Cơ vẫn không thoát khỏi nỗi bi ai và sinh lòng oán hận Huyết Ấn Bang. Chàng tự thề rằng sẽ lấy mạng Thần Trượng Tẩu Sơn Phong để báo thù cho Kim Yết.

Thiên Cơ trở về tiểu xá, ngồi tĩnh tọa để nghiên cứu pho Vô Tình Kiếm Pháp mà chàng chưa bao giờ dùng đến. Nhưng nhờ vậy mà chàng không lạ lẫm gì với kiếm thuật.

Với bản chất thông tuệ phi phàm, chàng lần lượt tìm hiểu từng chiêu, hào hứng quên cả thời gian. Khi thị tỳ đến mời ra khách sảnh dự yến, chàng mới biết đã là đầu giờ Ngọ.

Thiên Cơ thay bộ võ phục vải xanh, đúng với cương vị một võ sư hộ viện. Lúc đi ngang nhà sau, thấy Bất Bão, chàng rủ theo. Đạo sĩ béo ngậy ngừng:

- Chỉ sợ tính phàm ăn của bần đạo làm xấu mặt công tử !

Thiên Cơ mỉm cười:

- Đây là nhà ta ! Người chẳng cần phải giữ kễ. Chúng ta cùng nhau vào sanh ra tử, giờ cùng bàn tương ẩm, cũng là chuyện đương nhiên.

Bất Bão cảm kích đến nghẹn lời, xăng xái theo chân Thiên Cơ. Chàng là người duy nhất xem trọng và chấp nhận tính xấu của gã.

Hai người vừa đến cửa sau khách sảnh, đã nghe tiếng ngâm thơ trầm bổng. Bất Bão cau mày nói:

- Công tử ! Gã Quảng Lưu Hoan diêm dúa này tài mạo song toàn, mượn thể quan tri phủ, thường đến đây ra sức tán tỉnh Mục tiểu thư. Lúc đầu bần đạo cũng bị gã mê hoặc, nhưng bốn hôm trước, trong lúc Quảng Lưu Hoan dùng cơm với gia đình Mục trang chủ, bần đạo quanh quẩn ngoài cửa sổ đại sảnh để nghe thơ, tình cờ phát hiện gã ta có võ công. Một chiếc đĩa rơi xuống và gã đã chụp lại với hai ngón tay, thủ pháp nhanh như điện. Người thường bao giờ cũng dùng cả năm ngón.

Thiên Cơ nghe xong cau mày suy nghĩ, tự nhủ sẽ lưu ý đến Quảng Lưu Hoan.

Chàng không ghen hờn vì tin vào tình yêu của Lan Quỳnh dành cho mình, mà chỉ lo ngại đến an nguy của Mục gia trang. Họ Quảng có thể là người của Bắc Đẩu Môn, Huyết Ấn Bang hoặc Thất Tinh Bang.

Mọi người đều đã tựu vị nhưng chưa đông đủ. Thấy chàng, Mục Tử Phát hồi hời gọi:

- Cơ nhi mau đến đây để ta giới thiệu với khách !

Quảng Lưu Hoan thủ lễ đứng lên rồi ghé vòng tay nói:

- Tiểu sinh Quảng Lưu Hoan từ lâu ngưỡng mộ uy danh của anh hùng đả hổ, nay được diện kiến thật thỏa lòng khao khát !

Lan Quỳnh hài lòng khi thấy Thiên Cơ. Thiên Cơ rảo bước đến, vòng tay tươi cười:

- Tiểu đệ chỉ là kẻ võ biên thô lỗ, đâu đáng lọt vào mắt xanh của bậc danh sĩ tài hoa như Quảng hiền huynh !

Chàng cũng giới thiệu Bất Bão là võ sư hộ viện như mình. Tục danh của Bất Bão là Tướng Cái !

Đã có chủ ý nên Thiên Cơ mới nói dài dòng và sáo rỗng như vậy, khiến phu thê họ Mục phải ngạc nhiên.

Thiên Cơ còn cố tình tỏ vẻ thân mật, nắm tay Quảng Lưu Hoan đưa về chỗ cũ.

Chàng khẽ rung mình nhận ra mùi sát khí. Con người này phải cảm thù chàng tội tày đình mới có sát khí nặng nề như vậy. Nhưng chỉ có chàng mới cảm nhận được cái ác cảm vô hình ấy. Cũng như loài Sơn Quỷ, chàng trực giác biết được mối nguy hiểm, biết ai là kẻ muốn giết mình, khi tiếp cận đối phương. Do vậy, dù họ Quảng cố che giấu bằng vẻ mặt hân hoan, ánh mắt thân thiện, cũng bị Thiên Cơ phát hiện.

Chàng ngồi ngay xuống ghế cạnh Quảng Lưu Hoan và Bất Bão kế bên. Chàng lặng lẽ lắng nghe và quan sát đối thủ. Họ Quảng ăn nói duyên dáng, lưu loát, nhưng chừng mực chứ chẳng phải kẻ ba hoa, biểu lộ một kiến thức quảng bác và nhân phẩm xuất chúng.

Thiên Cơ thầm mong Quảng Lưu Hoan không phải là kẻ thù của mình. Nếu đúng vậy thì gã sẽ là một kẻ địch đáng gờm. May mà chàng sớm nhận ra sát khí nên không bị họ Quảng cuốn hút. Gã có dung mạo anh tuấn, tiêu sái và dễ thân cận, ngôn từ lại ngọt ngào, lọt lỗ tai, bảo sao không đắc nhân tâm !

Quảng Lưu Hoan lịch duyệt, cứ như người đã đi khắp thiên hạ. Gã biết nhiều tập tục lạ ở các địa phương khiến mọi người thích thú lắng nghe, không sao dứt ra được.

Thiên Cơ phát hiện Lan Quỳnh cũng bị mê hoặc, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ Quảng Lưu Hoan. Chàng không trách nàng mà thầm xót xa cho sự khiếm khuyết của mình. Quan niệm trọng văn khinh võ đã thống trị suốt lịch sử mấy ngàn năm của Trung Hoa. Thiên Cơ có mặc cảm trước Quảng Lưu Hoan cũng là phải !

Chàng băng khuâng đôi mắt qua khung cửa sổ, ngắm những bông hoa vàng rực, đang tỏa mùi hương ngát ngào theo ngọn gió nam. Thiên Cơ bỗng nhớ cánh rừng xưa vô hạn, nơi ấy mới là chốn nương thân của kẻ sơn dã thô lệch. Chàng quyết định đi Mẫu Đơn Cốc đoạt lại lệnh phù năm phái, mang đến Trung Sơn cho trọn lời hứa với Pháp Hiển thiền sư. Sau đó, chàng sẽ xem ý tứ của Lan Quỳnh mà hành động. Trong tâm trạng tự ti, chàng đã nảy sinh những tư tưởng đấng cay như vậy.

Bất Bão võ sĩ ngồi bên, chậm rãi ăn uống, cố không làm mất mặt chủ nhân. Gã cảm thông tâm sự Thiên Cơ nên ăn không ngon miệng. Ăn cây nào rào cây đấy, đạo sĩ béo quyết tìm cách đả phá Quảng Lưu Hoan, gỡ gạc vài đòn.

Bất Bão háng giọng hỏi:

- Chẳng hay Quảng công tử có giỏi toán pháp hay không ?

Họ Quảng ra vẻ khiêm tốn:

- Tiểu sinh may mắn học ba năm trong Quốc Tử Giám Bắc Kinh nên thông thạo Toán Kinh Thập Thư, chuyên trị cửu chương toán thuật !

(Toán kinh thập thư là mười bộ sách toán cổ đại Trung Hoa, được Lý Thuần Thông đời Đường hiệu cứu, trở thành nền tảng của toán học Trung Quốc. Trong đó, cửu chương toán thuật là quan trọng nhất).

Dĩ nhiên là Bất Bão võ sĩ chẳng hề biết gì về toán học, hay tên của những bộ sách toán. Gã giả dò tán tụng:

- Quảng công tử quả là bậc đa tài. Giá mà bản đạo cũng giỏi văn chương và toán học như công tử thì đã sớm kiếm được một chân sư gia, hay tổng quản, no ấm một đời !

Dù sư gia hay tổng quản thì cũng chỉ là hạng nô bộc, vì vậy Quảng Lưu Hoan tái mặt. Bất Bão đã biết đòn đã trúng đích, liền thân nhiên bồi thêm cú nữa. Gã nói với Mục Tử Phát:

- Lão gia ! Nay Trần tổng quản đã từ nhiệm về quê, sao lão gia không giao chức ấy cho Quảng công tử đây ?

Tử Phát giật mình, chưa kịp đáp, thì Bất Bão đã cười toe toét, tiếp lời:

- Quảng công tử có tài thi phú và kể chuyện cũng rất hấp dẫn, giúp cả nhà được giải khuây. Bản đạo cho rằng lão gia nên trả thêm vài chục lượng mới xứng công !

Nhìn ánh mắt xảo quyệt của Bất Bão, Mục trang chủ biết ngay gã cố tình hạ nhục Quảng Lưu Hoan. Ông cũng nhận ra nỗi khổ tâm của Thiên Cơ khi phải dự buổi tiệc này ! Là tay cáo già lão luyện, Mục Tử Phát tìm ra ngay cách để sửa chữa lỗi lầm. Ông tùm tùm nói:

- Lão phu cũng đang lo không tìm được người tài năng, miễn cảm để sau này phò tá Cơ nhi và Lan Quỳnh. Nhưng tiếc rằng Quảng hiền diệt đây là bậc đại phú, chủ nhân của ba tòa khách sạn, tửu lâu, chẳng thể hạ mình làm tổng quản cho Mục gia trang được !

Ông hướng sang họ Quảng và bảo:

- Lão phu cũng tiết lộ cho hiền diệt biết trước một tin vui:

hôn lễ của Thiên Cơ và Lan Quỳnh sẽ được cử hành trong năm nay !

Quảng Lưu Hoan cơ trí thâm trầm, tuy lòng dạ héo hon nhưng ngoài mặt vẫn tươi tắn. Gã vòng tay chúc mừng phu thê trang chủ và vợ chồng Thiên Cơ.

Lan Quỳnh xấu hổ xin phép được cáo lui. Tiểu Hà lon ton chạy theo mẹ, giật áo nàng mà trách móc:

- Mẫu thân cứ nhìn chăm chăm gã họ Quảng mà cười tí tít, khiến biểu bá không được vui !

Lan Quỳnh hồi hận khôn xiết, cảm nhận mình có lỗi với Thiên Cơ !

Ngoài kia Quảng Lưu Hoan đã cáo từ, Bất Bão cũng ra vườn tìm Tiểu Mao và Thiên Cơ. Mục phu nhân dịu giọng:

- Cơ Nhi ! Dù Quảng Lưu Hoan có là Đông cung thái tử cũng chẳng thể trở thành rể của Mục gia trang, con hãy tha thứ cho bọn ta và Quỳnh nhi !

Mục Tử Phát cũng nói:

- Cự tri phủ Hồ Bắc là người nhà nên lão phu không thể từ chối mối giao tình với Quảng Lưu Hoan ! Nay gã đã biết người là vị hôn phu của Lan Quỳnh, tất sẽ thôi không rắp ranh bán sế nữa.

Thiên Cơ nghe lòng ấm áp, vượt qua được muộn phiền, chàng cười đáp:

- Điều làm hài nhi băn khoăn không phải là văn tài của họ Quảng, mà là chính vì gã rất giỏi võ công !

Tử Phát giật mình:

- La thực ! Sao gã bảo mình là nho sĩ, không hề luyện qua võ nghệ ?

Thiên Cơ bèn kể lại sự phát hiện của Bất Bão, và cảm nhận vô hình của mình.

Chàng ngồi cạnh gã, vận công dò xét thì thấy hơi thở của gã rất dài, chứng tỏ một nội lực hùng hậu.

Chàng cũng nhắc đến những kẻ thù là Huyết Ấn Bang - bọn đã giết Hắc Báo Tử Trần Kim Yết, Bắc Đẩu Môn, và Thất Tinh Bang. Tuy rằng sau khi Khổng Chích bị Thiên Cơ giết thì bang hội tan rã, nhưng còn con cái lão thì sao ?

Tử Phát vuốt râu tư lự:

- Quảng Lưu Hoan đến gặp lão phu, tự giới thiệu mình là cháu ruột của cự tri phủ Quảng Lộc. Gã không có gì làm bằng chứng nhưng lại thuộc vanh vách dung mạo, tên tuổi, tính nết của từng người trong gia đình Quảng tri phủ. Trong hai mươi năm trị nhậm Hồ Bắc, họ Quảng đã giúp Mục gia trang rất tận tình, cùng lão phu kết tình bằng hữu. Do vậy, lão phu rất mừng khi gặp Quảng Lưu Hoan. Nay gã có thái độ mờ ám như thế, lão phu phải cho người đi Tùy Châu thẩm tra lại. Quảng Lộc và gia quyến đang trí sĩ ở đấy !

Nay cường địch ở sát bên, Thiên Cơ chẳng yên tâm đi Mẫu Đơn Cốc. Dù cho có để Bất Bão ở lại bảo vệ Mục gia trang cũng chưa chắc đã đủ.

Chàng thở dài, trình bày sơ qua cục diện và những ân oán mà mình vướng phải.

Tử Phát trấn an:

- Trầm Hạo Liệt đã cho đệ tử về Cam Châu điều tra lai lịch của Cơ nhi. May mà lão phu nhanh tay hơn, đã phái người về quê bày binh bố trận, khiến họ Trầm phải tin rằng người đúng là con cháu họ Mục. Do vậy giờ đây, Bắc Đẩu Môn không còn xem chúng ta là kẻ địch nữa ! Năm ngày trước, Hạo Liệt có đến thăm lão phu và mở lời hỏi mượn vạn lượng vàng để mua thuyền kinh doanh ngành vận tải sông. Lão phu đang lo lắng cho người nên không trả lời dứt khoát. Nay chúng ta cho lão mượn vàng thì việc nhờ cao thủ Bắc Đẩu Môn đến bảo vệ Mục gia trang không phải là chuyện khó !

Thiên Cơ giờ ngón tay khen:

- Cửu phụ quả là bậc thần cơ diệu toán !

Nghe chàng gọi mình là cậu, Tử Phát bỗng nhớ em gái, và càng thêm yêu thương đứa cháu bất hạnh. Ông mừng yêu:

- Kẻ sơn dã như ngươi mà cũng biết vuốt mông ngựa ư ?

Mục phu nhân phì cười:

- Ông say rồi đấy ! Mau vào nghỉ ngơi rồi chiều hãy sang Trầm gia trang !

Thiên Cơ cũng rời bàn tiệc đi về phía cuối vườn. Nơi này có một hồ nước lớn trong mát, đủ để làm sáng khoái một cơ thể nóng bức vì chứa đầy rượu. Vả lại, chàng đoán rằng Bất Bão và Tiểu Mao đang ở đấy.

6. Mục Gia Chiêu Hào Kiệt -sài Lang Lộ Chân Dung

Đầu giờ Thân, Mục Trang Chủ và Thiên Cơ xuất hiện trước cửa Tổng Đàn Bắc Đẩu Môn. Là khách quen nên chẳng cần đưa bái thiếp, bọn võ sĩ gác cổng đã mau mắn vòng tay thi lễ, mời vào. Một tên hồ hởi gọi Thiên Cơ:

- Mục công tử đi đâu mà lâu rồi không ghé thăm tệt trang ?

Đệ tử Bắc Đẩu Môn đặc biệt yêu mến Thiên Cơ. Thứ nhất là vì chàng thần dũng vô song, giết chết Thất Tinh Bang Chủ Khổng Chích, giải tỏa mối uất ức trong lòng họ.

Thứ hai là chàng rất giản dị, dễ thân cận. Trong những lần viếng thăm trước, khi Mục Tử Phát chuyện trò với Trầm Hạo Liệt thì Thiên Cơ dạo quanh, nhìn ngắm cơ ngơi của cha mẹ mình dưới sự hướng dẫn của tiểu thư Trầm Hiểu Mẫn. Chàng đáp lại lời chào hỏi của đám đệ tử bằng nụ cười hiền hòa, ôn hậu.

Có lần gặp một đám đang ăn nhậu, bày chiếu rượu cạnh bếp để thưởng thức món lòng heo. Thiên Cơ thản nhiên sà xuống khi được mời, mặc kệ Hiểu Mẫn nhăn nhó.

Bọn võ sĩ phục lăn trước cách đối xử với mỹ nhân này.

Thiên Cơ không hề cố tình thu phục nhân tâm mà thực lòng yêu mến thủ hạ của cha mình. Chính sự chân thành ấy đã cảm hóa được họ chứ không phải ngôn từ hay cử chỉ.

Mục Trang Chủ và Thiên Cơ xuống ngựa, tiến về phía khách sảnh. Được thông báo, Trầm Hạo Liệt và gia quyến đã kịp thay áo ra đón tiếp.

Thấy Thiên Cơ, Trầm tiểu thư chạy đến nắm tay, cười khanh khách và nói:

- Mục đại ca đi biệt khiến tiểu muội buồn muốn chết đi được.

Hiểu Mẫn có tính tình hào sảng, thẳng thắn như nam nhân nên mới có thể thản nhiên nói câu ấy. Hôm nay nàng mặc bộ võ phục lam nhạt, tóc búi kiểu đàn ông, chỉ khác trước ở chỗ không còn bó ngực nữa.

Thiên Cơ cảm động trước tình ý của cô em họ ngây thơ, liền mỉm cười gạt đầu tỏ vẻ thấu hiểu. Chàng gỡ tay Hiểu Mẫn rồi thi lễ với vợ chồng họ Trầm.

Hạo Liệt biết ái nữ của mình đã phải lòng Thiên Cơ nên rất băn khoăn. Từ lúc cho người về Cẩm Châu điều tra, xác định chàng là con cháu họ Mục, lão đã yên tâm hơn. Nhưng mặt khác, lão cũng đoán ra vai trò rẽ quí Mục Gia Trang của chàng nên lương duyên với Hiểu Mẫn sẽ khó mà thành tựu.

Thấy con gái công khai biểu lộ tình cảm, Hạo Liệt ngượng ngừng trách:

- Mẫn nhi bộc trực như vậy không sợ Mục hiền điệt cười sao ?

Hiếu Mẫn bướng bỉnh đáp:

- Hải nhi nói thật lòng mình, lẽ nào lại bị chê cười ?

Giọng nàng phảng phất chút bi phần khiến Thiên Cơ bất nhẫn. Chàng cũng là người chất phác, trung thực nên rất đồng cảm với Hiếu Mẫn. Do đó, Thiên Cơ bèn đỡ lời:

- Môn Chủ yên tâm. Tại hạ cũng là người không thích quanh co.

Hiếu Mẫn hân hoan cười nắc nẻ:

- Phụ thân thấy chưa. Mục đại ca cũng tán thưởng tính nết của hải nhi rồi đấy.

Rồi nàng rủ rê Thiên Cơ đi dạo. Chàng cười bảo:

- Để lát nữa đã. Hiện giờ ngu ca đang có việc muốn thỉnh giáo lệnh tôn.

Hạo Liệt cười ha hả:

- Vậy thì mời nhị vị thượng khách an tọa. Lão phu xin rửa tai lắng nghe.

Chủ khách an tọa. Hiếu Mẫn cũng ngồi cạnh mẫu thân, lắng nghe câu chuyện và phụ trách việc châm trà.

Mục Tử Phác mở đầu:

- Hôm trước Trầm Môn Chủ ngỏ ý cần vạ lượng vàng để kinh doanh. Lúc ấy lão phu đang lo lắng cho sinh mạng của Thiên Cơ nên không có thời gian thu xếp tài sản.

Nay Cơ nhi bình an trở về, lão phu kiểm tra lại vốn liếng, cảm thấy có đủ để đáp ứng nhu cầu của Bắc Đẩu Môn. Chẳng hay Trầm huynh còn cần đến nữa hay không ?

Tất nhiên là Hạo Liệt hoan hỉ phi thường:

- Nếu được vậy thì tiểu đệ đội ơn Mục lão ca.

Tử Phát nghiêm giọng tiếp lời:

- Vì thân tình giữa hai họ, lão phu không đòi hỏi lợi nhuận, cho mượn trong vòng năm năm. Nhưng bù lại, lão phu có một yêu cầu nho nhỏ.

Hạo Liệt thận trọng hỏi:

- Chẳng hay đấy là việc gì ?

Tử Phát cười mát:

- Cũng chẳng có gì lớn lao. Lão phu thấy quý môn có đến ba trăm đệ tử, nuôi cơm cũng mệt nên muốn gánh vác giùm một ít. Nghĩa là lão phu cần hai chục cao thủ hạng nhất của Bắc Đẩu Môn để bảo vệ Mục Gia Trang.

Trầm phu nhân mỉm cười:

- Có tên cường đạo nào dám đến Nghi Xương làm ăn đâu mà Mục lão ca phải lo lắng như vậy ?

Trong lúc bà nói thì Hạo Liệt đã kịp có chủ ý. Việc này hoàn toàn có lợi cho lão chứ không hề có hại. Đệ tử Bắc Đẩu Môn đến Mục Gia Trang sẽ có điều kiện để dò xét nội tình. Hơn nữa, trong tương lai lão còn phải nhờ vả đến Tử Phát.

Do vậy, Hạo Liệt hồ hởi tán thành:

- Trước giờ tiểu đệ vẫn lưu ý bảo vệ vòng ngoài cho Mục Gia Trang. Nay lão ca chưa yên tâm thì tiểu đệ sẽ cho đệ tử đến quý trang phòng thủ, quyết chẳng để một con chuột lọt vào. Đừng nói là hai chục, dẫu chẵn trăm tiểu đệ cùng vui lòng đáp ứng.

Mục trang chủ cười xòa rồi nói với vẻ bí ẩn:

- Chỉ sợ sau này thiếu người bảo vệ Trầm Gia Trang đấy thôi.

Hạo Liệt nhíu mày tỏ vẻ không hiểu. Thiên Cơ ôn tồn nói:

- Nay Huyết Ấn Thần Quân Khang Nhẫn tái xuất giang hồ, đương cờ Huyết Ấn Bang ở Kiền Sơn. Chẳng lẽ Môn Chủ cho rằng lão ác ma ấy sẽ quên mối thù với lệnh tôn Bắc Đẩu Thất Sinh hay sao ?

Hạo Liệt biến sắc:

- Lão phu cũng có nghe nhắc đến Huyết Ấn Bang nhưng không chắc có phải là của Khang Thần Quân hay không. Còn như đúng vậy thì Bắc Đẩu Môn sẽ cùng các phái Bạch Đạo liên thủ đối phó.

Thiên Cơ thở dài:

- Môn Chủ lầm rồi. Cuộc chiến này sẽ chỉ có mình Bắc Đẩu Môn gánh vác vì năm phái Bạch Đạo đều bị đối phương lấy trộm lệnh phù, không thể xuất quân được.

Chàng bèn kể lại việc mình bị Huyết Ấn Thần Quân đả thương, được Pháp Hiển thiên sư cứu mạng và vai trò của Mẫu Đơn Cốc. Tuy nhiên, chàng không hề tiết lộ vị trí Mẫu Đơn Cốc cũng như nhiệm vụ của mình.

Hạo Liệt đâm chiêu lo lắng nhưng Hiểu Mẫn lại nói một câu đầy hào khí:

- Đây chính là lúc để Bắc Đẩu Môn thể hiện vai trò thủ lĩnh võ lâm. Chúng ta phải tiêu diệt Huyết Ấn Bang để xứng đáng với sự tôn sùng của đồng đạo. Dẫu có phải hy sinh xương máu cũng phải làm sao cho khỏi hổ thẹn với vong linh của gia tổ và gia bá phụ.

Hạo Liệt như được động viên, hiên ngang nói:

- Mẫn nhi nói chí lý. Lẽ nào Bắc Đẩu Môn lại sợ hãi bọn tà ma ?

Lão bảo Thiên Cơ:

- Theo nhận xét của hiền đệ thì bản lãnh Thần Quân cao siêu đến mức nào ?

Thiên Cơ điềm đạm đáp:

- Tại hạ chẳng rõ vì không qua nổi hai trăm chiêu Cách Không Huyết Ấn Chương.

Tử Phát cười ruồi:

- Cơ nhi nói mơ hồ thì cũng chẳng ích gì. Chỉ có cách ngươi và Trầm huynh so tài rồi mới có kết luận được.

Hạo Liệt lưỡng lự, sợ đây là một cái bẫy của họ Mục. Mấy tháng trước, Thất Tinh Bang Chủ Khổng Chích cũng bị giết bởi lời đề nghị của Tử Phát. Lão đánh giá rất cao võ công của Thiên Cơ, tuy chưa thấy chàng sử dụng vũ khí. Là kẻ đa nghi, xảo quyệt, Hạo Liệt rất thận trọng.

Tiếc rằng Hiểu Mẫn đã nhiệt liệt tán thành:

- Mục lão bá nói chí phải. Chỉ có cách đánh nhau với Mục đại ca mới biết là gia phụ có thắng nổi Khang lão quỷ hay không.

Hạo Liệt liếc thấy sắc diện Thiên Cơ vẫn hiền hòa, không hề lộ chút sát khí hay vẻ nôn nóng nên bấm bụng chấp thuận:

- Thôi được. Đúng là chỉ có cách này. Mời Mục lão ca và công tử ra sân trước.

Khoảng đất rộng ba mẫu vuông này được lát gạch kín mít, chỉ chừa lại đất cho những gốc cây cổ thụ già nua. Đây là nơi luyện võ hàng ngày của đệ tử Bắc Đẩu Môn.

Đã là giữa giờ Thân, vầng dương chếch về Tây, nhuộm hồng cảnh vật nhưng sân gạch vẫn râm mát nhờ những tàn cây xanh um, rậm rạp.

Đường như Hiểu Mẫn muốn quảng cáo cho Thiên Cơ nên tự tiện gõ trống triệu tập toàn môn. Ba trăm kiếm thủ lập tức có mặt, đội ngũ chỉnh tề. Hạo Liệt thầm giận ái nữ nhưng chẳng thể mở lời la mắng. Lão quyền biến, cao giọng tuyên bố:

- Hai mươi bảy năm trước, tiên phụ là Bắc Đẩu Thư Sinh đã thống lĩnh các phái Bạch Đạo diệt trừ công địch võ lâm là Huyết Ấn Thần Quân khiến Bắc Đẩu Môn nổi tiếng khắp thiên hạ. Nay Khang lão ma không chết tái xuất giang hồ và trước sau gì cũng đến đây đòi nợ. Binh pháp có câu:

“Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng” nên lão phu càng phải ước lượng được bản lĩnh của đối phương. Mục công tử đây là người đã giao chiến với Thần Quân, bị đả thương trong vòng hai trăm chiêu. Do vậy, lão phu sẽ so tài với y để xem mình có hơn được Khang lão quỷ hay không.

Là người học võ, ai mà chả hâm mộ những cuộc tranh hùng, nhất là khi đối thủ thuộc hàng thượng thặng. Bọn kiếm thủ mừng rỡ hoan hô, ngồi cả xuống để quan chiến.

Mục Tử Phát cười nhưng giọng lạnh như băng:

- Mong Trầm Môn Chủ nhẹ tay cho. Nếu Cơ nhi có bề gì thì không xong với lão phu đâu đấy nhé.

Hạo Liệt gương cười:

- Mục lão ca yên tâm. Tiểu đệ hứa không đụng đến chiếc áo của công tử.

Tuy nói vậy mà lòng lão rất hồi hộp, không hiểu Thiên Cơ có chịu nhường tay cho mình không hay ngược lại.

Lão nghiêm giọng:

- Công tử dùng vũ khí gì để đối phó với Thần Quân ?

Thiên Cơ mỉm cười xòe hai bàn tay ra. Hạo Liệt mừng thầm, rút kiếm:

- Bồn môn chuyên luyện Đại Hùng Kiếm Pháp. Mong công tử chỉ giáo.

Hiểu Mẫn nói ngay:

- Nếu Mục đại ca dùng tay không thì phụ thân phải sử dụng kiếm gỗ, như thế mới công bằng và tránh được rủi ro.

Hạo Liệt rầu rui ruột, thầm rửa ái nữ. Lão gương cười nhận lấy mộc kiếm. Vũ khí thô sơ này được đệ tử Bắc Đẩu Môn dùng để luyện kiếm với nhau.

Thiên Cơ vẫn muốn khảo sát võ công Hạo Liệt, để lỡ sau này có phải đụng độ cũng còn biết đường tiến thoái.

Chàng ôm quyền chào rồi xuất thủ, thi triển chiêu Thần Long Bái Phật để tỏ lòng tôn kính bậc trưởng bối. Chiêu này tương tự như chiêu Đồng Tử Bái Quan Âm của Thiếu Lâm Tự, hai tay chắp trước ngực, kéo vái xuống, rồi mới bung ra tấn công. Tuy nhiên, song thủ Thiên Cơ không nắm lại thành quyền mà dương năm ngón hữu làm hổ trảo, năm ngón chum lại làm xà chùy.

Trầm Hạo Liệt tủm tỉm cười, gật đầu nhận lễ rồi vung kiếm điểm nhanh vào bẫy bộ vị trên người đối phương. Đại Hùng chính là tên khác của chòm sao Thất Tinh Bắc Đẩu, còn các chiêu kiếm đều dựa trên căn bản là số bảy. Cả võ lâm đều biết đặc tính này nhưng chưa ai giải phá được Đại Hùng Kiếm Pháp vì đường kiếm nhanh như chớp và hùng mạnh tuyệt luân.

Kiểm dài, tay ngắn nên mũi kiếm gỗ vươn đến thân thể Thiên Cơ trước khi chàng kịp áp sát. Muốn đánh trúng đối phương, chàng chỉ còn cách đánh bật lưỡi kiếm ra.

Đôi thiết chưởng lúc xòe lúc cụp, chạm vào kiếm gỗ, chặn đứng thế công của họ Trầm.

Hạo Liệt nghe thân kiếm chấn động, biết Thiên Cơ có nội lực không kém mình, lòng rất ngạc nhiên. Nhưng trong kiếm thuật thì sự ảo diệu biến hóa quan trọng hơn lực đạo nên họ Trầm vẫn tự tin, lùi một bước và tung ra hàng loạt chiêu thức tinh kỳ. Kiếm gỗ được dồn đầy chân khí, rít gió vo vo, tưởng chừng có thể chém gãy bàn tay đối thủ.

Thiên Cơ kiên cường chống trả nhưng thủ nhiều hơn công. Lòng chàng vô cùng thán phục Đại Hùng Kiếm Pháp.

Đến chiêu thứ chín mươi thì Thiên Cơ đã phải thoái lui sáu bảy trượng, mấy lần lâm vào hiểm cảnh. Chàng quyết kéo dài cuộc chiến để thử thách những chiêu tối hậu của họ Trầm, liền bỏ Long Hồ Thân Pháp, sử dụng Phiêu Phiêu Áo Bộ của Nguyệt Quý Thánh Cung.

Hạo Liệt chợt thấy thân ảnh đối phương pháp chờn phiêu phưởng, len qua lưới kiếm mà ập đến. Lão kinh hoàng lùi nhanh để tránh sáu bóng trảo và ba đường cước của Thiên Cơ. Chàng trai kia vẫn bám theo như ma mui, tấn công quyết liệt.

Chẳng phải vô cơ mà cổ nhân thường bảo rằng lòng nữ nhi luôn hướng ngoại.

Thấy phụ thân thất thế, thay vì lo lắng thì Hiếu Mẫn lại hoan hỉ vỗ tay reo hò:

- Mục đại ca giỏi lắm.

Ba trăm đệ tử Bắc Đẩu Môn vốn có cảm tình với Thiên Cơ nên cùng hòa theo, hoan hô như sấm động. Hạo Liệt giận tím mặt, chẳng còn nhớ đến lời đe dọa của Mục Tử Phát, dồn toàn lực vào thân kiếm, thi triển những chiêu lợi hại nhất của Đại Hùng Kiếm Pháp.

Giờ đây, mộc kiếm hóa thành một đám mây mù khiến Thiên Cơ không sao nhìn rõ đường kiếm di chuyển thế nào. Chàng đành xòe song thủ, rùn người xuất chiêu Vạn Diệp Tế Long (vạn lá che rồng) tạo thành bức tường chướng ảnh để che chắn châu thân.

Kiểm chưởng chạm nhau, Thiên Cơ cảm nhận được hơn bảy mươi lần tiếp xúc thì phát hiện mũi kiếm đang uy hiếp huyết Mi Tâm. Chàng kinh hãi lùi nhanh, thoát thân bằng bộ pháp thần kỳ.

Đương nhiên là Hạo Liệt không chịu buông tha, lướt theo đánh chiêu kế tiếp.

Thiên Cơ thấy trước mặt mình là trái cầu mây, được trang điểm bằng bảy chùm sao Bắc Đẩu. Đây chính là chiêu Đại Hùng Thất Hiện lừng danh vũ nội của Trầm Gia. Bắc Đẩu Thư Sinh Trầm Thiên Khu đã dùng chiêu này đâm rách áo Nguyệt Quý Cung Chủ.

Ngoài kia Mục Tử Phát vẫn thản nhiên vì lão không biết võ công và luôn tin tưởng vào bản lãnh của Thiên Cơ. Nhưng Trầm tiểu thư thì biết rõ uy lực của chiêu tuyệt kiếm nên kinh hoàng rú lên:

- Phụ thân.

Chợt nàng thấy quanh người Thiên Cơ hiện ra một quầng đen, trông như được dệt bằng ngàn vạn đóa hoa và tơ tằm. Mộc kiếm của Hạo Liệt chạm vào quầng đen ấy, phát ra những tiếng đục ngầu của gỗ và sắt. Cuối cùng kiếm ảnh tắt lịm còn luồng hắc quang kia vẫn hung hãn ập vào người Hạo Liệt.

Thì ra trong lúc hiểm nghèo, Thiên Cơ đã kịp rút Thiết Hoàn, xuất chiêu Loạn Hoàn Cuồng Như. Chàng không tự tin chiêu này giải phá được tuyệt kiếm của đối phương nhưng chắc chắn sẽ chặt gãy được kiếm gỗ. Quả nhiên, sau vài lần va chạm, mộc kiếm đã gãy đoạn. Giờ đây, Thiên Cơ có thể giết Hạo Liệt một cách dễ dàng nhưng chàng lại không hề có ý ấy. Trước khi nắm rõ chứng cứ tội lỗi của chú mình, chàng chẳng thể hồ đồ xuống tay được.

Nhưng Hạo Liệt lại không biết điều ấy, tưởng mình trúng kế Mục Tử Phát, xót xa chờ chết. Nào ngờ hơi thép lạnh tanh kia chưa chạm đến da thịt lão đã tan biến mất.

Thiên Cơ thu Thiết Hoàn vòng tay tạ lỗi:

- Đại Hùng Kiếm Pháp quả danh bất hư truyền, lúc nguy cấp, tại hạ đành phải dùng đến vũ khí để bảo toàn sinh mạng.

Hạo Liệt từ Quỷ Môn Quan trở về, mừng nhiều hơn giận. Lão cười ha hả:

- Đây là lỗi của lão phu đã dồn công tử vào thế kẹt. Nhưng thật ra, nếu công tử không rút Thiết Hoàn thì lão phu cũng chỉ đâm rách áo mà thôi.

Lão thân mật nắm tay Thiên Cơ dắt về chỗ Mục Trang chủ. Hạo Liệt thật lòng yêu mến vì lão đã tin chắc chàng không phải là kẻ thù.

Hiếu Mẫn ngơ ngác hỏi:

- Mục Đại Ca. Vậy thì võ công của gia phụ và Huyết Ẩn Thần Quân ai hơn ai ?

Thiên Cơ mỉm cười:

- Nếu lệnh tôn sử dụng kiếm thép thì tại hạ đã trúng đòn, xem như thua ở chiêu thứ một trăm hai mươi sáu. Tuy nhiên, liệu Đại Hùng Kiếm Pháp có phá được Cách Không Huyết Ẩn Chưởng hay không thì không rõ vì Khang Nhân có đến bảy mươi năm tu vi.

Hạo Liệt nhăn mặt than thở:

- Tiếc rằng thanh Bảo Kiếm Bắc Đẩu đã chìm theo gia huynh. Nếu không thì họ Khang cũng chẳng có gì đáng sợ.

Tử Phát cười ý nhị:

- Sao Trầm huynh không cho người xuống đáy Tây Lăng Hiệp mà tìm ?

Hạo Liệt ngượng ngùng đáp:

- Mục lão ca khéo đùa. Nơi ấy nước chảy như vó ngựa, đục ngầu vì ngàn mảng xoáy, làm sao xuống được ?

Lão không muốn nhắc nhiều đến chuyện cũ liền đồng ý tuyên bố:

- Nay Mục Gia Trang cần hai mươi kiếm thủ bảo vệ, anh em nào muốn sang hãy dơ tay lên.

Tổng cộng có đến bảy tám chục người tình nguyện khiến họ Trầm chẳng biết chọn ai. Chính Hiếu Mẫn là người gỡ rối:

- Phụ thân ! Theo ý hài nhi thì nên chọn những người năm xưa đã từng hộ vệ bá phụ, bá mẫu. Họ quen thuộc với Mục Gia Trang nên dễ hòa đồng hơn.

Hạo Liệt đã hết nghi kỵ Thiên Cơ nên tán thành ngay:

- Hay lắm. Lão phu lệnh cho hai mươi người trong Nhị Thập Bát Tú sang nhận nhiệm vụ Ở Mục Gia Trang. Các người phải lấy sinh mạng ra bảo vệ an nguy của gia đình Mục lão ca.

Trước đây Nhị Thập Bát Tú có đủ hai mươi tám vị nhưng tám người đã chết theo Trầm Thiên Toàn ở Tam Hiệp. Sau này, Hạo Liệt bổ sung thêm tám người khác vào.

Tuổi của họ đều trên bốn mươi, bản lãnh thuộc hàng Nhất Đẳng trong Bắc Đẩu Môn.

Nhưng lớp già như họ còn đến hơn trăm người nữa, nên Hạo Liệt cũng không tiếc rẻ.

Bản thân những người này cũng mến Thiên Cơ nên hăng hái bước ra.

Mục Tử Phát giao hoạt bảo Hạo Liệt:

- Lão phu sẽ nuôi dùm Môn Chủ những vị hảo hán này trong năm năm.

Hoĩ Trầm biết Tử Phát muốn nhắc đến hạn kỳ trả nợ, đành phải gượng cười:

- Thế thì tiểu đệ xin cảm tạ.

Lão quay sang bảo đám kiếm thủ:

- Trong vòng năm năm tới, các người phải xem mình là người của Mục Gia Trang, dẫu Bắc Đẩu Môn có gặp phải cường địch cũng không được trở về hỗ trợ, nếu không có phép của Mục Trang chủ.

Thiên Cơ lên tiếng:

- Trầm Môn chủ yên tâm. Khi Huyết Ẩn Bang kéo đến, tại hạ sẽ cho họ về trợ chiến.

Câu nói này làm mọi người hài lòng. Mục Tử Phát cáo từ, cùng Thiên Cơ dẫn hai mươi gia nhân mới về trang.

Hiếu Mẫn lưu luyến nói:

- Hôm nay tiểu muội chẳng được hầu chuyện với đại ca, sáng mai sẽ sang Mục gia trang đàm đạo.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Ta sẽ đợi.

Về đến nhà thì đã qua giờ Dậu. Biết chắc sẽ thành công nên Mục Trang chủ đã cho chuẩn bị yến tiệc. Sau khi được bố trí chỗ ở, hai mươi kiếm thủ lên khách sảnh dự yến.

Tử Phát giới thiệu người trong gia đình và hỏi tên các kiếm thủ. Trước đây họ từng đi theo Thiên Toàn lui tới Mục Gia Trang nhưng sau gần hai mươi năm, Tử Phát không còn nhớ nổi nữa. Bắc Đẩu Môn cường thịnh cũng là nhờ tính kiên dũng và kỷ luật của thủ hạ. Đối đáp với Mục Trang chủ là một đại hán cao gầy, tuổi độ bốn mươi sáu tên Thường Y Bố, thủ lãnh của Nhị Thập Bát Tú.

Thật ra, họ Thường là đại đệ tử của cố Môn Chủ Trầm Thiên Toàn. Tuy xưng hô là Môn Chủ, thuộc hạ nhưng trong lòng các kiếm thủ vẫn xem Thiên Toàn là sư phụ.

Ông đã thu nhận họ và truyền dạy pho Đại Hùng Kiếm Pháp. Ngày còn bé, Thiên Cơ được Y Bố ẵm bồng nên rất mến gã.

Sau khi nghe họ Thường giới thiệu tên tuổi cả bọn, Mục Trang chủ nghiêm giọng:

- Chư vị đều là đệ tử thân tín của em rể ta là Trầm Thiên Toàn. Xin hãy vì chút nghĩa ấy mà xem Mục Gia Trang là nhà mình. Chư vị sẽ thuộc quyền điều động của Mục công tử. Lão phu cũng xin nói rõ ràng rằng Thiên Cơ cũng chính là Thiếu Chủ Mục Gia Trang, sau này thừa kế sản nghiệp này. Mọi việc chư vị cứ bẩm báo với y, không cần ý kiến của lão phu.

Được làm việc với chàng trai thần dũng, hào sảng, bọn kiếm thủ hoan hỉ ra mặt.

Thiên Cơ hòa nhã nói:

- Tại hạ đề nghị chư vị nhận mức lương tháng là năm chục lượng bạc. Ai có vợ con sẽ được lãnh thêm năm lượng cho mỗi tiểu hài.

Cả bọn ồ lên khoan khoái vì Bắc Đẩu Môn chỉ trả tổng cộng chừng hai chục lượng, bất kể độc thân hay con cái đầy đàn. Vì nghĩa sư môn, họ đành phải chấp thuận khiến gia cảnh rất túng thiếu.

Lỗi này là của Trầm Hạo Liệt. Không hiểu vì lý do gì mà lão đã chiêu mộ thêm hơn trăm môn nhân nên ngân quỹ thiếu hụt, phải hạ mức lương của đám người cũ.

Một gã nhỏ thó, mặt lưỡi cày mừng như phát cuồng, vỗ đùi cười ha hả:

- Mục Thiếu Chủ quả là thông minh. Tại hạ có đến sáu đứa con nheo nhóc, vị chi lãnh được tám chục lượng. Phen này mẹ vợ không còn dám đổ thừa là nghèo vì con đông nữa.

Gã tai vênh ngồi bên ngơ ngẩn than:

- Biết thế mình bảo mục la sát rắng sanh thật nhiều để giờ được phát tài.

Cả nhà ngồi cười trước hai gương mặt chất phác đầy nét khôi hài. Thường Y Bố chờ tiếng cười lắng xuống, hắng giọng hỏi:

- Mục Thiếu Chủ, vạn nhất có anh em hy sinh thì chế độ tuất sẽ thế nào ?

Bọn kiếm thủ chăm chú lắng nghe vì đây là vấn đề cốt yếu, chẳng ai muốn chết đi trong khi vợ con lâm vào cảnh cùng cực.

Thiên Cơ chính sắc đáp:

- Đối thủ của Mục Gia Trang đều là những lực lượng hùng mạnh và lợi hại. Do vậy, việc tổn thất không thể nào tránh khỏi. Nếu có người vì thế mà tàn tật sẽ được tặng ngàn lượng bạc, bằng hy sinh thì vợ con sẽ lãnh hai ngàn lượng và được Mục Gia Trang bảo bọc suốt đời.

Số bạc to tát kia biểu hiện lòng hào phóng, quảng đại của Thiên Cơ khiến bọn kiếm thủ sững sờ nhìn nhau.

Thường Y Bố hít một hơi dài rồi chậm rãi nói:

- Thiếu Chủ đã rộng lượng như vậy thì bọn thuộc hạ nguyện phò tá đến hơi thở cuối cùng.

Gã gơ nắm tay lên và mười chín người kia hùn theo, đồng thanh nói:

- Xin thề.

Mục Tử Phát đẹp dạ cười vang và nói một câu khó hiểu:

- Chư vị đừng nghĩ rằng Mục Gia Trang dùng vàng bạc để mua lấy sự trung thành.

Sau này chư vị sẽ biết sự hy sinh của mình cho Mục Gia Trang có giá trị như thế nào.

Mục phu nhân mời mọc:

- Thức ăn đã dọn đủ, xin mời cả nhà động đũa.

Bất Bão nãy giờ đói bụng mà chỉ được uống rượu suông nên say sớm. Gã cao giọng:

- Chư vị huynh đệ cứ tự nhiên, là nam nhi đại trượng phu phải ăn to uống đậm mới phải đạo.

Và để nêu gương, Bất Bão múa đũa tấn công các đĩa thức ăn thơm phức và đầy ắp. Hành vi này đã làm nức lòng tướng sĩ, giúp họ bớt rụt rè.

Lan Quỳnh ngồi cạnh Thiên Cơ, ân cần gấp thức ăn cho chàng như muốn chuộc lỗi. Thiên Cơ hiểu ý, quay sang bảo nhỏ:

- Nàng bắt tất phải bắn khoả vì chuyện Quảng Lưu Hoan. Ta chẳng phải là người hẹp hòi mà ghen bóng gió. Ta biết rằng sự mến mộ không phải là tình yêu.

Lan Quỳnh sung sướng liếc chàng say đắm:

- Cảm tạ tướng công đã thấu hiểu dùm thiếp.

Từ lúc ấy nàng vui vẻ ăn uống, tự nhiên quan sát những tay võ sĩ mới đến. Rượu ngon đã khai mở tâm hồn các kiếm thủ. Lâu lắm rồi họ chưa được thưởng thức những món sơn hào hải vị thượng hạng thế này, còn rượu chỉ là hạng xoàng, uống vào chỉ nhưc đầu.

Rượu vào lời ra, tiếng cười nói râm ran, náo nhiệt. Lan Quỳnh nhận thấy những câu nói đùa thô lỗ, hồn nhiên của đám hán tử này cũng thú vị không kém câu chuyện văn chương hoa mỹ của Quảng Lưu Hoan. Tuy song thân đã cáo lui mà nàng vẫn lưu lại đến cùng.

Gã tai vỉnh tên gọi Tất Chiến đứng thứ mười hai trong Nhị Thập Bát Tú. Gã mới chỉ có một đứa con nên cay cú trước số lượng vượt trội của gã nhỏ thó, mặt lười cày. Hoĩ Tất ngà say, nâng chén nói:

- Tổng cửu ca. Tiểu đệ uống mừng cửu ca được phát tài.

Tình cờ lúc ấy, Tổng Vũ Thần đầy bàng quang nên đứng lên, thuận miệng đáp:

- Khoan đã. Chờ ta tiểu tiện xong rồi người hãy uống.

Câu này có hai ý khiến cả bàn cười như sấm nổ. Lan Quỳnh đỏ mặt, gục đầu vào vai Thiên Cơ cười sặc sụa.

Tất Chiến hằm hằm tức giận:

- Cửu ca nói thế nghĩa là sao ?

Tổng Vũ Thần biết mình lỡ lời, vội nâng chén xoa dịu:

- Ta sẽ uống ngay. Tất hiền đệ đừng giận !

Tất Chiến vẫn chưa nguôi hờn nhưng nghe tiếng hừ nhẹ của Thường Y Bồ đành phải gượng cười, cạn chén.

Thiên Cơ hài lòng khi thấy họ Thường luôn trầm tĩnh và được anh em hỗ trợ.

Bất Bão Vũ Sĩ thấy Mục Gia Trang có thêm bọn kiếm thủ sảng khoái này, lòng vô cùng hoan hỉ. Gã mời rượu lia lịa để kết tình thân. Tam Tú Cù Thiên Trụ tuổi bốn lăm, gương mặt mộc mạc như nông dân, ánh mắt luôn ẩn nụ cười giễu cợt. Gã ít nói nhưng có tính hoạt kê, thích trêu chọc người khác. Hoĩ Cù niềm nở mời rượu Bất Bão rồi hỏi:

- Chân nhân là hộ vệ thân tín của Thiếu Chủ chắc lương bổng còn cao hơn bọn tại hạ nhiều ?

Thiên Trụ thấy Bất Bão mặc thường phục, ăn uống như hùm mà cứ xưng là bần đạo nên tìm cách chọc ghẹo. Quả nhiên, gã vô tình đánh trúng đích vì Bất Bão chẳng có lương bổng gì.

Gã béo chững hững nhớ ra điều ấy. Mặt vô cùng khó coi. Nhưng chẳng thể mở miệng thú nhận nên giả lả đáp:

- Tất nhiên là vậy.

Họ Cù phát giác quái sự, hỏi dồn:

- Thế cụ thể là bao nhiêu ?

Cả bọn hiếu kỳ lắng nghe khiến Bất Bão càng thêm lúng túng. Gã nói bừa:

- Trăm lượng chẵn.

Bọn kiểm thủ ồ lên xuyết xoa đồ kị. Bất Bão hoảng hồn vì chợt nhận ra mình đã gieo tiếng bất công cho Thiên Cơ, liền biện bạch:

- Thực ra thì bần đạo cũng chỉ có mức lương năm chục lượng như chư vị nhưng trước đây lẹ tẹ với đám ni cô ở Long Hồ Sơn, có đến chục đũa con rơi nên thêm được năm mươi lượng nữa.

Thiên Trụ tùm tùm nói ngay:

- Thuật phòng trung của đạo gia quả là đáng phục. Sau này bọn tại hạ phải thỉnh giáo chân nhân mới được.

Bất Bão đỏ mặt tía tái vì cả bàn ôm bụng cười. Thiên Cơ nhận ra thiếu sót của mình liền đỡ đòn cho Bất Bão:

- Bất Bão thường phải theo ta bôn tẩu nên có mức lương ấy, Nếu anh em nào được cử ra ngoài làm nhiệm vụ thì cũng vậy. Riêng Thường Y Bố là đội trưởng thì luôn được hưởng thêm phụ cấp trách nhiệm năm chục lượng.

Cách chi trả hợp lý này đã đem lại sự hài lòng cho mọi người. Phần họ Thường thì lại càng cảm động. Gã chỉ có một con nhưng lại hai vợ, chi phí rất nặng.

Tam Tú cườì hì hì nâng chén nói với họ Thường:

- Tiểu đệ mừng cho đại ca. Sau này Thiếu Chủ xuất trang, mong đại ca ưu tiên cho tiểu đệ được tháp tùng.

Biết họ Cù nói đùa nhưng ai cũng nhao nhao nâng chén hòa theo Triệu Tam.

Lan Quỳnh mỉm cười nói với phu quân:

- Tướng công. Anh em tuy thô lậu nhưng thật là thú vị. Chưa bao giờ thiếp được cười thoải mái thế này. Họ sống rất thực, không che giấu nên đầy tính người.

Thiên Cơ gật gù:

- Đúng là bụi chùa nhà không thiêng. Nàng chỉ hâm mộ người ngoài chứ chưa hề khen ta tiếng nào cả.

Lan Quỳnh thẹn thùng đáp:

- Tướng công thì khác. Gần họ thiếp thấy vui nhưng gần chàng thì thiếp hoàn toàn hạnh phúc.

Thiên Cơ thâm công nhận nàng nói đúng. Bản thân chàng cũng chỉ hoàn toàn hạnh phúc khi ở bên Lan Quỳnh. Dù chàng đã từng ân ái với Ngọc Đường Xuân Nữ nhưng không có cảm giác trọn vẹn. Chính tình yêu đôi lứa đã thăng hoa cho những cuộc giao hoan.

Thiên Cơ định về tiểu xá của mình thì Lan Quỳnh nũng nịu bảo:

- Nay thân phụ đã công khai hôn ước của chúng ta, chàng đâu cần phải lết lút nữa.

Thiên Cơ vốn là người không biết sợ nên thản nhiên đưa mỹ nhân về khuê phòng.

Nếu mối quan hệ này bị tiết lộ ra ngoài thì thiên hạ sẽ lắm lời dị nghị. Nhưng gia nhân của nhà họ Mục rất trung thành, tất sẽ không bao giờ hé môi. Hoĩ được hậu đãi nên chẳng muốn đập bể nồi cơm của mình.

Tuy gọi là phòng nhưng chỗ ở của Lan Quỳnh rất rộng, có cả phòng khách lẫn phòng tắm. Á tỳ nữ Tiểu Cúc tươi cười chào đón:

- Thiếu gia, thiếu phu nhân. Nô tỳ đã chuẩn bị nước nóng, mời nhị vị.

Nói xong, ả rút lui ngay, không quên nháy mắt với Lan Quỳnh. Tiểu Cúc hầu hạ tiểu thư đã năm năm, thân thiết như chị em. ả rất mừng khi tiểu thư thoát khỏi mối nhân duyên gượng ép với Vân Khuyết và gặp được một Thiên Cơ nồng thắm.

Nô tỳ là giai tầng có địa vị thấp nhất trong xã hội Trung Hoa. Họ không có quyền tự do thân thể, mà còn bị chủ mua bán như một tài sản. Nô tỳ không được học, không được kết hôn với người bình dân. Tuy pháp luật không cho phép nhưng các chủ nhân có thể sát hại nô tỳ nên vẫn bị xử rất nhẹ. Ngược lại, khi nô tỳ chống lại thì phải chịu các trọng hình như treo cổ, chém đầu hoặc lăng trì.

Có hai loại nô tỳ là quan nô và tư nô. Quan nô chủ yếu phục vụ hoàng thất, triều đình, công đường. Còn tư nô là các nô lệ làm những việc vặt trong nhà và hầu hạ chủ.

Số phận của hai loại này đều bi thảm như nhau.

Tiểu Cúc là một tư nô, bị bán cho Mục gia trang năm mười hai tuổi. Nàng may mắn gặp được những người chủ nhân đức, rộng lượng, đối xử rất tốt. Nhất là Mục tiểu thư Lan Quỳnh rất yêu thương Tiểu Cúc và từng hứa rằng sẽ trả tự do để tỳ nữ thân tín lấy chồng. Nhưng vì quyến luyến, Tiểu Cúc lại chẳng muốn rời Mục Gia Trang. Càng lớn nàng càng xinh đẹp. Ở tuổi mười tám, Tiểu Cúc có gương mặt xinh xắn và thân hình khá nẩy nở. Chồng cũ của Lan Quỳnh là Lưu Vân Khuyết đã không dần được dục vọng, luôn tìm cách sờ mó, vuốt ve Tiểu Cúc. Nàng nhẫn nhịn chịu đựng nhưng từ chối hiến thân và dọa sẽ tố cáo với Mục trang chủ. Lan Quỳnh biết được, càng thêm yêu mến ả tỳ.

Khổ thay, giờ đây Tiểu Cúc lại sinh lòng luyến ái Thiên Cơ. Dù chàng chẳng bao giờ lưu ý đến. Biết phận mình, nàng xuân nữ cố lảng quên nhưng vẫn xao xuyến khi gặp mặt. Cũng như Lan Quỳnh, nàng không thoát khỏi sự (Thiếu Á½ trang) Tuy đã một lần sinh nở nhưng ngực Lan Quỳnh vẫn còn rất đẹp. Nàng mất sức nên không cho con bú. Thiên Cơ say đắm ngắm gương mặt xinh đẹp có vàng trán thanh thoát và đôi mắt huyền tinh anh, rồi thở dài:

- Nàng tuy là nữ nhi nhưng học vấn còn rộng hơn ta. Dù yêu nàng tha thiết nhưng ta không đủ ngôn từ để nói ra.

(thiếu Á½ trang) Chàng là người có nhân cách xuất chúng mà không tự biết đẩy thôi. Núi Thái Sơn tuy chỉ toàn là đất đá, cây cỏ mà vẫn đẹp lạ lùng. Chàng cũng vậy đấy.

Thiên Cơ chợt thức ngộ được những điều mà Vô Tích Thần Y đã từng dạy bảo, lòng khoan khoái phi thường. Chàng cảm kích kéo Lan Quỳnh vào lòng:

- Cám ơn Quỳnh muội. Ta may mắn có được một hồng nhan tri kỷ như nàng.

Đêm ấy sau cuộc ái ân cuồng nhiệt, Lan Quỳnh lộ vẻ mệt mỏi. Thiên Cơ cau mày suy nghĩ rồi bảo:

- Tâm pháp nội công của đạo gia rất huyền diệu, giúp người luyện tăng cường và phục hồi nguyên khí khiến cơ thể luôn khỏe kiện, cường tráng. Ta sẽ dạy nàng phép thở nạp của Thái Hư Khí Công để kéo dài tuổi thanh xuân.

Lan Quỳnh hơn Thiên Cơ hai tuổi nên thâm lo mình sớm già nua. Nay nghe vậy nàng hoan hỉ vô cùng. Thiên Cơ tinh thông y lý, công lực lại hùng hậu nên đã giúp ái thiếp bằng cách dồn chân khí vào cơ thể nàng, khiến Lan Quỳnh cảm nhận ngay được đường lối lưu chuyển trong kinh mạch. Nghe bao nhiêu mệt nhọc tan biến cả, Lan Quỳnh sung sướng hứa sẽ khổ công mà luyện.

Sáng ra, sau bữa điểm tâm, Thiên Cơ tập hợp hai mươi kiếm thủ Bắc Đẩu Môn ở trước sân, phân phối nhiệm vụ, vị trí canh phòng rồi phát cho mỗi người một tháng lương.

Ai cũng muốn khai rằng mình có đến bảy, tám đứa con nhưng không dám vì sợ đội trưởng Thường Y Bó. Cái tham của người nghèo không đáng trách. Hoĩ tham vì thiếu thốn, trong khi đám nhà giàu bóp cổ, lột da đồng loại, tuy trong nhà đã thừa mứa bạc vàng.

Lan Quỳnh ân cần trao bạc cho từng người, không phải với thái độ ban ơn mà như đang tặng quà cho khách. Nụ cười ôn nhu, thùy mị của nàng đã chinh phục được lòng người.

Cuối giờ thìn, Trầm tiểu thư của Bắc Đẩu Môn đến chơi. Thiên Cơ nghe báo vội cùng Lan Quỳnh ra đón. Thấy Thiên Cơ, mắt Hiểu Mẫn sáng lên nhưng không dám chạy đến nắm tay thân mật. Có lẽ Trầm Hạo Liệt đã nói cho nàng biết rõ vai trò rể quý của Thiên Cơ trong Mục Gia Trang. Lão là người thâm trầm, lẽ nào không đoán ra nội tình ?

Thiên Cơ đã kể cho Lan Quỳnh nghe sự quyến luyến của Hiểu Mẫn với mình. Lan Quỳnh không ghen mà chỉ tội nghiệp cô em họ của chàng. Lúc Hạo Liệt lộ nguyên hình đã thú thì trái tim non nớt sẽ nát tan.

Về mặt thoáng buồn kia khiến Lan Quỳnh bắt nhãn, chủ động bước đến, cười nói thân tình:

- Nghe nói sáng nay hiền muội sẽ đến chơi, ngu tử cứ mong mãi. Sao giờ này gót ngọc mới giá lâm ?

Trước đây, Hiểu Mẫn đã từng có đi theo Hạo Liệt đến Mục Gia Trang nhưng nàng ít tiếp xúc với Lan Quỳnh mà chỉ bám lấy Thiên Cơ. Nay nghe những lời dịu ngọt, chân thành, lòng Hiểu Mẫn rất xúc động, tự nhủ rằng đối phương xinh đẹp và nhân hậu xứng đáng để mình chịu phận lẽ mọn.

Đã có chủ ý như vậy nên lòng Hiểu Mẫn trút sạch buồn phiền, miệng cười như hoa nở:

- Nếu đại tỷ không phiền thì ngày nào tiểu muội cũng sang đây quấy nhiễu.

Nhận ra câu nói này chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của Lan Quỳnh, Hiểu Mẫn liền tiếp lời:

- À quên. Tiểu muội không sang sớm được vì Trầm Gia Trang có khách. Người này là Trí Nang Tú Sĩ Tang Đình Bạch, nổi tiếng võ lâm về kiến văn cũng như tài bày binh bố trận. Lão bảo rằng Mục đại ca đang bị Nguyệt Quý Thánh Cung phát lệnh truy nã. Ai phát hiện tông tích, hạ lạc của chàng trai sử dụng thiết hoàn sẽ được thưởng ba ngàn lượng bạc. Hoĩ không biết lai lịch Mục đại ca, chỉ mô tả hình dáng và nhắc đến con dã nhân lông đen đồng hành.

Lan Quỳnh sợ hãi ngắt lời:

- Thế lệnh tôn có tiết lộ thân phận của Thiên Cơ không ?

Câu hỏi này không được tế nhị nên Thiên Cơ vội nói:

- Tang tiền bối là bậc chính nhân, danh tiếng lẫy lừng từ mấy chục năm nay. Ta mong có dịp được ra mắt mới thỏa lòng.

Chàng từng nghe Vô Tích Thần Y kể về Trí Nang Tú Sĩ, biết ông là bằng hữu của cha mình. Ngày Thiên Toàn còn sống, đã từng đưa họ Tang đến ra mắt Mục lão Trang Chủ.

Hiểu Mẫn vui vẻ báo:

- Đại ca bắt tất phải đi. Trưa nay Tang bá phụ và gia phụ sẽ sang thăm Mục Gia Trang.

Lan Quỳnh thở phào mỉm cười:

- Lát nữa mời Mẫn muội dùng cơm với bọn ta luôn.

Hiểu Mẫn ranh mãnh đáp:

- Đại tỷ không mời thì tiểu muội cũng ở chơi rồi về chung với gia phụ.

Lan Quỳnh không có anh chị em gì cả nên cũng khá cô đơn. Vì vậy, nàng thực tâm hân hoan khi được bầu bạn với cô gái thẳng thắn, hồn nhiên này. Hai nàng nắm tay nhau đi vào hậu sảnh, bỏ mặc Thiên Cơ ngoài sân.

Thiên Cơ nhìn theo bốn gót sen đang yếu điệu đạp trên thảm hoa hoè vàng rực, nghe lòng buồn vu vơ.

Cũng như Trầm Gia Trang, ở đây trồng rất nhiều hòe. Loài cây này sinh trưởng nhanh, cành lá sum xuê cho bóng mát. Mùa hè hoa hòe nở rộ, nhuộm vàng cảnh vật.

Kỳ hoa dài, rụng lá tả đầy mặt đất, hương thơm bát ngát.

Đối với Mục Gia Trang thì việc trồng hòe còn có lợi về mặt kinh tế vì hoa quả đều là vị thuốc. Búp hoa hòe sấy khô gọi là hòe mễ, còn quả là hòe giác. Hòe mễ trị cao huyết áp, còn hòe giác có tác dụng lương huyết, cầm máu.

Thiên Cơ khẽ thở dài, nhớ da diết nơi mình đã lớn lên. Những mùa hạ của rừng Thần Y Giá cũng đầy hương sắc của hoa hòe. Chàng tự nhủ rằng sau này sẽ trở lại chốn cũ mà sinh sống. Nhưng liệu Lan Quỳnh có chịu giam mình trong cánh hoang sơ, tĩnh mịch ấy không ? Từ tận đáy lòng chàng nhận ra mình không thích hợp với cảnh phồn hoa đô hội.

Thiên Cơ lững thững đi vòng ra sau nhà. Chàng phì cười khi có cả Tiểu Hà tham gia cuộc đối thoại bất đồng ngôn ngữ của Tiểu Mao và Bất Bão. Tiểu Hà tính tình bạo dạn, đã mau chóng làm quen với con dã nhân gớm ghiếc. Nó thích thú được ngồi lên Tiểu Mao, nghịch ngợm đôi tai vểnh phủ đầy lông tơ. Thiên Cơ chạnh lòng, biết cô bé sẽ buồn khi chàng đưa Tiểu Mao trở lại rừng xưa. Thiên Cơ xà xuống bãi cỏ cùng họ vui đùa.

Đầu giờ Ngọ, Tiểu Cúc ra mời Thiên Cơ vào dùng cơm. Chàng bỗng Tiểu Hà, cùng Bất Bão đi về hướng khách sảnh.

Tiểu Cúc tinh nghịch nói:

- Bẩm thiếu gia. Hôm nay Quảng công tử lại sang chơi.

Thiên Cơ mỉm cười gật đầu.

Tiểu Cúc nói tiếp:

- Cả môn chủ Bắc Đẩu Môn và một lão nhân họ Tang nữa.

Thiên Cơ mừng rỡ rảo bước, nóng lòng muốn diện kiến bằng hữu của cha mình, cũng là bạn với bá phụ Vô Tích Thần Y. Lý Dĩ từng bảo rằng chàng có thể tin tưởng vào Trí Nang Tú Sĩ nhưng Tang Đình Bạch hành tung vô định, suốt đời phiêu bạt, thường ngoạn những danh lam thắng cảnh. Do vậy, Thiên Cơ chẳng biết đâu mà tìm.

Hoĩ Tang là người thông minh tuyệt thế, tất sẽ giúp chàng làm sáng tỏ tội lỗi của Hạo Liệt.

Chủ khách đã tề tựu đông đủ quanh bàn trà ở vách đối diện cửa sảnh. Cách đây không xa, đám tỷ nữ đang sửa soạn bàn tiệc. Chỉ có bốn nam nhân trò chuyện, còn Lan Quỳnh và Hiểu Mẫn đứng bên song riu rít nói cười.

Thiên Cơ thả Tiểu Hà xuống để cô bé chạy nhảy, rồi cùng Bất Bão bước đến ra mắt khách. Từ một kẻ lang thang kiếm không đủ cơm ăn, giờ đây đạo sĩ béo thường được theo Thiên Cơ ngồi ngang hàng với các bậc đại nhân trưởng bối, lòng vừa khoan khoái vừa ngượng ngập. Gã sợ thất thế nên lẳng lặng làm theo Thiên Cơ. Chàng chào ai thì gã cũng cúi đầu. Vẻ trang nghiêm không thích hợp với Bất Bão nên trông sắc diện gã rất kỳ dị và hoạt kê.

Thiên Cơ vòng tay cười với Quảng Lưu Hoan và nói lời bái kiến với Trầm Hạo Liệt và Tang Đình Bạch:

- Văn bối ra mắt nhị vị !

Trí Nang Tú Sĩ là một lão nhân thất tuần, thân hình gầy gò, mảnh khảnh, da mặt nhăn nheo, ánh mắt mờ nhạt. Dưới đôi mắt tầm thường ấy là một chiếc mũi hếch và đôi môi dày. Trông lão quê mùa, thô lậu trong bộ nho phục vải thô cũ kỹ, trước đây có lẽ màu vàng, giờ đã bạc phếch, không thể xác định được màu sắc.

Dung mạo tầm thường này nếu không được giới thiệu thì chẳng ai biết lão là Trí Nang Tú Sĩ, nhân vật đa mưu túc trí nhất võ lâm. Và chính vì vậy mà Quảng Lưu Hoan mới dám múa rìu qua mắt thợ, kín đáo khoe khoang nhân phẩm và văn tài. Gã ung dung, khéo léo phun ra những lời châu ngọc, không dài dòng nhưng câu nào cũng biểu hiện sự thông tuệ hơn người.

Trầm Hạo Liệt thực sự bị cuốn hút, chăm chú lắng nghe. Lão đang muốn tìm một chàng rể tài mạo để thay chỗ Thiên Cơ trong lòng Hiếu Mẫn. Họ Tang cũng lộ vẻ quan tâm nhưng trong lòng lão nghĩ gì thì có trời mới biết được. Thấy Thiên Cơ vào đến, đôi mắt khờ khạo kia thoáng sáng lên rất nhanh. Lão nhìn chàng thật kỹ, đôi mày bạc khẽ rung động. Khi chàng chào hỏi, lão mỉm cười đôn hậu, để lộ hàm răng ngựa vằn khè, nói gọn lỏn:

- Hảo thiếu niên.

Mục Tử Phát rất đẹp dạ vì biết Trí Nang Tú Sĩ ít khi khen ai, ngay Quảng Lưu Hoan khí chất như rồng phun mà lão cũng không hề tán thưởng.

Mục Tử Phát cười bảo:

- Lão phu xin giới thiệu chàng trai to béo này với nhị vị lão huynh. Y tên Tưởng Cái, xuất thân là một đạo sĩ ở Long Hồ Sơn, đạo danh Bất Bão Vũ Sĩ. Hiện nay y là võ sư hộ vệ của tệt trang.

Bất Bão ngượng ngùng cúi đầu:

- Bần đạo bái kiến nhị vị.

Chờ hai người trẻ tuổi ngồi xuống, Hạo Liệt nghiêm giọng hỏi Thiên Cơ:

- Mục công tử đã làm gì mà bị Nguyệt Quý Thánh Cung xem là trọng phạm, phát lệnh truy nã khắp nơi như vậy ?

Thiên Cơ bình thản đáp:

- Văn bối đã giết bốn Hộ Pháp và đả thương Điện Chủ Hình Điện của họ để cứu mạng một nữ nhân và một tiểu hài mới ba tháng tuổi.

Hạo Liệt cười mát:

- Chính vì việc này mà Nguyệt Quý Thánh Cung Chủ Tướng Hạnh Hoa đã tuyên bố sẽ xóa bỏ lời thề cũ, dù phải vượt sông Trường Giang cũng phải tìm cho ra công tử đấy. Vô lâm khó mà tránh khỏi cơn đại họa.

Thiên Cơ không ngờ việc giải cứu Thẩm Tường Vy lại có hậu quả lớn lao như vậy.

Chàng là người kiên cường, vô úy nên lạnh lùng chấp nhận:

- Việc nghĩa chẳng thể không làm. Tại hạ sẽ gửi thư phó ước với Nguyệt Quý Thánh Cung để giải quyết.

Hạo Liệt thăm khâm phục dũng khí của chàng. Lão dịu giọng khuyên:

- Lão phu biết công tử là bậc anh hùng cái thế nhưng Vô Tình Kiếm Pháp của Thánh Cung lợi hại khôn lường, tu vi của Tướng Chủ cũng hơn hoa giáp, công tử đừng sinh cường mà thiệt thân. Nay lão phu cũng không chắc sẽ thắng được mục ta nên mới mạo muội khuyên công tử nên tránh mặt về Lan Châu.

Tử Phát cười nhạt:

- Nếu Thiên Toàn còn sống chắc chẳng bao giờ lão phu phải nghe câu nói yếu hèn, bạc nhược kia. Nghi Xương là trọng địa của Bắc Đẩu Môn, không lẽ lão lại để người ngoài đến giết hại thông gia.

Hạo Liệt cười khổ:

- Mục lão ca mắng rất phải, nhưng hiện giờ tiểu đệ đang dồn sức đối phó với Huyết Ấn Bang, còn lực lượng đâu mà đương đầu với Thánh Cung.

Lúc này Trí Nang Tú Sĩ mới chịu mở miệng:

- Trầm lão đệ có muốn hay không cũng chẳng được. Huyết Ấn Thần Quân chính là nanh vuốt của Nguyệt Quý Thánh Cung. Năm xưa, Tướng Hạnh Hoa đã đến Khuyết Sơn ẩn mật quan chiến. Khi quân hào rút đi rồi, mục cùng đệ tử xuống vực thăm Vô Âm Giản cứu Khang Thần Quân mang về Thánh Cung chữa trị. Việc Khang Nhẫn thành lập Huyết Ấn Bang cũng là dựa vào hậu thuẫn của Nguyệt Quý Thánh Cung vì lão chẳng thể tìm đâu ra hàng vạn lượng vàng mà khởi nghiệp.

Thiên Cơ rất ngỡ ngàng, hoang mang vì theo lời Pháp Hiển thiền sư thì người đỡ đầu Huyết Ấn Bang lại là Mẫu Đơn Cốc ở Hồ Bắc.

Hạo Liệt càng bối rối hơn:

- Tang lão ca có chắc không ?

Trí Nang Tú Sĩ chỉ cười, hít mạnh mấy cái rồi nói:

- Thơm quá. Lão phu đói đến nhũn cả người.

Nãy giờ Lan Quỳnh và Hiểu Mẫn đã kịp đến ngồi gần Thiên Cơ để theo dõi câu chuyện nặng nề kia. Nghe Tang lão nói vậy, họ nhanh nhẩu mời khách vào bàn ăn.

Trí Nang Tú Sĩ luôn miệng khen ngon, tận tâm thưởng thức bữa tiệc, chẳng hề quay lại chủ đề lúc nãy. Hạo Liệt thì lo lắng khôn nguôi, mới ăn xong một chén là đã hỏi ngay:

- Tang lão ca. Trước tình hình này, mong lão ca chỉ giáo lương sách đối phó.

Trí Nang Tú Sĩ mỉm cười nói nhỏ:

- Môn Chủ đã có một đồng minh thế lực bao trùm thiên hạ mà còn sợ nữa sao ?

Hạo Liệt tỉnh ngộ, nhớ ra rằng chỉ một lời nói của Mục Tử Phát cũng điều được vạn quân Hồ Bắc tham chiến. Thảo nào họ Mục vẫn tỉnh bơ khi Thiên Cơ gây oán với toàn những bang hội hùng mạnh nhất võ lâm. Nếu lão ta chịu giúp đỡ thì Bắc Đẩu Môn sẽ vững như bàn thạch.

Họ Trầm khoan tâm ăn uống và bắt đầu thấy ngon miệng. Yến tiệc của nhà đại phú gồm đến vài chục món nên kéo dài lê thê. Sau mỗi món họ lại có thời gian hàn huyên và cạn chén.

Hạo Liệt âm thầm quan sát, so sánh Quảng Lưu Hoan và Thiên Cơ. Rõ ràng là họ Quảng có dung nhan rực rỡ, anh hoa phát lộ khiến lòng người phải yêu mến, ngưỡng mộ. Còn Thiên Cơ mờ nhạt, lặng lẽ hơn, nhưng vẫn quyến rũ như vàng trắng non giữa trời đêm. Hạo Liệt phát giác ra rằng mình càng gần chàng thì càng có cảm tình hơn trước.

Thiên Cơ lại là người có võ công tuyệt thế, xứng đáng kế thừa cơ nghiệp Bắc Đẩu Môn. Tuy nhiên, trong tiềm thức, họ Trầm vẫn còn chút nghi vấn về lai lịch thật của đối phương, nếu không thì lão đã tán thành cho Hiểu Mẫn thờ chung chồng với Lan Quỳnh. Là cha, Hạo Liệt hiểu rõ tánh tình và tâm tư của ái nữ, khi đã yêu thì Hiểu Mẫn dám làm tất cả. Nay nhìn vẻ thân mật của nàng với Lan Quỳnh, lão đoán ngay ra ruột gan con gái.

Nhưng Hạo Liệt vẫn hy vọng tài mạo của Quảng Lưu Hoan sẽ cuốn hút được Hiểu Mẫn. Lão mừng thầm khi thấy ái nữ cứ liếc trộm họ Quảng và gởi gắm những nụ cười đổ quán xiêu đình.

Tất nhiên là Quảng công tử khoan khoái ngất ngây. Vì nàng Hiểu Mẫn kiều diễm chẳng kém gì Lan Quỳnh, tuy không quyến rũ bằng nhưng lại có vẻ trẻ trung hoạt bát hơn. Với thân phận một thế gia công tử tinh thông nho học, Quảng Lưu Hoan cố giữ vẻ quân tử, nhưng bắt đầu hăng giọng trở tài ăn nói.

Gần cuối tiệc, Hiểu Mẫn bỗng thổ thê:

- Tiểu muội hết lòng ngưỡng mộ văn tài của công tử. Để kỷ niệm buổi tương phùng, mong công tử trở tài bảy bước làm thơ, tặng tiểu muội một bài được chăng ?

Lan Quỳnh ứng tiếng nói vào:

- Phải đó ! Mẫn muội xinh đẹp như tiên nga, đáng để bậc tao nhân ca ngời !

Nàng không biết cha mình và Thiên Cơ đang nghi kỵ Quảng Lưu Hoan, nên muốn gán ghép gã cho Hiểu Mẫn.

Họ Quảng cười khiêm tốn:

- Tiểu sinh nào dám sánh với Tào Tử Kiến thời Tam Quốc, nhưng nay Trầm tiểu thư đã có lệnh, tiểu sinh đành phải cố sức thi hành.

Tuy ngoài mặt ung dung nhưng lòng Lưu Hoan rối bời. Gã vốn giỏi võ hơn văn, nhờ trí nhớ siêu phàm mà thuộc lòng thi phú, chứ chẳng hề có tài làm thơ. Ghi nhớ và sáng tạo là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Khi buộc phải ứng khẩu, Lưu Hoan thường mượn một bài của bậc thi nhân nào đó, sửa chữa lại chút đỉnh là xong. Gã rất vững dạ vì người của Mục Gia Trang đều kém văn chương. Ngay Lan Quỳnh dù thông tuệ cũng chỉ biết có mấy bài. Còn cha con họ Trần thì càng dốt đặc hơn nữa. Kể cả lão già họ Tàng quê mùa thô kệch kia cũng không đáng ngại.

Do đó Lưu Hoan thản nhiên sử dụng bài thơ tả mỹ nhân của một sứ thần An Nam Lão này họ Mạc người đen đui, xấu xí, thấp bé như Ấp Anh nước Tề, nhưng lại có tài văn chương tuyệt thế. Mạc Đĩnh Chi đậu trạng nguyên đất An Nam, được cử đi sứ Trung Hoa vào năm Chi Nguyên thứ bốn mươi lăm, đời vua Nguyên Thế Tổ.

Người Mông Cổ là giống rợ Ở phía bắc Trung Hoa, văn hóa kém cỏi. Nay chiếm được cơ đồ nhà Tống, một mặt đàn áp các cuộc khởi nghĩa của người Hán, mặt khác muốn thu phục nhân tài về làm quan. Muốn khoe khoang tài năng của triều thần, vua Nguyên Thế Tổ đã mở đại hội chiêu đãi sứ thần An Nam. Giữa tiệc, vua Mông đề nghị sứ thần và bá quan thi tài làm thơ ca tụng nhan sắc của công chúa, kỳ hạn trong vòng ba hồi trống.

Nhưng chưa dứt hồi thứ nhất thì Mạc Đĩnh Chi đã nộp bài, và trên giấy chỉ có một gạch ngang, biểu hiện cho chữ “nhất”. Nguyên Thế Tổ ngạc nhiên hỏi lại thì Mạc sứ thần đọc ngay bốn câu thơ:

Thanh thiên nhất đoá vân Hồng lô nhất điểm tuyết
Thượng uyển nhất chi hoa Dao trì nhất phiến nguyệt
(tạm dịch) Trời xanh một cụm mây Tuyết trắng trong lò lửa Vườn ngự một cành hoa Ao Dao mảnh trăng vàng
Bài ngũ ngôn tứ tuyệt với bốn chữ “nhất” này đã khiến vua quan triều Nguyên phục sát đất, và nghe nói Mạc sứ thần đã được phong tặng danh hiệu Trạng Nguyên.

Đây là mối nhục cho bá quan trong triều nên thái sư chẳng dại gì ghi vào sử sách.

Do vậy, rất ít người biết bài thơ này. Đến thời nhà Minh thì chỉ còn vài ba người nhớ được, trong đó có sư phụ của Quảng Lưu Hoan.

Gã yên chí ngâm nga không hề sợ bị bắt quả tang là kẻ ăn cắp văn chương. Quả nhiên, khi nghe xong bài thơ, cả nhà đều vỗ tay tán thưởng. Ngay cả Bất Bão cùng ngăn người lăm nhăm như đang cố học thuộc.

Bất ngờ, đạo sĩ béo òm bụng cười hô hô khiến mọi người ngạc nhiên.

Quảng Lưu Hoan bực bội hỏi:

- Bốn câu thơ kia có gì đáng để tức hạ cười ?

Bất Bão hồn nhiên đáp ngắt quãng:

- Té ra ... đây là bài... thơ của lão ỉa ... cứt vương !

Lưu Hoan không hiểu, sa sầm nét mặt:

- Tức hạ nói năng gì thế ?

Bất Bão vui vẻ giải thích:

- Kính cáo chư vị ! Bài thơ này vốn là của lão sứ thần An Nam họ Mạc.

Gã bèn kể lại câu chuyện chúng ta đã đọc ở trên. Bất Bão còn giải thích thêm:

”Năm ấy, tăng tổ sư bốn giáo cũng làm quan dưới triều Nguyên Thế Tổ, đích thân tham dự cuộc thi tài. Sau khi bị bề mặt vì thua kém Mạc Đĩnh Chi, các quan rất hổ thẹn và tức tối. Họ không hiểu vì sao một kẻ có tướng mạo thô kệch, hạ tiện như Đĩnh Chi mà lại tài ba đến thế. Gia tổ sư và các đồng liêu đã đến dịch quán rình rập để tìm cho ra quý tướng trong người họ Mạc.

Nhưng thân trên sứ thần An Nam chẳng hề có một nốt ruồi nào đáng gọi là hợp cách. Do vậy, các quan bèn rình xem lục họ Mạc đi đại tiện. Té ra lão quỷ nào ị ra những cục phân dài có bốn cạnh vuông vức. Đây chính là quý tướng có một không hai trong thiên hạ. Câu chuyện này gia tổ sư đem về Long Hồ Sơn kể lại,

truyền xuống đời giáo chủ hiện nay. ” Nghe xong đám nữ nhân đỏ mặt tía tai, che miệng cố nén trận cười sặc sụa. Còn các nam nhân thì chẳng cần giữ gìn, ngửa cổ cười vang.

Quảng Lưu Hoan tái mặt, rửa thầm vận đen của mình. Thật là xui xẻo khi gã phì nộn, ngu ngốc kia lại tình cờ biết rõ căn nguyên của bài thơ, khiến Quảng Lưu Hoan bị bắt quả tang là kẻ đạo văn.

Là người quyền biến, xảo quyệt có thừa, họ Quảng cũng cười và thản nhiên nói:

- Đạo trưởng quả là có tài bịa chuyện khiến mọi người được một phen vui vẻ.

Bất Bão giận dữ nói:

- Người mới là người có tài mượn hoa hiến phật, lấy của người làm của mình. Bài thơ ấy đúng là của sứ thần An Nam, dù đưa trẻ lên năm ở Long Hồ Sơn cũng thuộc.

Mục trang chủ vội giảng hòa:

- Bỏ qua chuyện ấy đi ! Thơ hay thì dù của ai cũng tốt.

Bất Bão chưa kịp cãi đã bị Thiên Cơ kéo áo nên đành hậm hực im tiếng.

Nhưng có người lại châm ngòi cho cuộc đấu khẩu, đó là Trầm tiểu thư. Hiểu Mẫn gật gù nói:

- Bây giờ tiểu muội mới hiểu tại sao Quảng công tử gần tam thập mà vẫn chưa lập gia thất. Các hạ chỉ được cái vỏ bên ngoài hào nhoáng, còn bên trong rỗng tuếch, võ không biết, văn chẳng thông. Có nữ nhân nào ngu dại mà lấy một người chồng như thế chứ ?

Những lời mỉa mai, chê bai kia như chùy sắt giáng vào đầu họ Quảng khiến gã choáng váng, nhục nhã. Kể có tài thường tự cao tự đại nên Lưu Hoan không còn kiềm chế được nữa. Gã lạnh lùng hừ nhẹ:

- Ai bảo tại hạ không biết võ công ? Ở đây, tại hạ chỉ không dám so với Trầm Môn Chủ mà thôi.

Con chó hiền lành giờ đã hóa sói, nhe nanh múa vuốt, khiến cả nhà giật mình.

Mục Tử Phát cười nhạt:

- Lão phu cũng đã sớm nhận ra việc ngươi là một cao thủ võ lâm, nhưng còn chuyện hơn kém thì phải thử mới biết được. Lão phu là người có máu đỏ đen, muốn cùng ngươi đánh cuộc cho vui.

Hiệu Mẫn không để lão nói dứt lời, đã đứng phắt lên, chỉ mặt Quảng Lưu Hoan ngạo nghễ nói:

- Ngươi dám tự hào bản lĩnh hơn cả bốn cô nương, vậy thì hãy bước ra sân chứng nghiệm một phen.

Thì ra Trầm tiểu thư hiểu võ thành thạo, lòng vẫn tự hào rằng võ nghệ mình chỉ thua thân phụ và Thiên Cơ, nay nghe họ Quảng đại ngôn, Hiệu Mẫn làm sao chịu nổi ?

Lạ thay, Hạo Liệt không can ngăn mà chỉ dận dò:

- Đây là cuộc tỉ võ so tài, chẳng phải đánh nhau vì thù oán, hai bên chỉ cần điểm tới là đủ, không được gây đổ máu.

Có thể vì lão tin rằng bản lĩnh ái nữ cao cường hơn Quảng Lưu Hoan, mà họ Quảng cũng chẳng dám gây thương tích cho Hiệu Mẫn trước mắt mình.

Trầm tiểu thư hiên ngang bước đến vách sảnh lấy tường kiếm, nàng là hiệp nữ nên đi đâu cũng mang vũ khí tùy thân, lúc đến đây đã treo trên tường.

Cả nhà kéo ra sân trước, Quảng Lưu Hoan ngửa cổ hú vang. lát sau, một tiểu đồng tuổi mười lăm từ Quảng Gia Trang chạy sang, tay cầm thanh bảo kiếm vỏ dát bạc, nạm ngọc.

Kiểm Đồng lao vào sân với một thân pháp nhanh nhẹn phi thường. Cậu bé cung kính trao kiếm cho chủ nhân rồi đứng sang một bên nhìn mọi người với ánh mắt lạnh tanh.

Quảng Lưu Hoan rút kiếm, quảng vỏ cho thủ hạ rồi vuốt ve lưỡi kiếm xanh biếc, mắt đầy vẻ si mê, trù mến.

Thiên Cơ cau mày, nhận ra họ Quảng chính là một kiếm thủ thượng thừa. Khi có kiếm trong tay, khí chất gã hoàn toàn biến đổi, lạnh lùng và bình thản như được đúc bằng một loại thép với kiếm.

Trí Nang Tú Sĩ đã nhận ra lai lịch thanh kiếm bạc. Lão thở dài nói:

- Té ra ngươi là đồ đệ của Cung Chủ Nguyệt Quý Thánh Cung.

Quảng Lưu Hoan gật gù khen:

- Kiến văn của lão quả đáng phục, nhưng vì sao lão lại nhận ra ?

Tang Đình Bạch bật cười mát:

- Vô Tình Kiếm gồm hai thanh kim, ngân. Kim Kiếm vỏ dát vàng, nạm chín viên hồng ngọc, còn Ngân Kiếm vỏ bạc, nạm bảy viên lam ngọc. Người được chọn làm người kế vị nên mới được trao Vô Tình Ngân Kiếm.

Toàn trường chấn động trước lai lịch Quảng Lưu Hoan. Hạo Liệt trầm giọng bảo:

- Mẫn nhi hãy lui ra. Để ta thưởng thức vài chiêu Vô Tình Kiếm Pháp.

Hiếu Mẫn phụng phịu đáp:

- Hà tất phụ thân phải ra tay. Gã chỉ thuộc hàng tiểu bối, dễ gì hơn được hài nhi ?

Tang lão nghiêm giọng:

- Mẫn nhi đừng hiếu thắng, tuy họ Quang tuổi chưa đến ba mươi nhưng được Tướng Cung chủ dành kỳ trân dị được đặc cách tài bồi nên công lực rất thâm hậu.

Người không địch lại gã đâu.

Quảng Lưu Hoan giật mình, không ngờ lão già quê kệch kia lại biết rõ ẩn tình của Thánh Cung như vậy. Gã cau mày hỏi:

- Lão là ai ?

Hiếu Mẫn được dịp hạ giá đối phương, phá lên cười khanh khách:

- Người đứng là kẻ thiên cận. Đến Trí Nang Tú Sĩ danh lừng vũ nội mà cũng không biết !

Nàng cố kích động họ Quảng nhưng không thành công. Giờ đây gã đã trở lại bản chất kiếm sĩ vô tình, khác với khi phải miễn cưỡng đóng vai nho sinh công tử.

Quảng Lưu Hoan bình thản nói:

- Ta có nghe gia sư nhắc đến !

Rồi gã quay sang bảo Hạo Liệt:

- Tại hạ biết mình chưa phải là địch thủ của tôn giá nên không thể giao đấu được.

Nếu Môn Chủ cho rằng Đại Hùng Kiếm Pháp hơn Vô Tình Kiếm Pháp thì cứ chờ đợi.

Trước sau gì Tướng Cung Chủ cũng tìm đến Bắc Đẩu Môn.

Gã thần nhiên nhận mình kém trí khiến họ Trầm không thể bức bách giao chiến được. Điều này càng chứng tỏ tâm cơ và bản lãnh của Quảng Lưu Hoan. Là kiếm thủ thượng thừa, họ Quảng không hề vì chút tự ái mà rút kiếm khi chưa nắm chắc phần thắng.

Thiên Cơ không hề lên tiếng, chỉ lặng lẽ quan sát kinh địch, thận trọng như con hổ rình mồi. Chàng biết Quảng Lưu Hoan đến Nghi Xương để giết mình nhưng không phải vì Nguyệt Quý Thánh Cung. Gã đã rời Nguyệt Sơn đến đây trước khi chàng hạ sát bọn Hộ Pháp Thánh Cung để giải cứu mẹ con Tường Vy. Vậy họ Quảng thù hận chàng vì cớ gì ?

Quảng Lưu Hoan quay lại hỏi Tử Phát:

- Lúc này Trang Chủ đòi đánh cuộc, giờ tại hạ đã rảnh tay để đáp ứng. Nếu Thiên Cơ thắng, tại hạ chịu mất Quảng Gia Trang và ba tòa khách sạn trong thành. Bằng ngược lại, Trang Chủ phải gả Lan Quỳnh cho tại hạ.

Mục tiểu thư hổ thẹn và sợ hãi, núm áo cha:

- Phụ thân đừng nhận lời !

Tử Phát là người gây hấn, nhưng sau khi biết rõ lai lịch của Lưu Hoan, lòng bắt đầu lo lắng. Ông sợ Thiên Cơ thua thì nguy to.

Tử Phát đầy mưu mẹo nên thản nhiên cười rộ:

- Ba tòa tiểu hiệu nhỏ bé kia đâu xứng đáng để sánh với ái nữ của lão phu. Người không có gì đáng giá hơn sao ?

Nhưng Thiên Cơ đã lên tiếng:

- Biểu thúc cứ việc nhận lời và đòi thêm thanh Vô Tình Ngân Kiếm cùng cậu bé Kiếm Đồng kia.

Tử Phát bắn khoản hỏi lại:

- Cơ nhi có chắc thắng không ?

Chàng cười đáp:

- Biểu thúc yên tâm ! Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ chính là khắc tinh của Vô Tình Kiếm Pháp. Tiểu đệ từng giết bốn gã Hộ Pháp và đả thương mục Hình Điện Điện Chủ của Thánh Cung, lẽ nào không thắng được Quảng Lưu Hoan.

Thiên Cơ chẳng biết sợ là gì nhưng không bao giờ xuất thủ vì tự ái hay hư danh, vả lại trận này quan hệ đến hạnh phúc cả đời Lan Quỳnh, và cơ nghiệp Mục Gia Trang.

Tử Phát biết vậy nên yên tâm vào cuộc, cười khà khà bảo Quảng Lưu Hoan:

- Nể lời Cơ nhi, lão phu miễn cưỡng chấp nhận phần đặt cược của người được bổ sung bằng ngân kiếm và gã Kiếm Đồng kia.

Cả Quảng Lưu Hoan lẫn bọn Hạo Liệt đều thắc mắc, không hiểu tại sao Thiên Cơ lại đòi lấy tên tiểu đồng ?

Trí Nang Tú Sĩ liền chăm chú quan sát, nhận ra những vết nhăn mờ mờ ở nơi đuôi mắt cậu bé mười lăm tuổi kia. Và trên vành tai trái Kiếm Đồng có ba nốt ruồi son lồi ra.

Tang lão chán động, tự hỏi rằng chẳng lẽ Thiên Cơ lại biết gã Kiếm Đồng là Sát Nhân Đồng Tử Phó Tương Như ?

Họ Phó tuổi đã bảy mươi nhưng nhờ thuở nhỏ ăn được kỳ trân nên giữ mãi được tuổi thanh xuân. Lão nổi danh là tay sát thủ số một của phe hắc đạo, luôn hành sự một mình và rất cẩn trọng che giấu hành tung. Người đời biết Sát Nhân Đồng Tử có thân hình nhỏ thó và gương mặt non choẹt, nhưng chẳng thể nhận diện.

Trí Nang Tú Sĩ biết được nhưng đặc điểm của Phó Tương Như là do lời kể của bằng hữu Vô Tích Thần Y. Lý Dĩ từng cứu mạng Sát Nhân Đồng Tử. Mười ba năm trước, Phó Tương Như đột nhiên biến mất, không ngờ lại ẩn mình trong Nguyệt Quý Thánh Cung.

Dĩ nhiên, Quảng Lưu Hoan biết rõ thân phận của Kiếm Đồng. Gã bối rối hỏi họ Phó:

- Người tính sao ?

Kiếm Đồng lạnh lùng đáp:

- Kể nó bọc thì không có quyền quyết định, tùy công tử !

Quảng Lưu Hoan nhìn nụ cười tự tin thoáng điểm trên môi Thiên Cơ, lòng càng bất an. Chàng trai sơn dã kia bí hiểm và đáng ngại hơn là gã đã nghĩ.

Hiếu Mẫn lại mỉa mai:

- Đúng là đầu voi đuôi chuột. Lúc này Quảng các hạ gương danh múa vuốt, sao giờ lại co vùi thế kia ?

Bất Bão từng nghe Thiên Cơ kể việc nam nhân Nguyệt Quý Thánh Cung phải uống tuyệt dục hoàn để luyện Thanh Thể Thần Công, gã buột miệng nói ngay:

- Họ Quảng làm gì có vôi mà co với rứt ? Gã bị thiến từ lâu rồi.

Đám gia nhân nhà họ Mục ôm bụng cười dài. Bí mật tày đình bị phát hiện khiến Quảng Lưu Hoan giận tím mặt, động sát khí. Gã nghiêng răng nói:

- Được ! Tại hạ nhận lời !

Tử Phát đang cười, vội cổ nín mà nói:

- Hay lắm ! Tề sư gia mau thảo khế ước để làm bằng.

Tề Tư Nghiệp là một nho sĩ nghèo, phụ trách việc giấy báo, sổ sách cho Mục Gia Trang. Lão mau mắn chạy vào lấy văn phòng tứ bảo, thảo ngay văn tự, theo đúng nội dung đã nghe được.

Quảng Lưu Hoan không hề phiền lòng vì việc này. Gã cần có thời gian để thanh lọc tâm tư cho lưu tĩnh, sáng suốt. Khi xuất thủ, người kiếm sĩ phải hợp nhất với kiếm, không được có tạp niệm trong đầu.

Thiên Cơ cũng vậy, chàng đoán rằng đối phương có thể đã học được toàn pho Vô Tình Kiếm Pháp, chỉ kém Cung Chủ Thánh Cung phần nội lực. Vì vậy, Thiên Cơ đặc biệt chú ý đến khẩu quyết từ chiêu thứ bảy mươi ba đến chiêu một trăm lẻ tám. Quảng Lưu Hoan biết chàng đã bại Hình Điện Điện Chủ Sử Văn Anh tất sẽ thi triển những chiêu cao cấp hơn.

Tuy không luyện qua Vô Tình Kiếm Pháp nhưng Thiên Cơ thuộc lòng lộ số, biết rõ thế thức của từng chiêu kiếm. Ngược lại, đối thủ của chàng không biết gì về pho Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ cả.

Văn tự đã viết xong, Mục Tử Phát và Quảng Lưu Hoan xem lại và cùng ký tên vào.

Có thể đây không phải là tên họ thực, nhưng chẳng thành vấn đề vì Quảng Lưu Hoan đăng ký sở hữu tài sản bằng tính danh hiện tại.

Hai đấu thủ bước đến đứng đối diện, cách nhau hơn trượng. Thiên Cơ rút Thiết Hoàn dựng trước ngực, tay phải thủ theo thế cương đao, trông chàng có vẻ hiền lành, chẳng đáng sợ chút nào cả.

Còn Quảng Lưu Hoan thì chỉ mũi kiếm về phía trước, tay tả bắt kiếm ẩn, hai ngón đặt xéo trên ngực trái. Hôm nay gã mặc bộ trường bào trắng, bên ngoài là áo chên bằng gấm màu lam, trông rất anh tuấn. Nhưng giờ đây gương mặt ngọc lạnh tựa phủ sương và toàn thân họ Quảng tỏa sát khí hùng hực. Rõ ràng Quảng Lưu Hoan đã luyện pho Vô Tình Kiếm Pháp đến cảnh giới khá cao.

Hiếu Mẫn rùng mình nói:

- Mục đại ca cẩn thận. Họ Quảng muốn giết người chứ chẳng phải so tài đâu !

Song phương đang bất động như pho tượng, thi thố định lực, chờ đối thủ xuất chiêu trước. Trong võ đạo, kẻ tấn công bao giờ cũng lộ nhiều sơ hở. Nếu không chiếm được tiên cơ ngay chiêu đầu tất sẽ bị đối phương phản kích vào chỗ nhược. Nhất là trong trường hợp này Thiên Cơ càng muốn là người chậm tay để có thể xác định Quảng Lưu Hoan thi triển chiêu nào trong Vô Tình Kiếm Pháp.

Vì vậy, khi nghe Hiếu Mẫn cảnh báo, chàng liền mỉm cười, gật đầu. Quảng Lưu Hoan không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng, hóa thành chiếc móng bạc bay vút đến, kiếm quang mở rộng, nuốt chửng lấy mục tiêu.

Thiên Cơ đã kịp xuất chiêu Thiên Lý Yên Ba (ngàn dặm khói sóng), tạo nên màn lưới thép mịn mù, kín đáo, che phủ thân hình. Tiếng sắt chạm nhau nhanh đến nỗi tạo thành tiếng ngân dài. Và Thiên Cơ đã xác định được đối phương đang thi triển chiêu thứ chín mươi tám trong pho Vô Tình Kiếm Pháp tên gọi Tình Như Lưu Thủy (tình như nước chảy).

Tất nhiên Thiên Cơ cũng biết mũi kiếm của Quảng Lưu Hoan sẽ đâm vào hai mắt và cổ họng mình.

Khách quan chiến bên ngoài thấy Quảng Lưu Hoan thi triển chiêu kiếm tuyệt độc, khí thế như vũ bão, liền sinh lòng lo sợ cho Thiên Cơ. Nhưng bất ngờ họ nghe tiếng chưởng vỗ vào da thịt, và thân hình họ Quảng văng ngược về phía sau gần trượng.

Ngực áo bên tả của Quảng Lưu Hoan hiện ra dấu chưởng ấn vì lớp gấm nơi ấy đã nát vụn. Thế mà họ Quảng vẫn đứng vững, miệng chỉ rỉ máu.

Trí Nang Tú Sĩ bật thốt:

- Tiểu tử họ Quảng mặc bảo y.

Mọi người đang mừng cho Thiên Cơ, lại thấy lo lắng.

Thiên Cơ cũng đã biết lợi thế của Quảng Lưu Hoan. Chàng không hề bối rối vì hoàn toàn chiếm thượng phong.

Bên kia, thiếu Cung Chủ Nguyệt Quý Thánh Cung bắt đầu sợ hãi, đưa tay áo lau máu ở khoe môi. Gã phân vân không biết có nên tiếp tục nữa hay thôi. Chẳng lẽ Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ lại có thể khắc chế tuyệt học Vô Tình Kiếm Pháp ?

Lưu Hoan hoàn toàn không nghi ngờ đến việc ả cung nữ Thẩm Tường Vy lại có thể thuộc hết toàn pho Vô Tình Kiếm Pháp và dạy lại cho Thiên Cơ. Với thân phận nô tỳ, Thẩm nương chỉ được học có ba mươi sáu chiêu mà thôi. Gã không ngờ rằng Tường Vy có trí nhớ siêu phàm, chỉ đọc qua một lần là nhớ không sót chữ nào. Trời cao đã dung rui cho nàng phát hiện pho bí kíp dưới nệm giường Tường Cung Chủ. Chẳng thua gì Dương Tu thời Tam Quốc, liếc mắt mười hàng chữ trong nửa khắc, Thẩm nương đã học thuộc khẩu quyết của bảy mươi hai chiêu chưa biết. Nàng đã kịp để lại chỗ cũ trước khi Tường Hạnh Hoa bước vào phòng.

Thấy Quảng Lưu Hoan lưỡng lự, Bất Bão cười hô hô:

- Bần đạo vì đức hiếu sinh mà khuyên Quảng công tử nên buông kiếm chịu thua.

Dù thí chủ có bảo y cũng khó mà chịu thêm chưởng thứ hai đâu.

Tiểu Hà đang được Lan Quỳnh bông trên tay liền vọt miệng:

- Y biết sợ tức là y còn có vôi đấy !

Giọng trẻ con thánh thót, ngây thơ càng làm tăng vẻ khôi hài, khiến mọi người cười rộ.

Lan Quỳnh đỏ mặt tát yêu con:

- Hà nhi, không được nói bậy !

Quảng Lưu Hoan nhục nhã, quyết đem chiêu kiếm phức tạp, lợi hại nhất ra gỡ gạc. Đây là chiêu thứ một trăm lẻ năm, tên gọi Tuệ Kiếm Đoạn Tình Ty (kiếm tuệ dứt tơ tình). Khi dạy gã chiêu này, Tường Cung Chủ đã bảo rằng võ lâm không ai giải phá được. Ba chiêu cuối cùng còn lợi hại hơn. Gã chỉ được học khi đã trở thành Cung Chủ.

Nhớ lời sư phụ, Quảng Lưu Hoan yên tâm tái chiến. Thiên Cơ nhìn thế kiếm chỉ xéo xuống đất, ngờ ngờ nhận ra lộ số, nhưng phải va chạm mới biết chắc được.

Lần này Thiên Cơ chủ động tấn công trước bằng chiêu Liên Hoàn Kiên Bích (vòng liên tường chắc) tạo thành lá chắn đen mờ, kín kẽ, và kiên cố, chiêu này thủ nhiều hơn công, chủ yếu để đánh lừa địch thủ.

Quảng Lưu Hoan nghiêng rằng, dồn hết công lực vào chiêu Tuệ Kiếm Đoạn Tình Ty, quyết lấy mạng Thiên Cơ. Tuy trong kiếm pháp vẫn còn có những thức chém bằng lưỡi, nhưng chủ yếu là sự khác biệt căn bản giữa kiếm thuật và đao thuật.

Do vậy, mũi kiếm của Lưu Hoan liên tục điểm vào lưới Thiết Hoàn, tìm khe hở mà xuyên qua. Trong nền võ học Trung Hoa, dù tay không hay dùng vũ khí, mỗi chiêu thức đều có thể ví như một thế cờ. Các thế thức liên tục được tung ra, dồn ép đối thủ phải đối phó theo ý mình và rồi để lộ sơ hở. Nếu đối tượng là người cao tay hơn mới thoát khỏi sự sắp xếp ấy mà phản kích lại bằng một chiêu khác.

Tình cảnh này cũng vậy. Hơn trăm thức kiếm của Lưu Hoan đã khiến Thiên Cơ lộ ra bốn nhược điểm:

đầu, cổ, ngực trái và rốn. May mắn thay, chàng biết rõ đối phương sẽ đâm vào vị trí thấp nhất, bắt ngờ nhất.

Hơn nữa, khi mũi của thanh Vô Tình Ngân Kiếm thọc vào huyết Trần Khuyết tức lỗ rốn thì vòng sắt đã tròng vào và khóa chặt lại. Đồng thời, mũi giày chân trái của Thiên Cơ chéch thẳng vào bụng dưới đối phương.

Lưu Hoan kinh hoàng bỏ kiếm nhảy lùi. Gã thoát chết nhưng lúc đề khí bằng hai đầu bàn chân thì người rướn hơi cao, hạ thể trúng phốt mũi giày của Thiên Cơ, đau thấu tâm can. Họ Quảng chẳng còn chút dũng khí nào nữa, đào tẩu ngay.

Ra đến ngoài, gã vận công nói:

- Thiên Cơ. Người đã tròng phải Cửu Nguyệt Trùng của ta. Nếu muốn sống hãy mang thanh Vô Tình Ngân Kiếm đến Nguyệt Sơn đổi lấy thuốc giải.

Mọi người lo lắng nhìn Thiên Cơ trong khi Bất Bảo ngoác miệng thóa mạ Lưu Hoan:

- Tổ bà cái thứ vô liêm sỉ, đánh không lại bèn dở trò dê tiện. Bần đạo mà bắt được người tất sẽ bỏ đói mười ngày.

Đạo sĩ béo luôn bị đói nên cho rằng đây là cực hình đáng sợ nhất. Thiên Cơ phì cười khiến cả nhà yên tâm.

Lan Quỳnh vẫn thấp thỏm hỏi:

- Biểu ca. Có đúng là gã họ Quảng đã phóng độc trùng gì đó hay không ?

Thiên Cơ gật đầu:

- Đúng vậy. Ta có gửi phải một luồng khí có mùi hăng hắc từ tay gã bùng ra nhưng không có gì đáng ngại đâu. Nàng quên ta là ai rồi sao ?

Mục Tử Phát cười xòa:

- Ai chả biết người có tám thân bách độc bất xâm ?

Lúc này, gã Kiếm Đồng bước đến, lạnh lùng trao vỏ của thanh Ngân Kiếm cho Thiên Cơ và nói:

- Kẻ nô tài xin chờ sai bảo nhưng xin đừng hỏi gì về nội tình của Nguyệt Quý Thánh Cung.

Thiên Cơ nhận lấy bao kiếm, hoà nhã nói:

- Ta không cần hỏi gì cả, xin cho biết danh tánh.

Phó Tương Như thần nhiên đáp:

- Công tử cứ gọi thuộc hạ là kiếm nô.

Trầm Hạo Liệt bước đến vỗ vai Thiên Cơ, hào hứng nói -:

- Không ngờ Vô Tình Kiếm Pháp cũng chẳng lấy gì làm lợi hại. Chiến thắng của công tử khiến lão phu tăng thêm phần dũng khí khi đối địch với Nguyệt Quý Thánh Cung. Giờ xin cáo biệt.

Lão đang định rủ Tang Đình Bạch và Hiểu Mẫn về thì Mục Trang Chủ nói ngay:

- Tang lão huynh phiêu bạt một đời, tóc điểm sương mà chưa chịu dừng chân hay sao ? Nay tề trang đang khiếm khuyết chức tổng quản, liệu Tang huynh có hạ cố nhận lấy, ở lại bầu bạn với tiểu đệ hay không ?

Hạo Liệt cau mày, tưởng họ Tang sẽ từ chối. Nào ngờ Trí Nang Tú Sĩ cười ha hả đáp:

- Mục lão đệ quả là người biết chọn thời cơ. Lão phu thực lòng đang muốn tìm chốn dưỡng già. Nay lão đệ đã có lời mời, lão phu xin nhận chức tổng quản nhưng cách xưng hô thì không thay đổi đâu đấy nhé.

Tử Phát mừng rỡ vái dài:

- Tất nhiên là tiểu đệ vẫn xem lão ca là huynh trưởng.

Hiểu Mẫn hoan hỉ vỗ tay:

- Hay lắm. Tang bá phụ Ở Mục Gia Trang thì tiểu nữ sẽ có cơ hội gần gũi, học hỏi những thần mưu diệu kế.

Tang lão cười mát:

- Lão phu chỉ giỏi có mỗi nghề đóng thuyền. Tiểu nha đầu có muốn học không ?

Hiều Mẫn biết lão chọc ghẹo việc mình luyện ái Thiên Cơ. Nàng đỏ mặt bỏ chạy.

Tử Phát bảo Hạo Liệt:

- Trầm huynh ! Vạn lượng vàng đã chất vào rương để trong khách sảnh, mời Trầm huynh kiểm lại và ký văn tự.

7. Cốc Trung Đoạt Lệnh Phù -tổ Sơn Khiếp Thần Quân

Trong bữa cơm tối, Mục trang chủ hỏi Trí Nang Tú Sĩ:

- Vì sao Tang lão ca lại truyền âm bảo lão phu dành cho chức tổng quản ?

Tang lão vuốt râu cười mát:

- Tất nhiên là có lý do, nhưng phải tìm chỗ kín đáo mới tâm sự được.

Xong bữa, Tang lão bảo Tử Phát gọi Thiên Cơ và øKiếm Nô đi theo đến thư phòng.

Bất Bão Vũ Sĩ biết nhiệm vụ, vác đao đứng cảnh giới chung quanh.

Kiểm Nô giữ lễ, nhất quyết không chịu ngồi ngang hàng với Thiên Cơ, Tang Đình Bạch nghiêm giọng hỏi Thiên Cơ:

- Cơ nhi, ngươi có biết lai lịch của gã Kiếm Nô này không ?

Chàng cười đáp:

- Tất nhiên là biết, chính tiên sư đã kể rõ đặc điểm của Phó sư thúc đây.

Sát Nhân Đoànng Tử kinh hãi hỏi:

- Lệnh sư là ai vậy ?

Thiên Cơ chậm rãi đáp:

- Vô Tích Thần Y.

Phó Tương Như lạnh lùng nói:

- Ngươi nói vậy, Lý đại ca chết ở Vu Hiệp đã hai mươi năm.

Trí Nang Tú Sĩ không hổ danh là trí khôn trong thiên hạ. Từ chỉ một câu nói của Thiên Cơ mà lão đoán ra ngay ẩn tình. Tang lão lên giọng hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi là Trầm Thiên Cơ, con của Trầm tam đệ ?

Tử Phát đắc ý cướp lời:

- Đúng là y đấy. Tang lão ca không nhớ câu “hoàng thiên hữu nhãn” hay sao ?

Thiên Cơ vội rời ghế, sụp xuống thi lễ:

- Tiểu đệ bái kiến Tang bá bá và Phó sư thúc.

Tang Đình Bạch vui mừng lắm lắm:

- Lão phu đã đoán không sai mà.

Sát Nhân Đoànng Tử nóng nảy nói:

- Mong là công tử nói cho ta rõ tình hình của Lý đại ca.

Lão không quen biết Thiên Toàn nhưng chịu ơn sâu của Lý Dĩ nên chỉ hỏi về Vô Tích Thần Y.

Thiên Cơ nghiêm giọng:

- Phó sư thúc phải ngồi vào bàn thì tiểu diệt mới dám thưa chuyện.

Tang Đình Bạch cười khà khà:

- Phó lão đệ còn chưa chịu bỏ lối câu nệ tiểu tiết nữa sao ? Chút chữ tín nhỏ nhoi chốn giang hồ sao sánh bằng tình nghĩa huynh đệ ? Người làm thế không sợ hờn Lý Dĩ buồn sao ?

Sát Nhân Đồng Tử giật mình như bừng tỉnh cơn mê, lão vái dài:

- Tang lão ca quả là bậc trí giả, chỉ một câu nói cũng đủ xua tan mây mù trong tâm tư tiểu đệ.

Gương mặt lão giờ đây mất hẳn vẻ u ám, lạnh lùng và thay vào đó rạng ngời nét thanh thản. Họ Phó ung dung an tọa và đỉnh đạc nói:

- Sư diệt hãy kể rõ nguồn cơn cho lão phu nghe xem.

Thiên Cơ tuần tự kể lại vụ huyết án và cuộc tao ngộ với Vô Tích Thần Y cách đây mười năm. Chàng kể xong thì Tang, Phó hai lão đều rơi lệ.

Thiên Cơ thẳng thắn hỏi họ Tang:

- Tiểu diệt muốn biết gia thúc Trầm Hạo Liệt có phải là kẻ chủ mưu hay không ?

Tang Đình Bạch thở dài:

- Lão phu điều tra suốt gần hai mươi năm nay, cố thu thập những chứng cứ để kết tội Trầm Hạo Liệt. Lão phu đã tiềm nhập các tổ chức sát thủ xem có ai nhận lời Hạo Liệt để ám sát Thiên Toàn hay không. Lão phu không hề nghi ngờ Thất Tinh Bang vì Phù Lăng cách Nghi Xương đến năm, sáu trăm dặm. Khổng Chích chẳng đủ thời gian nhận tin và bố trí mai phục, nay Lý Dĩ chứng thực tội lỗi của Thất Tinh Bang Chủ khiến lão phu phải suy nghĩ lại.

Thiên Cơ Thất vọng tràn trề:

- Tang bá bá nói đúng, có thể là Khổng Chích chỉ tình cờ mai phục ở Vu Hiệp để chờ ai đó, và tấn công làm thuyền của gia phụ.

Mục Tử Phát bác ngay:

- Cơ nhị sai rồi, nếu Hạo Liệt không có liên quan tới Khổng Chích, tất đã ngăn cản cuộc so tài của người và họ Khổng. Một mặt lão nghi ngờ người, muốn tìm hiểu bản lãnh để đề phòng, mặt khác, nếu người đủ sức giết Khổng Chích thì càng tốt.

Sát Nhân Đồng Tử băng khuôn nói:

- Chư vị có biết chim câu bay mỗi ngày bốn năm trăm dặm hay không ?

Trí Nang Tú Sĩ rầu rĩ đáp:

- Lão phu cũng nghĩ đến hệ thống phi cáp truyền thư, đã cùng Bang Chủ Đại Phúc Cái điều tra các phân đà ở gần Nghi Xương, nhưng sổ sách truyền tin đều minh bạch. Trong những ngày trước khi xảy ra huyết án Vu Hiệp, không có con chim câu nào được gửi đi Phù Lăng cả.

Thiên Cơ than thở:

- Chỉ vì tiểu diệt ngu dại, giết chết Khổng Chích, nên chẳng còn đầu mối để điều tra. Nghĩ lại lòng này vô cùng hổ thẹn.

Phó Tương Như cười lạnh:

- Ai bảo rằng không còn manh mối. Mười bảy năm trước, lão phu rình rập Trầm Gia Trang, phát hiện nửa đêm có một hán tử lạ mặt lén lút đi ra. Lão phu bám theo, điểm ngã và dùng cực hình tra khảo. Không ngờ gã cắn nát thuốc độc giấu sẵn dưới lưỡi mà tự sát. Tuy nhiên, khi lục soát thân thể gã, lão phu nhận ra dấu xâm hình chim ưng, dấu hiệu của Phi Điều Hội. Trong bọc hành lý của gã còn có xấp ngân phiếu trị giá ngàn lượng vàng. Lão phu đoán rằng Hạo Liệt đã mướn Phi Điều Hội sát hại vợ chồng Thiên Toàn và

Lý đại ca. Do chi phí quá lớn nên phải chia ra trả dần. Lão phu bỏ công truy lùng tung tích Phi Điểu Hội suốt buồn năm ròng, tìm đến đất Sơn Tây, đi ngang Nguyệt Sơn thì gặp kẻ thù cũ là Đào Hoa Tôn Giả Lộ Đức Xuyên. Lão phu đánh không lại, sắp vong mạng thì Nguyệt Quý Cung Chủ xuất hiện giải cứu, đánh đuổi Tôn Giả đi. Tướng Hạng Hoa thắng thắn yêu cầu lão phu gia nhập Thánh Cung, trở thành hộ vệ của bà ta. Lão phu cảm ơn cứu mạng, nên bằng lòng, và phải bỏ qua cuộc truy tìm Phi Điểu Hội.

Nghe xong Trí Nang Tú Sĩ cao hứng vỗ đùi:

- Đúng là Phi Điểu Hội đã dự phần trong vụ án năm xưa. Họ nhận vàng và nhờ Khổng Chích ra tay, vì Phi Điểu Hội Chủ và họ Khổng là anh em kết nghĩa. Lão phu tình cờ đi lạc vào một khu rừng ở phía đông bắc thành Tinh Châu, phát hiện ra sào huyệt của Phi Điểu Hội. Do trước đây có quen biết với Điểu Ông, sư phụ của Hội Chủ Hách Nhân Bình, nên được chiêu đãi trọng thể, nhưng phải thề độc rằng không tiết lộ vị trí của họ.

Mục Tử Phát cười, bảo:

- Khăng khăng giữ chữ tín, nhỏ nhặt là đức của kẻ tiểu nhân. Chắc Tang lão ca sẽ vui lòng dẫn đường cho Cơ nhi đến đây chứ ?

Tang Đình Bạch gật gù:

- Lão đệ chẳng cần phải dùng “khích tướng kế”, lão phu sẵn sàng chỉ lối, nhưng đã qua mười năm, không hiểu Phi Điểu Hội còn ở chỗ cũ hay đã dời đi ?

Sát Nhân Đồng Tử phấn khích bàn:

- Muốn biết rõ thực hư, ngay sáng mai chúng ta sẽ lên đường đi Sơn Tây.

Thiên Cơ lắc đầu, kể lại nhiệm vụ mà Pháp Hiển thiền sư đã giao cho.

Phó Tương Như cau mày:

- Lại thực, Nguyệt Quý Thánh Cung chính là kẻ hậu thuẫn cho Huyết Ấn Bang, sao lại còn có Mẫu Đơn Cốc nào nữa vậy ? Nhưng việc trộm lệnh phù các phái Bạch Đạo thì ta chẳng rõ là có phải hành vi của Thánh Cung hay không.

Tang lão trầm tư:

- Có thể đây là kế “di họa giang đông” của Thánh Cung. Một mặt đánh lạc hướng năm phái, một mặt khiến họ chia rẽ dè dặt gây hấn với Mẫu Đơn Cốc. Cơ nhi cứ đi thử, nhưng phải điều tra cho rõ, không được làm càn.

Thiên Cơ gật đầu tuân mệnh và nêu thắc mắc:

- Tang bá bá, Phi Điểu Hội khó tìm như vậy, thì ai biết đâu mà mướn họ ?

Tang lão buồn rầu đáp:

- Phi Điểu Hội rải tai mắt khắp nơi, nhắm vào những danh gia thế phiệt, nơi nào có mâu thuẫn, bất hoà là họ xuất hiện thương lượng việc giết mướn. Trường hợp của Trầm gia cũng vậy. Hạo Liệt trước đây thường bỏ nhà đi du ngoạn, chắc đã để lộ dã tâm nên Phi Điểu Hội biết mà quen hệ.

Thiên Cơ lại hỏi Phó Tương Như:

- Sư thúc, lai lịch của thiếu Cung Chủ Lưu Hoan thế nào ? Gã có thực mang họ Quảng hay không ?

Sát Nhân Đồng Tử đáp:

- Gã ta đúng là họ Quảng, khi lão phu vào cung thì gã đã ở đó rồi. Còn về gia thế thì lão phu không rõ, Lưu Hoan rời Nguyệt Sơn về dựng nghiệp ở Nghi Xương với mục đích gì ta cũng chẳng biết. Tướng cung chủ chỉ dặn ta hết lòng bảo vệ và hầu hạ gã.

oOo Trời vừa mờ sáng, Thiên Cơ đánh xe ngựa mui kín, chở Tiểu Mao đi về hướng đông, dọc sông Trường Giang đến rừng Thần Y Giá. Sát Nhân Đồng Tử đòi theo để viếng mộ Vô Tích Thần Y nhưng Trí Nang Tú Sĩ không cho. Ông sợ Nguyệt Quý Thánh Cung cho cao thủ đến quấy nhiễu Mục Gia Trang.

Thiên Cơ liền hứa rằng sẽ đưa di cốt của Lý Dĩ và Thiên Toàn về Nghi Xương, âm thầm chôn cất trong vườn hoa của Mục Gia Trang. Khi nào biết rõ vai trò của Hạo Liệt thì mọi người mới dám tổ chức lễ cải táng.

Thực tâm Thiên Cơ chỉ muốn đi một mình để tận hưởng cảm giác của kẻ xa quê trở lại nhà xưa. Có mặt người lạ thì đám Sơn Quỷ sẽ không dám lộ mặt ra tiếp cận chàng.

Xế trưa, xe ngựa đã đến bìa rừng, Thiên Cơ bảo Tiểu Mao lên cây chờ đợi rồi đánh xe đến gỏi ở nhà một tiểu phu. Chàng trở lại với Tiểu Mao, xoa tóc, trút bỏ y phục, chỉ còn lại chiếc khố lục đen. Đêm qua, Lan Quỳnh đã chuẩn bị chiếc khố này cho chàng.

Thiên Cơ chỉ mang theo Thiết Hoàn còn bọc hành lý giấu lại trên ngọn cây cao nhất. Xong xuôi, chàng cùng Tiểu Mao lướt nhanh về chốn cũ. Hương rừng nồng nàn khiến lòng Thiên Cơ xúc động, ngứa cổ hú vang. Tiểu Mao cũng hú lãnh lút như để báo hiệu sự trở về của mình cho đồng loại đón chào.

Dọc đường họ hái quả dại ăn lót dạ. Tuy mùi vị chẳng thể ngon ngọt bằng những loại trái cây mà Lan Quỳnh đã mua ở chợ thành Nghi Xương nhưng Thiên Cơ lại nghe khoan khoái phi thường. Chàng còn dành ăn với Tiểu Mao như ngày xưa vậy.

Hoàng hôn vừa buông thì cả hai về đến cánh rừng phía bắc Thần Y Giá. Nghe tiếng gọi, bầy Sơn Quỷ ngơ ngàng xuất hiện. Da thịt Thiên Cơ đã trong trẻo hơn xưa, lớp lông thưa trên người cũng biến mất. Chính Vô Tích Thần Y đã dùng thần dược trong rừng xóa bỏ lớp lông đen. Nhờ ông mà Thiên Cơ biết dùng lửa nướng thịt, sưởi ấm và bầy Sơn Quỷ cũng học theo.

Đêm ấy, một đồng lứa lớn được nhóm lên, thui vàng những con nai béo ngậy.

Tiểu Mao mau chóng tìm được bạn tình trong đám Sơn Quỷ đồng trang lứa. Sáng ra, chàng lên núi thăm lại hang cũ nơi chứa bộ xương của đôi Sơn Quỷ đã nuôi dưỡng chàng và có cả di cốt của Thiên Toàn, Lý Dĩ.

Thấy cửa hang vẫn được bít kín bằng đá tảng như hồi chàng rời rừng, Thiên Cơ an tâm xuống núi, khởi hành đi Mẫu Đơn Cốc.

Được vài dặm, chàng ngạc nhiên nhận ra Tiểu Mao đuổi theo ở phía sau. Thiên Cơ dừng lại bảo nó đừng theo nhưng con Sơn Quỷ nhảy nhót, vỗ ngực và rít lên tỏ ý không bỏ cuộc.

Thiên Cơ cảm động bật cười, chịu thua cái thói lì lợm kia. Dẫu sao, có bạn đồng hành vẫn hơn đơn độc trên mấy trăm dặm đường rừng.

Nếu đến Mẫu Đơn Cốc từ hướng sông Hán Thủy thì đường đi rất thuận lợi dễ dàng. Nhưng Thiên Cơ muốn gặp lại bạn bè thuở ấu thơ nên đã chọn cách đi xuyên rừng Thần Y Giá. Đến đâu chàng cũng được đón chào nồng nhiệt. Còn đám ác thú như hổ báo thì gầm gừ và tránh xa. Sơn Quỷ có sức mạnh phi thường, là chúa tể của rừng thiêng này.

Ba ngày sau, Thiên Cơ và Tiểu Mao đã đến rìa nam chân núi Thiên Hương Sơn.

Trước mặt chàng chính là Mẫu Đơn Cốc.

Loài mẫu đơn nở vào tháng tư, kỳ hoa chỉ độ mười ngày nhưng ở đây dù đã gần giữa tháng bảy mà khắp nơi vẫn rộn ràng hương sắc của vua các loài hoa. Phải chăng chủ nhân Mẫu Đơn Cốc đã tìm ra bí quyết khiến loài hoa quý này nở quanh năm.

Thiên Cơ ngắt ngậy hít lấy mùi hương hoa nồng nàn và quan sát địa hình Mẫu Đơn Cốc. Gọi là cốc vì nơi này có đoạn ăn sâu vào chân tây nam của núi Thiên Hương, các phía còn lại đều có rừng già bao phủ. Diện tích sơn cốc độ chừng mười mẫu ruộng.

Mạn đông và nam bố trí nhà cửa vườn hoa, còn mạn khác là ruộng ngô.

Thiên Cơ và Tiểu Mao đang ở trên chót vót ngọn một cây du núi già cỗi, cao lớn nên có thể bao quát toàn cảnh sơn cốc. Kiến trúc không có gì khác với lần đầu chàng đến đây, vẫn là tòa nhà đá ở giữa và hơn chục căn tiểu xá vây quanh. Tất cả đều quay về hướng nam.

Có lẽ đã đến giờ tắm rửa nên bọn nữ nhân rời nhà, lôi kéo nhau đi về hướng suối nước. Con suối này phát nguyên từ một thác nhỏ trên sườn núi, chảy xéo về hướng tây nam và chỉ cách nơi Thiên Cơ ẩn nấp chừng

hai chục trượng. Đám nữ lang này tuổi tác không đều, từ mười sáu đến ba mươi. Hoϊ ríu rít đùa giỡn, lột xiêm y của nhau, rồi ùa xuống suối.

Thiên Cơ biết Tiểu Mao đang thời kỳ động dục nên không dám cho chứng kiến cảnh này. Chàng chỉ nó chuyển ngược vào rừng, tìm thức ăn và chờ đêm xuống. Nó tìm thấy trong suối một đàn cá béo. Cả hai ăn sống rất ngon lành và nghỉ ngơi trên những chạc cây gần bờ. Chàng ngủ thiếp đi và thức dậy lúc cuối canh hai. Thiên Cơ đưa Tiểu Mao trở lại cây du núi lúc chiều, dặn dò cẩn thận rồi lướt đi êm thắm như cánh dơi đêm dưới ánh trăng non.

Mẫu Đơn Cốc được bảo vệ bằng rừng già đầy ác thú và chất độc nên chẳng cần người canh gác tuần tra. Nhờ vậy, Thiên Cơ dễ dàng áp sát tòa thạch cung. Phần trước là một sảnh lớn, phần sau chia ra nhiều phòng nhỏ dọc theo vách.

Mỗi phòng đều trở cửa sổ ra ngoài cho thông thoáng và cũng để ngắm hoa. Song cửa bằng gỗ bào tròn, lớn độ cổ tay Tiểu Hà. Ổ chôn hoang vu quả là khó mà tìm ra sắt thép. Tuy nhiên, loại gỗ thiết mộc này cũng chẳng dễ gì cắt được.

Thiên Cơ lần mò nhìn qua từng khung cửa mở rộng. Đến phòng ở góc Đông Bắc thì phát hiện ánh đèn leo lét. Chàng thận trọng ghé mắt vào liếc nhìn, thấy quanh vách có nhiều sách vở, còn trên bàn viết là một giá gỗ cắm năm lệnh phù của các phái.

Thiên Cơ nhận ra chúng vì Pháp Hiển thiê sư đã mô tả rõ ràng từng chi tiết.

Những vật chí bảo này gồm:

- Thanh Ngọc Thần Trượng của Thiếu Lâm Tự.
- Bạch Ngọc Kiếm của Võ Đang.
- Huyền Thiết Phất của Hoa Sơn.
- Tử Kim Chung của Nga Mi.
- Hắc Trúc Phù của Cái Bang.

Đây là lệnh phù nên kích thước nhỏ nhắn, dài chỉ độ hơn gang tay.

Thiên Cơ mừng rỡ nhưng không dám vào vì trên trường kỷ mé tây có một lão nhân áo trắng đang ngồi nhập định. Ông ta tuổi đã cao, râu tóc bạc trắng, gương mặt phương phi và trang nghiêm, đoan chính nhưng phẳng phất nét lạnh lùng khó tả.

Thiên Cơ biết lão đang vận công đến giai đoạn khẩn yếu. Từ lỗ mũi lão thập thò hai luồng khí trắng đục, dài độ gang tay. Hiện tượng này chứng tỏ Bạch Y lão nhân có công lực hơn hoa giáp.

Thiên Cơ có thể lợi dụng cơ hội này, dùng thiết hoàn cắt song gỗ, vào phòng lấy bảo vật mà không bị ngăn cản. Nhưng việc này sẽ khiến lão nhân bị tẩu hỏa nhập ma vô phương cứu chữa. Chàng mang khí phách của bậc anh hùng, chẳng thể làm điều hạ tiện. Thiên Cơ cau mày, trở ra tìm Tiểu Mao thì thềm rồi trở lại, nấp sau bụi hoa, cách cửa sổ thư phòng vài trượng.

Lát sau Tiểu Mao hú lên cao vút và đẩy về đe dọa. Đây là tiếng gọi bầy để chuẩn bị chiến tranh. Đám Sơn Quỷ trong phạm vi vài dặm lũ lượt kéo đến. Vừa đi chúng vừa hú vang khiến người trong cốc có cảm giác rằng bầy dã nhân đang tiến vào.

Đám nữ lang vội xách kiếm chạy về bìa rừng hướng nam. Bạch Y lão nhân cũng đã điều tức xong, rời thư phòng để xem tình hình. Thiên Cơ không chút chần chừ, lao đến dùng Thiết Hoàn chặt phăng song gỗ, nhảy vào trong. Chàng gom năm lệnh phù, giật đứt màn cửa, gói vào rồi đào tẩu.

Vừa ra đến bên ngoài, Thiên Cơ đã nghe tiếng quát vang như sấm:

- Cuồng đồ đứng lại.

Ở khoảng cách hai mươi mấy trượng mà lão Bạch Y vẫn nhìn thấy chàng trong ánh trăng thì quả là đáng khâm phục. Thiên Cơ lao vút về hướng bắc, đi xuyên qua khu vườn hoa và tiểu xá.

Chợt chàng nghe Mẫu Đơn Cốc Chủ cười ha hả:

- Các con mau vây chặt hoa viên. Hắn đã lọt vào Hoa Thụ Trận thì không thể nào thoát khỏi.

Thiên Cơ từng nghe Lý Dĩ kể về sự lợi hại của những trận pháp kỳ môn nên lòng rất lo lắng. Chàng phát hiện chung quanh mù mịt khói sương, không sao định hướng được nữa. Cả vầng trăng trên đầu cũng biến mất.

Bỗng Thiên Cơ nghe tiếng chân người bước lại gần và ai đó hỏi nhỏ:

- Có phải Cơ đệ đấy không ?

Thiên Cơ nhận ra giọng Tường Vy, lòng kinh ngạc và vui mừng khôn xiết, vội gọi:

- Thẩm tỷ tỷ.

Như có phép màu, Tường Vy xuất hiện trước mặt chàng. nàng chạy đến nắm tay Thiên Cơ, riu rít hỏi:

- Ta nghe tiếng hú, linh cảm đây là Tiểu Mao và đoán rằng Cơ đệ đã vào cốc nên đi tìm. Ngu tỷ đang trong thời gian tịnh dưỡng nên không tham gia việc phòng vệ.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Không ngờ tỷ tỷ lại ở đây. Xin hãy dẫn đường cho tiểu đệ thoát khỏi cốc.

Tường Vy tròn mắt hỏi:

- Cơ đệ vào đây làm gì mà bộ dạng quái dị thế này ?

Thiên Cơ không giấu giếm:

- Lệnh thúc trộm lệnh phù của năm phái bạch đạo. Vì vậy, tiểu đệ phải đoạt lại.

Tường Vy dậm chân kêu trời:

- Mụ họ Tưởng quả là thâm độc, gởi tặng bản sao cho gia thúc để giá họa. Đây chỉ toàn là của giả mà thôi.

Thiên Cơ then thùng nói:

- Thế thì để tiểu đệ ra thú tội và hoàn lại cho Cốc Chủ.

Tường Vy rầu rĩ bảo:

- Muộn mất rồi. Dù gia thúc biết được âm mưu của Tưởng Hạnh Hoa thì cũng không tha mạng cho tiểu đệ đâu. Nam nhân nào vào cốc mà không được phép thì sẽ bị tội chết. Gia thúc tính tình quái dị, cố chấp, sẽ không phá lệ đâu.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Khu rừng phía bắc là một trận đồ cực kỳ ảo diệu, ngay cả ta cũng không biết cách xuất nhập. Tuy có lối ra nhưng được trấn giữ bởi hai đại cao thủ lão thành. Tốt nhất là Cơ đệ tạm ẩn vào tiểu xá của ta, chờ đêm mai thoát ra cửa nam.

Thiên Cơ cùng đường, đành để mặc Tường Vy sắp xếp. Chàng thận trọng nói gót Thẩm nương đi qua Hoa Thụ Trận đến nơi cư trú của nàng. Bé Tiểu Minh đang ngủ say, thỉnh thoảng nở nụ cười trong mơ. Thiên Cơ thấy chỉ có một chiếc giường liền ngượng nghịu bảo:

- Tỷ tỷ cứ lên ngủ với Tiểu Minh. Tiểu đệ ra sau bếp ẩn nấp.

Tường Vy không chịu:

- Giường này khá rộng, Cơ đệ cứ nằm sát mép trong. Khi có ai đến thì chỉ cần lăn nhẹ là đã lọt xuống gầm giường. Để tránh kiến, bọ, ta đã kéo giường xa vách một khoảng ba gang. Cơ đệ cứ yên tâm mà ngủ vì sớm lắm là sáng mai họ mới phát hiện ra việc ngươi không còn trong Hoa Thụ Trận.

Thiên Cơ áy náy:

- Nhưng thân thể tiểu đệ dơ dáy thế này... Tường Vy bật cười, chạy xuống nhà sau và trở lại với thau nước cùng khăn sạch.

Nàng thản nhiên lau người cho Thiên Cơ, cứ như chàng chỉ mới lên ba.

Thiên Cơ từng được nàng chăm sóc như vậy nên ho phản đối. Chàng nhăn mặt khi thấy thau nước đổi màu đen kịt.

Lau xong, Tường Vy đẩy chàng lên giường rồi cũng lên theo. Giữa hai người, cậu bé Tiểu Minh cũng đang ngủ say.

Ngoài kia, tiếng hú của bầy Sơn Quỷ cũng đã tắt lịm. Theo lời dặn của Thiên Cơ, Tiểu Mao chỉ quấy rối một hồi là rút đồng loại đi ngay. Nó sẽ trở về cánh rừng cũ đợi chàng.

Mùi sữa thơm cộng với mùi ngai ngái của nước tiểu trẻ thơ đã đưa Thiên Cơ vào giấc ngủ. Chàng không biết rằng Tường Vy vẫn còn thức, nằm nghiêng ngắm nhìn gương mặt và cơ thể cường tráng của mình. Rất lâu sau, Tường Vy mới nằm ngủ lại.

Dưới ánh đèn dầu leo lét, đôi dòng lệ Óng ánh chảy dài trên gò má đầy sẹo.

Tường Vy biết mình đã yêu Thiên Cơ bằng trái tim non dại của mối tình đầu chứ không phải của một góa phụ tuổi ba mươi. Nàng thất thân với Tiêu Dự vì khờ dại chứ không phải vì luyến ái. Tường Vy hiểu rằng dù không bận bịu con thơ, mình cũng khó lòng mà kết hợp với chàng. Thiên Cơ anh tuấn, trẻ trung còn nàng thì đã lỡ thì. Bỗng nàng không còn khao khát được phục hồi dung mạo nữa. Đẹp để làm gì khi không bao giờ lấy được người mình yêu dấu.

Sáng ra, Thiên Cơ giật mình khi nghe tiếng gõ cửa. Chàng vén màn lăn xuống đất, mỉm cười vì dè phải vùng nước tiểu của Minh nhi.

Người gõ cửa chính là Mẫu Đơn Cốc Chủ Thẩm Sĩ Doanh. Ông cất giọng khàn khàn gọi:

- Vy nhi mở cửa.

Tường Vy bước ra, vui vẻ hỏi:

- Nhị thúc đến sớm vì việc gì ?

Mẫu Đơn Cốc Chủ cau mày:

- Đêm qua có người xâm nhập bốn cốc. Hắn đã lấy đi năm bản sao lệnh phù trong thư phòng rồi chạy vào Hoa Thụ Trận. Nhưng sáng nay, hắn đã biến mất tăm một cách khó hiểu. Lão phu lo cho mẹ con người nên đến thăm thử.

Mẫu Đơn Cốc Chủ là người ít nói, trầm lặng nên khi về đến cốc, Tường Vy chỉ thuật lại qua loa chuyện của mình. Nàng không hề nhắc đến Tiểu Mao nên Cốc Chủ chẳng thể đoán nổi người xâm nhập là ân nhân của cháu mình.

Tường Vy nũng nịu nói:

- Nhị thúc. Qua việc này cũng đủ biết Nhị thẩm bày độc kế giá họa giang đông.

Bà ta lấy trộm báu vật của năm phái và thư danh là Mẫu Đơn Cốc Chủ. Do vậy người ta mới đến đây tìm kiếm.

Thiên Cơ giật mình. Không ngờ Cung Chủ Nguyệt Quý Thánh Cung lại là vợ của Mẫu Đơn Cốc Chủ. Nhưng vì sao ông ta phải giam mình ở chốn này mà không về Nguyệt Sơn ?

Mẫu Đơn Cốc Chủ lặng lòng gất:

- Sao người lại xưng hô với bà ta như vậy ? Lão phu với Tướng Hạnh Hoa đã đoạn tình phu phụ từ hai chục năm qua. Vì mụ ác bà ấy mà Áo Kiếm Y Vương này phải mai danh ẩn tích, uống một đời anh hùng cái thế.

Lão hăm hăm bỏ đi một nước, tiếp tục truy tìm kẻ trộm. Căn tiểu xá của Tường Vy ở mạn bắc Hoa Thụ Trận, cách xa thạch sảnh và những công trình khác. Lý do là chẳng ai muốn mất ngủ vì tiếng khóc của trẻ thơ. Do đó, Thiên Cơ có thể ung dung vui đùa với Minh nhi và trò chuyện cùng nghĩa tỹ.

Mẹ con Tường Vy có bếp riêng để nấu cơm, cháo, còn thức ăn thì lấy từ bếp chung. Tường Vy không dám đem về nhiều hơn thường lệ nên Thiên Cơ đành ăn ngô luộc trừ bữa.

Tối hôm ấy, Tường Vy nấu nước đổ vào bồn tắm rồi bảo:

- Cơ đệ hãy ra sau tắm gội.

Tường Vy theo chàng vào, dùng mấy viên bồ kết gội đầu cho chàng. Từ thờ cổ, bồ kết đã là chất tẩy rửa của người Trung Hoa.

Gội xong, Tường Vy dùng khăn khô lau tóc cho Thiên Cơ rồi búi tạm lên. Chàng ngồi trên thành bồn tắm còn Tường Vy đứng trước mặt. Thiên Cơ cảm nhận được ngay rằng Tường Vy đang động tình, muốn hiến dâng. Mùi u hương từ cơ thể nàng đã nói lên điều ấy. Chàng ngẩng lên thì thấy ánh mắt Tường Vy đắm lệ.

Thiên Cơ đứng lên thở dài nói:

- Tỷ tỷ hãy lên với Minh nhi. Tiểu đệ tự tắm được rồi.

Tường Vy nghẹn ngào đáp:

- Ta biết mình đã liễu úa hoa tàn, chẳng xứng đáng hầu hạ Cơ đệ nhưng lòng đã trót yêu, không sao kiềm chế được. Có lẽ ta sẽ suốt đời giam mình trong Mẫu Đơn Cốc để nuôi dạy Minh nhi. Khó mà gặp lại nhau.

Nói xong, nàng úp mặt vào ngực Thiên Cơ sụt sùi. Thiên Cơ bắt nắn, vỗ về tấm lưng thon thả. Chàng miên man suy nghĩ về kiếp đời góa bụa, lỡ làng của Tường Vy.

Giao phối là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Muôn loài đều có quyền hưởng thụ.

Nhưng có những người đàn bà gầy gầy lúc tuổi còn xuân sắc, sinh lực dồi dào và đành phải chịu cảnh cô đơn, đấu tranh với thân xác chính mình. Thiên Cơ bỗng cảm thấy việc mình an ủi Tường Vy có một ý nghĩa vượt ra ngoài dục tính.

Chàng thanh thần nâng cảm nàng, hôn lên vầng trán đầy sẹo rồi lần xuống đôi môi. Tường Vy run rẩy đáp ứng và sàn gạch trở thành sàn mộng.

Cậu bé Tiểu Minh rất biết điều nên không bật khóc, phá vỡ giấc vu sơn nồng nhiệt. Tường Vy biết đây là hạnh phúc cuối cùng trong đời nên quặn quít chẳng chịu rời.

Thiên Cơ dùng mảnh đáp ứng những đòi hỏi của tấm thân nóng bỏng kia.

Mãi đến cuối canh hai, trận bão tình mới lắng. Thiên Cơ bồng Tường Vy thả vào bồn nước rồi bước vào theo. Gương mặt nàng đầy sẹo nên không nói lên được điều gì nhưng đôi mắt phượng đen láy kia rạng ngời hạnh phúc.

Giữa canh ba, hai người rời trúc xá, đi xuyên qua Hoa Thụ Trận. Tường Vy đi trước để cảnh giới, tay xách thùng gỗ giả như xuống suối lấy nước. Tường Vy bám theo, lúc ẩn lúc hiện, an toàn đến được bờ suối. Chàng hôn nhanh lên má Tường Vy rồi lướt về phía bìa rừng phía nam sơn cốc.

oOo Năm ngày sau, xe ngựa của Thiên Cơ đi qua cổng Mục Gia Trang. Trong xe không có Tiểu Mao nhưng lại có di cốt của Thiên Toàn và Lý Dĩ. Thiên Cơ xách bọc hành lý nặng nề vì chứa cả hai phần di cốt. Chàng chào hỏi mọi người rồi xin phép vào sau thay áo.

Mục phu nhân vui vẻ sai thị tỳ chuẩn bị yến tiệc thay cho bữa cơm chiều.

Lát sau, Mục trang chủ, Trí Nang Tú Sĩ, Sát Nhân Đồng Tử đi xuống thư phòng.

Thiên Cơ đã có mặt nơi ấy và Bất Bão vẫn là người cảnh giới. Thiên Cơ mở bọc hành lý, lấy ra hai túi lụa khác màu. Chàng trầm giọng:

- Túi vàng chứa di cốt tiên phụ còn túi xanh là của tiên sư Lý Dĩ.

Phó Tương Như ôm lấy túi xanh nức nở nhưng không dám khóc lớn. Tang Đình Bạch và Tử Phát cúi đầu nhìn túi lụa vàng. Thi hài Vô Tích Thân Y vẫn còn nguyên vẹn vì được tắm thuốc. Thiên Cơ phải chắt cùi đốt rỗng rã một ngày đêm mới hoá tro.

Mục Trang Chủ gạt nước mắt nói:

- Bi lụy thế này là đủ rồi. Chúng ra phải ra ngay để tránh gây nghi ngờ. Hai phần hài cốt này lão phu sẽ cất vào chỗ kín chờ ngày cúng tế.

Lão cẩn thận là phải vì trong Mục Gia Trang có đến hai chục cao thủ Bắc Đẩu Môn. Tuy họ đều là đệ tử của Thiên Toàn nhưng biết đâu không có kẻ bán mình cho Hạo Liệt.

Trí Nang Tú Sĩ gạt đầu nhưng lại bàn:

- Theo lão phu nhận xét thì gã đại đệ tử của Thiên Toàn vẫn trung thành, có thể tin tưởng được.

Sát Nhân Đồng Tử thận trọng hơn:

- Việc này rất quan trọng, phải dò xét, thử thách thật kỹ. Tạm thời cứ cố giữ bí mật tuyệt đối.

Bốn người tán thành, lần lượt rời thư phòng lên đại sảnh uống trà.

Thiên Cơ chậm chân nửa khắc vì còn phải tắm tấp. Lan Quỳnh đuổi khéo Tiểu Hà lên sảnh trước để nàng có thể tự mình hầu hạ Thiên Cơ. Nhìn đôi mắt dịu dàng, chan chứa yêu thương, Thiên Cơ thoáng nghe lòng xốn xang. Chàng hồ thẹn, tự hỏi việc mình ân ái với Tường Vy là đúng hay sai. Lan Quỳnh đã dâng hiến trọn vẹn thân xác và trái tim trong khi chàng lại chia sẻ ân ái cho kẻ khác.

Tắm gội xong, hai người cùng nhau lên khách sảnh. Cả nhà đang quây quần uống trà. Họ nóng ruột muốn được nghe kể về cuộc dạo thám Mẫu Đơn Cốc.

Thiên Cơ tuân tự tường thuật lại từng chi tiết, chỉ dấu việc mình ân ái với Tường Vy.

Bất Bão cười hăng hắc, dơ ngón cái khen ngợi:

- Mục thí chủ quả là bậc chính nhân quân tử. Nếu là bần đạo thì đã không bỏ qua dịp phong lưu. Mỗi lần thấy góa phụ là bần đạo lại mủi lòng, muốn an ủi họ.

Mọi người bật cười vang trong lúc Thiên Cơ thẹn đỏ mặt. Chàng cho rằng gã đạo sĩ béo kia đoán biết chuyện nên buông lời chọc ghẹo.

Nhất Tú Thường Y Bố cũng có mặt. Gã vui vẻ ứng tiếng:

- Té ra đám goá phụ quanh Long Hồ Sơn đều được đạo sĩ người ra tay tương trợ.

Lòng từ bi của các hạ khiến bọn ta cũng phải cúi đầu bái phục.

Trước đây họ Thường rất ít nói nhưng không hiểu sao từ ngày về Mục Gia Trang, gã dần dần cởi mở hơn. Nay được mời dự yến tầy trần mừng Thiên Cơ, lòng gã vô cùng cảm kích, cư xử rất tự nhiên.

Bất Bão nghe đối phương bốn cợt, không hề chột dạ mà còn đắc ý vênh mặt đáp:

- Bần đạo đã phát nguyện rằng sẽ tận lực an ủi những nữ nhân cô đơn trong thiên hạ.

Về vênh vào của gương mặt béo kia khiến tiếng cười lại rộn rã.

Trí Nang Tú Sĩ nghiêm giọng hỏi Thiên Cơ:

- Cơ nhi. Nay lệnh phù các phái nằm trong tay Nguyệt Quý Thánh Cung, ngươi định thế nào ?

Chàng kính cẩn đáp:

- Bẩm bá bá. Tiểu đệ phải đi ngay Tung Sơn để tường trình với Pháp Hiển thiền sư.

Mục phu nhân nghe nói rở quý lại sắp phải đi, liền nhăn mặt cần nhằn:

- Việc của thiên hạ đã có người thiên hạ gánh vác, hà tất Cơ nhi phải cực khổ mãi như vậy ?

Thiên Cơ gượng cười:

- Biểu thẩm dạy chí phải nhưng hài nhi nợ Thiếu Lâm Tự một mạng sống, đâu thể phủi tay được.

Mục phu nhân bối rối:

- Lão thân nóng ruột nên nói thế thôi. Bậc trượng phu ân oán phải phân minh.

Người cứ đi đi.

Trò chuyện một hồi thì bàn ăn đã sắp xếp xong, mọi người rời kỷ trà, thưởng thức tiệc tẩy trần.

Lan Quỳnh nói với Thường Y Bố:

- Phiên Thường đại ca mời giùm mười chín anh em kia vào dự yến.

Nàng biết thuở nhỏ Thiên Cơ vẫn xưng hô như vậy nên bắt chước.

Thường Y Bố cau mày đáp:

- Cảm tạ thiếu phu nhân. Như thế có lẽ thuộc hạ phải để lại vài người canh gác, không thể vào hết được.

Trí Nang Tú Sĩ cười lớn:

- Người cứ gọi cả vào đây. Lão phu đã bấm quẻ, cam đoan hôm nay không có kẻ địch nào xâm phạm Mục Gia Trang.

Họ Thường rất kính phục Tang Đình Bạch nên vui vẻ đi ngay. lát sau, chiếc bàn dài đã đầy ắp người. Tiếng cụng chén mời rượu vang ồm ồm.

Nhị Tú Tiêu Khởi Nguyệt là nữ nhân duy nhất trong Nhị Thập Bát Tú. Nàng mới ba mươi sáu tuổi nhưng nhập môn chỉ sau Thường Y Bố nên đứng thứ hai. Cả bọn sợ nàng như sợ cọp vì Tiêu Khởi Nguyệt tính tình cương liệt thẳng thắn chẳng kém nam nhân, ít nói và vô cùng nghiêm khắc. Nay cả Môn Chủ Trầm Hạo Liệt cũng ngán ngại Tiêu Khởi Nguyệt.

Bình thường Tiêu nương uống rất ít nhưng hôm nay nâng chén hơi nhiều. Thỉnh thoảng nàng nhìn Thiên Cơ và Lan Quỳnh với ánh mắt khác lạ. Thiên Cơ bắt gặp, chạnh lòng nhớ lại tuổi thơ. Tiêu nương luôn theo bầu bạn với mẹ chàng là Mục Kim Lan và ẩm bồng chàng từ lúc lọt lòng.

Tam Tú Cù Thiên Trụ ngồi cạnh Tiêu Khởi Nguyệt, nhận ra sự bất thường nên ướm hỏi:

- Sao bữa nay nhị sư tỷ lại có tử húng như vậy ?

Nghe nhắc đến nhị sư tỷ là cả đám kiếm thủ im phăng phắc lắng nghe. Có lẽ rượu đã làm mềm lòng nữ kiệt. Khởi Nguyệt đáp bằng giọng dịu dàng, pha chút bi ai:

- Ta nhớ sư phụ và sư nương. Ngày xưa, chúng ta đã từng có được những ngày vinh quang và hạnh phúc.

Lời nói của nàng đã khơi nguồn lại bi phần. Bát Tú Hàn Bôi là một gã phổi ngựa, bộc trực và ngốc nghếch. Gã bật khóc ồ ồ:

- Nhị sư tỷ nói chí phải. Từ ngày sư phụ, sư nương tạ thế, Nhị Thập Bát Tú chúng ta như đám con mồ côi, bị đối xử như những kẻ mới nhập môn. Môn Chủ lại còn bắt vác mặt đi thu tiền các hiệu buôn chẳng khác gì bọn côn quang bảo kê. Thật là nhục nhã.

Thất Tú Hồ Phủ Tích xuất thân là học trò, trước đây phụ trách tài chính của Bắc Đẩu Môn. Gã cười nhạt nói tiếp:

- Năm xưa, các thương nhân tự mang lễ vật đến, cung kính dâng tặng để tỏ lòng tri ân Bắc Đẩu Môn đã giữ cho Ngự Xương vắng bóng đạo tặc, dù một tên móc túi cũng không. Giờ đây, họ đưa bạc mà mặt lạnh tanh và chắc chắn là sẽ chửi lén sau lưng.

Nhất Tú Thường Y Bố thở dài cay đắng:

- Đau đớn nhất là việc Bắc Đẩu Môn chỉ còn là pho tượng gỗ, dù nhân thủ đông gấp đôi. Ngày sư phụ còn sống, tuy không làm Minh Chủ nhưng các bang hội của mấy phủ phía Nam Trường Giang đều xem người như lãnh tụ, thường cầu viện mỗi khi gặp nạn. Khi ấy, sư phụ không quản ngại đường xa, đưa anh em chúng ta đến tận nơi hoà giải hoặc tiêu diệt bọn bạo ngược. Sau này, nhị gia hoặc vì lòng biếng, hoặc vì thiếu khí phách anh hùng nên đã lờ đi những lời cầu cứu. Do vậy, các bang hội ở Lương Quảng, Quý Châu, Vân Nam, Phúc Kiến không còn xem trọng Bắc Đẩu Môn nữa.

Trí Nang Tú Sĩ cười khanh khách:

- Các người nói xấu Hạo Liệt mà không sợ hay sao ?

Tiêu Khởi Nguyệt cười nhạt:

- Đã sợ thì không nói. Hai mươi người bọn văn bối đều là cô nhi, được sư phụ thu nạp, nuôi dạy, tình thâm như con. Nếu có kẻ nào bép xép thì cùng lắm bọn văn bối ly khai Bắc Đẩu Môn.

Tam Tú Cù Thiên Trụ lên tiếng:

- Trong anh em, tiểu đệ chỉ không tin Cửu đệ. Gã đông con nên thường lén đến phòng Môn Chủ vay mượn, không chừng sẽ bán rẻ chúng ta !

Tổng Vũ Thần mặt xanh như tàu lá kêu oan rồi rít:

- Thật oan cho tiểu đệ quá. Quả thực là Môn Chủ có bí mật ra lệnh cho tiểu đệ theo dõi, dò xét anh em cũ. Tiểu đệ vì vợ con nheo nhóc nên nhận bừa để lấy bạc chứ chưa hề tiết lộ sự bất mãn của chúng ta.

Thất Tú nói lấp lửng:

- Ai biết có hay không.

Họ Tổng bật khóc, thề thốt:

- Sư phụ chưa có gia thất mà đã lo cưới vợ cho Thần này. Ôn ấy làm sao quên được. Ta mà có làm điều gì xấu hổ với anh linh của người thì xin lôi thần đả tử.

Khởi Nguyệt cau mày gắt:

- Im đi. Bậc trưởng phu sao lại khóc như đàn bà thế kia ?

Bất Bão nãy giờ thích thú theo dõi câu chuyện, sinh lòng ngưỡng mộ Tiêu Nương.

Gã buột miệng:

- Đàn bà như Tiêu thí chủ thì còn hơn cả trưởng phu khiến bản đạo ái mộ vô cùng.

Ánh mắt si mê của gã khiến Khởi Nguyệt thẹn chín người và cả bàn cười chúm chím. Cả đời Tiêu Nương chưa hề được nghe ai nói với mình một câu như thế nên bối rối lườm Bất Bão, gắt nhẹ:

- Đạo sĩ hôi thối người phải gọi ta là Đại thư mới đúng.

Bất Bão cười hì hì:

- Tuổi tác thì đúng nhưng việc hôi thối hay không thì cần phải kiểm tra lại.

Câu nói đầy ẩn ý lại khơi dậy những tràng cười. Lần này, thẹn quá hoá giận, Tiêu Nương phóng đôi đũa trên tay vào mặt Bất Bão Vũ Sĩ.

Họ Tưởng không ngờ người con gái lơ thì xinh đẹp kia lại nóng nảy hung dữ đến thế. Gã kinh hoàng bật ngửa ra sau để tránh đòn, khiến chiếc ghế dựa gãy nát.

Thường Y Bồ vội quát:

- Nhị sư muội.

Khởi Nguyệt chỉ sợ có mình họ Thường nên giạt mình cúi đầu. Bất Bão lồm cồm đứng dậy vái dài:

- Bản đạo lỡ lời, mong Tiêu đại nương lượng thứ.

Tam Tú nói nhỏ vào tai Khởi Nguyệt, nàng ngẩng lên mỉm cười:

- Té ra câu ái mộ của các hạ cũng là câu nói đùa.

Bất Bão vội cải chính:

- Không. Không. Bản đạo thực lòng khi nói câu ấy.

Khởi Nguyệt e ấp nói:

- Nếu đạo trưởng đã có chân tình thì ta cũng không nỡ chối từ. Sẵn đây nhờ Mục Trang Chủ tác hợp cho đôi ta.

Bất Bão nghe như sét đánh ngang tai, hồn vía lên mây, ấp úng xua tay:

- Không được. Thí chủ hung dữ quá, chắc bần đạo không thọ nổi.

Thân hình to béo của gã run lên bần bật trông rất tội nghiệp.

Thiên Cơ tùm tùm xen vào:

- Nếu Bất Bão và Nhị Tú nên duyên, Mục Gia Trang sẽ tặng ba ngàn lượng bạc và đứng ra tổ chức hôn lễ linh đình.

Từng là một kẻ lang thang, ăn không đủ no. Bất Bão bàng hoàng trước số vốn liếng to tác. Gã ngẩn người suy nghĩ rồi hồ hởi nói:

- Thế thì bần đạo đành hi sinh đời trai của mình vậy.

Nhưng Nhị Tú lại nói:

- Trễ rồi. Lúc này các hạ từ chối khiến ta mất mặt nên không nhận lời nữa.

Bất Bão chưng hửng, xuống nước năn nỉ:

- Bần đạo nói đùa đấy thôi. Mong mỹ nhân thương tình bỏ qua cho. Lòng này đã trao trọn cho nàng từ lúc mới gặp nhau.

Khởi Nguyệt lạnh lùng nói:

- Chứ không phải vì ba ngàn lượng bạc sao ?

Chẳng lẽ nhận mình tham tiền, Bất Bão liền vỗ ngực nói:

- Tuyệt đối không. Dù công tử không cho lượng bạc nào bần đạo cũng vui mừng được nâng khăn sửa túi cho nàng.

Cách dùng thành ngữ ngược ngạo của đạo sĩ béo đã gieo được nụ cười trên môi Khởi Nguyệt và những người khác. Nhưng Tiêu Nương vẫn cương quyết lắc đầu.

Mục Tử Phát cười khanh khách:

- Việc hôn sự chẳng thể quyết được ngay. Đạo sĩ ngươi từ nay phải cố công chinh phục Nhị Tú. Mục Gia Trang sẽ giữ nguyên lời hứa cũ.

Tiệc tan, mọi người giải tán và đều cảm thấy vui.

oOo Ánh mắt Lan Quỳnh đã giữ chân Thiên Cơ lại vài hôm. Trong những ngày đó chàng rèn luyện pho Vô Tình Kiếm Pháp bằng chính thanh Ngân Kiếm.

Võ đạo cùng như hoa. đạo, phải có căn cơ mới đạt thành tựu lớn. Kẻ không có hoa tay thì dù có cặm cụi suốt đời cũng chẳng vẽ nổi một bức tranh có giá trị.

Trong nghề võ cũng thế, người có thiên bẩm thì dễ dàng thi triển những động tác, những thế thức và cũng vài lần là quen tay, không còn ngượng ngịu nữa. Tuy nhiên, muốn đạt đến chỗ tinh túy, biến hoá thì phải ôn luyện nhiều năm, cho đến lúc tùy tâm nhi phát.

Thiên Cơ là một trong những đóa kỳ hoa hiếm hoi của làng võ. Tâm trí chàng lại trong sáng, giản đơn nên không bị nhiễu loạn tạp niệm, dễ tập trung vào kiếm thuật.

Đã có căn bản về Không Động Kiếm Pháp, Thiên Cơ tuân tự nghiên cứu, thực hành pho Vô Tình Kiếm Pháp và tiến bộ rất nhanh.

Sau bảy ngày, chàng khả dĩ có thể thi triển thuần thục một trăm lẻ tám chiêu thức nhưng tốc độ còn chậm và thiếu biến hoá.

Tuy nhiên, trình độ này cũng tạm đủ để chàng ứng phó với Nguyệt Quý Thánh Cung. Khi đã nắm vững thì việc giải phá sẽ rất dễ dàng. Từ nay Thiên Cơ sẽ khổ luyện pho Vô Tình Kiếm Pháp để mai hậu đối đầu với Hạo Liệt. Chỉ có loại kiếm pháp quỷ dị, ảo diệu này mới đương cự nổi Đại Hùng Kiếm Pháp.

Kiểm là vua của các loại vũ khí. Thuật đánh kiếm đã có từ thời thượng cổ, trở thành môn võ học uyên thâm nhất Trung Hoa. Do hình dáng, kiếm có những lợi thế hơn hẳn các vũ khí cá nhân khác. Trong võ học, người ta chỉ nói đến Kiếm Đạo chứ không có Dao Đạo hay Thương Đạo Ngay Thiết Hoàn của Thiên Cơ cũng có nhiều khuyết điểm. Thứ nhất là nó quá nhỏ. Thứ hai, nó có dạng tròn nên khó xuyên qua những sơ hở rất hẹp.

oOo Gần cuối tháng bảy, Thiên Cơ khởi hành ngược Bắc. Lần này, Bất Bão Vũ Sĩ không tháp tùng mà thay vào đó là Sát Nhân Đồng Tử Phó Tương Như.

Sau khi đến Thiếu Lâm Tự gặp Pháp Hiển thiền sư, hai người sẽ đi Tinh Châu dò thám sào huyệt Phi Điểu Hội. Để bảo toàn lai lịch cho Thiên Cơ, họ Phó vẫn thủ vai tiểu đồng, xưng là nô tài. Khi nào chỉ có hai người với nhau thì Thiên Cơ mới gọi Phó Tương Như là sư thúc. Trong chốn giang hồ hiểm ác, sự cẩn thận chẳng bao giờ thừa cả.

Những cơn mưa mùa hạ liên tiếp đổ xuống miền Hoa Trung khiến đường lầy lội khó đi. Tám ngày sau, bọn Thiên Cơ đến thành Tố Nguyên. Dù đến giữa trưa nhưng họ quyết định nghỉ lại một đêm để dưỡng sức.

Sau khi tìm chỗ trọ, hai người thông thả dạo quanh và ghé vào Vạn Tân Tửu Quán.

Hôm nay trời trong vắt, vàng dương rực rỡ, chói lọi nên khách bộ hành đều rào bước hoặc chui nhanh vào quán để tránh nắng.

Tố Nguyên là một đô thị sầm uất. Đường trong thành lát đá phẳng phiu, rộng độ ba mươi bước chân, hai bên trồng toàn Hoàng Dương.

Hoàng Dương là loài cây thân gỗ nhỏ hoặc thân bụi, sinh sống ở miền Trung và miền Bắc Trung Hoa. Chúng lớn rất chậm. Cây bốn năm chục năm tuổi mà chỉ cao hơn hai trượng. Nhưng Hoàng Dương là loài cây quý, cành lá sum suê. Dù giữa mùa Đông rét mướt, tuyết phủ dày, chúng vẫn xanh tươi, tràn trề sức sống. Cuối mùa xuân, Hoàng Dương ra hoa nhỏ màu vàng nhạt ở nách cành hoặc trên ngọn, thoang thoảng hương thơm.

Những cây Hoàng Dương trên đường phố Tố Nguyên lại cao đến ba bốn trượng, chứng tỏ tuổi của chúng đã gần trăm.

Thiên Cơ hài lòng khi thấy Vạn Tân Tửu Quán được vây quanh bởi rừng Hoàng Dương râm mát. Quán chỉ có một tầng, rộng rãi và sạch sẽ. Tường vây thấp đến bụng để khách hứng được ngọn gió Nam và nhìn thấy tuần mã của mình ngoài vườn.

Hai phần ba trong số năm chục bàn của Vạn Tân Tửu Quán đã có người ngồi. Với đao kiếm trên vai hoặc lưng lẳng ngang hông, đám hào kiệt võ lâm say sưa tranh luận đến vắng cả nước bọt. Thấy có người lạ vào, họ im bặt, xoáy những cặp mắt lão luyện mà quan sát. Có lẽ câu chuyện họ đang bàn luận chạm đến bang hội nào đó nên phải thận trọng.

Khi đã xác định chàng trai râu rậm mặc võ phục đen và gã tiểu đồng áo xanh kia vô hại, đám hào khách yên tâm nói lại cuộc hàn huyên.

Muốn nổi danh, người võ sĩ phải lập nhiều chiến tích vẻ vang trước sự chứng kiến của nhiều người. Thiên Cơ không có những cơ hội ấy nên vẫn là hạng vô danh tiểu tốt. Võ lâm chỉ loáng thoáng nghe đồn rằng có một chàng trai họ Mục tay không đánh chết Thất Tinh Bang Chủ và có chàng trai khác giết chết bốn Hộ Pháp Nguyệt Quý Thánh Cung, đang bị truy nã nhưng họ không biết hai người là một.

Bộ râu trên mặt Thiên Cơ là ý kiến của Lan Quỳnh. Nàng mượn cớ rằng chàng để râu sẽ rất đẹp, rất đàn ông, mà thực ra trong lòng lo sợ người của Thánh Cung nhận ra Thiên Cơ. Hay là nàng muốn bộ râu kia che bớt vẻ quyền rũ lạ lùng của phu tướng ?

Lòng dạ đàn bà ai mà hiểu nổi.

Hai người ung dung an tọa, gọi mâm cơm rượu. Tuy đang đói nhưng họ ăn chậm rãi vì câu chuyện rôm rã của bàn bên có tầm quan trọng rất lớn.

Thứ nhất là tin Bát Quái Môn bị tận diệt trong đêm hai mươi tháng bảy. Toàn bộ hơn hai trăm người, kể cả phụ nữ, trẻ con đều biến mất, chỉ còn lại những vũng máu tanh. Tất nhiên là tài sản của họ đều bị cướp sạch.

Không có xác người, không có nhân chứng nên cả quan nha lẫn giới giang hồ đều không thể tìm ra hung thủ. Tuy nhiên, các phái võ lâm nghi ngờ Huyết Ấn Bang. Trước đây, Huyết Ấn Thần Quân đã từng gửi thư hỏi mượn Bát Quái Đồng Kính và còn cho Độc Hồ Điệp đến lấy trộm mà thất bại.

Tin thứ hai là việc Huyết Ấn Bang đang uy hiếp Thần Dao Sơn Trang ở chân núi Tổ Sơn, cách cửa Đông thành Tổ Nguyên hai chục dặm. Khang Nhẫn cho sứ giả đến hỏi mượn mảnh Bát Giác Pha Lê Sơn Hà Đồ của Thần Dao Sơn Trang. Tuy đây chỉ là một mảnh thủy tinh tầm thường, không rõ giá trị nhưng lại là vật tổ truyền của dòng họ nên Trang Chủ Dịch Cồn Đài cương quyết từ chối.

Do vậy, sứ giả Huyết Ấn Bang là Thiết Dịch Sơn Đông đã tức giận ra về, cho Thần Dao Sơn Trang thời hạn mười lăm ngày để suy nghĩ.

Dịch Trang Chủ liền cầu cứu các phái võ lâm và tiết lộ một bí mật kinh người.

Đó là sự liên quan giữa bảo vật của nhà họ Dịch và Bát Quái Đồng Kính của Bát Quái Môn. Ngay bản thân Dịch Cồn Đài cũng mới biết đây thôi.

Sau khi sứ giả Huyết Ấn Bang ra về, Dịch Trang Chủ sinh lòng nghi hoặc nên tra cứu lại toàn bộ di vật của tổ tiên. Tình cờ, bìa sau của quyển gia phả bong ra, để lộ một mảnh giấy nhỏ. Trong đó ghi rằng nếu tìm được Bát Quái Đồng Kính, đặt dưới mảnh Bát Giác Pha Lê thì sẽ có hoa. đồ hoàn chỉnh dẫn đến mộ phần của Võ Lâm Chi Vương Bộc Hy Hoàng thời Tống.

Họ Bộc là cao thủ số một của mọi thời đại. Ông tinh thông kiếm chưởng, chỉ, chưa hề biết bại là gì. Nhờ công phu luyện khí Đạo Nguyên Tâm Pháp nên Bộc Hy Hoàng đã thọ đến một trăm ba mươi tuổi mà dung mạo chỉ độ ngũ tuần.

Chỉ riêng phần võ học đã đủ để mọi người phát điên vì thèm khát. Chưa kể đến tài sản vĩ đại của ông ta. Do công lao phò tá Tống Thái Tổ nên Hy Hoàng rất giàu có.

Họ Bộc có tài nhưng tính tình quái dị, cô độc, cao ngạo. Sở thích của ông là sưu tầm ngọc quý giá. Tương truyền rằng sở trấn châu, bảo ngọc của Hy Hoàng lên đến hàng ngàn đấu.

Vì không có vợ con, Võ Lâm Chi Vương tìm một hang động thiên nhiên, phong bế cửa động rồi tọa hoá. Trước đó, Bộc Hy Hoàng đã tự vẽ hoa. đồ rồi nhờ bằng hữu là Xảo Vương chế tạo Bát Quái Đồng Kính và Bát Giác Pha Lê Sơn Hà Đồ. Thuở ấy, tổ phụ họ Dịch là đệ tử của Xảo Vương nên loáng thoáng biết được chuyện này.

Vài chục năm sau, cao tổ của Dịch Cồn Đài tình cờ mua được mảnh pha lê quý giá kia trong một cửa hàng đồ cổ. Nhưng vì không biết Bát Quái Đồng Kính lọt vào tay ai nên cũng vô ích. Cuối đời, ông tu đạo Lão Trang nên bỏ ý định tìm mộ phần của Võ Lâm Chi Vương, ghi chú lại nhưng giấu kỹ trong bìa quyển gia phả. Ông cho rằng nếu con cháu họ Dịch có phúc phận tất sẽ khám phá ra mảnh giấy này, bằng cường cầu thì chỉ mang họa vào thân mà thôi.

Sau khi Thần Dao Trang Chủ Dịch Cồn Đài tiết lộ bí mật kinh người này, cả võ lâm đều rung chuyển. Nghe nói có vài đại ma đầu trăm tuổi cũng xuất hiện, đưa Huyết Ấn Bang vào thế kẹt. Nếu họ đoạt được mảnh pha lê thì cũng trở thành đích ngắm của cả võ lâm.

Tin thứ ba tuy nhỏ nhưng khá hấp dẫn. Đó là việc Thần Dao Trang Chủ đã hứa gả ái nữ Dịch Xuân Nghi cho bất cứ ai giết chết hoặc đả thương được Huyết Ấn Thần Quân. Dĩ nhiên ông cũng tặng luôn mảnh pha lê cho người ấy.

Dịch tiểu thư năm nay hai mươi tuổi, nổi danh Trại Chiêu Quân, là một trong những mỹ nhân đẹp nhất võ lâm. Do đó, các hào kiệt trẻ tuổi ùn ùn kéo đến Thần Dao Sơn Trang. Tuy không dám chạm đến chéo áo

của Huyết Ấn Thần Quân nhưng họ hy vọng được chiêm ngưỡng nhan sắc thiên kiều bá mị của Dịch Xuân Nghi.

Và biết đâu, trong lúc Thần Đạo Sơn Trang nhà tan cửa nát, họ sẽ may mắn được là người công mĩ nhân đào tẩu.

Nghe xong những tin giật gân ấy, Thiên Cơ tư lự bảo:

- Phó sư thúc, có lẽ chúng ta phải đến Thần Đạo Sơn Trang một chuyến. Tiểu diệt muốn nhân cơ hội này hạ sát Huyết Ấn Thần Quân hoặc Thần Trưởng Tẩu Sở Phóng.

Chờ lúc họ mệt mỏi mới ra tay thì chắc sẽ đắc thủ thôi.

Sát Nhân Đồng Tử gật gù hỏi lại:

- Lão phu thân hình nhỏ bé không thích hợp với quyền chưởng nên đã tặng pho Long Hồ bí kiếp cho Lý đại ca. Nay người được thừa kế nhưng không hiểu thành tựu thế nào rồi ?

Thiên Cơ cười đáp:

- Về quyền pháp thì tiểu diệt may mắn hoàn thành nhưng phần cách không chưởng và chỉ pháp thì chỉ còn ở mức thấp. Dù có đến bốn mươi năm công lực mà chân khí cũng chỉ dồn ra ngoài được hơn gang.

Sát Nhân Đồng Tử nghiêm giọng:

- Như thế đã là quá tốt rồi. Do Long Hồ Tử lưu lại tâm pháp nội công trong phần thượng, còn quyền ta nhật được là phần hạ nên người không thể thành tựu cao hơn được nữa. Chỉ khi nào người có đủ hoa giáp công lực thì mới vượt qua được sự khác biệt do tâm pháp, trở thành Long Hồ Tử thứ hai. Ngày xưa, cách không chưởng của lão đánh gãy cột nhà ở khoảng cách một trượng và chỉ phong soi thấu thân người một cách vô thanh vô ảnh.

Thiên Cơ bật cười chua chát:

- Tiểu diệt thật là thiếu phúc phận, biết nhiều tuyệt học mà chẳng môn nào vẹn toàn. Ngay pho Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ cũng không có thủ pháp vận khí. Các bậc kỳ nhân thời xưa quả là rắc rối, chia ra thượng hạ làm gì cho khổ hậu thế ?

Sát Nhân Đồng Tử vui vẻ đáp:

- Thuyết nhân duyên đã chi phối cả đến bọn cầm gương. Họ chia ra để kẻ thực sự có duyên mới tìm được cả hai.

Đám hào khách đã no say, lục tục đứng lên đi đến Thần Đạo Sơn Trang. Tuy không có quan hệ mật thiết nhưng phần lớn hào kiệt võ lâm đều quen với Dịch Trang Chủ.

Việc này không lạ vì Thần Đạo Sơn Trang là nơi chế tạo vũ khí nổi tiếng nhất võ lâm. Không phải chỉ có đao mà là tất cả những thứ có trong binh khí phổ trừu ám khí vì đó là sở trường của Đường Gia Tứ Xuyên.

Là người học võ, ai cũng mơ ước có được binh khí do Thần Đạo Sơn Trang chế tạo.

Dịch Cổn Đài là người trọng nghĩa, tuy lấy giá cao nhưng lại sẵn sàng cho thiếu vài lượng hay vài chục lượng. Có những người đã chết trước khi trả xong món nợ, và có những người túng quăn mang vũ khí đến trả lại, nhận về số bạc đã mua.

Đã nổi tiếng như thế thì tất nhiên Dịch Cổn Đài rất giàu. Ông là một trong những nhà đại phú đất Hà Nam. Do vậy, việc chiêu đãi hàng ngàn hào khách một lúc cũng chẳng làm họ Dịch bối rối.

Thiên Cơ và Phó Tương Như về khách điểm lấy lấy ngựa và hành lý để đi núi Tố Sơn. Đến nơi, họ bờ ngõ trước qui mô đồ sộ, rộng rãi của Thần Đạo Sơn Trang và mỉm cười trước sự náo nhiệt phi thường.

Sự có mặt của mấy trăm cao thủ khiến nơi đây giống nhà có đám cưới hơn là sắp có tai họa. Các chàng hiệp sĩ đã mặc vào người những bộ y phục diêm dúa nhất mà họ có thể sắm được. Họ hiên ngang ưỡn ngực dạo quanh, hiu hiu tự đắc để chứng tỏ với Trại Chiêu Quân rằng mình anh hùng lẫm liệt, chẳng hề sợ Huyết Ấn Thần Quân.

Thần Dao Sơn Trang có hàng chục dãy nhà dài để rèn đúc vũ khí. Giờ đây, lò bể lạnh tanh, được dọn dẹp để làm nơi cư trú cho khách. Không có giường chiếu mà thay vào đó là những chiếc võng đan bền chắc và chiếc chần đơn. Đối với giới giang hồ thì như thế cũng là quá đủ.

Lúc đi qua cổng trang, khách phải báo danh với vị Tổng Quản. Thiên Cơ thần nhiên nói:

- Tại hạ là Lý Vô Tích, hai mươi hai tuổi, quê Hồ Bắc.

Tổng Quản Thần Dao Sơn Trang tên Dịch Tam, biểu đệ của Dịch Trang Chủ. Lão là người điều hành việc mua bán vũ khí nên thuộc lòng lai lịch hào kiệt bốn phương.

Không nhận ra chàng, lão thầm nhủ chàng trai này chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, đến đây chỉ để ăn chực và ngấm ngấm Trại Chiêu Quân. Nhưng đã quen nghề buôn bán, Dịch Tam vẫn nở nụ cười tươi rói, vòng tay nói:

- Thiếu hiệp có lòng trọng nghĩa khiến tệt trang vô cùng cảm kích. Xin mời vào trong.

Sát Nhân Đồng Tử đóng vai nô bộc nên không cần khai tên họ. Tuần mã đã có gia nhân đưa vào chuồng.

Hai người lững thững đi trên con đường lát gạch đỏ thẫm, tiến về phía quần hào.

Trên mảnh sân rộng trước toà đại lâu ba tầng, Dịch Trang Chủ đã cho căng lều giữa các thân cây thu già, tạo thành mái che mưa cho thực khách. Còn nắng thì không sợ vì tàn cây rất rậm rạp.

Phía dưới mái nhà tạm bợ ấy là hơn trăm chiếc bàn tròn. Đã quá ngọ nên chỉ có vài bàn dọn cơm, còn lại phần lớn là khách đang uống trà hoặc nhậu nhẹt.

Thiên Cơ và họ Phó cùng ngồi xuống một bàn, lập tức có tỳ nữ đến hỏi han:

- Chẳng hay thiếu hiệp dùng cơm hay trà rượu ?

Thiên Cơ mỉm cười:

- Bọn tại hạ đã no, chỉ xin bình trà là đủ.

Không hiểu ả nữ tỳ đã nhận xét thế nào về người khách mới đến mà lát sau đích thân Trại Chiêu Quân Dịch Xuân Nghi ra tận bàn chào hỏi.

Dịch Cổn Đài là một doanh nhân hơn là một cao thủ võ lâm nên ái nữ của lão đích thị là hoàng hoa khuê nữ. Dịch tiểu thư hình dung yếu diệu, thướt tha trong xiêm y màu thanh thiên, áo ngoài bằng sa trắng. Gương mặt này tuyệt đẹp nhưng luôn phẳng phất vẻ trang nghiêm, sâu muện, chẳng khác gì Chiêu Quân lúc cống Hồ.

Xuân Nghi nghiêng mình thỏ thẻ:

- Tiểu muội Xuân Nghi, xin phép được phụng hầu Lý đại hiệp.

Thì ra hệ thống liên lạc, cảnh giới của Thần Dao Sơn Trang rất lợi hại. Khách vừa vào đến là người phía ngoài đã phi báo để bên trong quan sát và theo dõi. Bây giờ, Thiên Cơ mới hiểu vì sao phía trong đại sảnh khá tối tăm dù các cửa đều mở rộng. Từ vị trí ấy, phe chủ nhà có thể âm thầm giám sát toàn bộ khách khứa.

Thiên Cơ lạnh lùng đáp:

- Tại hạ chỉ là kẻ mới xuất đạo, chẳng có chút thanh danh, vì sao lại được tiểu thư xem trọng như vậy ?

Trại Chiêu Quân then hồng đôi má:

- Bằng hữu của gia phụ là Bốc Thần Tề Lạc Nguyệt đã tiên đoán rằng đại họa sẽ được một người trẻ tuổi áo đen, từ phương nam đến giải tỏa. Mà ở đây chỉ có mình Lý đại hiệp là mặc Hắc y và đến từ Hồ Bắc.

Hồ Bắc ở phía nam Hà Nam.

Quả thực vậy, đám hào kiệt trẻ trung kia đều che màu đen là màu u ám, không bắt được mắt giai nhân.

Thiên Cơ cười khổ:

- Biết đâu từ nay đến sáng mai chẳng có thêm nhiều người mặc áo đen ? Tại hạ chỉ là kẻ văn dốt vũ nát, sao có thể đóng vai cứu tinh được ?

Nghi Xuân bối rối, ngượng ngùng:

- Nhưng Tề bá phụ đã thấy đại hiệp và khẳng định là đúng, người liên sai tiểu muội ra nghênh đón.

Sát Nhân Đồng Tử phá lên cười:

- Lão quỷ Bốc Thần này quả là lợi hại, công tử không qua mắt được lão ta đâu.

Sao công tử lại để Dịch tiểu thư đứng mãi như vậy ?

Nhờ những lời cảnh tỉnh của Trí Năng Tú Sĩ mà Phó Tương Như giờ đây rất thanh thản, lão vui vẻ đóng vai kiểm đồng của Thiên Cơ chứ không gượng ép, như lúc còn bị chi phối bởi Nguyệt Quý Thánh Cung.

Thiên Cơ chịu thua số phận, ôn tồn bảo Xuân Nghi:

- Tại hạ quê mùa nên thất lễ. Mời tiểu thư an tọa, còn việc kia xin tạm gác lại vì chưa chắc tại hạ đã thắng nổi Huyết Án Thần Quân. Mong quý trang cứ cư xử bình thường thì tại hạ mới nắm được yếu tố bất ngờ mà hạ thủ.

Lời nói tuy khiêm tốn thành thực nhưng lại khiến Xuân Nghi càng bội phần tin tưởng. Chàng hiệp sĩ này ăn mặc giản dị, phong thái thâm trầm, khác hẳn với những chú gà trống vênh vang đang cố tình khoe mẽ với nàng suốt mấy ngày qua.

Nghi Xuân bên lên ngồi xuống ghế, châm trà cho khách, hỏi han đôi câu rồi cáo lui. Nàng nóng lòng muốn trở lại đại sảnh báo tin mừng cho song thân và Bốc Thần.

Vả lại, từ trong ấy, nàng có thể tự do ngắm nghía dung mạo oai vũ và quyền rũ của người sắp trở thành trạng phu của mình.

Lan Quỳnh đã sai khi cho rằng bộ râu rậm sẽ khiến các nữ nhân không bị Thiên Cơ hấp dẫn. Nàng quên rằng trên đời có những thiếu nữ ưa thích vẻ già dặn phong trần.

Nhất là khi bộ râu kia lại nằm trên mặt Thiên Cơ, nó làm tăng chất đàn ông của đôi mắt nhưng và nụ cười đầy nữ tính của chàng.

Xuân Nghi đi rồi, Phó Tương Như cười bảo:

- Cơ nhi, phen này con bé Lan Quỳnh sẽ được dịp ghen tuông, người hãy liệu mà xử trí.

Chàng nhún mặt cười:

- Chắc gì lão Bốc Thần kia đã đoán đúng. Biết đâu người đánh đuổi Khang Lão Ma lại là một đại cao thủ tuổi gần trăm nào đấy thì sao ?

Nói đến đây chàng lại bắt nhẩn:

- Nếu đúng vậy thì cũng tội nghiệp cho Dịch tiểu thư. Lão Dịch Cỗn Đài quả là vô ý vô tứ khi ra điều kiện này, không kể gì đến hạnh phúc của ái nữ.

Sát Nhân Đồng Tử lắc đầu:

- Người đừng lo, Bốc Thần đã đoán thì chẳng bao giờ sai cả. Hơn nữa, trong võ học, chẳng phải ai càng lớn tuổi là càng lợi hại, thường thì sức lực con người giảm sút từ năm bảy mươi, chỉ riêng những ai gặp kỳ duyên hay khổ luyện mới thoát khỏi quy luật lão hoá. Tuy nhiên, công lực thâm hậu cũng chưa đủ, vì còn phương diện chiêu thức nữa. Các phái võ lâm đều có những bậc trưởng bối gần trăm tuổi, tu vi không dưới Huyết Án Thần Quân, nhưng họ vẫn chẳng địch lại Huyết Án Chương của họ Khang.

Thiên Cơ trầm ngâm nói:

- Theo tiểu diệt biết được thì công phu Vô Tướng Hàng Ma của Thiếu Lâm Tự có thể giải phá Huyết Án Chương. Chính Pháp Hiền trưởng lão đã dạy tiểu diệt thủ pháp ấy.

Phó Tương Như mỉm cười:

- Ta chưa nói hết ý. Quả thực là nền võ học Thiếu Lâm Tự cao siêu, uyên bác phi thường, và cũng có người hơn được Khang Nhẫn, nhưng họ đều già lão, thâm đậm mùi thiền, không còn muốn dây dưa với ân oán võ lâm nữa. Trừ phi kẻ địch tấn công vào chùa, kỳ dư họ chẳng bao giờ chịu xuất thủ. Do vậy, lão trọc Pháp Hiển mới mượn tay người mà tiêu diệt Huyết Án Thần Quân.

Chuyện trò một hồi, hai người rời bàn, đi dạo quanh để xem địa thế Thần Dao Sơn Trang.

8. Cốc Trung Đoạt Lệnh Phù -tổ Sơn Khiếp Thần Quân (2)

Cơ ngơi này nằm dựa chân núi Tổ Sơn, quay mặt về hướng Nam, là nhà của bậc đại phú nên tường cao hơn trượng, trên đầu tường tua tua sắt nhọn.

Gia nhân Thần Dao Sơn Trang đều là người trong họ Dịch, thân thể lực lưỡng vì học nghề rèn, nhưng võ nghệ chắc chẳng được bao nhiêu. Mấy hôm nay, việc sản xuất, buôn bán của Dịch Gia Trang phải đình lại để chuẩn bị đối phó với Huyết Án Bang, nên họ trở thành người phục dịch quần hùng. Thiên Cơ tùm tùm cười khi thấy cảnh bọn hán tử vai u thịt bắp đóng vai tỳ nữ.

Đi hết vòng, hai người trở lại khu tiếp khách, nhận ra không còn bàn nào trống cả.

Như vậy là lúc này đã có thêm rất nhiều khách nhập trang.

Thiên Cơ có trí nhớ siêu phàm nên đã phân biệt được ai là người mới đến. Điều quái dị là có đến năm sáu chục người chít khăn kín đầu, lại còn đội thêm nón rộng vành sùm sụp, chẳng chịu bỏ ra.

Chàng hỏi nhỏ Sát Nhân Đồng Tử:

- Sư thúc có nhận ra họ thuộc bang hội nào không ?

Phó Tương Như cười nhạt:

- Chẳng khó gì mà không đoán được rằng họ là cao thủ của hai phái Thiếu Lâm và Nga My. Trên bàn đầy rượu thịt mà không ai đụng đến, mà cố ngồi ra xa.

Vừa lúc ấy có ả tiểu tỳ ra mời đám người bí mật kia vào trong sảnh. Thiên Cơ tự hỏi không hiểu Pháp Hiển thiền sư có mặt hay không ? Chàng biết các phái Bạch đạo bị bó tay vì mất lệnh phù, nhưng đứng trước sự kiện quan trọng này, họ đành âm thầm cử cao thủ cải trang đến Tổ Nguyên. Trước là vì tình đồng đại, sau vì sự sống còn của chính mình. Nếu để Huyết Án Thần Quân lấy được kho tàng và di học của Võ Lâm Chi Vương thì chẳng phái nào còn đất sống cả.

Thiên Cơ lại hỏi:

- Sư thúc, chẳng lẽ các phái không sợ Mẫu Đơn Cốc khi họ cho đệ tử đối địch với Huyết Án Bang ?

Họ Phó lương lự:

- Thực ra thì lệnh phù chỉ có giá trị tương đối, không quan trọng bằng sự tồn vong của môn phái. Chỉ cần toàn môn nhất trí. Ví dụ như Thiếu Lâm Tự đã có lần đánh vỡ Bạch Ngọc Thiền Trượng, phải nhờ thợ giỏi làm cái thứ hai. Điều đáng ngại nhất là do vật liệu quý hiếm, khó tìm, thời gian chế tạo kéo dài. Trong lúc ấy, lệnh phù cũ vẫn có hiệu lực đối với đệ tử năm phái.

Thiên Cơ thắc mắc:

- Vậy sao Nguyệt Quý Thánh Cung không dùng lệnh phù đến tận nhà mà thu phục các phái ?

Sát Nhân Đồng Tử phì cười:

- Người đứng là dốt nát, bang hội nào cũng có điều lệ để đề phòng sự thất lạc của lệnh phù. Lỡ có kẻ nhặt được hay đoạt được thì vẫn không thể khống chế ai cả, nếu lúc ấy có đủ mặt trưởng môn và hội đồng trưởng lão.

Thiên Cơ không buồn vì kiến văn kém cỏi của mình, chàng gật gù bảo:

- Té ra là thế. Nhưng nếu trưa mai Huyết Án Thần Quân mang cả năm lệnh phù đến đây thì sao ?

Họ Phó giật mình:

- Chết thực. Lúc ấy thì bọn thầy chùa, ni cô, đạo sĩ kia chỉ có cách là quỳ xuống bó tay chịu trói mà thôi. Thiên Cơ không nói gì, nhưng ánh mắt loé lên vẻ bí ẩn.

Phó Tương Như lẩm bẩm:

- Có lẽ bọn họ cho rằng Khang Nhẫn không giữ lệnh phù nên mới dám đến đây.

Đã có bàn trống, hai người ngồi xuống uống trà, nhìn ngó băng quơ. Thiên Cơ ngồi quay ra cửa trang nên thấy ngay hai người khách mới. Tuy kẻ trước người sau, cách một khoảng ba trượng nhưng y phục lại tương tự như nhau. Cả hai đều mặc hắc y.

Thiên Cơ mỉm cười khi nhớ đến lời tiên đoán của Bốc Thần. Hai kiếm thủ áo đen kia đã lần lượt vào đến, ngồi riêng mỗi người một bàn, chứng tỏ không hề quen biết nhau.

Họ lột nón rộng vành xuống, để lộ sự khác biệt của dung mạo. Người thấp, gầy thì có màu da rám nắng, nhưng gương mặt anh tuấn phi thường, dẫu Phan An, Tống Ngọc cũng không hơn nổi. Gã mang vẻ đẹp văn nhã, thanh tú, đôi mắt đen sâu thẳm và nụ cười luôn ẩn hiện trên môi kia đủ sức làm say đắm bất cứ nữ nhân nào trên thế gian. Thiên Cơ thầm khen, cho rằng gã còn tuấn tú hơn cả Quảng Lưu Hoan.

Người kia có thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính, tuy không đẹp trai bằng đối thủ, nhưng vẻ oai vũ thì vượt xa. Ành mắt gã nghiêm lạnh, sắc bén, bộ râu bó càng làm thêm khí độ trượng phu.

Sát Nhân Đồng Tử cũng đã thấy, lão cười mát:

- Nếu hai tiểu tử kia từ phương nam đến thì chỉ lát nữa là Dịch tiểu thư sẽ xuất hiện.

Họ Phó vừa dứt lời thì Trại Chiêu Quân bước ra, lúc đi ngang bành liên nhìn Thiên Cơ với ánh mắt thẹn thùng.

Dịch Xuân Nghi ghé bàn gã đẹp trai trước, nàng nghiêng mình thi lễ:

- Tiểu muội Dịch Xuân Nghi, xin bái kiến Mục công tử.

Thiên Cơ khẽ nhú mày khi thấy gã mang họ mẹ mình.

Chàng họ Mục tươi cười đứng lên đáp lễ:

- Quả không uống công Trì tôi ngưỡng mộ bấy lâu nay, Dịch tiểu thư quả xứng danh Trại Chiêu Quân, nhan sắc không thua gì Hằng Nga hay Tây Thi.

Câu tán dương này đã khiến mỹ nhân khoan khoái, thẹn thùng. Nàng tặng cho Mục Trì một cái liếc mắt sắc như dao rồi tùm tùm nói:

- Thiếu hiệp quá lời khiến tiểu muội hổ thẹn.

Nàng dừng lại như để tâm hồn thôi nổi sóng và hỏi:

- Mục thiếu hiệp quê Hồ Nam, nhưng chẳng hay là cao đồ của vị kỳ nhân nào vậy ?

Mục Trì nheo mắt đáp:

- Mỹ nhân đã hỏi thì tại hạ không dám giấu diếm. Gia sư đã quy ẩn mấy chục năm, trước đây có danh hiệu là Độc Nhân Thương Long.

Phó Tương Như đang lắng nghe, giật mình nói nhỏ:

- Cơ nhi, không ngờ thằng bé da bánh mật kia lại là đồ đệ của lão ma vương một mắt Liên Cầu Khử. Họ Liên tuổi bát tuần, năm xưa hùng bá giải đất Tây Nam, tài phóng độc chẳng kém gì Độc Thiên Vương Cốc Âm Nhạc. Lão ta nổi danh nhờ cây Huyền Cơ Thiết Dịch chứa tám loại ám khí cực độc. Có lẽ cây sáo đất ngang hông họ Mục kia chính là vật ấy.

Dịch Xuân Nghi tìm hiểu xong sư thừa của Mục Trì liền cáo từ, đi sang bàn gã áo đen rậm râu, nàng cúi đầu chào.

- Tiểu muội Xuân Nghi bá kiến Vệ đại hiệp.

Gã này tuổi đã hơn ba mươi, nên Dịch tiểu thư không dám gọi là thiếu hiệp. Họ Vệ chẳng lịch sự như Mục Tri, lạnh lùng đáp ngay:

- Tại hạ là Đông Hải Thần Côn, đồ đệ của Mộc Côn Tôn Giả.

Không hiểu vì có tật quen nói lớn hay vì háo danh mà giọng gã vang vang khiến ai cũng nghe rõ. Quần hào giật mình, xầm xì bàn tán, vì thanh danh Mộc Côn Tôn Giả lừng lẫy đã mấy chục năm. Và tiếng tăm của Đông Hải Thần Côn Vệ Đồng cũng không phải nhỏ. Mộc Côn Tôn Giả Lương Đình Diệm có bối phận ngang hàng với Huyết Án Thần Quân, và bản lĩnh cũng không kém. Còn Vệ Đồng thì đương danh ở vùng Duyên Hải đã chục năm nay, chưa biết bại là gì.

Dịch Xuân Nghi là gái phòng khuê, chẳng biết gì về chuyện võ lâm, chỉ thừa lệnh mà hỏi thế thôi. Nghe xong, nàng định quay gót thì có thêm khách mới. Khổ thay, hai người này cũng hắc y.

Họ giống nhau như đúc, chỉ khác ở tuổi tác. Người già thì da mặt nhăn xếp lớp, râu tóc, lông mày chổi xể, mũi lân, miệng rộng, tuổi ba mươi, cả hai đều có nước da đen, thân hình khôi vè, bụng to như trống châu, và đặc biệt. Là tóc trên đầu chỉ nhú ra chừng lông tay, y như hoà thượng mới hoàn tục. Nhìn chung họ có lẽ rất đáng sợ, nhưng hơi ngốc nghếch.

Xuân Nghi lẽ có mặt đành phải bước đến chào đón:

- Tiểu nữ Xuân Nghi, bá kiến nhị vị.

Hai người này trở mắt nhìn nàng với vẻ si mê rõ rệt. Lão già cười hô hô:

- Ôi chao, cô em đẹp quá, chẳng uống công lão phu lặn lội từ Hồ Nam đến đây.

Hán tử ba mươi sụ mặt giận hờn:

- Cha, nàng là của hài nhi mà.

Lão nhân gia bên lên gật đầu:

- Ủ, cô bé này trẻ quá, để lão phu tìm một mụn sồn sồn cũng được.

Xuân Nghi tái mặt vì xấu hổ trong tiếng cười giòn dã của mấy trăm hào khách.

Lão nhân giận dữ quát:

- Cười cái gì ?

Tiếng quát vang lừng như sấm khiến ai cũng ù tai nhức óc, vội ngậm miệng. May mà Xuân Nghi thấp hơn lão ta rất nhiều nên không bị ngã lặn bởi luồng âm công.

Nhưng nàng cũng giật bản mình.

Lão nhân quát xong, cảm thấy mình hơi thái quá, liền ngượng ngịu phân bua:

- Mong chư vị thông cảm cho. Lão phu góa vợ đã hai mươi năm nay, cố nuôi dưỡng Tuấn nhi trưởng thành và học xong thần công. Nay gã đòi lấy vợ khiến lão phu cũng ngứa nghề.

Lời thú nhận thành thật này khiến mọi người lại bật cười. Họ đã nhận ra lão là Ngốc Kim Cang Hồ Hoàng Tôn ở đất Hà Nam. Lão thuộc hàng bô lão võ lâm, thần lực kinh hồn, sánh ngang với Thần Trọng Tẩu Sở Phóng. Nhưng họ Hồ còn có phần lợi hại hơn vì có công phu Thiết Bối Thần Công, toàn thân rắn chắc đao kiếm đâm thường không cách nào đả thương nổi. Ngay cái đầu của lão cũng cứng như đá, do vậy tóc không mọc nổi.

Đã ba mươi năm Ngốc Kim Cang không vác chùy ngang dọc võ lâm, nay đột nhiên xuất hiện ở đây sẽ là một món quà bất ngờ dành cho Huyết Án Thần Quân.

Chàng ngốc trẻ tuổi thấy cha nói nhiều khiến mình chìm lỉm, liền cướp lời, tự giới thiệu:

- Khải tấu Dịch tiểu thư. Tại hạ là Tiểu La Hán Hồ Anh Tuấn, mới ba mươi tuổi lẻ chín tháng... Cách ăn nói ngô nghê, xưng hô sai bét của gã đã châm ngòi một trận cười như pháo nổ. Có người châm chọc:

- Đây đâu phải là hoàng cung mà người tấu với bầm. Đúng là đồ dốt mà hay nói chữ.

Tiểu La Hán trợn mắt mắng lại:

- Người mới là kẻ dốt nát. Chiêu Quân thuở xưa là vợ bé của vua nhà Hán, thuộc hàng Phi Hậu, các quan đều phải xưng thần. Nay Dịch tiểu thư có mỹ danh là Trại Chiêu Quân, Hồ mỗ xưng như thế là phải đạo lắm còn gì ?

Gã nói ngang nhưng xem ra cũng hữu lý, khiến đối phương nhất thời không sao cãi được, đành im miệng. Thắng được một keo, Tiểu La Hán đắc ý xoa tay tiếp tục câu chuyện với Xuân Nghi:

- Thưa Dịch mỹ nhân. Ta với nàng quả có duyên tiền định từ kiếp trước, lại xứng đôi vừa lứa, như đũa bạc với mâm vàng... Lại có kẻ phá lên cười:

- Láo ! Đũa mốc chôi mâm son thì có. Còn duyên kia ai se cho người ?

Tiểu La Hán giận điên người nhưng vẫn cố nhịn để tỏ ra mình độ lượng. Gã xoa tay cãi:

- Các hạ là người ít đọc sách, nhãn quang kém cỏi nên ta không nỡ trách, cố gắng giải thích cho nghe. Sử sách ghi rõ rằng thuở xưa nàng Chiêu Quân được đem đi cống Hồ. Nay tại hạ họ Hồ, lại ở đất Hồ Nam, chẳng phải là người được trời sinh ra để sánh đôi với Trại Chiêu Quân đấy sao ?

Thực ra Hồ đây để chỉ giống rợ Ở phương Bắc Trung Hoa, nhưng Tiểu La Hán cường từ đoạt lý, tự gán ghép cho mình.

Quần hào phì cười và tức anh ách. Người đối thoại với Tiểu La Hán mĩa mai:

- Nhưng người xấu xí, thô kệch quá.

Tiểu La Hán không còn chịu nổi nữa, chưởi toáng lên:

- Mả cha người ! Lão gia tên Hồ Anh Tuấn tất phải xinh đẹp hơn người, sao lại dám chê bai ? Ta có đẹp trai thì gia phụ mới đặt cho tên ấy.

Ngốc Kim Cang cũng phụ họa:

- Đúng vậy ! Tuấn nhi là đệ nhất mỹ nam tử trong thiên hạ, lại xuất thân từ hoàng tộc, quá xứng với Dịch cô nương đây.

Xuân Nghi thích thú hai nhân vật hoạt kê này nên quên cả thận thùng, đứng im lắng nghe. Giờ đây, nàng tủm tỉm nói:

- Tiện nữ mời nhị vị an tọa. Sau đó phiên Hồ lão gia nói về thân phận Hoàng gia của họ Hồ.

Cha con Ngốc Kim Cang bước hẳn vào khu bàn tiệc, ngồi xuống ngay trung tâm, gần bàn của Thiên Cơ. Chàng phát hiện Dịch Xuân Nghi nháy mắt với mình, như muốn nói rằng dù có đến trăm người mặc áo đen thì nàng vẫn chỉ tin tưởng ở chàng mà thôi.

Cùng lúc ấy, Mục Trì bước sang làm quen với Thiên Cơ, gã nở nụ cười hiền lành:

- Tiểu đệ là Mục Trì, xin hỏi phương danh của đại hiệp ?

- Mời thiếu hiệp ngồi. Tại hạ là Lý Vô Tích quê Hồ Bắc.

Mục Trì ung dung an tọa cạnh Thiên Cơ. Chàng nghe cơ thể y phục đối phương tỏa ra một mùi hăng hắc, là lạ, nhưng dễ chịu, lòng thắc mắc nhưng không dám hỏi.

Lúc này cha con Ngốc Kim Cang đã uống xong chén trà thẩm giọng. Hồ lão biết mọi người đang chờ đợi, cố tình khê khà mãi. Xuân Nghi nóng ruột nên thúc giục:

- Hồ lão gia ! Sao người không nói mau đi !

Hồ lão gia cười hề hề:

- Chuyện đâu có gì khó hiểu ! Lão phu tên Hồ Hoàng Tôn, tức là cháu của vua, chẳng phải dòng dõi hoàng tộc đấy sao ?

Lối giải thích cà nhầy kia khiến người chung quanh ồ lên bất bình.

Xuân Nghi cười chúm chím xin phép cáo lui. Mục Trì nhìn theo, nó băng quơ:

- Lạ thật ! Sao không thấy Dịch Trang Chủ ra tiếp khách nhỉ ? Xét vai vế thì Ngốc Kim Cang là bậc trưởng thượng trong võ lâm.

Lát sau, Xuân Nghi trở ra cùng một lão nhân cao gầy, râu bạc dài đến bụng, mặc áo đạo sĩ. Tuy tuổi tác đã ở vào độ tám mươi nhưng ánh mắt lão sáng ngời, đầy vẻ tinh anh.

Mục Trì lại nói:

- Bốc Thần Tề Lạc Nguyệt là báỉ huynh của Thần Dao trang chủ.

Thiên Cơ có cảm giác rằng gã ta biết chàng kiến văn nhỏ hẹp nên muốn giúp đỡ.

Hay là có tật thích khoe khoang sự hiểu biết của mình ?

Chàng liếc gương mặt nhẵn nhụi không một cọng râu, thâm lấy làm lạ khi trên lưng bàn tay gã có khá nhiều lông đen.

Ngốc Kim Cang ngồi hướng ra ngoài nên không thấy chủ nhà đi ra. Lão bảo con trai:

- Tuần nhi, mau ra chuồng ngựa vác hai cây thiết chùy vào đây. Bọn thợ rèn mà thấy thép tốt thế nào cũng động lòng tham.

Bốc Thần đã đến nơi, bật cười ha hả:

- Hồ lão ca đừng nói thế chứ. Ở Dịch gia trang này sắt thép có thừa, đâu đến nỗi phải tham hai khối sắt nặng nề ấy.

Ngốc Kim Cang nhận ra Bốc Thần, ngượng ngùng cười giả lả:

- Tề lão đệ đấy ư ? Lão phu chỉ nói đùa thôi mà.

Tuy thế, Tiểu La Hán vẫn đứng lên đi lấy thiết chùy. Ở đây, Bốc Thần trò chuyện với Hồ lão. Họ quen nhau từ mấy năm trước, nay gặp lại cũng thấy mừng.

Hồ Anh Tuấn quay lại với hai cây chùy sắt nặng nề thô kệch. Mỗi cây có trọng lượng độ năm sáu chục cân. Hình dạng đơn giản, gồm một cây dài bằng thép tròn lớn độ cổ tay, và một quả cầu tròn to như quả bưởi lớn, đỉnh có mũi nhọn. Tổng cộng chiều dài độ bốn xích.

Một cây thì cũ kỹ, đầy những vết hằn sâu vì va chạm với đao kiếm. Cây thứ hai mới toanh có lẽ là của Tiểu La Hán.

Xem vũ khí cũng đủ biết thần lực của cha con họ Hồ ra sao. Bốc Thần tươi cười mời hai người ấy vào đại sảnh. Tiểu La Hán đắc ý nói:

- Té ra nhạc phụ đại nhân cho gọi rể quý vào đây.

Xuân Nghi then quá hóa giận, nằng nghiêm nghị bảo gã:

- Mong Hồ công tử cẩn ngôn cho ! Trước khi Huyết Án Thần Quân xuất hiện, chưa biết ai sẽ là rể của Dịch gia trang.

Tiểu La Hán đứng phắt dậy, giơ cao thiết chùy, cười hềnh hệch:

- Nàng xem ! Ở đây nào có ai hơn được Hồ mỗ ? Ta sẽ đập nát xác lão Khang Nhẫn rồi cưới nàng.

Thấy gã lớn lối, mọi người bức tức xì xào, và Đông Đảo Thần Côn Vệ Đồng thì cười nhạt. Nãy giờ gã ngồi im nhưng chắc lòng cũng khá bức bối. Gã không sợ Tiểu La Hán nhưng lại ngán lão Ngốc già. Sự có mặt của cha con họ Hồ đã làm tiêu tan hy vọng của Vệ Đồng.

Mục Trì bỗng cao giọng:

- Hồ công tử tưởng Huyết Án Thần Quân là tượng gỗ hay sao ? Đến lệnh tôn còn chưa chắc đã địch lại lão ta đấy ! Không tin thì cứ hỏi xem.

Hồ Anh Tuấn chột dạ, quay lại hỏi:

- Phụ thân ! Chẳng lẽ hài nhi không xứng là địch thủ của Khang lão quý ?

Hồ Hoàng Tôn ngượng ngùng đáp:

- Đúng thế ! Nhưng ta sẽ liều mạng giã đánh với họ Khang. Lão ta là kẻ đa mưu và tham sống, tất sẽ không dám đổi mạng, bỏ chạy ngay thôi.

Câu nói này chứng tỏ tình thương con sâu sắc của Ngốc Kim Cang và cũng rất hợp lý. Dù Huyết Ấn Thần Quân có lợi hại hơn cũng phải sợ một kẻ không màng sinh tử. Nhất là khi bản lãnh Hồ lão chỉ kém lão Khang chừng một bậc.

Tiểu La Hán yên lòng ngồi xuống, nhưng lại giật bắn mình vì nghe Mục Trì cười hăng hắc nói tiếp:

- Lúc ấy chú rể sẽ là Hồ lão chứ đâu phải Tiểu La Hán.

Quần hùng xôn xao phụ họa:

- Đúng vậy ! Ai làm nấy hưởng ! Hồ lão được vợ còn gã ngốc kia thì có kẻ mẫu.

Tiểu La Hán tái mặt, khóc òa lên:

- Không được ! Cha phải nhường Dịch tiểu thư cho hài nhi và lấy một mụn nọ giòng góa chồng nào đó của Dịch gia trang mới phải đạo.

Mọi người ôm bụng cười như sấm nổ. Dịch Xuân Nghi lạnh lùng nói:

- Ta chẳng phải món hàng để cha con các người nhường với tặng. Ai là người đả thương, đánh bại Khang lão quý thì ta nhận làm chồng.

Nói xong, nàng bực bội đi thẳng vào sảnh. Ở đây, gã ngốc họ Hồ càng khóc lớn hơn:

- Chết ta rồi ! Phen này không lấy được vợ đẹp mà còn phải chịu cảnh mẹ ghẻ con chồng nữa.

Ngốc lão vội kể tai y thì thầm gì đấy. Hồ Anh Tuấn mừng rỡ nín bật ngay. Gã cười hi hi:

- Phụ thân quả là người cha tốt nhất trên đời.

Hai cha con vui vẻ đi theo Bốc Thần. Họ Tần cũng mời cả Vệ Đồng và Mục Trì vào đại sảnh, nhưng không dám động đến Thiên Cơ.

Mục Trì ranh mãnh nói:

- Lý đại hiệp đây cũng mặc áo đen, sao Tề lão tiền bối không mời ?

Thì ra y thông minh tuyệt thế, chỉ quan sát hiện tượng cũng tìm ra được căn nguyên.

Bốc Thần bị nắm thóp, bối rối đáp:

- Mục thiếu hiệp lầm rồi ! Lão phu chỉ mời những người mà sư thừa có mối thâm giao thôi.

Mục Trì mỉm cười nói băng quơ:

- Kẻ trí giả cũng phải có lúc sai lầm.

Bốc Thần biết gã ám chỉ mình, liền cười xòa, quay bước. Họ đi rồi, Sát Nhân Đồng Tử mới mở miệng:

- Nếu Bốc Thần biết Cơ nhi là ai tất sẽ không phải dao động chủ kiến trước những kẻ có sư môn lừng lẫy kia.

Thiên Cơ vui vẻ đáp:

- Tiểu diệt yên tâm khi có mặt một đại cao thủ như Ngốc Kim Cang. Trận này tiểu diệt dồn toàn lực để giết Thần Trọng Tẩu trước đã.

Tuy không nói ra nhưng lòng chàng lúc nào cũng nghĩ đến cái chết của Ngọc Đường Xuân Nữ và Hắc Báo Tử. Chàng cảm thù Sở Phóng còn hơn cả Huyết Ấn Thần Quân.

Cuối giờ Thân, cơm chiều được dọn ra. Ăn xong, hai chú cháu lững thững đi dạo, ngắm cảnh hoàng hôn. Chợt có ả nữ tì áo xanh đến tìm. Ắc kính nói:

- Xim mời Lý đại hiệp theo nô tì về chỗ nghỉ ngơi, tiểu thư đã giành cho đại hiệp một căn tiểu xá rất đẹp.

Phó Tương Như bật cười:

- Xem ra Dịch tiểu thư cũng là người tinh mắt và chung thủy.

Ả nữ tì tuổi độ mười lăm thấy họ Phó anh tuấn, và cũng là phận tôi đòi, nên tỏ vẻ thân thiện:

- Tiểu muội là Quân nhi, hầu cận tiểu thư. Dám hỏi tính danh của hiền huynh ?

Sát Nhân Đồng Tử cười cợt:

- Ta chỉ có cái tên Kiếm Nô.

Tiểu Quân sắc sảo đáp:

- Thế thì tiểu muội gọi bằng Kiếm huynh vậy.

Người Trung Hoa cổ gả con gái rất sớm, tuổi cập kê là đã có thể lấy chồng. Do vậy, tâm lý các cô gái trẻ trưởng thành từ tuổi mười ba, mười bốn, tuy chưa thật chín mùi nhưng họ khắp khởi với ý niệm làm vợ, làm mẹ.

Vì thế, Tiểu Quân ưa thích gã tiểu đồng Kiếm Nô cũng là chuyện thường tình.

Thiên Cơ nháy mắt với họ Phó và tủm tỉm cười. Lão ngượng ngùng, lườm chàng nhưng vẫn đi sát Tiểu Quân mà trò chuyện.

Ả nữ tì đưa khách đi vào vườn hoa phía sau đại sảnh, đến một tòa biệt viện nhỏ nhưng rất khang trang. Trong nhà có đủ phòng khách, phòng ngủ và phòng tắm.

Hai người khoan khoái tắm gội rồi nằm khểnh trên giường mà nghỉ ngơi. Thiên Cơ nhìn qua song cửa, ngắm những vì sao đêm ẩn hiện trong kẽ lá. Chàng bỗng nhớ đến Thẩm Tường Vy và những lời nàng đã nói, liền hỏi họ Phó:

- Sư thúc ! Nguyệt Quý Thánh Cung đủ tài đánh cắp lệnh phù trấn sơn của năm phái bạch đạo, sao không âm thầm lấy trộm mảnh Bát Giác Pha Lê Sơn Hà Đồ của họ Dịch, mà phải khua chiêng gióng trống như vậy ?

Phó Tương Như trầm ngâm:

- Lão phu cho rằng Nguyệt Quý Thánh Cung có nội gián bên trong năm phái kia mới đắc thủ dễ dàng. Còn Bát Giác Môn và Thần Đạo Sơn Trang không có kẻ phản bội nên Tường cung chủ mới sai Huyết Ấn Thần Quân dùng vũ lực.

Lão cau mày nói tiếp:

- Dẫu sao thì hung thủ cũng phải là tay đệ nhất thần thủ của võ lâm mới mong xâm nhập vào các cấm địa mà đoạt bảo. Có thể hẳn ta đang ở với Huyết Ấn Thần Quân vì trong Thánh Cung không hề có người lạ mặt nào cả.

Thiên Cơ suy luận:

- Nay hào kiệt bốn phương tụ tập đông đảo ở Dịch gia trang, lại có những cao thủ lợi hại như Vệ Đồng, Mục Trì, cha con Ngốc Kim Cang... Việc này chắc chắn không giấu được tai mắt của Huyết Ấn Bang. Vì thế, tiểu diệt cho rằng Khang Nhân chẳng hề muốn kéo quân đến vào ngày mai. Có thể đêm nay lão cho gã thần thủ kia vào thử một phen, nếu thất bại thì mới phải dùng đến hạ sách là vũ lực.

Phó Tương Như gật gù khen:

- Cơ trí người ngày càng sáng suốt hơn đây, lão phu rất tán thành và cho rằng tên trộm ấy đã có mặt từ lâu rồi. Gã trà trộn trong đám hào khách, điều nghiên địa thế cẩn thận rồi mới ra tay. Đêm nay là đêm chốt, gã bắt buộc phải hành động thôi. Lão phu và Cơ nhi sẽ ra ngoài cảnh giới, may ra bắt được.

Đầu canh ba, hai người chia nhau ẩn mình trên hai ngọn cây cao nhất, giám sát khu vực đại sảnh. Nơi cư trú của Dịch trang chủ chính là tầng chót của tòa đại lâu.

Lúc phân công, Thiên Cơ tình cờ chọn cây xuân cao sáu trượng ở mé tây bắc đại sảnh. Còn Phó Tương Như chọn cây du hướng đông bắc. Cả hai cây đều cách mực tiêu độ tám trượng. Tuy đêm không trăng nhưng lan can hai tầng lầu kia đều có đèn lồng nên việc quan sát cũng dễ dàng.

Thiên Cơ lên ngọn cây, thoải mái ngồi vắt vẻo. Chàng có thể ngủ rất say mà không hề rơi xuống đất. Chàng nhìn quanh, phát hiện phía dưới cách gốc cây không xa là một tòa tiểu lâu hai tầng. Giờ này ánh đèn trên lầu vẫn còn tỏa sáng, soi rõ vóc dáng quen thuộc của Dịch Xuân Nghi. Nàng đang say sưa đọc sách, tóc xỏa dài chẳng lược giắt trâm cài.

Nhân lực trong đêm tối của Thiên Cơ đặc biệt tinh tường, chàng cũng là một loại thú săn đêm. Do vậy, Thiên Cơ nhìn rõ vẻ mặt và những cử chỉ của Xuân Nghi. Lúc thì nàng mỉm cười, lúc thì bối rối lắc đầu, lúc thì hoảng hốt nhìn quanh như e ngại có người bắt gặp.

Thiên Cơ mỉm cười, thức ngộ rằng Dịch tiểu thư đang đọc quyển tiểu thuyết diễm tình của Vương Thế Trinh. Chàng từng ngắm trộm Lan Quỳnh lúc nàng đọc tác phẩm này. Khi ấy Lan Quỳnh có tâm trạng và thái độ giống hệt như Xuân Nghi bây giờ.

Kim Bình Mai là sáng tạo vĩ đại nhất của nền tiểu thuyết thời nhà Minh. Có người cho rằng nó giá trị hơn cả ba tác phẩm cùng thời là Thủy Hử, Tây Du Ký, và Tam Quốc Chí. Nhưng cũng có nhiều người xếp Kim Bình Mai vào loại dâm thư nên không đọc.

Trong đó, tình cảm, nhục dục được kể một cách chi tiết, táo bạo lạ lùng. Và bằng ngòi bút bình thần, sắc bén, Vương Thế Trinh đã tả chân những sa đoạ, đồi bại của các giai tầng quan lại, sĩ phu, thương nhân đương thời.

Thiên Cơ đã hiểu kỳ đọc thử, thấy hay mà không thấy lạ. Chàng là người của rừng xanh, xem chuyện ái ân là quy luật của tự nhiên, chẳng có gì phải hổ thẹn cả.

Nhưng dù ai có nói gì thì Kim Bình Mai vẫn là sách gối đầu giường của hàng ức vạn gái trai, nhất là những nàng khuê nữ đài các. Họ may mắn được học chữ nên mới có điều kiện đọc sách truyện.

Xuân Nghi không ở chung với Dịch Trang Chủ trong đại lâu là vì ông ta mới tục huyền với một cô em họ tuổi ba mươi. Mẹ kế của nàng hiền hậu nhưng lại xinh đẹp nết na, khiến Dịch Cẩn Đài mê như điên, quần quít chẳng rời. Do vậy, Xuân Nghi ra ngoài ở để đôi uyên ương kia khỏi ngượng ngùng, và cũng để nàng được tự do hơn.

Xuân Nghi say mê đọc mãi, cuối cùng gục xuống bàn mà ngủ thiếp đi. Không hiểu nàng mơ thấy gì mà thỉnh thoảng lại nở nụ cười.

Thiên Cơ bỗng thấy nhớ Lan Quỳnh. Chàng khao khát được gần gũi người đàn bà nhu mì mà nóng bỏng của mình.

Khi tiếng chuông báo canh tư từ huyện thành vọng lại. Thiên Cơ che miệng ngáp dài. Bọn gia đình tuần phòng trên hai hàng lan can và dưới đất một cách nghiêm mật khiến chàng yên tâm. Nhưng khi nhìn về phía biệt viện của Dịch Xuân Nghi, chàng kinh hãi nhận ra một bóng đen đang vượt rào mà vào. Thiên Cơ lập tức chuyển xuống nhanh như sóc và buông mình rơi trên thảm cỏ. Chàng dồn toàn lực vào song cửa lướt đi tựa cánh chim ưng.

Lúc này chàng ngẩng lên lan can tiểu lâu thì gã hắc y bị mặt đã đến sát chiếc bàn bên cửa sổ hướng tây, chìa võ kiếm vào Thụy huyết của Xuân Nghi.

Thiên Cơ lạnh lùng ập đến, phóng Phi Hoàn vào gáy đối phương. Trong tâm tư chàng không hề có ý niệm thương võ hay khí tiết của bậc anh hùng. Khi xuất thủ, chàng luôn chọn vị trí và thời gian thuận lợi nhất, đây chính là quy luật của rừng xanh.

Một con ác thú vô mỗi thường từ phía sau nạn nhân và chẳng bao giờ hăng giọng thông báo cả.

Do vậy, vòng sắt lạng lẽ cắt đứt thủ cấp gã hắc y, rồi bay tiếp cắm vào vách gỗ.

Thiên Cơ định lướt theo để thu hồi thì phát hiện sau lưng có tiếng động rất nhỏ. Chàng quay phắt lại, vừa kịp đối diện với màn kiếm quang lạnh lẽo, thấp thoáng chín điểm hàn tinh.

Thiên Cơ đang đứng cạnh thân hình bất động của Xuân Nghi. Nghĩa là nàng ta cũng nằm trong phạm vi sát thương của chiêu kiếm kia. Bởi thế, dù đủ thời gian né tránh mà Thiên Cơ vẫn không dám.

Chàng lao vào lưới kiếm như một kẻ đang muốn chết, song chưởng múa tít, thân nhiên va chạm với lưới gươm sắc bên kia. Và bất ngờ, bàn tay tả Thiên Cơ chụp dính thân kiếm trong sự kinh hoàng của gã bịt mặt thứ hai. Đồng thời, hữu thủ Thiên Cơ giáng thẳng vào ngực trái đối phương.

Cú đâm ngàn cân đã đánh gãy xương lồng ngực và làm dập trái tim, khiến gã chết ngay, thân hình văng ngược về phía sau, pháy gãy lan can, lộn cổ xuống sân gạch.

Thiên Cơ không dám chần chừ, lướt về phía vách gỗ thu hồi Thiếc Hoàn. Chàng giải huyết cho Xuân Nghi rồi mau chóng rời tiểu lâu.

Ở đây, Dịch tiểu thư tỉnh giấc, che miệng ngáp dài. Nàng dụi mắt, phát hiện tay áo và mặt bàn dính đầy máu tươi, sợ hãi nhìn quanh. Cái xác không đầu và chiếc thủ cấp nằm lẫn lóc trên sàn gỗ đã khiến nàng khiếp đảm rú lên. Giọng nữ nhân cao vút như xé đêm trường tịch mịch, đánh động cả Dịch Gia Trang.

Tiếng chuông báo nguy vang động và đèn đuốc sáng trưng. Tám gia đình tuần tra phát hiện trước, sau đó là bọn Bốc Thần, Dịch Cồn Đài, và các hào kiệt ở đây nhà lò rèn.

Cha con Ngốc Kim Cang, Vệ Đổng, Mục Trì nghỉ ngơi trong đại sảnh nên cũng có mặt cùng lúc với chủ nhà.

Chưa đến nơi, Tiểu La Hán đã rống lên:

- Mỹ nhân chú lo ! Đã có Hồ mã đến cứu giá đây.

Gã vác chiếc chùy chạy huỳnh huyếch về phía tiểu lâu, cố đi trước Mục Trì và Vệ Đổng. Nhưng họ Hồ chỉ nổi danh thần lực chứ khinh công thì chẳng ra gì. Đơn giản là vì gã nặng đến hơn hai trăm cân, làm sao chạy nhanh cho nổi.

Do vậy, hai đối thủ kia đến trước, vượt rào, nhảy thẳng lên lan can lầu. Mục Trì dẫn đầu bằng một thân pháp nhanh nhẹn phi thường, khiến Vệ Đổng phải chịu đứng thứ hai.

Thấy Xuân Nghi đứng ở góc nhà run rẩy, ôm mặt la hét, Mục Trì cười hỏi:

- Tiểu thư có sao không ?

Xuân Nghi mừng rỡ bỏ tay xuống, chỉ vào tử thi nói lắp bắp:

- Mục thiếu... hiệp nhìn... kia !

Bọn Bốc Thần đã có mặt, Dịch Cồn Đài chạy đến ôm con gái tra xét trước sau.

Thấy ái nữ không hề bị thương, ông hoan hỉ nói:

- Thế ai là người đã cứu con khỏi hai bàn tay của hai gã thích khách ?

Xuân Nghi ngơ ngác:

- Hai nhi nào biết gì đâu. Đang đọc sách, hai nhi ngủ gục, lúc thức giấc thì phát hiện cái xác này.

Bốc Thần nghiêm giọng:

- Nghi nhi may mắn được cao thủ ẩn mặt nào đó tương trợ, nếu không đã lọt vào tay hai gã bịt mặt rồi. Lão phu thật hồ đồ nên không nghĩ đến chuyện Huyết Ấn Bang sẽ cho người bắt người để đổi lấy vật.

Mục Trì lặng lẽ soi đuốc quan sát vết cắt nơi cổ tử thi rồi đi về hướng vách gỗ.

Chiếc vòng sắc của Thiên Cơ đã để lại dấu vết trên ấy. Gã mỉm cười bí ẩn và không phát biểu.

Tổng quản Dịch Tam lột khăn che mặt của chiếc thủ cấp. Lão rùng mình nói:

- Lão này là Thiên Thượng Thám Hoa Phàn Yên Càn. Đứng là trời cao có mắt nên lão mới bị chết thảm thế này.

Bốc Thần kinh hãi:

- Họ Phàn là tay đao chích và cũng là dâm tặc số một võ lâm, tội ác ngập đầu.

Nhưng kiếm pháp của lão độc ác vô song, sao lại có thể bị giết một cách êm ái như vậy ?

Vệ Đồng bỗng mở miệng, giọng không lớn nhưng lạnh lẽo và khó chịu lộ tai:

- Họ Phàn bị đánh lén. Kiếm của lão chưa rút khỏi vỏ, hiện đang nằm dưới gầm bàn.

Tiểu La Hán khoái chí:

- Té ra vị ân nhân giấu mặt kia cũng chẳng anh hùng gì. Nếu là Hồ mã thì chẳng bao giờ đánh sau lưng ai cả.

Xuân Nghi chưa kịp bênh vực người ân của mình thì Mục Trì đã cười nhạt:

- Tại hạ lại nghĩ khác. Có thể lúc đó lão Thiên Trương Thám Hoa này đang đứng gần Dịch tiểu thư nên người kia đành phải xuất thủ ngay. Nhưng chỉ riêng một việc bám theo mà không bị Phàn Yên Căn phát hiện thì cũng là đáng phục lắm rồi.

Bốc Thần khen phải:

- Mục thiếu hiệp có lý. Họ Phàn là vua đao chích, thính giác rất tinh tường. Từ bàn này đến lan can chỉ xa độ hơn trượng, thế mà lão ta không nhận ra có người ám toán thì quả là lạ.

Vệ Đồng gằn giọng:

- Chúng ta hãy xuống dưới xem thử cái xác thứ hai tất sẽ rõ.

Cả bọn đi ra, Mục Trì chỉ đoạn lan can gãy mà nói:

- Vậy là gã thứ hai bị đánh văng vào lan can và rơi xuống đất.

Tiểu La Hán tức tối vì không được là người ơn của mỹ nhân nên mở miệng thóa mạ:

- Chắc chắn là gã này cũng bị đánh từ sau lưng chứ gì ?

Dịch trang chủ bỗng Xuân Nghi cùng mọi người nhảy xuống. Ngốc Kim Cang hạ thân rất êm ái nhưng con trai lão thì rơi xuống nặng nề, lão đảo suýt ngã. Mục Trì cười khảnh khách:

- Giá mà Hồ công tử có mặt lúc Dịch tiểu thư lâm nạn thì chắc cũng chẳng làm được gì. Các hạ bò lên đến nơi thì hung thủ đã mang nạng đi mất rồi.

Lúc này gã Ngốc con phải lên lầu bằng cầu thang. Tiểu La Hán hổ thẹn, thầm chán ghét Mục Trì.

Dịch tổng quản hăm hở lột khăn cái xác thứ hai. Lão hồi hộp lắm bầm:

- Chẳng lẽ đây lại là Võ Điện Điện Chủ Trần Tự Liêu của Nguyệt Quý Thánh Cung ?

Dịch Cổn Đài cúi sát xuống sờ vết máu đen lồi trên gò má trái tử thi kia rồi thần thờ nói:

- Đúng là Trần Điện Chủ rồi ! Năm ngoái ông ta có đến đặt mua trăm thanh trường kiếm, ở lại đây ba ngày. Vết nám hình chữ thập quái dị này thiên hạ không có hai người.

Bốc Thần thở dài, xé toang ngực áo họ Trần. Lão quan sát vết lõm trên vùng tim, lắc đầu nói:

- Khủng khiếp thật ! Trần Tự Liêu có bản lĩnh đứng hàng thứ hai, thứ ba trong Thánh Cung mà cũng bị giết dễ dàng thế này. Xem ra võ công của vị anh hùng kia cao thâm khôn lường.

Mục Trì tán vào:

- Theo ý tại hạ thì hai bên chỉ trao đổi có một chiêu thôi. Nếu không thì đội tuần tra đã nghe thấy rồi.

Dịch Cổn Đài bắn khoăn:

- Nhưng người ấy là ai mới được chứ ?

Xuân Nghi nhìn quanh, không thấy sự hiện diện của Thiên Cơ, liền nói ngay:

- Hải nhi đoán rằng vị ân nhân ấy là Lý Vô Tích đại hiệp.

Bốc Thần bác ngay:

- Không phải đâu ! Lão phu đã xem kỹ tướng mạo, biết gã chỉ là kẻ tầm thường mà thôi.

Mục Trì tán dương:

- Tề lão đã nhận xét thì chẳng thể sai được.

Tiểu La Hán được dịp mở mồm:

- Gã ta tuy rậm râu nhưng có nét đàn bà. Chắc võ công chẳng được bao nhiêu nên nghe báo động cũng không dám ra.

Vệ Đồng hừ nhẹ tỏ ý bất đồng rồi quay gót. Gã là cao thủ thành danh đã chục năm nay, kinh nghiệm và nhãn lực hơn người, đã cảm nhận được khí chất anh hùng của Thiên Cơ.

oOo Sáng hôm sau, quần hùng được mời dự điểm tâm rất sớm, vì không biết phe Huyết Ẩn Bang sẽ đến lúc nào. Bụng đói thì chẳng thể đánh đấm cho hăng được.

Ăn xong, mọi người bắt đầu trò chuyện rôm rả, chủ yếu là bàn đến sự việc đêm qua.

Thiên Cơ vẫn thản nhiên như không, mặc cho Trại Chiêu Quân nhìn mình với ánh mắt cảm kích và dọ hỏi.

Ngay cả Tiểu La Hán cũng lén liếc trộm Thiên Cơ. Đã ngỡ rằng họ Lý có thể là một tay đáng nể. Càng nhìn lâu, Hồ Anh Tuấn chợt phát hiện ánh mắt hiền hòa, nhân hậu, và nụ cười ấm áp kia rất giống của mẹ mình. Hồ Mẫu qua đời năm Tiểu La Hán mười ba tuổi, gã đã khóc thầm suốt mấy năm ròng. Trên đời này, gã yêu thương nhất là mẹ mình. Người đàn bà mảnh khảnh, gầy yếu kia đã chăm sóc nâng niu gã và chẳng bao giờ nặng lời cả. Bất giác, Tiểu La Hán có cảm tình với Thiên Cơ, muốn được gần gũi. Gã ngơ ngẩn gã đầu, do dự rồi đứng lên, bước sang bàn của Thiên Cơ.

Mục Trì đang ngồi chung bàn với Thiên Cơ, thấy vậy liền nhú mày, tưởng rằng gã ngốc sang gây sự. Nào ngờ Hồ Anh Tuấn ngưỡng ngượng nói:

- Lý huynh cho phép tại hạ được chung bàn.

Thiên Cơ mỉm cười đôn hậu:

- Hồ huynh cứ tự nhiên.

Tiểu La Hán ngồi xuống, chẳng biết nói gì. Mục Trì rót trà cho gã rồi vui vẻ hỏi:

- Vì có gì mà hôm nay Hồ công tử lại buồn thiu như vậy ?

Bị khơi trúng dòng tâm sự, Tiểu La Hán rụt rè thổ lộ:

- Tại hạ mồ côi từ năm mười ba tuổi, nay phát giác Lý huynh đây có đôi mắt giống tiên mẫu nên lòng thương nhớ vô hạn.

Tôn trọng lòng hiếu thảo của gã nên Mục Trì không dám buông lời giễu cợt.

Thiên Cơ chạnh lòng thở dài:

- Thế thì Hồ huynh còn may mắn. Tại hạ mất mẹ từ năm bốn tuổi.

Tiểu La Hán vẫn cho rằng mồ côi mẹ là điều khổ nhất trên đời nên buột miệng:

- Tội nghiệp Lý huynh quá !

Đồng cảnh côi cút nên Tiểu La Hán càng thương mến Thiên Cơ hơn. Gã cứ nhìn chàng bằng ánh mắt kỳ quái và ướt rướt. Nhưng tiếng chuông báo địch đã vang rền.

Tiểu La Hán vội chạy về bàn lấy thiết chùy.

Khi phe Dịch Gia Trang bày binh bố trận xong trước đại môn thì quân của Huyết Ẩn Bang kéo đến nơi.

Quần hùng đông đến gần ngàn, trong khi đối phương chỉ độ có năm trăm. Tuy nhiên, đội kỵ binh áo xanh của Huyết Ấn Bang có vẻ tinh nhuệ, đội ngũ chỉnh tề, sĩ khí ngút trời. Ngược lại, bọn hào khách trông như toán quân ô hợp, quần áo, vũ khí lộn xộn.

Hôm nay, Huyết Ấn Thần Quân mặc bạch bào viền chỉ vàng, áo choàng đen, cỡi ngựa hồng. Đôi nhân thần sáng quắc và thân hình cao lớn của Khang Nhẫn uy vũ khiếp người. Cạnh lão là Thần Trương Tẩu Sở Phóng và một người mang mặt nạ quỷ bằng bạc dát mỏng.

Ngốc Kim Cang cau mày lắm lắm:

- Té ra lão Ngân Diện Quỷ Tàn Trạch Nam vẫn còn sống.

Từ hôm qua đến giờ, Mục Trì cứ theo sát Thiên Cơ. Giờ đây, gã cũng đứng cạnh chàng và giải thích:

- Ngân Diện Quỷ là một ma đầu đất Quảng Tây tính tình tàn nhẫn vô song. Hơn hai mươi năm trước, lão khùng bố Hồng Gia Trang ở Quảng Đông, đòi nộp viên Tỵ Độc Châu. Nào ngờ Hồng Gia Trang dùng kế hoãn binh, nhờ chim câu của Cái Bang cầu cứu Bắc Đẩu Môn. Có Môn Chủ Trầm Thiên Toàn đã dùng ngựa của hệ thống dịch trạm, đi suốt hai ngày hai đêm không nghỉ, đến Hán Châu. Tuy mệt mỏi rã rời nhưng ông vẫn đâm thủng ngực Ngân Diện Quỷ. Lão ta bỏ chạy và biệt tích đến giờ.

Thiên Cơ nghe kể về chiến tích oanh liệt và tinh thần trượng nghĩa của phụ thân, lòng vô cùng xúc động. Vậy thì từ nay chàng nên sống thế nào để xứng đáng với truyền thống anh hùng của họ Trầm ?

Lúc này Huyết Ấn Thần Quân đã lên tiếng:

- Dịch trang chủ ! Chẳng lẽ lão lại vì một mảnh pha lê mà để cho đồng đạo phải thịt nát xương tan hay sao ? Lão phu hứa rằng chỉ mượn trong ba ngày là hoàn lại ngay.

Tiểu La Hán sợ họ Dịch cho mượn để bãi binh thì mất cả cơ hội lập công cưới vợ nên hét lên:

- Không mượn hay cầm thế gì hết ! Phe lão ít người hơn tất sẽ thua thôi !

Khang Nhẫn ngựa cổ cười vang:

- Dịch Cỗn Đài ! Lão tưởng có thể ỷ vào bốn trăm đệ tử của các phái bạch đạo đây sao ? Hãy mở to mắt mà xem thủ đoạn của lão phu.

Dứt lời, lão mở túi lụa treo nơi khẩu yên, lấy ra cả năm chiếc lệnh phù giơ cao và quát lớn:

- Thấy lệnh phù như thấy tổ sư, đệ tử các phái mau bước ra thi lễ.

Việc mất trộm lệnh phù được các phái giấu kỹ, ngay cả Bốc Thần và Dịch Trang Chủ cũng không được biết. Vì vậy họ rất yên tâm khi có mặt bốn trăm cao thủ giỏi nhất của Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn, và Cái Bang.

Nay Huyết Ấn Thần Quân lại biết rõ và có bảo vật để khống chế, khiến cục diện đảo ngược, và phe Dịch Gia Trang rơi vào thế thất bại.

Như Sát Nhân Đồng Tử đã phân tích, khi chưa có lệnh phù mới thì lệnh phù cũ vẫn còn hiệu lực trước mặt võ lâm. Bởi thế, bốn trăm tăng ni, đạo sĩ, hóa tử đành ngậm ngùi rời hàng ngũ, quỳ xuống cung nghinh.

Khang Nhẫn đắc ý:

- Sao ! Giờ thì Dịch trang chủ đã chịu nhân nhượng hay chưa ? Lão phu mà ra lệnh thì bốn trăm người kia sẽ quay giáo tiêu diệt Dịch Gia Trang đấy.

Tiểu La Hán thấy phe mình giờ chỉ còn có bốn, năm trăm, trong khi phe địch lại tăng gấp đôi, lòng chán nản vô cùng. Gã buồn bã nói:

- Cha à ! Thế này thì còn đánh đấm gì được nữa. Cha đưa hài nhi đi nơi khác kiếm vợ thôi.

Mục Trì cười ha hả:

- Hồ huynh không sợ thì cứ xông ra đấu với Khang Thần Quân, biết đâu thắng thì sao ?

Tiểu La Hán bối rối lặng im, nhưng Ngốc Kim Cang lại lên tiếng:

- Khang lão huynh ! Lão phu khổ luyện ba chục năm nay, tự tin có thể đối phó với Huyết Ấn Chương. Hay là hai ta đơn đấu để xác định thắng bại, nếu lão phu thua thì Dịch Trang Chủ sẽ dâng bảo vật và bãi binh.

Thì ra Ngốc Kim Cang vì thương con mà liều chết đánh một trận, dù không hề có hy vọng thắng.

Huyết Ấn Thần Quân cười rộ và nghiêm giọng:

- Hồ Hoàng Tôn ! Lão phu thương người thực thà, chất phác, không muốn sát hại, nên cảnh báo rằng Huyết Ấn Chương giờ đây lợi hại gấp bội năm xưa. Lão phu không chống nổi đâu.

Tuy rất muốn vợ nhưng về tự tin của họ Khang lão khiến Tiểu La Hán lo sợ cho phụ thân. Gã bước lên nắm chặt tay cha già rồi nói:

- Thôi đi phụ thân ! Lão đó khó nhai lắm ! Vả lại, thực tâm hài nhi cũng không thích Trại Chiêu Quân. Nàng tuy đẹp nhưng quá nhỏ bé, không xứng với hài nhi.

Tuy đang trong tâm trạng khẩn trương nhưng ai cũng phì cười.

Dịch Cỗn Đài biết mình đã thua, móc mảnh Bát Giác Pha Lê Sơn Hà Đồ ra, run giọng:

- Lão phu nhận bại ! Đồng ý cho mượn bảo vật. Chỉ mong khi lấy được kho tàng và di học của Võ Lâm Chi Vương, tôn giá không phóng tay giết hại dòng đạo.

Khang lão quý cười khanh khách:

- Dịch trang chủ yên tâm ! Giết họ thì còn ai để lão phu thống trị nữa ?

Quần hùng lạnh gáy khi nghe họ Khang thẳng thắn thừa nhận dã tâm bá chủ.

Huyết Ấn Thần Quân là người cẩn trọng, đa nghi nên trước khi xuống ngựa, bước đến tiếp nhận bảo vật, lão nghiêm giọng bảo bốn trăm đệ tử các phái đang quỳ:

- Các người mau rút khỏi nơi này.

Họ đau đớn đứng lên, cảm hận không nói nên lời. Bỗng có tiếng người trầm trầm:

- Khoan đã ! Đệ tử các phái nghe đây !

Bốn trăm cao thủ ngơ ngàng nhìn lại thấy một chàng trai áo đen, râu rậm bước ra.

Trên tay là lệnh phù của năm phái.

Người ấy chính là Thiên Cơ. Chàng đồng dạng nói:

- Sau khi bị trộm mất lệnh phù, các chương môn đã mau chóng cho người chế tạo vật thay thế. Do tiên đoán được thủ đoạn của Huyết Ấn Bang nên Pháp Hiển thiền sư đã giao cho tại hạ mang đến đây.

Khang Nhẫn bực bội quát:

- Đây là của giả !

Nhưng kỳ thực chúng giống nhau như đúc, không ai phân biệt được. Cung Chủ Nguyệt Quý Thánh Cung biết chồng mình, Mẫu Đơn Cốc Chủ Thẩm Sĩ Doanh, có tật say mê những đồ tinh xảo, nên đã cho làm không sai một nét. Do vậy, dù biết là quý kế, họ Thẩm cũng không vứt đi.

Tướng Hạnh Hoa không ngờ gây ông đập lưng ông, Thiên Cơ lấy được và đem ra sử dụng.

Trong bốn trăm cao thủ kia có không ít người cơ trí. Họ chẳng cần phân thực giả, chỉ mong có cơ thoát khỏi sự khống chế của Huyết Ấn Thần Quân. Vì vậy, họ thét lên:

- Đã có lệnh phù mới, chúng ta còn chờ gì mà không tiêu diệt Huyết Ấn Bang ?

Cán cân lực lượng lại thay đổi. Dịch trang chủ mừng rỡ quát:

- Giết !

Sau tiếng quát là tiếng kêu rên thảm thiết và tiếng ngựa hí vang. Phe kỵ sĩ Huyết Ấn Bang bị tập kích từ hai phía tả hữu bởi một đội quân từ dưới đất chui lên.

Lúc đến đây, Huyết Ấn Thần Quân đã quan sát rất kỹ địa hình. Phía trước cổng Dịch Gia Trang là một bãi đất trống, chỉ toàn những bụi cây nhỏ, thấp lúp xúp, không thể nào đặt mai phục được. Do vậy lão mới yên tâm cho quân ngồi trên lưng ngựa điều vô dương oai.

Nhưng không ngờ, Dịch Gia Trang đã đào hai đường hầm song song ém quân phía dưới. Khi nghe hiệu lệnh, bọn thợ rèn phá vỡ lớp đất mỏng ngụy trang, trồi lên tấn công. Vũ khí của họ là những cây liên châu nổ, mỗi lần bắn ra mười mũi thiết tiễn.

Việc chế tạo vũ khí lợi hại này được tiến hành trong lòng núi Tổ Sơn nên người ngoài không hề hay biết. Đây là lý do vì sao Dịch Cổn Đài thường vắng mặt, giao sự vụ cho Bốc Thần và Dịch Xuân Nghi.

Giờ đây, cuộc tập kích bất ngờ đã có kết quả mỹ mãn. Ngàn mũi tên sắt đã giết và đã thương hơn trăm tên kiếm thủ Huyết Ấn Bang, khiến chúng hoảng loạn và quần hùng phấn khởi.

Cha con Ngốc Kim Cang chọn ngay Huyết Ấn Thần Quân. Hai cây chùy sắt nặng nề ập đến như cuồng phong, khí thế mãnh liệt tuyệt luân.

Nhưng Thần Trọng Tẩu Sở Phóng đã chặn đánh Tiểu La Hán, không để Bang Chủ rơi vào thế bị giáp công.

Họ Sở cũng là tay thần lực, lại thêm tu vi thâm hậu, trọng pháp biến ảo nên mau chóng giành được thượng phong. Tiểu La Hán kém thế, chỉ ý vào sức trẻ và tính liều lĩnh mà chống cự. Sau vài hiệp, gã đã trúng hai gậy đau điếng, thét lên oai oái. May mà Tiểu La Hán có thần công Thiết Bố, nếu là người khác thì đã gãy xương rồi.

Bên kia, Vệ Đồng múa tít thiết côn chống chọi với Ngân Diện Quỷ. Côn kiếm chạm nhau chan chát, hòa với tiếng chùy trượng ngân nga.

Phần Ngốc Kim Cang đương đầu với Huyết Ấn Thần Quân thì nhất thời chưa phân hơn kém. Họ Hồ dừng mãnh như tiên tướng, ra đòn sấm sét nhưng không áp đảo được đối phương.

Huyết Ấn Thần Quân xoay chuyển bằng một thân pháp quỷ dị, liên tiếp tung ra những chiêu chưởng hùng mạnh và ảo diệu. Phép khoái chưởng kỳ tuyệt đã khiến Ngốc Kim Cang phải e ngại, không dám hao phí sức lực, hồng cầm cự được lâu.

Mặt trận quần chiến cũng ác liệt không kém. Dù chỉ còn hơn ba trăm người nhưng bọn kiếm thủ Huyết Ấn Bang không hề nao núng. Kiếm pháp của chúng lợi hại phi thường, một chống ba cũng xem khinh.

Đám đệ tử các phái đều là tay cao thủ nhưng thiếu kinh nghiệm, nhất tay, vì họ là các hòa thượng, ni cô, đạo sĩ quen chạy tịnh và giới sát. Nay đối diện với cảnh máu chảy đầu rơi, ai nấy đều lúng túng.

Do nhược điểm ấy mà phe Dịch Gia Trang dù đông hơn cũng không áp đảo được đối phương. Ngược lại, họ còn bị thương khá nhiều. Trong giao đấu, chỉ một chút chần chừ là gặp nguy ngay. Họ không nhẫn tâm nhưng kẻ địch thì đầy sát khí và giết người đã quen tay.

Thiên Cơ và Sát Nhân Đồng Tử không tham chiến, do vậy Mục Trì cũng chẳng vội.

Thiên Cơ đã nhận ra phần lớn bọn đệ tử Huyết Ấn Bang sử dụng pho Vô Tình Kiếm Pháp. Vậy họ là người của Nguyệt Quý Thánh Cung hoặc được Thánh Cung dạy dỗ.

Chàng động lòng trắc ẩn trước cảnh thương vong của đám sư ni, đạo sĩ hiền lành, nên quyết định giúp họ trước. Cha con Ngốc Kim Cang và Vệ Đồng chắc cũng chưa thể thua ngay.

Thiên Cơ nói với Sát Nhân Đồng Tử:

- Người ở lại đây xem ai kém thế thì trợ giúp.

Họ Phó gật đầu tán thành, chàng lướt đi. Mục Trì cũng không chịu chậm chân, sáo sất lăm lăm thủ sẵn.

Họ Mục có khinh công nhanh như điện và thủ pháp giết người cũng thế. Cây Huyền Cơ Thiết Địch chạm vào lưỡi kiếm của đối phương, ngân lên ong ong, và kẻ ấy đột ngột lăn ra chết. Những mũi độc châm trong ruột sáo đã âm thầm bay ra đoạt mạng người đối diện. Chỉ trong nửa khắc gã đã giết liền tám mạng.

Nhưng khi liếc về phía Thiên Cơ, gã mới biết mình còn kém. Chàng không có vũ khí, chỉ dùng đôi bàn tay trần mà chụp lấy từng lưỡi kiếm, và hạ địch bằng đôi chân hay cánh tay còn trống. Thủ pháp của Thiên Cơ lạnh lùng và chuẩn xác đến mức không tin được. Đường như chàng biết trước được vị trí sắp tới của từng thanh kiếm.

Lối đánh khùng khiếp của Thiên Cơ đã khiến phe đối phương kinh hoàng và cổ vũ được quần hùng. Hàng ngũ Huyết Ấn Bang hoàn toàn rối loạn trước sự xuất hiện của hai tay đại sát tinh. Thiên Cơ và Mục Trì lướt quanh trận địa, tiêu diệt những tay sừng sỏ nhất.

Thấy phần thắng đã nghiêng hẳn về phe mình, Thiên Cơ rời trận địa, đứng nghỉ ngơi cho lại sức, và đôi mắt quan sát ba cặp đơn đầu.

Sát Nhân Đồng Tử đã tham chiến để giúp Vệ Đồng. Gã đã đuổi sức, trúng một đao của Ngân Diện Quỷ.

Chợt Thiên Cơ nghe Tiểu La Hán thét lên vì đau đớn và gọi vang:

- Cha ơi cứu con !

Nhưng Ngốc Kim Cang bị Huyết Ấn Thần Quân đánh cho tơi bời, chẳng thể nào rời ra được. Hồ lão đau lòng khôn xiết, nghiêng răng tấn mạnh, cố đẩy lùi đối thủ.

Khang Nhẫn nhếch mép cười ghê rợn:

- Muộn rồi ! Hôm nay cả hai cha con lão sẽ cùng về âm phủ một lượt !

Dứt lời, Thần Quân tăng thêm áp lực, không để cho Hồ Hoàng Tôn kịp thở.

Tuy có Thiết Bó Thần Công nhưng Hồ Lão cũng không dám quay lưng để họ Khang đánh thẳng vào tử huyệt, đành nuốt lệ gầm vang, đối mạng với kẻ thù.

Tiểu La Hán trúng thêm một đòn trời giáng vào vai phải, đánh rơi thiết chùy, chỉ còn cách chờ chết. Đầu gã không sợ gươm đao nhưng chắc chắn sẽ vỡ toang dưới cú đập trời giáng của cây thiết trượng.

Nhưng trong giây phút hiểm nghèo ấy, có ai đó đã đến sát bên, xô gã Ngốc văng ra và đón chiêu của Thần Trượng Tẩu.

Tiểu La Hán lăn lông lốc đến hai trượng mới trụ lại được. Gã lồm cồm ngồi lên, thấy kẻ cứu mình là chàng trai râu rậm Lý Vô Tích.

Giờ đây, con người ấy đang đấu với Thần Trượng Tẩu bằng một chiếc còng sắt đen sì. Gã ngạc nhiên khi thấy Sở Phóng quát vang:

- Mục Thiên Cơ ! Hôm nay ngươi đã tận số rồi !

Hồ Anh Tuấn gãi đầu ngẫm nghĩ:

- Té ra họ Lý tên thật là Mục Thiên Cơ ! Không có gã thì cái sọ dừa này đã tiêu rồi !

Thấy Thiên Cơ đang liên tiếp đẩy lùi Sở Phóng, Tiểu La Hán mừng rỡ chạy đến đón nhặt thiết chùy, tiếp ứng cha già.

Ngốc Kim Cang chứng kiến cảnh con trai thoát chết, lòng mừng vô hạn, lộ sơ hở bị trúng liền bốn chưởng vào tâm thất, máu miệng rỉ ra.

Huyết Ấn Chương là nội gia khí công, có thể đánh vỡ đá, vì vậy, Thiết Bó Thần Công cũ không chịu nổi bốn đòn vào cùng một chỗ. Cũng may Tiểu La Hán đã đến kịp, đỡ đòn cho Hồ lão.

Khang Thần Quân điên tiết, giở hết tuyệt nghệ, đánh cho cha con họ Hồ điên đảo.

Đáng sợ thay tài nghệ của lão ma vương.

Cũng may đối thủ của Thần Quân là hai người khổng lồ, xương cốt, da thịt cứng rắn nên mới chịu đựng nổi. Họ lại là cha con ruột thịt, hết lòng đỡ đần cho nhau, bất kể tử sinh. Chính sự liên kết ấy đã cầm chân được Thần Quân. Họ trúng đòn liên tục, máu miệng tuôn trào mà vẫn không lùi bước.

Phần Thiên Cơ đánh với Thần Trọng Tẩu luôn ở thế áp đảo. Lần này, nhờ có pho Phiêu Phiêu Áo Bộ của Nguyệt Quý Thánh Cung nên chàng chiếm thượng phong. Với thân pháp chập chờn như u linh, Thiên Cơ nhẹ nhàng tránh né những đòn đánh như chẻ núi của họ Sở và nhập nội khiến lão phải lùi mau.

Ngay cả người của Nguyệt Quý Thánh Cung cũng không thể khẳng định rằng Thiên Cơ đang thi triển tuyệt học của họ, vì chàng thông tuệ tuyệt luân, đã phối hợp với Long Hồ thân pháp, tạo thành một loại bộ pháp kỳ dị và lợi hại hơn hẳn nguyên gốc.

Thần Trọng Tẩu thành danh đã lâu. Dù có ưu thế, Thiên Cơ chẳng thể nào giết lão ngay được. Chàng nhẫn nại tìm cơ hội, và cuối cùng, thì dịp may đã đến.

Sở Phóng e ngại thủ pháp Phi Hoàn của Thiên Cơ, vì Thiết Hoàn Ma Quân Thiên Các đã nổi tiếng về tài phóng vòng sắt. Do vậy họ Sở luôn giữ khoảng cách an toàn, không cho Thiên Cơ áp sát.

Lần này cũng vậy, khi đối phương ập vào, Thần Trọng Tẩu vội múa tít gậy sắt đẩy lùi ra. Thiên Cơ chán ngán đầu pháp khôn ngoan của lão, liền xuất chiêu Hắc Vân Phiêu Mặc (mây đen trút mực). Thân hình chàng bốc lên cao, hoàn ảnh mở rộng như đám mây đen mờ, sa thẳng xuống đầu đối phương.

Trượng dài, vòng ngắn, Sở lão ung dung cử gậy sắt đón tiếp. Bỗng lão phát hiện màn hắc quang bay chéo sang mé hữu, không chịu va chạm với Thiết Trọng. Sở Phóng nghi hoặc, đảo bộ lùi hai bước nhưng tay vẫn không dừng.

Xui xẻo thay, Thần Trọng Tẩu đạp nhầm chỗ đất mềm, chân phải thụt sâu xuống, người lão đảo và đương nhiên lưới trượng lộ ra sơ hở, chỉ trong sát na ngăn ngừa ấy, chiếc vòng sắt đã rời tay Thiên Cơ, bay vút đi.

Chân kẹt trong đất, họ Sở không cách nào tránh né, tuyệt vọng ngã người ra sau theo thế Thiết Bản Kiềm. Tiếc rằng Thiên Cơ đã dự liệu trước, nên Thiết Hoàn bay chéo xuống, xoáy vào bụng dưới kẻ thù.

Vòng sắt cắt phẳng da thịt, ruột gan, tiện đứt xương sống, và kẹt lại ở đấy. Thần Trọng Tẩu chỉ thét lên được vài tiếng là im tiếng, thân hình co giật, mặt méo mó.

Thiên Cơ lướt đến rút Thiết Hoàn ra, miệng lẩm bẩm:

- Không phải ta giết lão mà là vong linh của Ngọc Đường Xuân Nữ và Hắc Báo Tử đấy.

Huyết Ấn Thần Quân thấy Thần Trọng Tẩu bị giết, cảm hận gầm lên:

- Mục Thiên Cơ ! Lão phu sẽ làm cỏ Mục gia trang và xé xác người thành từng mảnh nhỏ.

Lão điên cuồng vỗ liên mười hai chưởng, đánh văng cha con Ngọc Kim Cang rồi tung mình đào tẩu.

Nhưng Mục Trì đã chờ sẵn, bắt thần chĩa Huyền Cơ Thiết Dịch nã hết ám khí trong ấy vào người Khang Nhẫn, một trận mưa Độc Thủy, Độc Hỏa trùn lầy lão ta.

Không hổ danh ma đầu cái thế, Khang Nhẫn múa tít song thủ, tạo thành lưới chưởng đỡ hồng quanh thân. Lão thoát chết nhưng hai tay áo bị lân hỏa đốt cháy, bàn tay cũng phỏng rộp vì nước độc.

Khang Nhẫn đau đớn rú lên, tung mình chạy mất. Ngân Diện Quỷ cũng ném ra một trái cầu tỏa khói độc mù mịt, đào vong theo Bang Chủ.

Bọn kiếm thủ cũng còn sống sót độ trăm tên, sợ hãi chạy dài. Đệ tử các phái không truy sát vì mấy trăm xác nằm đây cũng quá đủ để họ ăn năn vì phạm giới.

9. Lương Thứ Phùng Mai Phục -tĩnh Châu Cứu Lão Đồng

Quần hào reo hò mừng chiến thắng vang dậy cả vùng núi Tổ Sơn.

Dịch trang chủ cao giọng:

- Cảm tạ chư vị đã xả thân tương trợ. Xin mời vào trong dự đại yến.

Các tử thi được bọn gia đình họ Dịch dọn dẹp, chờ quan nha đến xử lý. Lúc đánh nhau thì bọn công sai thường tránh mặt và chỉ đến khi trận chiến kết thúc. Nhưng trong án lục họ sẽ ghi rằng hơn ba trăm tên cường đạo đến đánh cướp Dịch Gia Trang đã bị quan quân thành Tổ Nguyên tiêu diệt và không chừng nhờ chiến tích này lãnh binh và tri huyện Tổ Nguyên sẽ được thăng quan, tiến chức.

Kỳ diệu thay, phe quần hùng thọ thương rất nhiều nhưng không ai chết cả. Có lẽ vì nhút nhát nên họ đã bảo toàn được mạng sống. Vừa trúng thương nhẹ họ đã lăn ra giả chết thì ai mà để ý đến ? Giờ đây những người bị thương ấy trở thành anh hùng, tha hồ khoe khoang kể lể công lao xương máu.

Dịch Trang Chủ hào phóng tặng ngay cho mỗi người năm chục lượng bạc gọi là lệ phí đi đường. Dĩ nhiên chẳng ai nữ nào từ chối cả. Hoĩ băng bó, tắm rửa xong thì đại yến cũng dọn ra. Dù mới giữa giờ Tỵ nhưng cuộc chiến đã làm mọi người đói bụng.

Mới uống xong chung rượu đầu tiên thì có kẻ đã ngứa miệng hỏi ngay:

- Thế trong trận này, ai là người có công đầu cuối được Dịch tiểu thư ?

Câu nói này gài đúng cho ngứa nên ai cũng khen phải, xôn xao hẳn lên.

Dịch Cổn Đài cau mày cân nhắc:

- Tuy Mục thiếu hiệp đã thương Huyết Ẩn Thần Quân nhưng người đuổi lão ta bỏ chạy lại là Mục công tử đất Nghi Xương. Sau lời cảnh cáo của Huyết Ẩn Thần Quân thì quần hào đã biết Lý Vô Tích là Mục Thiên Cơ, chàng trai sử dụng Thiết Hoàn đang bị Nguyệt Quý Thánh Cung truy nã.

Mục Trì đứng lên, vui vẻ nói:

- Thực ra công đầu phải thuộc về cha con Hồ lão. Hoĩ đã liều chết cầm chân Khang lão quỷ để Mục công tử giết Thần Trọng Tẩu khiến họ Khang cô thế phải bỏ chạy.

Mọi người khen phải khiến Tiểu La Hán mừng thầm. Nhưng nhớ đến ơn cứu mạng của Thiên Cơ, gã lại nghĩ:

“Ta đẹp trai anh hùng thế này, lo gì không kiếm được vợ khác, lẽ nào tranh giành với người ân ? Nếu mẹ ta còn sống tất sẽ không bằng lòng đâu ?” Suốt thời thơ ấu, Tiểu La Hán luôn được mẹ khen là xinh đẹp, khôi ngô và có cốt cách anh hùng. Người quanh vùng thì khiếp sợ nên chẳng bao giờ dám chê gã xấu. Do vậy, Tiểu La Hán hoàn toàn tin lời thân mẫu.

Đã có chủ ý, Hồ Anh Tuấn đồng ý nói:

- Tại hạ không dám nhận công lao vì Mục công tử mới là người xứng đáng. Nếu chàng ta không giải tỏa khống chế cho bốn trăm đệ tử bạch đạo thì phe ta đã phải chịu thua. Và nếu y không giết Thần Trọng Tẩu thì làm sao đo. khiếp được Khang lão tặc ?

Việc Mục Trì ám toán Thần Quân cũng chỉ là thừa gió bẻ măng mà thôi.

Cả hai đều từ chối khiến mọi người chú mục vào Thiên Cơ. Họ hoan hô, bắt chàng phải làm rõ Dịch Gia trang.

Thiên Cơ thản nhiên từ chối:

- Tại hạ là kẻ đang bị Nguyệt Quý Thánh Cung truy nã, chẳng nỡ để Dịch tiểu thư trở thành goá phụ. Thứ hai, Dịch trang chủ đã tuyên cáo trước võ lâm rằng ai đã thương được Huyết Ẩn Thần Quân thì sẽ thắng cuộc. Tại hạ chưa hề đụng tới chéo áo họ Khang, mặt mũi nào mà nhận công.

Chàng nói rất hợp lý khiến mọi người ngơ ngác. Bốc Thần kẻ tai Dịch Cổn Đài thì thầm gì đó.

Hoĩ Dịch mừng rỡ nói:

- Mục công tử nói chí phải. Lão phu xin chọn Mục Trì làm rể quý. Và tặng mảnh Bát Giác Pha Lê Sơn Hà Đồ cho công tử.

Mục Trì hốt hoảng, đứng lên định phản đối thì được Bốc Thần vẫy tay gọi đến. Tề Lạc Nguyệt hạ giọng thuyết phục và Mục Trì nghe theo.

Gã ngượng ngùng tuyên bố:

- Tại hạ đồng ý nhưng phải về quê ngay để xin phép song thân và sư phụ, một năm sau sẽ trở lại cầu hôn Dịch tiểu thư.

Trại Chiêu Quân bỗng rời bàn, bước đến trước mặt Thiên Cơ, nghẹn ngào hỏi:

- Vì sao công tử lại chê tiểu muội ?

Nước mắt người ngọc trào ra như suối khiến chàng bối rối và bất nhẫn, không biết nói sao. Tiểu La Hán vốn không ưa Mục Trì, lòng muốn dành người đẹp cho Thiên Cơ. Nay thấy mình uống công mà Mục Trì lại được vợ, họ Hồ tức tối tìm cách phá đám.

Gã cười rộ lên:

- Té ra Trại Chiêu Quân thính mắt phải mà bị gả cho mắt trái. Xem ra gã Mục Trì chưa cưới vợ mà đã mọc sừng.

Tiểu La Hán chơi chữ vì Mục cũng có nghĩa là mắt. Việc này ảnh hưởng đến Gia trang của họ Dịch nên Bốc Thần vội đến kéo Xuân Nghi đi và trở tài thuyết khách.

Không hiểu lão nói cái quái gì mà mặt nữ nhân đỏ hồng và ánh mắt rạng rỡ vui mừng.

Nàng ấp úng biện minh với mọi người:

- Thật ra thì tiểu nữ không có tình ý gì với Mục thiếu hiệp, chỉ vì tự ái nên mới hỏi thế thôi. Tiểu nữ toàn tâm vâng mệnh phụ thân về với Mục Trì thiếu hiệp.

Sữ việc đã ổn thỏa, chẳng còn ai thắc mắc nữa, tiếp tục đánh chén. Thiên Cơ hài lòng vì thoát được mối tơ tình với Xuân Nghi.

Nhưng Sát Nhân Đồng Tử lại băn khoăn:

- Cơ nhi. Lão phu rất muốn biết lão quỷ họ Tề đã nói gì mà thu xếp được việc này.

Quá ngạc nhiên ai cũng no say. Hoỷ yên tâm cáo từ vì biết Dịch gia trang cũng sẽ dời ngay nhà xưởng vào thành để tránh sự báo thù của Huyết Ấn Bang. Nhưng có thể là Khang Nhẫn sẽ không quay lại vì giờ đây mảnh pha lê quý giá đã nằm trong tay Thiên Cơ. Chàng thần nhiên nhận lấy, cũng là gánh lấy giùm tai họa cho họ Dịch. Thực ra, dù không giữ bảo vật, Huyết Ấn Bang và Nguyệt Quý Thánh Cung cũng không tha cho chàng.

Lúc rời trang, Tiểu La Hán quyến luyến hỏi Thiên Cơ:

- Mục ân công định đi đâu ?

Chàng cười đáp:

- Tại hạ phải đưa lệnh phù đến Thiếu Lâm Tự và đi Sơn Tây một chuyến.

Tiểu La Hán bùi ngùi nói:

- Nếu ân công yêu cầu thì tại hạ sẵn sàng bỏ phế việc tìm vợ, đi theo ngay.

Thiên Cơ tủm tỉm hỏi:

- Hồ huynh muốn tìm một mỹ nhân đẹp như Trại Chiêu Quân thì e khó đấy.

Hồ Anh Tuấn lắc đầu:

- Tại hạ chỉ cần một nữ nhân dịu dàng, nhu mì như tiên mẫu, còn nhan sắc thì đâu dám đòi hỏi cao. Lần này cha con tại hạ ghé vào đây cũng chỉ là tình cờ mà thôi.

Ngốc Kim Cang cũng nói:

- Công tử là người thần thông quảng đại, gia thế lẫy lừng. Xin khai ân giúp cho Tuấn nhi một phen. Lão phu đã quá già, chẳng thể dắt con đi rong nữa được.

Lão thâm hiểu rằng Tiểu La Hán thô kệch, xấu xí, khó mà tìm được vợ. Còn như bỏ tiền mua thì kiếm đâu ra.

Thiên Cơ suy nghĩ một lúc rồi nghiêm giọng:

- Trong Mục gia trang có đến mấy chục tỷ nữ chưa chồng. Nếu Hồ huynh hạ cố chọn lựa thì lo gì không tìm được ý trung nhân ?

Tiểu La Hán vui mừng khôn xiết, gãi đầu nói:

- Đâu cần đến mấy chục. Tại hạ chỉ xin hai cô là đủ rồi.

Thiên Cơ phì cười:

- Hai cũng chẳng sao. Tại hạ sẽ viết thư và Hồ huynh sẽ toại nguyện.

Ngốc Kim Cang tuy ngốc nhưng từng trải chuyện giang hồ. Ông đã nghe rõ lời hăm dọa. của Huyết Ấn Thần Quân, biết Thiên Cơ đang gặp khó khăn.

Ông háng giọng hỏi:

- Mục công tử. Chẳng hay quý trang có thiếu võ sư hộ viện hay không ? Nếu Tuấn nhi có vợ rồi tất phải lo việc áo cơm. Mong công tử thu nạp để y có chỗ nương thân.

Tiểu La Hán tán thành:

- Phụ thân bàn chí phải ? Không có việc làm thì lấy gì mà nuôi đến hai mụ đàn bà.

Gã sực nhớ ra và hỏi lại:

- Chẳng lẽ phụ thân lại định rời hài nhi trở về Hồ Nam sao. Người già cả rồi, lúc ốm đau lấy ai chăm sóc ?

Hoĩ Hồ quay sang năn nỉ Thiên Cơ:

- Hay là công tử nhận luôn gia phụ để cha con được đoàn tụ ?

Nhìn ánh mắt yêu thương của Hồ lão dành cho đứa con khờ dại, Thiên Cơ xúc động vô cùng. Lão là bậc bô lão vô lâm, chẳng thể muối mặt làm công cho Mục Gia trang được. Chàng suy nghĩ và tìm ra giải pháp.

Thiên Cơ vòng tay nói với Hồ lão:

- Chẳng hay lão tiền bối có vui lòng nhận văn bối làm đồ đệ hay không ?

Ngốc Kim Cang hiểu ý chàng, ngượng ngừng nói:

- Võ công lão phu chưa chắc đã hơn công tử, sao dám nhận làm thầy ?

Sát Nhân Đồng Tử bỗng xen vào:

- Dám hỏi Hồ lão ca, phải chăng lệnh tôn trước đây là người đất Hành Dương.

Sau mới dọn về Sầm Châu ?

Ngốc Kim Cang giật mình, gật đầu xác nhận và hỏi lại:

- Người là tiểu bối sao lại dám xưng hô như vậy ?

Họ Phó nhìn quanh không thấy ai, liền tiết lộ:

- Lão phu là Sát Nhân Đồng Tử Phó Tương Như.

Tuy không quen biết nhưng cũng có nghe qua danh tiếng. Hồ lão cười ngất:

- Té ra người là đứa bé đã ăn trộm trái Thanh Xuân Đào của phái Côn Lôn năm xưa đấy ư ?

Rồi lão cau mày:

- Sao Phó đệ lại biết rõ gốc tích họ Hồ ta như thế ?

Phó Tương Như ra vẻ bí ẩn:

- Lát nữa sẽ hay. Giờ đây xin Hồ lão ca cho biết lệnh tôn có để lại di vật gì đặc biệt không ?

Họ Hồ gãi tai suy nghĩ. Lát sau mới đáp:

- Ngoài pho Chùy Kinh và bí kiếp Thiết Bổ Thần Công thì tiên phụ còn bắt lão phu phải học thuộc một đoạn khẩu quyết rất trúc trắc khó hiểu, chẳng biết là kiếm pháp hay chưởng pháp. Tiên phụ bảo rằng đây là di học của Võ Lâm Chi Vương.

Phó Tương Như cười rạng rỡ:

- Hay lắm. Nửa chữ cũng là thầy. Lão ca chỉ cần dạy Thiên Cơ đoạn khẩu quyết ấy và ung dung xưng là sư phụ y được rồi.

Hồ Hoàng Tôn cảm ơn cứu mạng ái tử nên chẳng ngần ngại đọc cho Thiên Cơ nghe. Chỉ vài lượt là chàng thuộc nằm lòng, và quì xuống lạy chín lạy:

- Đồ nhi bái kiến ân sư.

Ngốc Kim Cang bên lên nói:

- Cơ nhi bình thân. Sư phụ mừng có được một đồ đệ xuất chúng như người.

Hồ Anh Tuấn mừng rỡ nhảy cồm lên:

- Hay quá. Giờ đây ta đã có anh em rồi.

Hồ lão nghiêm giọng:

- Tuấn nhi. Tuy người lớn tuổi hơn nhưng võ công không bằng Cơ nhi. Vì vậy, người phải tôn y làm sư huynh.

Tiểu La Hán vui vẻ làm em, vì biết mình kém xa Thiên Cơ. Vả lại, chàng là người ân của gã, dù có phải gọi bằng chú, bác cũng không sao.

Gã quì xuống thi lễ:

- Tiểu đệ ra mắt sư huynh.

Thiên Cơ đỡ gã lên rồi cung kính nói với Hồ Lão:

- Sư phụ. Đồ nhi xin gởi gắm Mục gia trang cho người.

Hoĩ đang đứng ở ngoài cửa trang nên Thiên Cơ phải chạy vào trong mượn văn phòng tứ bảo để biết thư. Tổng quản Dịch Tam mau mắn lấy ra. Khi Thiên Cơ viết xong thì Mục Trì và Xuân Nghi cũng ra đến. Hai người nắm tay nhau trông rất thân mật.

Thiên Cơ giải thích sơ lược rồi cáo biệt. Đôi uyên ương không theo tiễn mà nhìn nhau cười khúc khích.

Thiên Cơ ra ngoài, trao thư cho Ngốc Kim Cang, kèm theo tờ ngân phiếu ngàn lạng bạc. Tuy nổi danh đã mấy chục năm nay nhưng Hồ lão nghèo kiệt xác. Nay được cầm số bạc lớn, cảm động đến run tay.

Bốn con tuần mã phi mau vào thành, đến cửa Đông thì chia làm hai ngã.

Thiên Cơ và Sát Nhân Đồng Tử ngược Bắc, tiếp tục hành trình đi Tung Sơn.

Họ Phó giờ ngón cái khen:

- Cơ nhi giỏi lắm. Lòng nhân hậu của người đã được đền bù thỏa đáng. Mục Gia trang có được hai cha con họ hộ vệ thì vững như bàn thạch. Hơn nữa, đoạn khẩu quyết kia có giá trị rất to lớn.

Thiên Cơ ngược ngùng đáp:

- Tiểu đệ không tính toán nhưng xét ra làm thế thì hai bên cùng có lợi. Tiểu La Hán được vợ, Hồ lão có chốn dưỡng già, còn Mục gia trang được an toàn.

Phó Tương Như nghiêm giọng:

- Việc ấy xem như xong. Giờ đây, người phải lắng nghe và học thuộc đoạn khẩu quyết của tổ phụ lão phu. Nói là làm liền, Phó lão đọc một hơi, bắt Thiên Cơ nhắc lại. Khi chàng đã thuộc nằm lòng, lão mới nói:

- Trăm năm trước, Vô Lâm Chi Vương đã dạy nội tổ ta phần sau của chiêu kiếm Mộng Đoạn Hương Tiêu này. Ông ta tinh thông dịch lý, đoán rằng ngày sau sẽ có ma vương xuất thế nên nhờ hai họ Hồ, Phó lưu giữ giữ tuyệt kỹ. Khi đủ nhân duyên sẽ có người học được cả hai phần, dùng nó mà trừ hại cho vô lâm. Lâu nay lão phu cứ tưởng Bộc Hy Hoàng điên khùng. Nào ngờ, lại đúng không sai.

Thiên Cơ mỉm cười nghi hoặc:

- Nếu thế thì Bộc tiên bối còn để lại hoa. đồ dẫn đến mộ phần làm gì ? Trong đó chắc sẽ có cả chiêu Mộng Đoạn Hương Tiêu này.

Hoĩ Phó gạt ngang:

- Vô Lâm Chi Vương là bậc đại kỳ nhân tất sẽ không làm chuyện vô ích, rồi hơi.

Người cứ cố gắng rèn luyện để diệt trừ Huyết Ấn Thần Quân và Nguyệt Quý cung chủ.

Năm ngày sau, hai người đến Thiếu Lâm Tự. Trên đường đi, Thiên Cơ đã khổ công nghiên cứu khẩu quyết, cùng Sát Nhân Đồng Tử bàn bạc, mà không sao tìm ra manh mối. Hoĩ đều là bậc kỳ tài mà thất bại thì quả là khó hiểu.

Phó Tương Như bực tức chửi rửa Vô Lâm Chi Vương là kẻ điên khùng. Lão truyền lại võ học mà rối rắm thế này thì chẳng thà đừng.

Thiên Cơ một mình lên chùa, xin gặp Pháp Hiển Thiền Sư. Chàng không ngờ cả phương trượng Vân Quang và các cao tăng chủ chốt trong chùa cũng ra nghinh tiếp.

Vân Quang Thiền Sư mở lời:

- A Di Đà Phật. Mục thí chủ công đức vô lượng, cứu vãn thanh danh cho bốn toa. và các phái.

Pháp Hiển trưởng lão cũng cười ha hả:

- Trí tuệ của thí chủ khiến lão nạp phải bái phục. Đòn gây ông dậy lưng ông này quả là tuyệt diệu.

Thiên Cơ vội dâng năm lệnh phù giả để khỏi nghe thêm lời khen ngợi. Chủ khách an tọa, năm lệnh phù được đặt trên bàn. Các cao tăng xen xét kỹ lưỡng, tấm tắc khen đồn:

- Thiện tai. Thiện tai. Nguyệt Quý Thánh Cung quả có nhân tài xuất chúng trong nghề điêu khắc. Cả chất liệu lẫn hình dáng đều như vật thực.

Vân Hiên thiền sư gạt gù:

- Có lẽ hậu nhân của Xảo Vương Lâm Sĩ Thoại đã tạo tác. Người khác khó mà đạt đến trình độ này.

Bàn bạc cùng họ hơn một canh giờ, Thiên Cơ mới hạ sơn. Chàng trở về khách điểm thì trời đã hoàng hôn. Phó Tương Như đang ngồi trầm ngâm, tay vuốt ve lưỡi của thanh Vô Tình Ngân Kiếm. Nó là của Thiên Cơ nhưng chàng lại giao cho lão sử dụng.

Để tránh những ánh mắt tò mò, Trí Nang Tú Sĩ đã cho thay chuỗi và bao kiếm.

Thấy chàng, họ Phó mỉm cười gượng gạo:

- Cơ nhi về đây ư ? Người cứ vào trong tắm gội, để lão phu cho dọn cơm rượu.

Ăn xong, hai người ngồi uống rượu và xem xét mảnh Bát Giác Pha Lê Sơn Hà Đồ.

Tương Như cười mát:

- Kẻ mang ngọc có tội. Nay đã lỡ chuốc lấy họa. vào thân, phải tính đường thoát thân mới được.

Lão bèn lấy giấy mỏng đồ mấy chục nét đứt quăng trên mặt mảnh thủy tinh, rồi sắp lại cho đến lúc chỉ còn bằng ngón tay út. Lão lấy một đoạn nến sắp ong, hơ mềm, bọc kín họa đồ và đưa cho Thiên Cơ:

- Cơ nhi hãy nhét thật kỹ vào búi tóc. Biết đâu sau này trời cao dun rủi cho người lấy được Bát Giác Đồng Kính.

Thiên Cơ thắc mắc:

- Còn mảnh thủy tinh kia thì để làm gì ?

Họ Phó cười tinh quái, rút thanh ngân kiếm, dùng mũi nhọn rạch thêm bảy tám đường nữa. Lão là đạo chích lừng danh nên rất khéo tay, chỉ sửa sang một chút là chẳng ai nhận ra có sự khác biệt.

Thiên Cơ tỉnh ngộ:

- Té ra sư thúc muốn cho đối phương phải điên đầu.

Phó Tướng Như đắc ý cười khanh khách:

- Bỏn nhân tuy tuổi trẻ nhưng đầu óc đã đầy sạn, phen này quyết chơi Khang lão quỷ một vỏ nặng nề.

oOo Mờ sáng, bọn Thiên Cơ khởi hành, đi về hướng Lạc Dương. Sương thu lạnh lẽo dần tan, rồi vắng dương ló dạng, chiếu hồng cảnh vật. Hai bên đường, hàng Ngô Đồng lác đác buông rơi những chiếc lá vàng, và trên những sườn đồi xa xa kia, rừng Hoàng Lư phớt màu đỏ của thu.

Các thi nhân yêu mùa thu, gọi nó là mùa của thi hứng, trước tiên vì vẻ đẹp sâu muộn, sau vì những cảm giác của tâm hồn trước sự tàn tạ, chia lỵ.

Thiên Cơ không phải nhà thơ, cũng yêu mùa thu cũng ngây với những mùa khác, vì tuân theo sự thay đổi của luật tự nhiên. Đó là tâm trạng của những ngày còn ở rừng Thần Y Giá. Giờ đây hương thu lại khiến lòng chàng buồn man mác và nhớ Lan Quỳnh khôn xiết.

Cuối giờ tỵ, hai người còn cách trấn Hoàng Hoa sáu dặm. Hối chỉ cần đi thêm một lát là có chỗ ăn uống ngon lành và được thưởng thức loại rượu Cúc lừng danh. Hai bên đoạn đường này là cánh rừng thanh thất, có lẽ là tài sản của một nhà đại phú nào đó.

Trên những vùng đất khô cằn sỏi đá hoặc đất cát, đất sét thì trồng loại thanh thất này có lợi hơn ngũ cốc.

Thiên Cơ nhận ra chúng nhờ mùi lá cây hôi hám. Thanh thất còn có tên là xú xuân. Đầu thu, rừng thanh thất úa vàng, lá rụng đầy gốc mà vẫn còn khá um tùm, râm mát. Nhưng dọc bìa rừng chẳng hề có nhà cửa, quán xá gì cả. Và giờ đây, trên vệ đường vắng vẻ có một bà lão lưng còng, đầu đội nón mây rộng vành, đang kéo kẹt gánh đôi thùng, chậm chạp bước đi.

Nghe tiếng vó ngựa, bà quay lại nhìn và cổ cao giọng rao mời một cách vô vọng:

- Há cảo, Bạch Thủy Giác nóng hổi đây.

Tuy thế, bà không hề dám hy vọng hai kỵ sĩ kia sẽ dừng cương để thưởng thức hai món bánh hấp tầm thường này. Lạ thay, đáng đi khắp khiêng, mỗi mồn của bà đã khiến Thiên Cơ chạnh lòng. Vả lại, Lan Quỳnh thường làm hai món này cho chàng ăn.

Đã quen gian khổ, Thiên Cơ xem một bữa cơm sơn hào hải vị ngang với món thịt rừng nhạt nhẽo. Chàng ăn để no bụng, để sinh tồn mà thôi. Vì vậy, Thiên Cơ quyết định sẽ ăn hết nồi bánh hấp kia, giúp bà lão nhẹ gánh, về nhà sớm hơn. Chàng đưa tay ra hiệu dừng cương.

Sát Nhân Đồng Tử cười hà hà:

- Món này ta cũng không chê.

Bà lão mừng rỡ hạ quang gánh, mau mắn dọn hai đĩa lớn. Chút rau răm và ớt cay làm tăng hương vị loại bánh bình dân nhất Quảng Đông.

Phó Tướng Như chỉ ăn được hai, ba chục cái là đã no bụng, lão tròn mắt nhìn Thiên Cơ nuốt gọn những chiếc bánh nhỏ bằng hai ngón tay một cách ngon lành. Tổng cộng chàng đã ăn hết bảy mươi chiếc và bảo bà già tóc bạc đáng thương kia gói hết trăm cái còn lại vào lá sen.

Lúc tính tiền, bà run rẩy nói:

- Bà xin tráng sĩ một lượng.

Biết gấp mỗi hờ nên bà đã nói tăng thêm, thật ra thì không đến số ấy, cùng lắm chỉ hai phân bạc. Thiên Cơ mỉm cười, đưa ra đĩnh bạc mười lượng:

- Lão thái cát hết đi. Đề phòng khi ốm đau hay mưa gió.

Sự hào phóng quá mức này lại khiến bà lão sinh nghi, đưa bạc lên cẩn thử. Biết là của thật, bà vái dài và cảm ơn rồi rít. Hai người lên ngựa phi mau, còn bà lão bán bánh rảo bước quay ngược lại. Không còn bánh để bán, và với số bạc mười lượng, bà có thể nghỉ ngơi hai tháng mà sống vẫn phong lưu.

Khách lữ hành lúc nào cũng có túi da đựng nước treo ở khẩu yên. Đối với tay bợm thì túi ấy sẽ đầy rượu. Hai người uống căng bụng, quyết định không cần ghé Trấn Hoàng Hoa nữa.

Nhưng chỉ được ba dặm, cây Thanh Thất lớn, cao sáu trượng ở phía trước bỗng đổ nhào xuống, chắn ngang đường quan đạo, và phía sau họ cũng vang lên tiếng rầm rầm của cây ngã.

Sát Nhân Đồng Tử kinh nghiệm có thừa liền thét lên:

- Coi chừng mai phục.

Lão rút ngay trường kiếm và Thiên Cơ lấy Thiết Hoàn. Một trận mưa ám khí gồm phi đao, độc châm, thiết tạt lê, ngũ mang cầu... từ những bụi rậm hai bên đường chập xuống đầu hai chú cháu. Với bản lãnh của họ thì không có mũi ám khí nào dính được vào người cả, chỉ tội cho hai con tuấn mã hí vang rồi gục chết.

Có lẽ đây chỉ là đòn thị uy nên không có đợt ám khí thứ hai và phía trước vọng lại tiếng cười ghê rợn:

- Mục Thiên Cơ, Phó Tương Như, hôm nay hai người tận số rồi.

Huyết Ấn Thần Quân Khang Nhẫn cùng tám người áo trắng bước ra. Trong đó có cả Thiếu Cung Chủ Nguyệt Quý Thánh Cung Quảng Lưu Hoa.

Thiên Cơ chẳng hề sợ hãi, mỉm cười nói nhỏ với họ Phó:

- Sư thúc. Nếu không có gánh bánh hấp thì giờ này chúng ta lấy đâu ra sức lực để đánh nhau ?

Sát Nhân Đồng Tử cũng cười:

- Đối phương cố tình mai phục ở đây cũng là có ý đó.

Thấy hai người cười nói như không, Khang Nhẫn bực bội quát:

- Mục tiểu cầu. Muốn toàn mạng thì mau dâng nạp Bát Giác Pha Lê Sơn Hà Đồ.

Thiên Cơ thầm khâm phục cơ trí của Phó Tương Như, đã tiên liệu trước tình hình.

Chàng thông thả rút mảnh thủy tinh quý giá ra, giơ cao lên và nói:

- Phải chăng lão muốn bọn ta đem vật này ra chuộc mạng ?

Thấy vật mình khao khát ngày đêm, đôi mắt họ Khang sáng rực lên ánh tham lam.

Lão gật đầu:

- Đúng thế. Lão phu lấy được Sơn Hà Đồ sẽ không đụng đến hai người.

Phó Tương Như phá lên cười:

- Lão không xuất thủ nhưng sáu người kia và đám lâu la thì có chút gì ? Thủ đoạn ấy chỉ lừa được trẻ con.

Khang Thần Quân cười nhạt:

- Lão phu chỉ nói phần mình còn Thánh Cung muốn đòi nợ thì đó là việc của họ.

Dẫu sao không có lão phu thì hy vọng sống sót của hai người cũng nhiều hơn.

Quảng Lưu Hoan rít lên:

- Thiên Cơ. Hôm nay, trừ phi mọc cánh người mới thoát khỏi nơi này.

Thiên Cơ không đáp lời họ Quảng mà lại hỏi Huyết Ấn Thần Quân:

- Khang Bang Chủ. Chẳng hay toán quân mai phục trong rừng là của Huyết Ấn Bang hay của Thánh Cung. Kể tự cao tự đại thường ít khi nói láo trong những việc vặt, vì vậy Thần Quân đáp ngay:

- Chúng là đệ tử của lão phu.

Thiên Cơ gật gù:

- Hay lắm. Chắc Thần Quân cũng biết tại hạ là ai. Giờ tại hạ đưa ra một đề nghị:

Nếu Bang Chủ giết sạch sáu người kia và tuyệt giao với Nguyệt Quý Thánh Cung thì tại hạ sẽ tặng mảnh pha lê này và số vàng vạn lượng.

Thần Quân bối rối vì bất ngờ trước lời đề nghị lạ lùng và hấp dẫn kia. Muốn làm nên nghiệp lớn thì trước tiên phải có ngân quỹ. Lão đang thiếu hụt nên cố dốc sức tìm mộ phần của Võ Lâm Chi Vương. Thần Quân tự hào mình có võ công vô địch nên không chú ý lắm đến sở học của Bộc Hy Hoàng nhưng tài sản thì chẳng thể bỏ qua.

Sự phân vân của lão khiến Quảng Lưu Hoan sợ hãi:

- Xin Thần Quân nghĩ đến mối giao tình sâu nặng với Tướng cung chủ.

Thiên Cơ lạnh lùng tố thêm:

- Một vạn rưỡi. Nếu lão không đồng ý thì tại hạ đập nát mảnh pha lê này ngay.

Thần Quân càng phân vân dūr dơi vì Tướng Hạnh Hoa là người tình cũ, đã từng cứu mạng và chu cấp ba ngàn lượng vàng để lão khởi nghiệp. Nhưng cổ nhân có câu “Cắt trâu để lâu hoá bùn”. Khang Nhẫn tự nhủ rằng mình có giết sáu đồ đệ Thánh Cung thì cũng chẳng đáng gì. Còn việc liên kết thì quả cũng nên cắt đứt vì Tướng Hạnh Hoa luôn cậy công cứu mạng mà lấn lướt lão hoài.

Sát Nhân Đồng Tử ở trong Thánh Cung khá lâu nên biết rõ nội tình, liền bồi thêm một đòn tâm lý:

- Bậc anh hùng cái thế như Thần Quân lẽ nào lại núp vấy đàn bà mãi như thế ?

Khang Nhẫn nghiêng răng nói:

- Lão phu đồng ý với giá hai vạn lượng.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Được. Tại hạ chấp thuận. Thần Quân cứ giết xong sáu người kia, ta tìm chỗ viết văn tự.

Quảng Lưu Hoan kinh hoàng thét lớn:

- Xin Thần Quân đừng nghe lời gã. Ngày xưa, Thần Quân thường nô đùa với tiểu bối, lẽ nào lại nhẫn tâm hạ thủ ?

Phó Tướng Như sợ Thần Quân động lòng vì tình xưa nghĩa cũ mà thay đổi ý kiến nên giả dò nói với Thiên Cơ:

- Cơ nhi. Hay là người tha cho Quảng công tử, để Thần Quân đỡ khổ tâm.

Chàng gật đầu:

- Tùy ý Thần Quân. Nhưng tha một mạng sẽ bớt đi hai ngàn lượng hoàng kim.

Khang lão bị hơi vàng làm cho mê muội, bực bội quát Lưu Hoan:

- Người cút mau, vì người mà lão phu mất toi hai ngàn lượng.

Họ Quảng mừng như sống lại, tung mình đào tẩu ngay. Năm người kia cũng chạy theo nhưng đã bị đám cao thủ hạng nhất của Huyết Ấn Bang chặn lại. Chưa đầy một khắc, năm lão kiếm thủ Thánh Cung đều

chết thảm. Phó Tương Như và Thiên Cơ sững sờ trước bản lãnh của toán thủ hạ áo xanh lục của Huyết Ấn Bang. Mỗi người trong bọn họ đều có võ nghệ tương đương hoặc cao hơn Bất Bảo Vũ Sĩ. Riêng tám lão già râu bạc thì còn lợi hại hơn Sát Nhân Đồng Tử. Họ Phó thở dài, hiểu vì sao Khang Nhẫn không còn cần Nguyệt Quý Thánh Cung nữa và cũng chẳng hề sợ Thiên Cơ thất hứa. Lão mừng vì chàng trai rừng rú kia hôm nay lại thông minh, quyền biến khác thường. Nếu không thì cả hai đã bỏ mạng. Sau khi thực hiện hợp đồng giết chóc, toán quân kia lặng lẽ vây chặt bọn Thiên Cơ.

Phó Tương Như tủm tỉm cười hỏi:

- Phải chăng Thần Quân mới tìm được người cộng sự tốt ?

Khang Nhẫn đắc ý đáp:

- Người quả là tinh ý. Giờ đây Huyết Ấn Bang đã hùng mạnh hơn bao giờ hết nhờ sự hợp tác của anh em Hồng Liên Hội.

Họ Phó tái mặt, không ngờ tàn dư của Hồng Liên Giáo vẫn tồn tại và liên thủ với Huyết Ấn Bang. Cách nay hai mươi năm, Hồng Liên giáo đất Sơn Đông đã bị quân triều đình tiêu diệt. Họ là một tà phái đáng sợ nhất lịch sử võ lâm, tàn ác, âm loạn hết chỗ nói. Về võ nghệ, pho Hồng Liên Mê Ca Kiếm Pháp có kèm theo những âm thanh ma quái của phép phù thủy khiến lòng kẻ địch hoang mang, bối rối, nên lợi hại phi thường.

Ngày ấy, quân triều đình phải nã đại pháo liên tục để trấn áp tà pháp nên các hào kiệt võ lâm mới diệt được Hồng Liên Giáo. Giờ đây, tà bang ấy lại xuất hiện báo hiệu rằng Huyết Ấn Bang sẽ rải khăn tang khắp võ lâm.

Thiên Cơ đã từng được nghe Vô Tích Thần Y kể về lai lịch Hồng Liên Giáo.

Chàng rung mình ghê sợ cho dã tâm của Khang Nhẫn. Chàng cũng mừng vì đã ly gián được Huyết Ấn Bang và Nguyệt Quý Thánh Cung. Nếu hai phe tương sát thì đây chính là cái phúc lớn cho thiên hạ.

Chàng thản nhiên ném mảnh pha lê cho Thần Quân và nói:

- Còn một vạn tám nghìn lượng vàng thì tại hạ sẽ giao đủ trong vòng ba tháng.

Sau khi đi Trịnh Châu trở về. Địa điểm sẽ do Thần Quân ấn định.

Khang Nhẫn cười nham hiểm:

- Người tưởng lão phu vì một vạn tám nghìn lượng hoàng kim thôi sao ? Giờ đây, lão phu sẽ bắt sống người và đòi Mục Gia Trang phải chuộc với giá mười vạn lượng.

Sát Nhân Đồng Tử kinh hãi mắng chửi:

- Lão tự xưng anh hùng mà lại có thủ đoạn dê hèn như vậy sao ?

Huyết Ấn Thần Quân cười nhạt:

- Vô độc bất trượng phu. Bỏn nhân muốn làm nên việc lớn tất không đếm xỉa đến tiểu tiết. Nay các người đang đói rã ruột, muốn đào tẩu cũng không có sức. Cơ hội ngàn vàng này lão phu chẳng thể bỏ qua được.

Thiên Cơ phá lên cười, mở bọc hành lý, lấy gói bánh hấp ra, nói với Thần Quân:

- Người tính không bằng trời tính. Bọn tại hạ vừa mới chén sạch nửa gánh bánh hấp của một bà già tội nghiệp, đủ sức chạy một mạch vài chục dặm.

Khang Nhẫn chưng hửng nói vớt:

- Biết đâu người mới mua mà chưa kịp ăn.

Thiên Cơ cười mát:

- Nếu Thần Quân không tin thì chúng ta có thể chứng nghiệm bằng cách so tài.

Nhưng mỗi chiêu lão đánh ra có trị giá bằng ngàn lượng vàng đấy.

Khang Nhẫn đánh giá bản lãnh của Thiên Cơ rất cao, biết rằng khó có thể hạ chàng trong vòng năm bảy chục chiêu được. Hơn nữa khinh công của Thiên Cơ nhanh như điện, trong lúc còn sung sức thì lão cũng khó đuổi kịp.

Thấy lão phân vân, Thiên Cơ nghiêm giọng:

- Bang Chủ đừng thả mỗi bắt bóng vô ích. Chúng ta đã từng chạm trán và Bang Chủ cũng hiểu được rằng Mục mỗ không phải là kẻ tham sanh úy tử, lúc cần thì sẵn sàng tự sát chứ không để lọt vào tay người.

Khang Nhẫn gượng cười:

- Thôi được. Xem như lão phu đã tính sai một nước cờ. Người là bậc anh hùng trẻ tuổi tất chẳng nuốt lời, chỉ cần hứa rồi đi đi. Nếu người trở mặt, đừng trách lão phu tàn nhẫn giết cả đàn bà con nít của Mục gia trang.

Bỗng một lão già trong đám cao thủ Hồng Liên Hội lên tiếng:

- Để đề phòng, xin Bang Chủ bảo gã giao bảy sợi tóc gáy làm tin.

Khang Nhẫn khen phải:

- Đúng vậy. Nếu gã quên thì chúng ta sẽ lập đàn lục đinh lục giáp để nhắc nhở.

Tà pháp trấn yểm hình nhân của Hồng Liên Giáo xuất phát từ những lễ nghi cúng tế, trai tiêu của đạo gia. Thiên Cơ không tin nên không sợ, thần nhiên bảo Phó Tương Như nhổ tóc trao cho đối phương. Hai bên đồng đồng ý địa điểm giao vàng là chân thác Bạch Long của núi Hồng Sơn, cách Hứa Xương trăm dặm về phía Nam và thời gian là ngày rằm tháng mười một.

Huyết Ấn Thần Quân để lại hai con ngựa rồi kéo quân đi. Ở đây, Sát Nhân Đồng Tử phá lên cười:

- Cơ nhi. Nhờ gánh bánh hấp kia mà chúng ta thoát nạn và còn chia rẽ được bọn tà ma.

Thiên Cơ gượng cười, lộ vẻ lo âu:

- Đám mam đệ tử của Thánh Cung đã chết gần hết trong trận đánh Dịch gia Trang nên họ chẳng còn đáng sợ nữa. Tiểu diệt chỉ bắn khoả không hiểu nhân số Hồng Liên Hội đông đến mức nào.

Chàng lo xa là phải vì Huyết Ấn Bang sẽ không tha cho Bắc Đẩu Môn và lúc ấy chàng bắt buộc phải ra tay giữ gìn cơ nghiệp của họ Trầm.

Phó Tương Như trấn an:

- Cơ nhi chớ lo. Đại Hồng Chung của Thiếu Lâm Tự chính là khắc tinh của tà pháp Hồng Liên Giáo.

oOo Lại năm ngày dong ruổi giữa cảnh thu vàng úa, Thiên Cơ và Tương Như rời đất Hà Nam, đi vào địa phận Sơn Tây. Đường đi ngày càng thêm dốc vì Sơn Tây là vùng cao nguyên. Càng vào sâu, vẻ thu càng rõ nét, gió thu lạnh lẽo thê lương. Để đề phòng Nguyệt Quý Thánh Cung nên Sát Nhân Đồng Tử đã đưa Thiên Cơ đi đường tắt tránh xa ngọn Nguyệt Sơn, nơi lão phải chịu cảnh tội đồ suốt mười ba năm.

Đường nhỏ khó đi, luôn phải tèo đèo lội suối băng rừng. Nhưng Thiên Cơ lại vô cùng khoan khoái như được trở lại chốn quen thuộc. Chàng chỉ cần thủ một gói muối còn thực phẩm thì đã có rừng xanh cung cấp.

Xế chiều ngày hai mươi ba tháng tám, hai người chậm chạp thúc ngựa đi qua đoạn đường mòn giữa hai quả đồi. Vừa đến cuối hiểm lộ, họ giật mình nhận ra là đã bị chặn đường, phía sau cũng đã bị khóa chặt.

Phó Tương Như rầu rĩ nói:

- Người đàn bà áo hồng ngồi trên chiếc kiệu trần kia chính là Cung Chủ Thánh Cung. Cơ nhi đừng để ý đến lão phu, hãy cố mở đường máu mà thoát đi.

Thiên Cơ chưa kịp nói gì thì Quảng Lưu Hoan đã cười rộ:

- Thiên Cơ. Dù người có hàng trăm vạn lượng vàng cũng không mua nổi mạng sống của chính mình đâu.

Sát Nhân Đồng Tử xuống ngựa, vòng tay thi lễ:

- Lão phu bái kiến Cung Chủ.

Tướng Hạng Hoa tuổi đã bảy mươi hai, tóc hoa râm nhưng da mặt vẫn mịn màng, trắng trẻo, trông như chỉ mới quá bốn mươi. Bà cười nhạt đáp:

- Giờ đây ngươi không còn là người của Thánh Cung nữa, đó là lỗi của Hoan nhi.

Nhưng vì sao lão lại dám đem tuyệt học của bốn cung dạy cho tiểu tử họ Mục kia ?

Thiên Cơ ứng tiếng:

- Cung Chủ lầm rồi. Phó lão chưa hề tiết lộ sở học của quý cung. Tại hạ nhờ pho Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ mà thắng được Quảng Lưu Hoan trước khi Phó lão trở thành người của Mục Gia Trang.

Chàng nói rất có lý nên Tướng Hạng Hoa hiểu ngay vấn đề. Bà giận dữ nói:

- Nếu vậy thì chính con tiện tỳ Thẩm Tường Vy đã dạy cho ngươi hai pho Phiêu Phiêu Áo Bộ và Vô Tình Kiếm Pháp.

Thiên Cơ không chối mà hỏi lại:

- Sao Cung Chủ không nghĩ đến Mẫu Đơn Cốc Chủ Thẩm Sĩ Doanh ?

Chàng không quen gian dối nên kiểm soát nói quanh, nào ngờ chạm trúng nhược điểm của đối phương. Tướng Cung Chủ biến sắc hỏi:

- Thì ra chính ngươi là người vào Mẫu Đơn Cốc để đoạt lại lệnh phù chứ không phải bọn hoà thượng, đạo sĩ ?

Thiên Cơ gật đầu:

- Đúng thế. Quỷ kế Di Họa Giang Đông của Cung Chủ đã bị bại lộ rồi.

Quảng Lưu Hoan nóng lòng muốn băm xác Thiên Cơ nên thúc giục:

- Xin nghĩa mẫu hạ lệnh trừng trị chúng nó.

Tướng Hạng Hoa xua tay ra vẻ không vội. Bà nhìn Thiên Cơ chăm chú rồi thở dài:

- Ngươi quả là đoá kỳ hoa của võ lâm đương đại rất nuôi tiếc khi phải giết đi.

Nhưng cái tội mua chuộc Huyết Ẩn Thần Quân thì chẳng thể tha thứ được.

Sát Nhân Đồng Tử từng thọ Ôn cứu mạng của bà ta nên thái độ rất kính cẩn:

- Bẩm Cung Chủ. Đúng ra người phải cảm tạ Thiên Cơ. Chính y đã khiến Khang Nhẫn sớm để lộ tâm địa phản phúc., tham lam. Nếu không, khi lấy được kho tàng của Võ Lâm Chi Vương, chưa chắc lão đã để Cung Chủ sống sót mà chia phần.

Tướng Hạng Hoa giật mình, thầm công nhận họ Phó nói không sai. Nhưng là người cao ngạo, bà chẳng bao giờ thừa nhận mình sai lầm, liền cười nhạt:

- Ngươi tưởng lão thân không tiên liệu biện pháp đề phòng hay sao ? Khang lão quỷ nằm trong tay lão thân mà không tự biết nên mới dám trở mặt.

Bà quát mắt quát:

- Đông dài thế là đủ rồi. nếu các ngươi muốn toàn thân thì mau bỏ tay chịu trói.

Phó Tương Như nghiêm nghị vòng tay nói:

- Lão phu tha mạng cho thiếu Cung Chủ cũng là đã báo xong đại ân ngày trước.

Nay Cung Chủ tuyệt tình thì đừng trách lão phu thí mạng.

Lão vừa nói xong thì phe đối phương từ hai đầu ập vào. Kể cả Quảng Lưu Hoan, tổng số chỉ độ mười hai người nhưng đều là những cao thủ thành danh của Thánh Cung.

Tướng Hạnh Hoa và bốn tỳ nữ khiêng kiệu đứng yên quan chiến.

Thiên Cơ vỗ mạnh vào mông hai con ngựa. Chúng đau đớn lồng lên, phóng điên cuồng về phía trước. Sát Nhân Đồng Tử hiểu ý, cùng Thiên Cơ bám đuôi ngựa lao theo.

Hành động này của họ đã vượt ngoài dự đoán của đối phương. Quảng Lưu Hoan đã cho rằng phía bắc có cung chủ Thánh Cung, tất bọn Thiên Cơ sẽ chạy ngược về phía sau. Vì vậy gã đã bố trí ở đầu Nam đường mòn đến tám người. Nay hai con ngựa to lớn kia đâm sầm đến khiến họ Quảng và ba lão nhân áo trắng lúng túng. Hoĩ chỉ còn cách tung mình nhảy dạt sang hai bên và tấn công vào mé hông đối phương.

Tuy nhiên, Thiên Cơ và Phó Tương Như đã kịp nhảy lên yên, tránh được đòn tập kích và tiếp tục theo ngựa lao đi. Tướng Cung Chủ kịp rút kiếm nhảy ra chặn đường. Bà đề khí lăng không, từ độ cao hai trượng bủa lưới kiếm xuống đầu Thiên Cơ vì ngựa của chàng vượt trước tuần mã của họ Phó nửa thân.

Thiên Cơ lập tức nhận ra Tướng Hạnh Hoa đang thi triển chiêu thứ một trăm lẻ sáu của pho Vô Tình Kiếm Pháp. Chiêu Tình Hải Cuồng Loạn gồm hàng hàng lớp lớp sóng kiếm cuồng loạn, lạnh lẽo và lấp lánh ánh vàng do màu sắc của lưới Vô Tình Kim Kiếm.

Thiên Cơ thuộc lòng các thế thức của chiêu này nhưng tự nhủ rằng không giải phá nổi. Với tu vi hơn hoa giáp, đường kiếm của Cung Chủ Thánh Cung nhanh gấp bội Quảng Lưu Hoan, che kín mọi sơ hở vốn có. Vả lại, chàng đang ngồi trên lưng ngựa nên khó mà ra tay chuẩn xác được.

Để tránh nhuệ khí ban đầu của đối thủ, Thiên Cơ đột ngột gò cương khiến con vật dựng ngược, cất vó hý vang. Tuy có võ công tuyệt thế nhưng đã mấy chục năm không giao đấu, Tướng Cung Chủ thiếu hẳn khả năng phán đoán và biến hoá. Do vậy, bà chẳng tiên liệu được thủ đoạn này của Thiên Cơ và bị bất ngờ. Thanh Vô Tình Kim Kiếm chặt phăng hai vó ngựa và đâm nát đầu con vật tội nghiệp.

Trong lúc ấy, ngựa của Phó Tương Như vượt lên, Thiên Cơ bèn nhảy sang, điểm chân lên mông tuần mã, đổi hướng lao chéch vào mé tả của Tướng Hạnh Hoa, xuất chiêu Thủy Quang Kiếm Diễm (ánh nước lấp lánh).

Không kịp trở tay đối phó, Tướng cung chủ đành chịu mất tiên cơ. Bà đập mạnh vào chiếc đầu ngựa đầy máu, bay rút ra xa để tránh đòn. Thiên Cơ bám sát như oan hồn, múa tít Thiết Hoàn tấn công tới tấp. Sát Nhân Đồng Tử định giúp chàng nhưng đã bị bọn Quảng Lưu Hoan chặn lại. Hoĩ Phó chỉ học được bảy mươi hai chiêu Vô Tình Kiếm Pháp nên thua kém Lưu Hoan và đám lão nhân. Nhưng bù lại, Phó Tương Như còn có pho kiếm gia truyền của dòng họ Phó. Với thanh Vô Tình Ngân Kiếm sắc bén trong tay, dù bị giáp công, Sát Nhân Đồng Tử cũng khó mà bị áp đảo ngay được. Phe đối phương không dám sử dụng những chiêu mà Phó Tương Như đã biết nên bản lãnh bị hạn chế rất nhiều.

Bên này, Thiên Cơ kiên cường đối phó với những chiêu kiếm thượng thừa. Dù quen thuộc nhưng mức độ biến hoá, ảo diệu thì vượt xa trí tưởng tượng của chàng. Hoàn cảnh hiện nay không khác gì thầy trò tỷ võ. Tuy sư phụ đã dạy hết nghề nhưng học trò cũng không sao hơn. Đó chính là đặc điểm của kiếm thuật Trung Hoa.

Nguyệt Quý Cung Chủ khổ luyện Vô Tình Kiếm Pháp từ ngày còn để chỏm, đạt đến mức tâm kiếm hợp nhất, không còn bị gò bó bởi ranh giới giữa các chiêu hoặc số thứ trong chiêu. Tóm lại, bà ta đã bước vào cảnh giới kiếm đạo.

Dẫu sự thật là thế nhưng Thiên Cơ cũng có lợi khi thuộc hết toàn pho kiếm của đối phương. Ít nhất chàng cũng biết chiêu nào đáng sợ mà thoái lui, né tránh tử thần.

Lợi thế thứ hai là ở phần khinh công. Xem ra Thiên Cơ quả là người có căn cơ võ học siêu việt khi phối hợp được hai pho Long Hồ Thân Pháp và Phiêu Phiêu Ảo Bộ. Chính nhờ thân pháp quái dị này mà chàng cầm cự được với đối phương.

Nguyệt Quý Cung Chủ cùng như Huyết Ấn Thần Quân, thường tự hào mình là người vô địch. Nay đánh mãi mà không thắng được Thiên Cơ, lòng Tướng Hạnh Hoa vô cùng phẫn nộ. Bà dồn thêm chân khí, tăng áp lực và tốc độ. Tiếng thép chạm nhau không dứt mà cán cân vẫn chẳng đổi thay.

Thiên Cơ tiến thoái nhanh như chớp, càng lúc càng tỏ ra lợi hại hơn vì đã quen với lối đánh của Tướng Hạnh Hoa. Nếu đấu đủ ngàn chiêu thì chàng sẽ tóm thâu được tinh túy của pho Vô Tình Kiếm Pháp và

không còn phải sợ mụ Cung Chủ nữa. Nhưng dường như Tướng Hạnh Hoa đoán ra thâm ý của chàng. Bà nghiêng răng quát:

- Tứ Long Nữ hãy vây chặt, không để gã chạy quanh.

Bốn ả nữ tỳ rút kiếm tràn đến sau lưng Thiên Cơ. Hoĩ không tấn công mà chỉ chủ yếu bó hẹp phạm vi di chuyển, bắt chàng phải đón chiêu của Tướng Hạnh Hoa. Sau đó, Nguyệt Quý Cung Chủ tung ra những đòn chớp nhoáng, mong sớm kết liễu gã tiểu tử lì lợm kia.

Sát Nhân Đồng Tử biết Thiên Cơ đã rơi vào hiểm cảnh. Lão bị phần gọi:

- Cơ nhi mau thoát đi. Nếu không lão phu sẽ đâm cổ tự sát đấy.

Phó Tương Như đã trúng ba bốn kiếm nhưng sợ Thiên Cơ phân tâm nên không dám kêu rên. Tướng Hạnh Hoa vừa tấn công vừa cười khanh khách:

- Có chạy cùng đã muộn rồi.

Nãy giờ Thiên Cơ kém thế vì xuống sức, thủ nhiều hơn công. Nhân cơ hội đối phương mở miệng, chân khí không đủ, chàng liều mạng xuất chiêu U Linh Túy Hành (Say đi đường vắng). Thân hình chàng lướt đến nhưng dáng điệu ngã nghiêng, chập chờn, Thiết Hoàn ve vẩy, vẽ nên những đường nghệch ngoặc rối rắm. Đồng thời, tay hữu chàng cũng khua nhanh, chưởng ảnh mờ mờ nhưng lạng lẽ vô thanh.

Nguyệt Quý Cung Chủ nhờ Khang Nhẫn mà biết rõ Thiên Cơ không luyện được cách không chưởng, vì thiếu phần tâm pháp của Thiết Hoàn Ma quân. Do vậy, bà chỉ chú tâm đối phó với chiếc vòng sắt kỳ dị. Kiếm dài tay ngắn, Thiên Cơ không thể vươn tới người bà được.

Tướng Hạnh Hoa cười thâm, đánh chiêu cuối cùng của pho Vô Tình Kiếm. Chiêu này có tên Tịch Mịch Khuê Trang.

Người sáng tạo ra pho kiếm này là nội tổ của Tướng cung chủ. Bà ta bị tình nhân ruồng rẫy, phụ bạc nên phần chí, dồn hết oán hận, dồn đau vào một trăm lẻ tám chiêu kiếm. Tuy gọi là Vô Tình mà kỳ thực chiêu nào cũng mang cái tên nói lên nỗi khổ của kẻ đã từng yêu mà không hạnh phúc.

Thiên Cơ thấy trước mắt mình là mấy trăm điểm sáng lung linh, chập chờn như ánh nến chốn phòng loan. Tất nhiên chàng nhận ra chiêu Tịch Mịch Khuê Trang, và biết rõ nó sẽ đâm thủng người mình ở những vị trí nào.

Thiên Cơ bị lưới kiếm bao trùm, không còn đường thoát, thản nhiên đón tiếp tử thần. Bảo kiếm chạm vòng sắt liên hồi và lạng lẽ đâm vào ngực phải Thiên Cơ, vì chàng cầm vũ khí tay trái, bảo vệ rất kín vùng tim.

Vừa nghe mũi kiếm chạm da thịt, Thiên Cơ không né tránh mà lại bước lên, khiến thanh Vô Tình Nhân Kiếm xuyên thấu ra sau lưng, ngập đến gần hết lưới kiếm.

Nguyệt Quý Cung Chủ choáng váng trước sự liều mình của chàng trai không sợ chết. Bà vội buông kiếm tháo lui nhưng hơi muộn ! Chân phải Thiên Cơ đã quất vào đùi trái, còn Thiết Hoàn bay đến rạch một đường dài trên vai phải Tướng Hạnh Hoa. Nếu bà chậm chân một chút thì đã bị tiện đứt cánh tay cầm kiếm.

Bàn chân Thiên Cơ đã chấn gãy xương đùi và đẩy đối phương ngã lăn xuống đất.

Chàng chưa kịp hạ thủ thì đã phải quay lại đỡ đòn của Tứ Long Nữ. Võ công của họ không cao nên dù bị thương, Thiên Cơ vẫn đánh bật ra được.

Nhưng Sát Nhân Đồng Tử đã tận số trước khi Thiên Cơ kịp tới cứu. Quảng Lưu Hoan chặt bay đầu Phó Tương Như rồi phi thân về phía chàng.

Ánh nắng đã tắt lâu rồi !

Trong chớp mắt, Thiên Cơ đã thót lên ngọn một cây cổ thụ già, ẩn mình kín đáo.

Phe Nguyệt Quý Thánh Cung mất dấu, lục soát qua loa rồi bỏ cuộc. Vả lại, họ tin rằng với vết thương đâm thấu phổi thì Thiên Cơ khó mà thoát chết được. Ở giữa chốn núi rừng hoang vu này làm gì có linh đan, diệu dược ?

Chờ kẻ thù đi khỏi, Thiên Cơ nhảy xuống, trở lại đấu trường lúc này.

Chàng ứa nước mắt nhìn cái xác đứt đầu của Phó Tương Như.

Nhưng việc trước tiên là chàng phải trị thương cho mình cái đã. Thiên Cơ lão đảo đến bên xác tuần mã, xô ra để tìm bọc hành lý, chàng mừng rỡ khi thấy vẫn còn đó.

Nó dẹp lép và dính đầy máu ngựa, nhưng lọ sành đựng linh đan vẫn nguyên vẹn.

Sau lần thọ thương dưới tay Huyết Ấn Thần Quân, Thiên Cơ rút kinh nghiệm dùng những loại thuốc quý giá mà Mục gia trang có sẵn, bào chế trăm viên Hồi Sinh Đan.

Loại linh đan này là kết tinh của một đời Vô Tích Thần Y. Tuy không thể bì với Đại Hoàn Đan của Thiếu Lâm Tự nhưng cũng một tám một mười.

Thiên Cơ được ông truyền lại toa thuốc nên thực hiện rất dễ dàng.

Chàng nuốt một lần bảy viên, điểm huyết chỉ huyết rồi rút thanh kiếm ra khỏi ngực, Thiên Cơ cởi áo, run rẩy vì đau đớn, bóp nát mười viên Hồi Sinh Đan, nhét vào miệng vết thương trước ngực và sau lưng, rồi xé áo sạch băng chặt lại. Chàng ngồi xếp bằng, dùng chân khí hòa tan được tóatic, đưa đến vùng phổi bị tổn thương. Nửa canh giờ sau, nguy hiểm đã qua, máu trong phổi không còn trào ra miệng.

Thiên Cơ mừng rỡ, hết lòng khâm phục y thuật của sư phụ Vô Tích Thần Y.

Thực ra, Lý Dĩ xem chàng như con ruột, tuy miệng xưng là bá phụ. Còn Thiên Cơ cũng yêu kính ông như cha, và gọi lung tung, lúc thì bá phụ, lúc thì ân sư !

Thiên Cơ mày mò nhặt mấy cành cây khô, bật hỏa nhóm lửa. Gỏi bánh hấp tuy nát bét nhưng vẫn còn ăn được.

Đêm dần buông tiếng côn trùng tha thiết hòa với tiếng cộp beo gầm thét từ xa von lại, khiến lòng người càng sầu muộn. Thiên Cơ đã kéo tử thi của Sát Nhân Đồng Tử lại gần đồng lửa, và ráp lại thủ cấp. Chàng nhìn gương mặt trẻ mãi không già kia mà khóc ròng !

Lát sau, Thiên Cơ giật mình vì tiếng vó ngựa đến gần. Chàng căng mắt nhìn và phát hiện con tuần mã của Phó Tương Như. Nó đã chạy vào rừng khi xảy ra cuộc chiến.

Giờ đây, tiếng gầm thét của ác thú đã thúc giục nó tìm đến chỗ có ánh lửa hồng.

Đấu thág chín, Thiên Cơ đến thành Tịnh Châu, thủ phủ đất Sơn Tây.

Việc đầu tiên chàng phải làm là đến lò rèn ở cửa Nam, mua một chiếc vỏ cho thanh Vô Tình Kim Kiếm. Thiên Cơ mất Ngân Kiếm nhưng lại được vật quý giá hơn.

Sau mấy lần bị thiệt thòi vì sự khiếm khuyết của pho Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ, Thiên Cơ chán nản, tự nhủ sau này sẽ khổ luyện kiếm pháp bằng tay phải để phối hợp với Thiết Hoàn bên tay trái. Chàng tin rằng mình đủ trí tuệ để làm được điều ấy.

Hiện giờ, công lực chỉ mới khôi phục được bốn phần, Thiên Cơ đến đây vì mối gia thù và tâm nguyện của Phó Tương Như, nhưng chỉ là dò xét, tìm hiểu mà thôi, còn việc tiêu diệt Phi Điều Hội thì đành chờ dịp khác.

Từ cuộc đón đường của Nguyệt Quý Cung Chủ, Thiên Cơ biết rằng đối phương đã đoán ra lộ trình của mình. Có lẽ mười ba năm trước, Phó Tương Như đã thực thà tiết lộ việc mình đi Sơn Tây truy tầm Phi Điều Hội.

Nhưng liệu Nguyệt Quý Thánh Cung có biết sào huyệt Phi Điều Hội ở Tịnh Châu hay không ? Họ hùng cứ đất Sơn Tây đã gần trăm năm, lẽ nào không biết ? Vả lại, Nguyệt Sơn chỉ cách Tịnh Châu chừng ba trăm dặm !

Thiên nhiên đã dạy cho Thiên Cơ rất nhiều điều. Như con cáo thọ thương chạy trốn, chàng biết phải ẩn mình ở những chốn nào. Đó là bản năng chứ không phải sự xảo quyết của một kẻ lão luyện giang hồ !

Thiên Cơ đã cạo sạch râu bằng chính thanh Vô Tình Kim Kiếm sắc bén.

Chàng không vào thành mà đi bọc ra cửa Tây, tìm đến một thôn nhỏ mà tìm chỗ nghỉ ngơi.

Nếu Thánh Cung cho người đến Tinh Châu truy tìm, tất sẽ chú ý đến những khách điểm sang trọng gần với được phòng và các đại phu. Họ cho rằng chàng thọ trọng thương, có thoát được đến đây cũng cần phải mời lương y chữa trị. Đơn giản là do họ không biết chàng là học trò của Vô Tích Thần Y !

Không phải Thiên Cơ sợ chết hay quá lo xa, mà vì chàng biết tầm quan trọng của thanh Vô Tình Kim Kiếm. Thanh Cung sẽ huy động toàn bộ lực lượng trở lại lục soát khu rừng già gần trận địa. Khi phát giác thi thể Phó Tương Như biến mất, họ sẽ biết chàng còn sống và lần theo dấu vết !

Thiên Cơ hài lòng ghé vào một quán trọ nghèo nàn ở đầu thôn. Mé Tây Tinh Châu chỉ toàn đồi núi cao ngất, đường đi dẫn đến khu vực sinh sống của dân tộc thiểu số, và bị chặn lại bởi rừng Lã Lương Sơn và dòng sông Hoàng Hà. Do vậy, lương khách và xe cộ qua lại không đông. Quán trọ vắng vẻ, đìu hiu.

Chủ quán cũng kiêm luôn nghề tiểu nhị, còn vợ lão thì lãnh công việc đầu bếp.

Họ hoan hỉ trước sự chiếu cố của vị khách hiếm hoi, cúi rạp mình chào đón.

Gương mặt đẹp xanh xao vì mất máu của Thiên Cơ đầy vẻ hiền lành, khiến chủ nhà yên tâm trước thanh bảo kiếm và bộ võ phục.

Chàng tắm gội, ăn uống và ngủ vùi đến tận xế chiều. Sau bữa cơm, chàng đưa cho chủ quán trọ đỉnh bạc mười lạng và vui vẻ nói:

- Tại hạ đến đây thăm người bạn thâm giao trong thành Tinh Châu, nghe nói y giờ đây rất giàu có. Tại hạ muốn mượn lão trưng một bộ y phục vải cũ để xem hoàng kim đã làm lòng người thay đổi đến mức nào ?

Lão điểm chủ hồ hởi tán thành:

- Tráng sĩ cẩn thận như thế là phải ! Cổ nhân thường nói:

“Giàu đổi bạn, sang đổi vợ” !

Lão hỉ hả lấy ra một bộ quần áo cũ kỹ, có vài mụn vá nhỏ của đứa con trai lớn đã lấy vợ ra riêng.

Thiên Cơ gởi ngựa lại, xách hành lý và bảo kiếm ra đi. Thanh kiếm đã được tháo mảnh che tay và quần vải nên trông giống một cây đoản côn.

Thiên Cơ lầm lũi đi vòng lên hướng Đông Bắc. Khi đến nơi thì hoàng hôn đã tím ngất. Sau khi quan sát cẩn thận, Thiên Cơ xâm nhập khu rừng, theo lời chỉ dẫn của Trí Nang Tú Sĩ mà tiến vào.

Nửa đêm, chàng đến được khu nhà gỗ giữa rừng, có rào bằng thân cây vạt nhọn, cao hai trượng rất kiên cố !

Chàng ngạc nhiên khi sào huyết Phi Điểu Hội vắng lặng như tờ và không hề có một ánh đèn. Nghe vết thương nơi ngực nhói đau, Thiên Cơ nhảy lên chạng ba cây ngồi điều tức. Chàng không vội vì đã quyết định lưu lại đây hai, ba ngày để dò xét.

Mờ sáng, Thiên Cơ tỉnh giấc vì tiếng gà rừng, tiếng chim riu rít đón bình minh.

Chàng ngồi yên, căng mắt quan sát và chờ đợi. Khi mặt trời lên cao được ba sào mà phía trong kia vẫn không người xuất hiện, không một biểu tượng của sự sống. Thiên Cơ cau mày nhìn đám cỏ và bụi rậm mọc đầy, hiểu rằng nơi này bị bỏ hoang đã khá lâu.

Chàng yên tâm nhảy xuống đất, vượt rào gỗ đi vào. Lục soát một vòng thấy nhà cửa đều sắp mục nát và chẳng còn vật dụng gì, Thiên Cơ thất vọng thở dài. Hành tung Phi Điểu Hội cực kỳ thần bí, sau này biết đâu mà tìm !

Thiên Cơ buồn bã nhớ đến cái chết thê thảm và vô ích của Sát Nhân Đồng Tử.

Nếu biết thế này, chàng cùng lão đã không đi Sơn Tây và không chạm mặt Nguyệt Quý Thánh Cung !

Bỗng chàng nghe trên đầu có tiếng đập cánh liên ngắc lên nhìn. Thì ra một con chim ưng lông xám điểm hung đang quắp chú thỏ rừng bay về hướng Bắc. Đây là loài chim quý vùng Thiên Sơn, tuy thân hình nhỏ bé nhưng sức lực mạnh mẽ, có thể mang nổi một con mồi nặng gấp sáu bảy lần trọng lượng chính nó !

Năm xưa, rừng Thần Y Giá đã từng có một con bay lạc đến, và Lý Dĩ đã nói rõ đặc tính của loài Sa Ưng này cho chàng nghe. Chính vì vậy, Thiên Cơ hồi hộp đuổi theo con chim kia, hy vọng nó sẽ dẫn mình đến địa phương nào đó có liên quan với Phi Điểu Hội. Chỉ có họ mới nuôi dưỡng được loài chim Linh Điểu này !

Khu rừng hướng Bắc khá thưa thớt nên Thiên Cơ không mất dấu con chim ưng.

Được hai dặm, chàng thấy nó sà xuống thân một vách đá thấp.

Địa hình Sơn Tây gồ ghề, thường có những nếp đất trời lên, sụp xuống.

Tập quán của loài chim ưng là làm tổ trên cao, vậy mà con Sa Ưng này lại bay vào một cửa hang sát mặt đất, khiến Thiên Cơ tin rằng trong hang có người. Chợt chàng nghe vọng ra tiếng kêu đứt quãng, bi thương của chú chim.

Rừng Thần Y Giá cũng có hàng trăm con chim ưng, và Thiên Cơ rất quen thuộc với cách biểu hiện cảm giác bằng âm thanh của chúng. Chàng lướt nhanh vào động khẩu, đến cuối hang thì thấy Sa Ưng đứng bên một xác người.

Nhận ra chàng, linh điểu giận dữ quát lên đe dọa, và dụ xuống ngay khi nghe người lạ phát ra những âm thanh hòa bình của loài ưng ! Nó yên tâm để Thiên Cơ đến xem xét thi thể chủ nhân.

Mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Chân con người bất hạnh kia bị xích chặt vào vách đá bởi một sợi thiết luyện dài hơn nửa trượng, nên người ấy phải tiêu tiểu tại chỗ.

Còn y phục của lão thì rách như tổ đĩa và cũng hôi hám khủng khiếp.

Lão nhân này có thân hình nhỏ bé, râu dài, tóc hói đỉnh, bù xù và bạc trắng.

Thiên Cơ nhớ lời miêu tả của Trí Năng Tú Sĩ, đoán rằng đây có thể là Điểu ông Dương Nghi Chiếu, sư phụ của hội chủ Phi Điểu Hội.

Sau khi thăm mạch, biết lão còn sống, chàng rút bảo kiếm chặt phăng dây xích, bồng nạn nhân ra ngoài. Cạnh cửa hang có một chỗ trũng chứa đầy nước mưa trong vắt.

Thiên Cơ đặt lão xuống thảm cỏ bên hồ nước, cho uống sáu viên Hồi Sinh Đan, rồi truyền nội lực vào kinh mạch. Chàng phát hiện lão bị phong tỏa hai huyệt Âm Đạo, Quan Nguyên ở mạch Nhâm, và hai huyệt Huyền Khu, Dương Quan ở mạch Đốc, nên chân khí trong đan điền không sao lưu chuyển được.

Thủ pháp triệt mạch này không khó giải nhưng phải có người bên ngoài dùng công lực thâm hậu dẫn thông giùm. Thiên Cơ tinh thông y lý, dễ dàng biết được việc ấy.

Lối đi đã thông suốt, luồng chân nguyên hùng hậu của lão nhân được Thiên Cơ thúc đẩy tỏa đều khắp châu thân. Nguy hiểm đã qua nhưng chàng không thể đưa lão nhân về khách điểm trong tình trạng như thế này.

Thiên Cơ cởi sạch mớ giẻ rách trên người lão, bồng xuống hồ nước tắm rửa sơ qua.

Chàng lấy y phục của mình mặc cho lão, tất nhiên là dư cả chiều dài lẫn chiều rộng !

Chàng ở lại đây đến sẩm tối mới dám bồng lão về quán trọ.

Cuối canh tư, nhân lúc trời còn mờ sương, Thiên Cơ mau chóng rời Tinh Châu, trở lại con đường rừng cũ. Tuy chẳng chắc rằng Nguyệt Quý Thánh Cung có cho người chặn ngõ ấy hay không, Thiên Cơ vẫn phải đi vì trong môi trường rừng rú quen thuộc, chàng vững tâm hơn.

Có thể Nguyệt Quý Thánh Cung suy nghĩ khác, cho rằng Thiên Cơ không dám quay lại đường cũ nên chẳng phong tỏa làm gì ! Sau tám ngày trôi dạt vượt suối, Thiên Cơ về đến đoạn đường mòn đầy máu và nước mắt !

Sức khỏe lão nhân thấp bé kia đã khá lên nhờ những viên Hồi Sinh Đan và lương thực phẩm phong phú trong rừng. Điều đáng buồn là lão ta hoàn toàn quên sạch quá khứ, và chẳng biết mình là ai cả !

Lão cũng không nhớ vì sao mình bị giam trong thạch động. Điều duy nhất lão biết là tên của con Sa Ưng. Lão gọi nó là Tiểu quái !

Thiên Cơ đã thử đem cái tên Điếu ông Dương Nghi Chiêu ra dò dẫm nhưng cũng chẳng có kết quả. Lão ngơ ngác lắm lắm rồi cười hì hì:

- Cái tên ấy nghe cũng hay ! Thôi thì công tử cứ gọi lão phu như thế !

Ngoài việc mất hẳn ký ức của quãng đời đã qua, Điếu ông là một người bình thường, có phần tinh quái, ranh mãnh và vui vẻ. Nhờ vậy, đường xuyên rừng cũng đỡ tịch mịch, cô đơn.

Giờ đây, trong lúc Thiên Cơ quỳ bên mộ phần của Sát Nhân Đồng Tử thì Điếu ông Dương Nghi Chiêu tung tăng chạy nhảy, hái những bông cúc rừng nở sớm. Lão ôm cả bó chạy về, đặt trên gò đất rồi cười:

- Được chết giữa cảnh rừng núi kỳ vĩ và đầy hoa rừng là đại phúc, lão phu cũng mong được như gã họ Phó kia !

Tuổi tác Điếu ông đã quá chín mươi nên xưng hô như thế cũng là phải. Phó Tương Như chỉ đáng tuổi con của lão.

Thiên Cơ gượng cười:

- Văn bối nghĩ đến cảnh vùi thây rừng vắng của Phó sư thúc nên buồn đấy thôi !

Lòng này cũng muốn đem hài cốt về nhưng không dám đốt lửa đành phải bó tay ! Điếu ông gãi đỉnh đầu hói bóng mà cười toe toét !

- Có gì khó đâu ! Lão phu thấy chỗ kia có ổ kiến rừng khá lớn. Chúng ta đem xác họ Phó quăng vào đấy thì khoảng nửa canh giờ sau chỉ còn toàn xương trắng, bảo đảm sạch sẽ, không còn chút thịt nào !

Thiên Cơ nhăn mặt bất nhẫn nhưng vẫn phải công nhận đấy là cách hay nhất.

Chàng bối đất, mang tử thi thổi rửa của Sát Nhân Đồng Tử đi theo Điếu ông, đặt xuống gần tổ kiến. Chàng quay mặt đi không dám nhìn cảnh đàn kiến xâu xé da thịt người thân. Hàng chục vạn con kiến màu hung tràn kín tử thi, và chỉ ba khắc đã hoàn thành công việc. Ngay cả những sợi gân bèn chắc cũng không còn, các khớp xương rời ra một cách dễ dàng !

Thiên Cơ lặng lẽ gói tất cả vào áo choàng, cột chặt và treo nơi khuất yên.

Sáu ngày sau, Thiên Cơ và Điếu ông vào thành Lạc Dương. Công lực chàng đã khôi phục trọn vẹn nên không còn phải sợ ai nữa. Đó là chưa kể bản lãnh siêu phàm của Điếu ông. Chàng biết lão có đến hơn bảy mươi năm công lực !

Thiên Cơ ghé vào tiệm bán y phục mua vài bộ cho Dương lão và cho mình.

Chàng cố nín cười khi thấy lão bắt tử này thích thú như trẻ nhỏ, chọn toàn những bộ có màu sắc sỡ !

Lúc mua xong, Điếu ông vui vẻ nói:

- Xem ra công tử là người nhân hậu rộng rãi. Nay lão phu coi cut, không chốn nương tựa, tốt nhất làm em của công tử cho xong !

Thiên Cơ giật mình nhăn mặt:

r - Sao Dương lão lại nói năng ngược ngạo như vậy ? Văn bối chỉ đáng hàng con cháu của tiền bối !

Điếu ông xua tay, nghiêm mặt:

- Công tử nói sai rồi ! Lão phu đột nhiên cải lão hoàn đồng, tính tình như đứa trẻ lên mười, làm em là phải đạo ! Nếu công tử nhận ta làm con cũng còn được !

Dứt lời, lão quỳ xuống lạy lia lịa, hối hả gọi:

- Đại ca !

Thiên Cơ thất kinh hồn vía. Chàng vội cúi xuống đỡ lão già dở hơi lên.

Lạ thay thân hình nhỏ bé kia như gắn chặt vào nền gạch ! Điếu ông cười hì hì, nheo mắt nói:

- Công tử mà không chịu thì lão phu sẽ gọi bằng cha đấy !

Thiên Cơ ngượng chín người, bực bội nói:

- Thôi được ! Lão đã muốn làm em thì ta cũng đành chịu !

Dương lão đứng phắt lên, cười khanh khách:

- Thế là lão phu đã có anh em rồi ! Đại ca phải tận tâm với tiểu đệ đây nhé Thiên Cơ đỡ khóc đỡ cười, lòi lão ra khỏi tiệm. Kể từ lúc ấy, Điều ông luôn miệng kêu huynh xưng đệ, cứ như đứa trẻ con !

Thiên Cơ bị gài vào thế kẹt, nổi đóa nạt:

- Người nói gì nhiều thế ?

Điều ông tròn mắt kinh hãi, im bật, nhìn chàng bằng ánh mắt sợ hãi, tôn kính !

Lão cười cầu tài:

- Đại ca đừng giận ! Tiểu đệ đã từng phát nguyện rằng sẽ tôn người cứu mình khỏi cảnh lao lung làm huynh trưởng !

Thiên Cơ phì cười, chấp nhận số phận éo le. Hai người lên ngựa dừng đỉnh đi tìm phạm điểm. Ngang qua một hiệu bán đồ chơi trẻ em, thấy chiếc mặt nạ Hồng Hải Nhi phất bằng giấy bồi, Điều ông thích chí bắt Thiên Cơ phải mua cho mình. Chàng cho rằng lão mang vào thì mình sẽ đỡ bị chú ý vì lối xưng hô kỳ cục kia nên ghé vào mua !

Tây Du Ký đang làm say mê cả nước nên giới làm đồ chơi đã nhanh tay sản xuất những mặt nạ của các nhân vật trong truyện bán cho lũ trẻ con !

Chiếc mặt nạ Hồng Hải Nhi này được vẽ rất đẹp, che kín đến đầu mũi nên người đeo vẫn có thể ăn uống được. Song bộ râu dài trắng như cước và chiếc đầu hói với vành tóc bạc buông xõa ngang lưng, đã tạo cho lão Hồng Hải Nhi già cả này một vẻ hoạt kê đặc biệt !

Lạc Dương là một trong bảy cố đô cổ xưa của Trung Hoa, và cũng là điểm khởi đầu của “con đường tơ lụa” nổi tiếng nhất thời cổ đại ! Trong thành có đền thờ Tam Tạng pháp sư Trần Huyền Trang, dù ông ta khởi hành đi Tây Trúc từ đất Tràn An, vào năm thứ ba đời Đường Thái Tông !

Sau mười sáu năm, ông về đến nơi xuất phát. Ngoài việc mang về sáu trăm năm mươi bảy bộ kinh Phật bằng tiếng Phạn. Huyền Trang còn tự viết bộ Đại Đường Tây Vực Ký gồm hai mươi quyển chép những điều mắt thấy tai nghe trong chuyến thỉnh kinh. Tác phẩm này chính là cơ sở để Ngô Thừa Ân thời Minh viết Tây Du Ký !

Do vậy, việc Điều ông mang mặt nạ Hồng Hải Nhi chỉ khiến cho những thực khách trong Đông Đô Đại Tửu điểm mỉm cười chứ không lấy làm lạ.

Thời ấy, trong các xóm thôn, đô thị, bọn trẻ con đua nhau đeo mặt nạ, đóng vai Tế Thiên, Bát Giới, Sa Tăng, yêu quái mà đánh nhau chí choé !

Chân không biết chữ nhưng thường đứng rình ngoài song cửa các trà thất để nghe kể chuyện Tây Du Ký. Uống trà và nghe kể chuyện là một trong những nét độc đáo của văn hóa Trung Hoa !

Thiên Cơ cũng mỉm cười khi thấy Điều ông nói bằng giọng trong trẻo của trẻ thơ:

- Đại ca ! Tiểu đệ chưa mọc đủ răng nên không thể ăn những món nào quá dai.

Thực ra thì lão đã bị rụng hết răng hàm do ăn uống kham khổ trong thời gian bị giam cầm.

Thế là những món chưng hầm mềm nhũn được dọn ra đĩa. Điều ông khoan khoái thưởng thức những cao lương mỹ vị và cũng không chê vò rượu Lan Sinh thơm phức !

Thiên Cơ ngồi quay vào trong chậm rãi ăn uống và nhìn qua song cửa ngắm ngọn tháp Tế Vân của chùa Bạch Mã ở phía xa xa. Tháp này cao hơn bảy trượng, mới được xây dựng vào thời Tống Hiến Tôn để sánh vai cùng những công trình của chùa có từ thời Hán Đường !

Do thế ngồi như vậy nên Thiên Cơ không nhận ra vị khách mới vào. Gã này chính là Đông Hải Thần Côn Vệ Động, người quen cũ trong trận Dịch gia trang !

Hôm nay, họ Vệ mất hẳn vẻ oai phong cổ hũu. Gương mặt gã tái xanh như thiếu máu, ánh mắt lơ đãng, mờ nhạt. Nếu ai chú ý nhìn kỹ sẽ thấy ngực áo gã gồ lên và trên nền vải đen có chỗ thâm màu hơn. Đây chính là vết máu thấm qua băng làm ướt áo !

Tuy nhiên, giọng nói lạnh tanh khô khan của lão thì vẫn như xưa:

- Tiểu nhị ! Mau dọn cơm rượu !

Thiên Cơ ngồi đẩy cách sáu bảy bàn bỗng giật mình nhận ra Vệ Đồng. Chàng chỉ nhìn thấy nửa gương mặt nhìn nghiêng vì họ Vệ ngồi quay ra ngoài !

Chàng có nhãn lực tinh tường, lại thông thạo nghề y nên đã sớm cảm nhận rằng Vệ Đồng có một biểu hiện của một con thú bị thương đang chạy trốn !

Thấy họ Vệ vừa ăn vừa liếc ra ngoài cửa, chàng biết kẻ thù của gã đang bám theo sát nút. Thiên Cơ lừa vội cho hết chén cơm, chuẩn bị giúp đỡ Vệ Đồng. Điều ông tinh quái phi thường, hạ giọng nói:

- Dai ca ! Phải chăng gã tiểu tử áo đen đang thọ thương kia là người quen ?

Thiên Cơ gật đầu:

- Đúng vậy ! Có lẽ chúng ta phải giúp gã một tay !

Quả nhiên, Vệ Đồng vừa ăn xong hai chén cơm thì phe địch đã đến nơi.

Họ là năm lão nhân áo vàng, hông đeo kiếm. Trong số đó có Ngân Diện Quỷ Tàn Trạch Nam. Lão này là đối thủ của Vệ Đồng hôm Huyết Ấn Bang tấn công Thần Đạo Sơn Trang !

Họ Tàn cười nhạt:

- Mời Vệ thiếu hiệp theo bọn lão phu ra ngoại thành. Nơi này đông đúc, chẳng tiện cho việc tử võ !

Vệ Đồng thản nhiên uống cạn chum rượu, gọi tiểu nhị tính tiền, rồi đi theo kẻ thù.

Gã biết mình khó thoát chết nhưng vẫn giữ vẻ hiên ngang hảo hán miền Đông !

Thiên Cơ cũng rời quán, lên ngựa bám theo, giữ khoảng cách xa vài trượng !

Bọn Ngân Diện Quỷ đưa Đông Hải Thần Côn đi về hướng Tây, rời thành đến khu rừng vắng. Họ rẽ vào đường mòn, tìm chỗ trống mà giao đấu để khỏi làm kinh động lương dân và quan nha !

Thiên Cơ thả ngựa ở bìa rừng, cùng Điều ông âm thầm tiến vào. Chiến địa là một trảng cỏ xanh rì, lác đác vài khóm cúc dại vàng tươi. Hai người nép lại sau bụi rậm lắng nghe câu chuyện.

Năm người khi đã xuống ngựa, và Ngân Diện Quỷ lên tiếng:

- Vệ Đồng ! Nể mặt Mộc Côn Tôn Giả nên bốn bang vẫn kiên trì mở ra con đường sống cho các hạ. Chỉ cần các hạ thực tâm qui phục sẽ trở thành Đông Nam Đường Chủ của Huyết Ấn Bang. Sau này bốn bang phát cờ khởi nghiệp, các hạ lo gì không được một tước vương, vinh hoa phú quý suốt đời !

Thiên Cơ nghe xong mình mẩy lạnh toát trước dã tâm soán nghịch cơ đồ Đại Minh của Huyết Ấn Bang. Thì ra họ muốn thu phục Vệ Đồng để nắm được mấy ngàn hải tặc Đông Hải, làm lực lượng nòng cốt tạo phản ở ba phủ Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến !

Vệ Đồng ngửa mặt cười vang:

- Tổ tiên họ Vệ đã từng tòng quân đánh đuổi Mông Cổ, lẽ nào ta lại theo bọn phản làm nhục nhã tông môn. Đừng nhiều lời nữa, Vệ mỗ không sợ chết đâu !

Dứt lời, gã quay thiết côn tấn công Ngân Diện Quỷ. Tàn Trạch Nam rút kiếm đỡ đòn và quát lớn:

- Tứ Thiên Long ! Mau nhập cuộc thanh toán tiểu tử này cho sớm !

Bốn lão nhân kia liền rút kiếm cùng Ngân Diện Quỷ vây chặt Đông Hải Thần Côn. Một mình Tàn Trạch Nam cũng đủ hơn họ Vệ nên tình thế của chàng hảo hán biển Đông càng thêm nguy ngập.

Thiên Cơ cảm phục khí tiết của Vệ Đổng, rút Thiết Hoàn nhập cuộc. Điều ông giữ Vô Tình Kim Kiếm nhưng vẫn đứng nhìn.

Bọn Ngân Diện Quỷ phát hiện chàng và nhận ra ngay lai lịch nhờ chiếc vòng sắt ...Tần Trạch Nam và lão già răng hô trong Tứ Thiên Long lướt tới chặn đường Thiên Cơ. Họ Tần nói lớn:

- Việc của bốn bang mong Mục công tử đừng can dự vào !

Sau lần chạm mặt Thần quân ở gần trấn Hoàng Hoa, Thiên Cơ trở thành đối tác làm ăn của Huyết Ấn Bang. Họ không dám đụng đến chàng vì sợ mất một vạn tám ngàn lượng vàng ròng !

Thiên Cơ đành bộ, lạnh lùng nói:

- Vệ Đổng là bằng hữu của tại hạ, nếu tôn giá không muốn tổn thương hòa khí thì mau bãi binh ! Thần Quân có hỏi thì hãy nói rằng tại hạ chuộc mạng Đông Hải Thần Côn bằng hai ngàn lượng vàng ! Bằng như tôn giá quyết giết Vệ Đổng thì hợp đồng cũ xem như không có, và đừng trách tại hạ nhẫn tâm !

Sau trận đánh Thần Dao Sơn Trang, thanh danh Thiên Cơ lừng lẫy bốn phương.

Việc chàng giết Thần Trương Tẩu Sở Phong, đuổi chạy Huyết Ấn Thần quân đã trở thành thời sự nóng hổi, được hào kiệt võ lâm kể đi kể lại.

Ngân Diện Quỷ cũng ngán sợ Thiên Cơ nên đành phải nhượng bộ. Lão gọi lớn:

- Dừng tay ! Nể lời Mục công tử chúng ta tha cho Vệ Đổng !

Ba lão nhân áo vàng nhảy lùi, tra kiếm vào vỏ. Tần lão nghiêm giọng:

- Lão phu sẽ về trình báo sự việc này với bang chủ. Mong công tử giữ lời cho !

Bọn Ngân Diện Quỷ đi rồi, Thiên Cơ đến bên Vệ Đổng hòa nhã nói:

- Vệ huynh mau cởi áo, để tại hạ xem qua vết thương !

Đông Hải Thần Côn lắc đầu, lạnh lùng hỏi lại:

- Lúc nãy công tử bảo rằng ta là bằng hữu, lời ấy có thực không ?

Thiên Cơ chỉnh sắc đáp:

- Tuy chúng ta chỉ sơ ngộ nhưng tại hạ thực lòng muốn có một bằng hữu như Vệ huynh !

Ánh mắt chàng bộc lộ hết sự trung thực, chân thành khiến Vệ Đổng cảm động.

Gã cũng là kẻ anh hùng ngang dọc, nay được bậc kỳ tài tuyệt thế như Thiên Cơ xem trọng, lòng cao hứng phi thường. Họ Vệ bước đến ôm Thiên Cơ rồi nói:

- Từ nay chúng ta sanh tử, họa phúc có nhau !

Điều ông chợt ngâm nga:

“Đồng Thị Thiên Nhai Luân Lạc Nhân Tương Phùng Hà Tất Tằng Tương Thúc” Vệ Đổng cau mày hỏi:

- Mục công tử ! Sao Phó tiền bối lại ăn mặc, hóa trang kỳ quái như vậy ?

Thiên Cơ buồn bã đáp:

- Phó sư thúc của tại hạ đã bị Nguyệt Quý Thánh Cung giết ở Sơn Tây. Còn người này là Điều ông Dương Nghi Chiếu !

Vệ Đổng choáng váng, vì từng thọ Ôn Sát Nhân Đồng Tử. Hôm ấy, nếu họ Phó không can thiệp kịp thì gã đã chết dưới tay Ngân Diện Quỷ. Họ Vệ cúi người hỏi:

- Sự việc xảy ra như thế nào ?

Thiên Cơ cười thẳm:

- Để tại hạ vừa xem vết thương vừa kể cho Vệ huynh nghe !

Chàng liền cởi áo Vệ Đồng, tháo băng cũ, để lộ một vết kiếm thương ở dưới vai phải. Do không có thuốc men nên thương tích đã làm mủ, xông mùi hôi thối.

Điểu ông lon ton chạy đến góp ý - Đại ca phải cắt sạch lớp thịt thối rồi hãy đắp thuốc !

Vệ Đồng biết Điểu ông tuổi tác còn cao hơn sư phụ mình nên ngơ ngác hỏi:

- Sao tiền bối xưng hô lạ vậy ?

Điểu ông cười hì hì:

- Có gì mà lạ ! Lão phu được Mục công tử cứu mạng nên phải gọi y là đại ca chứ sao ! Hơn nữa, y phải nuôi dưỡng lão phu suốt đời thì làm anh là phải đạo !

Thiên Cơ tức cảnh hông, lạnh lùng nói:

- Nếu thế thì lão phải gọi Vệ huynh đây là anh, vì y là bằng hữu của ta !

Điểu ông vui vẻ nói ngay:

- Tiểu đệ Dương Nghi Chiếu bái kiến Vệ đại huynh !

Vệ Đồng nhăn mặt, nhủ thầm là lão họ Dương này điên hết chỗ nói !

Thiên Cơ điểm huyết quanh vết thương, dùng kim kiếm khoét thịt rồi bóp nát ba viên Hồi Sinh Đan đắp vào. Chàng lại cho họ Vệ uống năm viên linh đan.

Ba người ngồi xuống bãi cỏ chuyện trò. Thiên Cơ hỏi:

- Vì sao Vệ huynh lại rời Phúc Kiến vào Trung Nguyên ?

Họ Vệ đáp:

- Đầu năm ngoái, gia sư bị ám sát bằng một cây thoa dầu phụng màu tía, có tẩm chất kỳ độc. Tại hạ điều tra ra rằng ám khí kia tên gọi Tử Phượng Thoa, xuất xứ từ Tử Phượng Cung. Nhưng tà hội này mất tích ba mươi năm nay, căn cứ cũ ở Ngũ Hành Sơn cũng sụp đổ. Tại hạ đã đến tận nơi, chứng kiến cảnh điêu tàn ấy, và thất vọng trở về.

Nào ngờ chưa đến sông Hoàng Hà đã gặp bọn Ngân Điện Quỷ !

Thiên Cơ an ủi:

- Vệ huynh yên tâm ! Tại hạ sẽ nhờ Cái Bang truy tìm tung tích những môn nhân sống sót của Tử Phượng Cung ! Hồng Liên giáo còn tìm được thì chắc Tử Phượng Cung cũng vậy !

Cái Bang có mặt khắp Trung Hoa, nổi tiếng về tài thu thập tin tức, vì vậy, Đông Hải Thần Côn vô cùng phấn khởi vỗ vai Thiên Cơ:

- Câu nói của công tử đã khiến tại hạ hồi sinh !

Ba người mau chóng lên ngựa đến tổng đàn Cái Bang ở trong thành Lạc Dương.

Tất nhiên là Thiên Cơ được Bang chủ Đại Phúc Cái và các trưởng lão tiếp đón trọng thể.

Họ hứa sẽ huy động đệ tử cả nước tiến hành việc điều tra manh mối của Tử Phượng Cung.

Bàn bạc chuyện võ lâm hồi lâu, Thiên Cơ cáo từ xuôi Nam. Đông Hải Thần Côn ở lại Lạc Dương thăm bà con và chờ tin tức của Cái Bang !

10. Hoàng Hoa Thiêm Hôn Ước -nam Dương Kiến Cổ Nhân

Chiều hôm ấy, hai người chỉ còn cách trấn Hoàng Hoa vài dặm. Tuy Điểu ông chỉ nặng độ hơn bảy mươi cân nhưng cũng khiến cước lực tuần mã chậm hơn bình thường. Lúc ở Lạc Dương, Thiên Cơ đã định mua thêm ngựa nhưng Điểu ông không chịu, với lý do là không biết cỡi !

Trạng thái nửa điên nửa tỉnh của lão đã khiến Thiên Cơ tội nghiệp đành phải chiều ý !

Giờ đây, đứa em gần trăm tuổi kia ngồi bên Thiên Cơ ngủ rất ngon lành !

Chàng căng tay cương cho ngựa phi nước kiệu trên con đường vắng, dưới ánh tà dương ảm đạm của mùa thu. Bỗng phía sau vọng lại tiếng vó ngựa dồn dập, và có giọng người gọi vang:

- Mục tiểu tử đứng lại !

Thiên Cơ bừng tỉnh giấc hoài hương, gò cương quay ngựa. Kỵ sĩ kia là một lão già không râu, tóc bạc phơ. Da mặt nhăn nheo như vỏ cây khô. Lão ta mặc một bộ trường bào dệt bằng tơ tằm nhưng đen nhánh và óng ánh sắc kim.

Thiên Cơ không biết lão là ai nên cau mày vòng tay nói:

- Lão trưởng tìm văn bối vì việc gì ?

Lão nhân quắc mắt:

- Con gái ta đâu ?

Thiên Cơ ngơ ngác không hiểu ! Lão kia bèn nói thêm:

- Ý lão phu hỏi Độc Hồ Điệp Cốc Dao Trì ?

Thiên Cơ giật mình biết lão là Độc Thiên Vương Cốc Âu Nhạc. Chàng từng thọ Ôn tương trợ của Độc Hồ Điệp nên không thể thất lễ với phụ thân nàng. Thiên Cơ vội lay Diêu ông dậy rồi xuống ngựa, cung kính thi lễ:

- Văn bối Mục Thiên Cơ xin bái kiến Cốc bá bá !

Độc Thiên Vương có vẻ hài lòng gật gù khen:

- Cốt cách, nhân phẩm đều rất khá ! Xem ra Trì nhi chọn chồng chẳng hề lầm !

Thế nó đâu rồi ?

Thiên Cơ khom.gờ Độc Hồ Điệp lại yêu mình và kể lễ với cha già, chàng vô cùng bồi hồi, ấp úng đáp:

- Bẩm bá bá ! Văn bối và Cốc cô nương có hội ngộ hôm hai mươi tháng sáu.

Nhưng từ ấy đến nay chưa hề gặp lại !

Độc Thiên Vương trợn mắt:

- Cuối tháng sáu, Trì nhi về nói với lão phu sẽ tìm được ý trung nhân, sẽ đưa đến Cốc gia trang bái kiến ! Giờ đây gần ba tháng mà chẳng thấy nó đâu, lão phu không hỏi người thì hỏi ai bây giờ ?

Nghe giọng điệu ngang ngược, Thiên Cơ cố nhẫn nại:

- Bẩm Cốc bá bá ! Văn bối và Cốc tiểu thư chỉ là bằng hữu chứ không hề có tình ý gì !

Cốc Âu Nhạc gầm lên:

- Người nói năng gì thế ? Nếu hai bên chưa thề non hẹn biển thì con gái lão phu đâu mấy lần liều mạng giúp đỡ người ? Hay là người đã thay lòng đổi dạ nên phủ nhận tình xưa ? Lão phu quyết không tha cho kẻ vong tình !

Độc Thiên Vương tính nóng như lửa, nói xong là đánh ngay. Lão tung mình bửa lưỡi chưởng xuống đầu chàng rể !

Thiên Cơ kinh hãi, gỡ pho bộ pháp Long Hồ Phiêu Phiêu ra tránh né ! Cái tên này là do chàng tự đặt cho sáng tạo của mình ! Chưởng kinh đánh trật mục tiêu, cày tung đất đá trên đường thiên đạo khiến Thiên Cơ lạnh gáy. Xem ra công phu cách không chưởng của họ Cốc cũng lợi hại chẳng thua gì Huyết Ấn Thần Quân !

Cốc lão tức giận, bám theo tấn công tới tấp, dồn Thiên Cơ vào sát vệ đường. Sau lưng là ruộng ngập nước nên Thiên Cơ chỉ còn cách phản công để tự vệ cứu nguy.

Chàng dồn toàn lực vào chiêu Mãnh Hổ Khai Lâm, xông vào lưới chưởng của đối phương.

Độc Thiên Vương đánh giá công lực của Thiên Cơ không cao nên chỉ dùng độ nửa sức mình. Nhờ vậy Thiên Cơ có lợi thế hơn Cốc Âm Nhạc, chưởng kinh chạm nhau nổ vang rền, Độc Thiên Vương thất cơ phải lùi ba bước. Thiên Cơ phản khởi đánh tiếp chiêu Long Quyển Phong Vân để dành thêm đất sống.

Độc Thiên Vương phải lùi lại bốn bước, lão động nộ dồn thêm chân khí, chẳng cần nhân nhượng nữa. Giờ đây chưởng phong có màu trắng đục như sữa và tỏa mùi hăng hắc của chất độc.

Pho Bạch Vân Đoạn Hồn Chưởng của Độc Thiên Vương nổi tiếng đã mấy chục năm nay, những người được thấy chỉ đếm trên đầu ngón tay. Họ Cốc tính tình đạm bạc, xem thường danh lợi, suốt đời ẩn cư trên núi Thụ Dương thuộc địa phận Hàn Nam. Lão tôn sùng nhà thơ Đỗ Phủ nên đã chọn quê hương của họ Đỗ làm chốn hưởng nhàn ! Do vậy, tuy mang danh vua độc mà lão không được võ lâm nể sợ bằng Huyết Ấn Thần Quân !

Nhắc lại Độc Thiên Vương liên tiếp tung ra những đòn sấm sét, đánh cho Thiên Cơ thất điên bát đảo. Chàng chẳng thể đổi mạng với cha của ân nhân nên hoàn toàn bị lép vế. Chỉ sau mấy chục chiêu đã trúng hai chưởng. Máu miệng tuôn ướt áo !

Phản Cốc lão cũng kinh sợ vì chàng rể của mình không hề sợ chất độc.

Lão cũng biết rằng chàng thủ nhiều hơn công chứ không tận lực giao đấu.

Độc Thiên Vương thấy Thiên Cơ bị thương mà không nổi nóng thỉ mạp, lòng rất khâm phục. Trí mạp và nhân phẩm như vậy bảo sao ái nữ của lão không mê cho được ?

Nhưng Thiên Vương xem Cốc Dao Trì là bảo vật quý giá nhất đời, là nữ nhân có một không hai. Nay Thiên Cơ dám chê thì lão không thể chịu nổi ! Do thế Cốc lão chẳng nường tay được chút nào !

Điều ông giận dữ quát vang:

- Lão quỷ hồ đồ kia sao lại dám hiếp đáp đại ca ta ?

Dương lão tung mình khỏi lưng ngựa, tung chưởng giáng xuống đầu Độc Thiên Vương. Họ Cốc cười nhạt, bỏ Thiên Cơ cử chưởng tay đỡ đòn. Hai chân lão bị lún xuống nền đường còn Điều ông văng ngược lên cao cách xa đối thủ.

Dương Nghi Chiếu dang rộng đôi tay, vỗ vào không khí, đảo người quay trở lại như cánh chim bằng. Tuyệt học có một không hai này khiến Độc Thiên Vương kinh hãi:

- Té ra là Điều ông !

Dương lão tấn thêm một chiêu rồi hạ thân xuống đất, cười khanh khách:

- Lão phu chẳng đánh nữa ! Nhưng nếu lão giết chết Thiên Cơ thì sẽ bị lệnh ái oán hận suốt đời đấy ! Không chừng cô ả còn tự sát chết theo cho vẹn chữ chung tình !

Lời đe dọa của Điều ông có hiệu lực ngay. Cốc Âm Nhạc đình thủ gã đầu bối rồi:

- Nhưng nếu tiểu tử họ Mục này không chịu lấy Trì nhi thì nó cũng chết vì tương tư mất. Dương lão huynh là bậc đại tài, xin hãy chỉ giáo giúp tiểu đệ !

Điều ông cười khà khà:

- Dùng cương không được thì dùng nhu, lão cứ hạ mình cầu khẩn tất sẽ được rể.

Đại ca ta là người nhân hậu rất dễ mềm lòng !

Độc Thiên Vương kinh ngạc:

- Cái gì ? Sao lão lại gọi tiểu tử họ Mục là đại ca ?

Điều ông gật gù:

- Lão phu giờ chỉ là đứa trẻ lên mười !

Lão lộ chiếc mặt nạ Hồng Hải Nhi ra, để lộ lớp da mặt mịn màng trắng trẻo của trẻ thơ. Chính Thiên Cơ cũng phải hết hồn vì hiện tượng này !

Độc Thiên Vương tròn mắt:

- Thế lão có phải là Điều ông Dương Nghi Chiếu không ?

Dương lão cười hì hì:

- Lão phu cũng chẳng biết nữa ! Họ Dương hay họ Cốc thì đã sao ? Lão tu luyện mấy chục năm mà không hiểu ư ?

Cốc Âu Nhạc sững người, mặt đăm chiêu như mê man, vì một ý niệm nào đó ?

Lát sau, Độc Thiên Vương trở nên sắc diện hiền hòa, thanh thản. Lão mỉm cười với Thiên Cơ:

- Mong Mục công tử thông cảm cho lão phu ! Trì nhi tính tình cương liệt, bướng bỉnh, đã yêu ai thì dẫu chết cũng chẳng thay lòng. Lão phu vì quá lo cho tiểu nữ nên làm chuyện hồ đồ ! Lão phu xin cáo biệt !

Tình phụ tử thâm sâu không bờ bến đã khiến Thiên Cơ cảm động. Cốc lão đã tu lâu năm mà không đạo chắc cũng vì hạnh phúc của Cốc Dao Trì. Chàng là kẻ chịu ân, sao lại cố chấp và phụ lòng họ ?

Thiên Cơ nghĩ sao làm như vậy, quỳ ngay xuống đất bái lạy:

- Tiểu tử bái kiến nhạc phụ !

Độc Thiên Vương hoan hỉ phi thường bước đến đỡ chàng lên và ôm chặt, lão vỗ lưng chàng cười khanh khách:

- Hảo hiền tế ! Có người chăm sóc Trì nhi là lão phu yên tâm thảnh thơi rồi !

Thiên Cơ hổ thẹn đáp:

- Tiểu tử đã có phu nhân, chỉ sợ Trì muội phải chịu thiệt thòi !

Cốc lão xua tay:

- Việc ấy thì bang chủ cái bang Đại Phúc Cái đã cho ta biết. Lão cũng tán thành việc Trì nhi chung thuyền với Mục tiểu thư. Lão bảo rằng Lan Quỳnh rất nhu mì, nhân hậu ! Chỉ cần hiền tế giữ lòng công minh, chính trực là đủ !

Thiên Cơ mời nhạc phụ đại nhân vào trấn Hoàng Hoa dự tiệc mừng hội ngộ. Tất nhiên Độc Thiên Vương nhận lời ngay.

Lạ thay, Điều ông bỏ Thiên Cơ mà đi chung ngựa với Cốc lão. Hai người nói chuyện với nhau cho đến lúc dừng chân trước Hoàng Cúc đại tiểu lâu !

Họ đi sau nên Thiên Cơ không hề biết họ đã bàn bạc với vẻ nghiêm trọng !

Vào đến quán, Điều ông lại giả ngây dại, chỉ lo ăn uống, mặc hai người kia hàn huyên tâm sự.

Ăn rồi, ba người tìm khách điểm qua đêm. Tắm gội xong, Độc Thiên Vương sai tiểu nhị bày bàn ngoài vườn để họ uống trà và hưởng trăng.

Vầng trăng mười sáu chênh chếch đằng đông, tỏa ánh bạc sưởi ấm những khóm hoa và pho tượng quan âm đang lạnh lẽo bởi những ngọn thu phong.

Ánh mắt thân thương của Cốc lão khiến Thiên Cơ cảm thấy có lỗi khi không thật thà với lão. Chàng nhìn quanh rồi vòng tay nói:

- Mong nhạc phụ lượng thứ ! Tiểu tử vì mang gia thù mà bấy lâu nay phải mang họ Mục. Thực ra tiêu tử là di cô của cố môn chủ Bắc Đẩu Môn Trâm Thiên Toàn !

Cốc lão giật mình hồi hồn. Thiên Cơ bèn đem hết nguồn cơn ra kể lại.

Nghe xong, Độc Thiên Vương thở dài:

- Không ngờ thân thể hiền tể lại bị thảm như vậy ? Việc điều tra tội chứng của Trầm Hạo Liệt sẽ do lão phu đảm trách. Nhưng phần người thì phải cố luyện tập võ công, trước hết là để đối phó với hai cường địch là Huyết Ấn và Nguyệt Quý, sau là giết Hạo Liệt.

Thiên Cơ rầu rĩ đáp:

- Tiểu tể xin phụng ý nhạc phụ. Nhưng tiếc rằng cả hai pho Long Hồ Thần Thúc và Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ đều khiếm khuyết, chẳng thể nào đạt đến mức đại thành ! Bằng như luyện Vô Tình Kiếm thì cũng quá muộn, không thể bằng ai được ?

Cốc lão nghiêm giọng - Theo lão phu biết thì thủ pháp Vô Tướng Hàng Ma của Thiếu Lâm Tự khó mà khắc chế được Huyết Ấn cuồng, trừ phi người có thêm hai hoặc ba mươi năm công lực nữa. Nếu được như vậy thì cả hai tuyệt học của người đều thành tựu, không còn phải sợ ai nữa !

Thiên Cơ thở dài:

- Kỳ trân hãn thế đâu phải dễ tìm. Có lẽ tiểu tể đành phải phó thác cho số phận thôi !

Độc Thiên Vương cười xòa:

- Lão phu được rỗi quý như người thì lẽ nào để mất ! Hiền tể cứ yên tâm về Nghi Xương, lão phu đi Đại Tuyết Sơn một chuyến, may ra tìm được vật chí bảo của trời đất.

Loại nắm Thiên Niên Tuyết Linh Chi sẽ đem lại cho người ít nhất là ba mươi năm chân khí !

Thiên Cơ mừng rỡ bái tạ:

- Lòng yêu thương của nhạc phụ khiến tiểu tể vô cùng cảm kích !

Cốc lão cười nhạt:

- Chỉ mong người hết dạ yêu thương Trì nhi là lão phu mãn nguyện rồi.

Trò chuyện đến giữa canh ba thì Độc Thiên Vương hiểu rõ mối ân oán trong đời Thiên Cơ. Lão tặng chàng một trái cửu tuyền độc châu để phòng thân.

Đêm ấy Thiên Cơ ngủ rất say và nằm mơ thấy Quan Âm Bồ Tát giáng hạ, dung mạo bà giống hệt pho tượng ngoài vườn hoa. Nhưng trong tay Bồ Tát không có tịnh bình và nhánh dương liễu mà là một thanh trường kiếm tuốt trần.

Đức phật nghiêm giọng nói:

- Cơ nhi ! Nay ta truyền cho con bảy chiêu Nam Hải kiếm pháp. Hãy cố học lấy mà tạo phúc cho chúng sinh.

Thiên Cơ nhận ra mình đang ở ngoài vườn, liền quỳ xuống hành lễ và chấp tay chờ đợi.

Phật Bà chậm rãi múa từng thế kiếm, miệng đọc khẩu quyết và hướng dẫn phép biến hóa màu nhiệm của từng chiêu thức.

Nhờ Thiên Cơ xuất chúng và nhãn lực tinh tường chàng dễ dàng ghi nhớ. Thi triển lại cho Bồ Tát giám định. Đức Quan Âm chỉ điểm thêm vài sai sót rồi mỉm cười biến mất.

Sáng hôm sau, Thiên Cơ tỉnh giấc lấy làm kinh dị vì mình vẫn nhớ như in cả bảy chiêu kiếm kia. Chàng ngồi bật dậy, chạy sang phòng nhạc phụ, nhưng lão đã đi rồi và để lại tờ thư:

“Hiền tể nhĩ giám ! Đại Tuyết Sơn có một cao thủ rất lợi hại, vì vậy lão phu mang theo Điếu ông để đảm bảo thành công. Cơ nhi cứ yên lòng về Nghi Xương, lão phu và họ Dương sẽ trở lại sau ba tháng ! Cốc Âu Nhạc cẩn bút. ” Thiên Cơ trở lại phòng thì thấy Điếu ông biến mất cùng hành lý của lão nhưng thanh Vô Tình Kim Kiếm vẫn còn !

Rửa mặt thay áo xong, Thiên Cơ tức tốc rời trấn Hoàng Hoa. Tìm đến khu rừng thanh thất lúc trước, chàng rẽ ngựa vào sâu. Tìm chỗ trống luyện kiếm.

Thiên Cơ phần khởi nhận ra đường kiếm của mình điêu luyện, nhuần nhuyễn cứ như là đã học nhiều năm rồi. Chàng quỳ xuống đất hướng về hướng Nam lạy tạ Phật Bà Nam Hải.

Thiên Cơ say mê ôn luyện đến chiều, cố đạt đến mức từ tâm thu phát. Chàng ngộ thức rằng bảy chiêu kiếm này lợi hại, ảo diệu hơn hẳn Vô Tình kiếm pháp. Nếu học bằng lối thông thường phải hết ít nhất một năm vì mỗi chiêu có đến ba trăm thể thức.

Do vậy, Thiên Cơ càng tin tưởng rằng Nam Hải quan âm hiển linh, dùng phép thần thông tâm truyền nên mới có kết quả phi thường thể này !

Càng luyện, Thiên Cơ càng khám phá ra kiếm ý bác tạp uyên thâm, tự hiểu không thể cưỡng cầu ngày một, ngày hai. Chàng trở về khách điểm nghỉ ngơi, sáng hôm sau thanh toán tiền phòng rồi xuôi Nam.

Trưa hôm sau, Thiên Cơ đã vượt xa Tung Sơn được ba chục dặm, dừng chân nơi quán ven đường. Vừa bước vào chàng đã nghe tiếng ai reo hò mừng rỡ.

- Mục đại ca !

Thiên Cơ nhận ra chàng trai tốt Cổ Mục Trì, rể quý của Thần Dao Sơn Trang ! Gã đang độc ẩm chứ không có nữ nhân bên cạnh !

Mục Trì vui vẻ đứng lên mời Thiên Cơ ngồi:

- Đại Ca thật là hiển linh ! Tiểu đệ đang nghĩ đến thì gặp ngay !

Chàng cười đáp:

- Sao các hạ không ở nhà vui duyên mới, lại đến đây uống rượu một mình thế này ?

Da Mục Trì đen nên khó phát hiện vẻ thẹn thùng, nhưng đôi mắt đẹp kia đã biểu lộ ra. Gã cười đáp:

- Bậc trượng phu nuôi chí tang bồng hồ thủy, đâu chịu để nữ nhi trói chân ! Đại ca cũng đâu khác gì tiểu đệ !

Gã chỉ độ hai mươi nên xem chàng như huynh trưởng.

Thiên Cơ có cảm tình với chàng trai sắc xảo, thông minh này nên rất vui được gặp lại, chàng ngồi xuống loay hoay lột nón và đặt hành lý lên bàn.

Nhớ đến Sát Nhân Đồng Tử, Mục Trì hỏi ngay:

- Phó lão đâu mà đại ca đi một mình ?

Thiên Cơ vỗ vào bao đựng cốt nằm trong hành lý rồi buồn bã đáp:

- Người hiện đang ở đây !

Mục Trì biến sắc hốt hoảng:

- Đại ca không đùa đó chứ ?

Nói xong, gã biết mình lỡ lời vì đôi mắt đầy thống khổ của Thiên Cơ đã nói lên sự thật đau lòng Thiên Cơ hạ giọng kể lại cuộc hành trình ngược Bắc đầy máu lệ, cho đến đoạn Phó Tương Như tuyệt mạng !

Mục Trì là người thông tuệ, thấy chàng không nói rõ mục đích đi Sơn Tây cũng chẳng hỏi tới.

Mục Trì đưa tay áo lau nước mắt nghiêng rằng nói:

- Có ngày tiểu đệ phan thây gã Quảng Lưu Hoan khôn kiếp !

Thiên Cơ thầm nhủ rằng Mục Trì là người có tình nghĩa. Tuy chỉ gặp nhau có một lần mà gã khóc thương Sát Nhân Đồng Tử thật chân thành !

Hai người lặng lẽ ăn uống ! Chờ Thiên Cơ no nê, Mục Trì nghiêm giọng nói nhỏ, dù quán rất vắng:

- Đại ca ! Tiểu đệ tình cờ tìm ra nơi Huyết Ấn Bang giam giữ Bát Quái Môn !

Thiên Cơ hào hứng đốc thúc:

- Vậy thì ta và Trì đệ sẽ đến đây giải thoát cho họ !

Mục Trì nhăn nhó.

- Họ bị nhốt trong một sơn cốc, địa hình hiểm trở, hai chân bị xích được canh gác bởi hàng trăm cao thủ. Tiểu đệ chỉ sợ anh em mình sức yếu, thế cô ! Nếu phút chót, bọn Huyết Ấn Bang kê đao vào cổ các tù nhân uy hiếp thì làm sao ?

Thiên Cơ nghe có lý, trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu mới nói:

- Ta có một trái Cửu Tuyền Độc Châu đủ sức vô hiệu hóa nhân thủ toàn sơn cốc, nhưng chỉ sợ lây đến người của Bát Quái Môn !

Mục Trì khẽ giật mình:

- Làm thế nào mà đại ca có được vũ khí lợi hại ấy ?

Thiên Cơ thấy gã quan tâm đến Bát quái Môn, biểu hiện cốt cách anh hùng, hiệp sĩ nên lòng rất ái mộ và không muốn giấu diếm y việc này.

Chàng bèn kể lại cuộc tao ngộ với Độc Thiên Vương.

Vừa nghe hết đoạn đầu, Mục Trì đã bực bội nói:

- Lão Độc Thiên Vương này quả là khá lắm, dám xem vào chuyện yêu đương của Độc Hồ Điệp ! Người ta là người tự trọng tất sẽ không tán thành việc cưỡng hôn !

Thiên Cơ nhú mày:

- Té ra Trì đệ có quen biết với Cốc cô nương !

Mục Trì ấp úng nói:

- Cũng gặp nhau mấy lần thôi ! Đại Ca kể tiếp đi !

Thiên Cơ ngưng ngừng nói hết việc mình tự làm rồi Độc Thiên Vương.

Mục Trì tùm tùm hỏi:

- Vì sao lúc đầu đại ca không chịu, sau lại đổi ý ?

Thiên Cơ lúng túng đáp:

- Ta vốn thề nguyện chỉ yêu và chung sống với Lan Quỳnh. Nhưng vì cảm ân nghĩa của Độc Hồ Điệp, và sợ nàng thất vọng, đau khổ cho một đời xuân nên đành làm kẻ đa tình !

Mục Trì hỏi dồn:

- Vậy té ra đại ca không có một chút cảm tình nào với Cốc cô nương ư ?

Thiên Cơ lưỡng lự:

- Nếu bảo rằng không thì chẳng đúng ! Thời gian sau này, ta phát hiện hình bóng nàng thường lẩn quẩn trong tâm trí.

Đôi mắt Mục Trì sáng lên, gã cười cợt:

- Nếu đại ca khó xử thì tiểu đệ có thể khuyên Độc Hồ Điệp từ chối hôn ước này.

Người ta là bậc anh hùng trong đám quần thoa chắc chẳng cần đến lòng thương hại !

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Cơ này đã lạy Cốc lão làm nhạc phụ tất chẳng thay lòng. Trừ khi Cốc Dao Trì tự mình bãi hôn, người không được tác động vào !

Thái độ giận dữ của chàng không làm Mục Trì phật ý. Gã xua tay cười khanh khách:

- Đại ca đã quyết chí lấy hai vợ thì tiểu đệ đâu dám đa sự ! Chỉ sợ hai hóa thành ba đó thôi !

Thiên Cơ giật mình:

- Sao lại là ba ?

Mục Trì bí ẩn nói:

- Tiểu đệ tinh thông tướng pháp, biết trước là đại ca sẽ có đủ ba vị phu nhân !

Thiên Cơ phì cười:

- Nếu đã là số mạng thì ta vui vẻ chấp nhận thôi !

Mục Trì trở lại với việc giải cứu Bát quái Môn.

- Đại ca ! Tiểu đệ là đệ tử của Độc Nhân Thương Long, tự tin là giải được độc của Cửu Tuyền Độc Châu. Đêm nay, đại ca cứ việc dùng võ khí ấy, tiểu đệ phụ trách việc cứu các tù nhân !

Thiên Cơ nghiêm giọng:

- Việc này quan hệ đến hơn trăm nhân mạng, Trì đệ phải suy nghĩ cho kỹ. Nếu ta không cứu được họ thì chúng ta có hối cũng chẳng kịp.

Mục Trì thấy cần phải tiết lộ:

- Đại ca yên chí ! Gia sư chính là sư đệ của Độc Thiên Vương, cùng học một thầy !

Thiên Cơ nhú mày:

- Ta mới xuất đạo nên không biết việc ấy ! Mọi việc phó thác cho người đấy !

Mục Trì bình thản nói:

- Nếu tiểu đệ phạm sai lầm, đại ca cứ lấy chiếc đầu bé xú này !

Hai người rời quán. Mục Trì đưa Thiên Cơ đi về hướng Tây, độ mười dặm thì đến một tiểu trấn. Gã có vẻ thông thuộc vùng này, vì được chủ nhân Song Kim lỗ điểm hồ hởi đón chào.

Giữa canh hai, Mục Trì và Thiên Cơ mặc áo dã hành, mặt bịt khăn đen, lướt nhanh về phía Nam ngọn núi Đồng Sơn. Mục tiêu của họ là một sơn cốc, vốn là một mỏ đồng cũ đã ngừng khai thác nhiều năm.

Mục Trì thoăn thoắt trèo lên sườn núi. Họ rẽ vào bằng đường vách phía tây của sơn cốc. Trăng mười tám chênh chếch soi đường cho hai chàng trai trẻ tuổi.

Lên đến đỉnh vách, Thiên Cơ nhìn xuống quan sát địa hình thấy hàng chục dãy nhà gỗ mái lá nằm tập trung ở giữa. Cửa cốc quay về hướng Nam và hẹp chỉ vừa đủ cho một cỗ xe ngựa đi qua. Đoạn đường ra dài độ tám trượng, có vài gã áo trắng mang đao trấn giữ. Phần chính sơn cốc mở rộng ăn sâu vào chân núi Đồng Sơn, có dạng tròn đường kính khoảng năm sáu chục trượng. Thiên Cơ thấy hướng bắc có dấu đào bới và cuộc xéng chất thành đồng cạnh những chiếc xe một bánh liền hỏi Mục Trì:

- Trì đệ ! Sao người bảo rằng khu đồng này đã cạn kiệt, không còn khai thác được nữa ?

Mục Trì lắc đầu chịu thua:

- Sự thật là như thế vì cách đây hơn một năm tiểu đệ có đi qua đây và chẳng thấy ai. Nửa tháng trước, tiểu đệ quay lại đỉnh núi Đồng Sơn hái thuốc mới phát hiện có rất đông người đang đào bới. Do nhìn thấy Sơn Đông Thiết Định Hoàn Lam Viên mới đoán ra đám công nhân bị xiềng xích là người của Bát Quái Môn !

Chợt thấy trẻ thơ khóc oa oa, vọng lên từ phía dưới, khiến lòng Thiên Cơ nặng trĩu căm hờn. Chàng lạnh lùng nói:

- Đối với những kẻ bất nhân thì chẳng thể nương tay được. Đêm nay ta thề sẽ không tha cho một tên nào.

Hai người theo dây thừng tuột xuống, lướt nhanh về phía khu nhà gỗ.

Đang chạy ngon trớn bỗng Thiên Cơ đứng sững lại, khiến Mục Trì và phải chàng và lão đảo. Thiên Cơ vội ôm lấy gã và thì thầm:

- Phía trước có đàn chó dữ, Trì đệ hãy nín thở và theo sát ta !

Trong lúc khẩn trương, hàng không để ý rằng thân hình Mục Trì rất mềm mại và tay chàng đang xiết chặt ngực gã.

Mục Trì chỉ gật đầu chứ không nói nên lời. Thiên Cơ buông gã ra, chậm rãi tiến lên, miệng gầm gừ thoát lên những âm thanh oai vệ của chúa sơn lâm. Đàn chó run lên bần bật lùi cả lại, chui vào bụi rậm im thin thít.

Hai người êm thấm tiến vào. Lúc còn cách dãy nhà đầu tiên khoảng sáu trượng, Mục Trì nói nhỏ:

- Đại ca đưa độc cầu để tiểu đệ ném cho ! Biết cách ném mới đạt được hiệu quả tốt nhất !

Thiên Cơ vẫn âm thầm lo sợ nên giao ngay cho gã. Mục Trì vận công tung mạnh khí cầu vào khoảng không gian mé ngoài khu nhà. Độc cầu nổ ngay trên độ cao toa? khói trắng mù mịt, theo gió Tây bay vào trong, bao phủ gần hết phạm vi dãy nhà !

Tiếng nổ không lớn, chỉ như tiếng ai vỗ tay, nhưng cũng đủ làm kinh động bọn Huyết Ấn Bang. Chúng ủa ra và ngã gục ngay. Chúng có hơn chục tên, và trong dãy nhà phía tây, đầu hướng gió là vô hại. Trong đám ấy có cả sơn Đông Thiết Định Hoàng Lam Viên và ba lão già Bạch Liên Giáo !

Thiên Cơ và Mục Trì đã áp sát chặn đánh ngay. Họ Mục phải phủ đầu trong cây Huyền Cơ Thiết Định vào hàng ngũ đối phương. Đòn bắt ngờ đã hạ được sáu bảy tên.

Độc Hỏa bám vào người chúng, cháy vào đến tận xương, tiếng rên gào thảm thiết vang dội khe núi tĩnh mịch !

Thiên Cơ căm hận Hoàng Lam Viên về cái chết của Hắc Báo Tử và Ngọc Đường Xuân Nữ. Nên nghiêng răng đòn toàn lực vào chiêu thứ nhất trong pho Nam Hải Thất Kiếm. Chiêu này có tên là Thái Châu Vân Đạm (thuyền trôi mây dạt).

Thiên Cơ không biết là bảy chiêu Nam Hải Kiếm Pháp đều thuộc về cảnh giới thượng thừa của kiếm đạo. Chàng xuất chiêu bằng cả bốn mươi năm chân khí là vô tình sử dụng phép ngự kiếm.

Kiếm kinh cuộn cuộn bao phủ quanh người và thân ảnh Thiên Cơ lao vút về phía đối phương như một đạo kiếm quanh sáng rực bởi ánh trắng !

Sơn Đông Thiết Định khiếp đảm, múa tít sáo sắt đón chiêu. Lão già Bạch Liên Giáo đứng kế bên cũng cử kiếm hỗ trợ. Nhưng Vô Tình Kim Kiếm là một bảo vật hãn thế, chặt gãy cả sáo lẫn kiếm, đâm vào người họ Hoàng. Lão rút lên thê lương rồi ngã gục vì thân trên thủng đến bảy lỗ. Lão già Bạch Liên Giáo thì đứt tay phải.

Thiên Cơ hứng chí xuất chiêu thứ hai Hải Thượng Cô Hồng. Chàng đề khí bốc lên cao, ân vào kiếm quang, đổ ập xuống đầu hai lão áo xanh của Bạch Liên Giáo. Kết quả còn mỹ mãn hơn chiêu trước, hai cao thủ kia đều gãy kiếm, thủng đỉnh đầu.

Mục Trì đang phóng tay tàn sát bọn thủ hạ Huyết Ấn Bang bỗng nói to:

- Quảng thiếu cung chủ ! Pho Vô Tình Kiếm Pháp của quý cung quả là lợi hại !

Thiên Cơ hiểu ngay kế ly gián của gã, gỡ pho Vô Tình Kiếm Pháp ra thi triển.

Tuy uy lực không cao nhưng lộ số thì chẳng hề sai.

Lão cụt tay đã khôn ngoan rời xa đấu trường, giờ đây hậm hực quát vang:

- Lão phu thề sẽ làm cỏ Nguyệt Quý Thánh Cung !

Bọn võ sĩ gác bên ngoài vừa chạy vào nghe vậy liền quay gót đào vong. Lão cụt tay cũng bỏ chạy nhưng không thoát được khinh công xuất chúng của Thiên Cơ. Chàng phóng phi hoàn vào lưng lão ở khoảng cách hai trượng.

Thiên Cơ quay lại, cùng Mục Trì giết sạch ba gã môn đồ Huyết Ấn Bang cuối cùng !

Xong việc hai người lướt vào trong, trước tiên là tìm vại nước để pha giải dược.

Mục Trì bỏ vào đấy một nắm linh đan màu trắng, thò tay vào khuấy cho tan. Trong lúc ấy, Thiên Cơ nhanh chân mang hết bọn tiểu hài ra.

Tổng cộng là hai mươi tám đứa trẻ tuổi từ một đến mười ba.

Chàng mừng rỡ nhận ra Bát Quái Môn Chủ Mạnh Ly Sơn có mặt ở đây.

Chàng mang lão ra ngoài sân để Mục Trì cho uống trước, cùng với đám trẻ con.

Mạnh Môn Chủ hồi tỉnh, ngơ ngác hỏi:

- Việc gì đã xảy ra và nhị vị là ai ?

Thiên Cơ kéo khăn che mặt xuống, mỉm cười:

- Tại hạ là Mục Thiên Cơ đây, Môn chủ không nhận ra sao ?

Họ Mạnh biết ngay chàng hiệp sĩ này đến đây để cứu mình, lão nghẹn ngào nói:

- Trời cao có mắt nên công tử tìm ra chốn này !

Thiên Cơ mang kiếm chặt đứt xiềng chân, bảo lão giúp mình cho mọi người uống thuốc giải. Cứ một người tỉnh là có thêm nhân thủ. Nhờ vậy, mới đầu canh tư đã cứu hết được một trăm ba mươi hai nạn nhân. Ai cũng vui mừng khôn xiết, nói cười hỉ hả hoặc khóc ròng !

Mục Trì phát hiện nơi này đã lâu nên trù hoạch rất chu đáo. Sau khi châm lửa đốt đồng tử thi Huyết Ấn Bang, gã hướng dẫn đoàn người ra khỏi cốc, đi về hướng Tây. Trời vừa mờ sáng thì họ đến một nông trang rộng rãi nằm ở giữa một khu rừng cây ăn trái um tùm kín đáo.

Chủ nhà là một đại hán tứ tuần to béo, mặt đầy râu. Gã cung kính vòng tay nói:

- Bẩm công tử ! Tiểu nhân đã lo xong mọi việc. Dù họ có ở đây cả năm cũng không sợ bị phát hiện !

Mục Trì nghiêm giọng:

- Cảm ơn túc hạ ! Nhưng có lẽ chỉ đám đàn bà, trẻ con là ở lại. Các nam nhân sẽ phải sớm về thành Tổ Nguyên nương nấu chờ ngày khôi phục môn phái ! Khi nào họ khỏe hẳn, túc hạ phải tìm cách thu xếp để họ lên đường !

Bát Quái Môn Chủ này giờ ngấm nghĩa chủ nhà, giờ mới lên tiếng:

- Phải chăng các hạ là Hắc Long Đao Trần Kiếm ở đất Tứ Xuyên ?

Đại hán mỉm cười:

- Trí nhớ của Mạnh huynh quả thật phi thường, chỉ gặp qua có một lần, cách nay mười năm mà vẫn không quên !

Trần Kiếm còn là tay đại đạo lừng danh đất Thục, không hiểu sao lại về ẩn nấu chốn này !

Thiên Cơ đưa ra hai tờ ngân phiếu hai nhân lượng bạch ngân:

- Trần huynh hãy cầm tạm số bạc này để chi phí. Sau này có thiếu cứ đến Mục gia trang lấy thêm !

Trần Kiếm lắc đầu lia lịa:

- Tiểu nhân chỉ mong đóng góp chút công lao nho nhỏ, tuyệt đối không dám nhận !

Mục Trì cười bảo:

- Đại ca ta giàu có nhất nhì thiên hạ, người cứ việc nhận cho y vui lòng !

Dường như Trần Kiếm rất tôn kính Mục Trì nên vội tuân mệnh. gã hỏi lại:

- Bẩm công tử ! Chẳng hay vị thiếu hiệp này là ai vậy ?

Mục Trì vui vẻ đáp:

- Đại ca cũng họ Mục, tên Thiên Cơ, chính là người đã giết Thần Trương Tẩu đấy !

Hắc Long Dao thất kinh vái dài:

- Té ra là Mục công tử danh vang tứ hải, tiểu nhân đã ngưỡng mộ từ lâu !

Trưa hôm sau, Thiên Cơ và Mục Trì rời nông trang, đi trở ra đường quan đạo chính.

Thiên Cơ hỏi họ Mục:

- Trì đệ sẽ đi đâu ?

Gã nheo mắt đáp:

- Gia nhạc phụ sở Huyết Ấn Bang nên định dời nhà xuống phía Nam. Ông sai tiểu đệ đến Nghi Xương tìm mua nhà cửa đất đai. Nếu được ở gần Mục gia trang thì rất tốt.

Dịch lão gia rất mến đại ca !

Thiên Cơ hồ hởi đáp:

- Hay lắm ! Ta sẽ nhờ Mục biểu thúc giới thiệu cho ! Sau này huynh đệ ta thành láng giềng gần gũi nhau thì còn gì vui bằng !

Mục Trì nói đùa:

- Thế mà tiểu đệ tưởng đại ca chán ghét Mục Trì này !

Có bạn đồng hành nên đường thiên lý như ngắn lại, bốn ngày sau, hai người đã đến thành Nam Dương. Nhưng lạ thay, giờ đây dung mạo Thiên Cơ đã đổi khác, già hơn trước độ năm sáu tuổi và chiếc mũi cong kiêu hùng.

Đó là vì Mục Trì đã tặng cho Thiên Cơ một chiếc mặt nạ da người. Thiên Cơ mang vào để gã vui lòng chứ chẳng phải sợ hãi kẻ thù. Thực ra thì hiện nay chàng rất an toàn:

Nguyệt Quý Thánh Cung thì ở rất xa, còn Huyết Ấn Bang vương vù số vàng hai vạn lượng.

Họ hiện ngang ghé vào Nam Dương Đệ Nhất Túu lâu để dùng bữa trưa.

Trời thu lạnh lẽo nên chẳng cần phải lên lầu hứng gió, hai người chọn ngay một bàn ở tầng trệt.

Túu lượng Mục Trì cũng khá khá liên tiếp nâng chén mời đại ca. Thiên Cơ cau mày hỏi:

- Sao da mặt Trì đệ trơn láng mà da bàn tay lại nhăn nheo và đầy lông thế kia ?

Mục Trì đảo tròn đôi mắt Hắc Bạch phân minh, mau mắn giải thích:

- Tiểu đệ thường xuyên tiếp xúc với chất độc nên da tay rất xấu !

Thiên Cơ cười khi hỏi tiếp:

- Còn cái mũi hăng hắc, nồng nồng trên cơ thể người thì sao ?

Mục Trì đáp xuôi:

- Thì cũng do chất độc mà ra !

Đang ăn uống chuyện trò vui vẻ thì phía trước túu lâu có đoàn xa mã dừng chân.

Chủ nhân chiếc xe song mã lộng lẫy kia là một thiếu nữ tuổi mười ba, mười bốn, mặc võ phục hồng, tóc thắt thành hai bím lớn và ba bốn bím nhỏ, cài đầy hồng ngọc !

Khi nàng bước xuống thì có một đại hán kính cẩn mở cửa xe. Thiên Cơ nhận ra gã là Tàn Linh Quái Khách Nhan Tranh, bào đệ của Du Lâm Kim Dao.

Ngoài Nhan Tranh còn có hai mươi tay đao mặc áo gấm xanh, mặt mũi lầm lì, lạnh lẽo và không thiếu vẻ kên kieu. Họ đứng thành hàng trước cửa quán chờ vị tiểu cô nương áo hồng đi qua rồi mới vào theo.

Phong thái của bọn đao thủ kia khiến Thiên Cơ liên tưởng đến các cao thủ đại nội.

Cái cách khom lưng rất nhuần nhuyễn kia đúng là của bọn nô tài chốn quan trường.

Và khi vị tiểu cô nương kia đến gần, chàng lập tức nhận ra ngay Tiểu Công Chúa Bảo Châu, người đã được chàng cứu thoát khỏi tay Tiểu Mao !

Thiên Cơ mỉm cười nhớ lại chuyện xưa và thầm thắc mắc vì sao Nhan Tranh lại trở thành hộ vệ của công chúa ?

Mục Trì tinh ranh như hồ ly, biệt có ẩn tình, liền kể tai Thiên Cơ hỏi nhỏ:

- Phải chăng đại ca quen vị tiểu cô nương hóm hỉnh kia ?

Hơi thở già thơm tho như hoa lan dù đã pha với mùi rượu Thiệu Hưng.

Thiên Cơ gật đầu:

- Nàng ta là Tiểu Công Chúa Bảo Châu !

Trong mấy ngày đồng hành, Mục Trì đã được nghe Thiên Cơ tâm sự rất nhiều trừ lai lịch thực. Do vậy, họ Mục hiểu ngay và chọc ghẹo:

- Có lẽ công chúa điện hạ được đại ca cứu mạng nên ân biến thành tình lặn lội từ ngàn dặm đến thăm !

Thiên Cơ bật cười:

- Người ghen giùm Cốc Dao Trì đấy ư ?

Quả thực cũng đáng ghen vì Tiểu Công Chúa xinh đẹp tuyệt trần, da dẻ trắng hồng, thân hình thon thả, và phát triển sớm khiến Mục Trì nóng cả mặt.

Ngày còn ở Bắc Kinh, Thiên Cơ đã được nghe Hoàng thái sư kể về tính tình ngang ngược, hoạt bát của nhị công chúa Bảo Châu. Nàng là người con gái duy nhất trong hoàng tộc không chịu bó chân, chẳng chịu học lễ nghi triều đình, suốt ngày chỉ chạy nhảy ngoài ngự hoa viên và học võ của bọn thị vệ. Chính nàng đã tấy máy đụng vào chốt lồng sắt nên Sơn Quỷ mới thoát ra rồi bắt nàng đem lên nóc cung Càn Thanh !

Giờ đây nàng vênh váo đóng vai nữ hào kiệt, vai mang trường kiếm có vỏ bằng vàng và nạm đầy châu ngọc, ngồi chễm chệ giữa vòng vây các đao thủ.

Bảo Châu hắng giọng:

- Này Nhan tráng sĩ ! Từ đây đến Nghi Xương còn bao xa nữa ?

Thiên Cơ nghe sườn đau nhói vì bị Mục Trì đấm mạnh:

- Đại ca thấy chưa ! Tiểu đệ đoán đâu có sai !

Thiên Cơ nhăn nhó lắng nghe lời phúc đáp của Nhan Tranh:

- Bẩm nữ hiệp, chỉ còn độ năm trăm dặm nữa thôi !

Mục Trì đưa tay che miệng để giấu nụ cười.

Bảo Châu cau mày:

- Nhưng liệu Mục công tử, chủ nhân của tráng sĩ có nhà để tiếp ta hay không ?

Thiên Cơ kinh nghi, không hiểu vì sao Nhan Tranh lại tự xưng là thủ hạ của chàng ?

Họ Nhan Kính cần thưa:

- Bẩm nữ hiệp ! Tại hạ nghe đồn công tử xuất hiện ở Tổ Nguyên vào khoảng gần giữa tháng tám, chắc giờ đã có mặt ở Nghi Xương !

Chương qui là người lão luyện, sớm nhận ra khách là bậc quyền thế nên cho dọn ra toàn những món thượng hạng.

Tiểu công chúa ném thử mỗi ở a một miếng rồi cao giọng khen:

- Hảo vị ! Bôn cô nương mang gương hành hiệp từ Bắc Kinh vào đến đây, ghé qua hàng trăm quán mà chưa nơi nào ngon bằng ở đây !

Mục Trì không nhịn nổi, phá lên cười khanh khách. Tiêu công chúa giận dữ vỗ bàn quát:

- Tiểu tử mặt đen kia sao dám giễu cợt bản cô nương ? Bay đâu, mau giết hắn cho ta !

Mục Trì đứng phắt lên, tức tức nói:

- Nếu nữ hiệp cho thủ hạ giết ta, thì sao dám nhìn mặt Mục công tử ?

Tiểu công chúa giật mình:

- Người là gì của chàng ?

Mục Trì cười khì:

- Ta là bảo đệ của Thiên Cơ đây, nàng còn muốn giết ta nữa không ?

Bảo Châu mừng rỡ xua tay:

- Nếu vậy thì đều là người nhà cả ! Mong các hạ bỏ qua cho và hãy sang đây ta cùng đối ẩm !

Mục Trì cười ha hả bước qua, vòng tay nói:

- Tại hạ Mục Trì, dám hỏi đại danh của cô nương ?

Tiểu công chúa đắc ý đáp:

- Bôn nhân là Yến Sơn Kỳ Nữ Chu Bảo Châu !

Mục Trì nghiêm giọng:

- CỬU NGƯƠNG ! CỬU NGƯƠNG ! Nhưng chẳng hay nữ hiệp xuất thân từ cửa nào ?

Bảo Châu cũng không phải là kẻ ngu ngốc, hiểu ngay ý châm biếm của đối phương. Vì đã nói câu cửu ngưỡng thì phải biết rõ sư thừa ! Nàng đỏ mặt đáp:

- Bôn nhân học nghệ của Yến Sơn Thần Tăng thường vào cung thuyết pháp, có dạy cho Bảo Châu mấy chiêu quyền cước chứ đâu đã nhận là đệ tử !

Thiên Cơ không nỡ để nàng công chúa ngây thơ kia lại bị chọc ghẹo nữa, liền lên tiếng:

- Chu cô nương cứ thông thả dùng cơm rồi lên đường, Mục Thiên Cơ chắc chắn sẽ có mặt để cung nghinh ngọc giá ! Anh em tại hạ phải đi trước một bước để báo tin !

Bảo Châu hoan hỉ:

- Té ra các hạ cũng là chỗ quen biết với Mục gia trang ! Xin hãy vì ta mà thông báo để Mục công tử ở nhà chờ ta !

Mục Trì cười mát:

- Thế chẳng hay cô nương quan hệ thế nào với gia huynh ?

Tiểu công chúa ấp úng:

- Chuyện rất dài, khó mà kể được ! Các hạ cứ nói rằng có Bảo Châu cô nương ở Bắc Kinh mang thư của Hoàng Thái Sư đến tìm !

Thiên Cơ gọi tiểu nhị tính tiền rồi cùng Mục Trì rời tửu lâu. Nhưng ra đến cửu Nam Thành, chàng dừng chân nói với Mục Trì:

- Trì đệ ! Thanh kiếm và sổ châu báu trên người công chúa chắc chắn sẽ khuấy động lòng tham của giới Hắc đạo, ta chẳng yên tâm chút nào cả ?

Mục Trì mỉm cười:

- Tiểu đệ cũng đã nghĩ đến chuyện ấy. Hay là chúng ta nhập bọn để bảo vệ nàng ta ?

Hair người cho ngựa đứng dạt vào vệ đường chờ đợi. Mục Trì nói đùa:

- Nếu Thiên tử hạ chỉ tứ hôn chọn đại ca làm phò mã thì sao ?

Thiên Cơ đã quen đối phó với gã hồ ly này nên đáp tỉnh bơ:

- Mệnh vua đã ban thì ta cũng đành chịu, vả lại, Trì đệ đã đoán ta có ba vợ mà !

Mục Trì tức tối:

- Té ra đại ca cũng là kẻ háo sắc. Công chúa chỉ là một cô bé mới lớn mà đại ca cũng thích được sao ?

Thiên Cơ cười mát:

- Người có ghen thì cứ đi tìm Cốc Dao Trì đến đây ?

Mục Trì biết chàng đang bỡn cợt mình, phá lên cười chữa thẹn. Gã bàn rằng:

- Đại ca ! Đi chung với họ sẽ mất công nói láo, hay là chúng ta bám theo sau !

Thiên Cơ tán thành vì không muốn lừa dối nàng công chúa nhỏ bé kia.

Hai người thúc ngựa vào một ngõ rẽ chờ đợi. Lát sau, đoàn xa mã của Bảo Châu ra đến, tiền hô hậu ủng rất oai vệ.

Nữ hiệp khách mà đi xe song mã có người hộ vệ thì quả hiếm có trên đời. Huỳnh đệ Thiên Cơ đi theo, giữ khoảng cách gần dặm, cốt sao lúc nào cũng quan sát được đoàn người ngựa phía trước.

Tối hôm ấy, công chúa nghỉ đêm ở mạn Bắc sông Hoài. Không có gì xảy ra và sáng hôm sau nàng qua sông. Nhưng chỉ đi được hai chục dặm là đoàn xa mã bị phục kích.

Từ bãi lau sậy hai bên đường, hàng trăm mũi tên bay ra, cắm vào cơ thể bọn thị vệ áo xanh. Dường như phe mai phục không có ý đã thương công chúa nên chẳng mũi tên nào cắm vào cỗ xe, chỉ bắn chết gã xà ích.

Loạt tên đầu đã hạ gục mười hai gã cao thủ đại nội. Tám gã còn lại vội xuống ngựa phối hợp cùng Nhan Tranh bảo vệ cỗ xe. Họ Nhan kinh hãi quát vang:

- Đây là loan xa của công chúa, bọn người chó làm càn !

Toán quân mai phục lập tức tràn ra. Chúng đông độ năm chục tên, toàn thân hắc y, tay lăm lăm trường kiếm, mặt bịt kín.

Thủ lĩnh của bọn cường đạo là một lão già râu dài bạc trắng. Lão cười ghê rợn:

- Nếu không biết có công chúa trong xe thì bọn ta chặn lại làm gì ?

Nhan Tranh biến sắc:

- Lão thuộc bang hội nào và làm sao biết được lai lịch của công chúa ?

Lão nhân cười nhạt:

- Nhan Tranh ! Tiếc cho ngươi là bậc hảo hán lừng danh, lão phu khuyên ngươi nên buông đao quy hàng để thoát chết ! Khi đã là người của bốn bang thì sẽ tỏ tường mọi sự.

Nhan Tranh thấy đối phương biết cả tên mình, hiểu rằng tin tức đã bị tiết lộ từ kinh đô. Trận phục kích này là để bắt cóc công chúa, chứ chẳng phải cướp bóc.

Bảo Châu là cừu non không biết sợ cọp, vén màn quát thánh thót:

- Bọn người không sợ tội tru di cửu tộc hay sao mà dám xúc phạm đến công chúa Đại Minh ?

Lão nhân râu bạc cười vang:

- Bọn thảo dân quả không dám phạm thượng. Chỉ cần công chúa tặng cho nhánh Hồng Ngọc Mẫu Đơn là đủ !

Tiểu Công chúa giật mình:

- Sao lão lại biết ta mang theo vật ấy ?

Nhanh Tranh chưng hửng vì chính gã cũng không biết.

Lão nhân nạt lớn:

- Đừng nhiều lời hỏi han ! Lão phu không chờ được nữa rồi !

Dứt lời, lão phất tay ra hiệu cho thủ hạ xông vào. Nhan Tranh và tám gã thị vệ liều chết cố thủ, bám chặt cổ xe mà chông đỡ chứ chẳng dám rời.

Kiểm pháp của bọn hắc y cực kỳ hiểm ác, nhân số lại đông hơn nhiều lần nên nắm chắc phần thắng !

Tần Lĩnh Quái Khách có võ công cao cường nhất nên đã bị lão nhân râu dài chiêu cố. Chỉ vài chiêu, Nhan Tranh đã bị lão rạch một đường trên vai.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy thì từ hai bên đường, có hai bóng người bay ra, tấn công vào lưng bọn hắc y.

Người áo xanh quét ngang thiết dịch, hạ liền tám tên vòng ngoài mé Tây bằng những mũi độc châm. Gã ập vào phun độc hỏa giết thêm vài người nữa, phá vỡ vòng vây, rồi nhảy lên xe, chụp lấy dây cương, thúc đôi ngựa phóng đi. Cùng lúc ấy, người áo trắng lao ra từ vệ đường mé Đông. Tuy không dùng ám khí nhưng tốc độ giết người cũng nhanh nhẹn phi thường.

Gã kiếm sĩ này chính là Thiên Cơ, với bảo kiếm trong tay, chàng tiến đến đầu là sắt thép gãy ùn và xác người gục ngã, mục tiêu của Thiên Cơ là lão già râu dài đang đấu với Nhan Tranh.

Lão ta cũng đã phát hiện cường địch nên nhường họ Nhan cho hai thủ hạ rồi tung mình chặn đường. Thiên Cơ lạnh lùng xuất chiêu Hải Yến Khiếu Đông Phong trong Nam Hải kiếm pháp. Thân hình chàng biến mất trong luồng sáng bạc và kiếm kinh rú rít xé không gian, như đàn én gọi gió Đông Đới phương cần rặng chống đỡ bằng một chiêu kiếm hùng mạnh và ác độc tuyệt luân. Nhưng Vô Tình Kim Kiếm đã chặt gãy được vũ khí đối phương, và trở chín lỗ trên ngực lão nhân.

Thiên Cơ không dừng tay, giết thêm vài gã hắc y nữa rồi phóng theo cổ xe song mã, tàn sát đám quân đang bám theo xe.

Chúng quay lại đối phó để rồi phải kinh hoàng trước đấu pháp dũng mãnh của Thiên Cơ. Phò Vô Tình Kiếm Pháp được hỗ trợ bởi bàn tay trái không sợ gươm đao nên càng bội phần lợi hại. Thiên Cơ thần nhiên chụp lấy từng thanh kiếm, khiến đối phương bỏ vía kinh hồn.

Tần Lĩnh Quái Khách cũng đã phá được vòng vây, chạy lên hợp lực với Thiên Cơ.

Nhưng còn tám gã thị vệ thì đã gục ngã.

Cổ xe dừng lại ở chỗ an toàn, cách xa trận địa, và Mục Trì phi thân trở lại.

Bảo bối của Độc Môn quả danh bất hư truyền. Độc thủy từ cây Huyền Cơ Thiết Dịch tỏa sương mù trùm lấy đám Hắc y. Có ít nhất mười tên rú lên, ngã lăn trên mặt lộ, dẫy dụa, kêu la.

Biết không địch lại, gần hai chục tên sống sót hò nhau bỏ chạy cả !

Nhan Tranh phi thân về phía cổ xe còn Thiên Cơ và Mục Trì quay lại lấy ngựa.

Họ Nhan nhảy lên đánh xe, hai người kia hộ tống trước sau, mau chóng lên đường. Tiểu Công chúa đã hoàn hồn, nâng phục lẫn hai chàng hiệp khách, nhất là Thiên Cơ. Theo nàng thì Mục Trì giết người bằng ám khí, chất độc, không xứng danh hảo hán !

Còn Thiên Cơ một kiếm lao vào trận, oai phong lẫm liệt làm sao !

Giờ đã bại lộ thân phận công chúa, Bảo Châu đành trở lại với lối xưng hô cung đình. Nàng vén rèm hỏi Thiên Cơ:

- Chẳng hay tráng sĩ danh tính là gì ?

Ngược lại, giờ đây Thiên Cơ cũng chẳng dám giấu giếm, sợ mang tội khu quân.

Chàng cung kính đáp:

- Khỏi tấu điện hạ ! Thảo dân chính thị Mục Thiên Cơ !

Bảo Châu giật mình nghi hoặc và cười rạng rỡ khi Thiên Cơ lộ mặt nạ:

- Thế là bốn nhân lại chịu ơn Mục tráng sĩ lần nữa rồi !

Nàng xụ mặt trách móc:

- Sao lúc này ở Nam Dương tráng sĩ không chịu nhìn ta ?

Thiên Cơ mang lại mặt nạ rồi cười đáp:

- Lúc ấy Điện hạ đang là Yến Sơn Kỳ Nữ, thảo dân đâu dám bái kiến, làm lộ thân phận của Công chúa !

oo Xế chiều đầu tháng mười, bọn Thiên Cơ về đến Mục gia thanh Đang là phiên trực cổng của Bát Tú Tả Hàn Bôi và Cửu Tú Tổng Vũ Thân. Họ hoan hỉ đón chào thiếu chủ.

Họ Tả nói ngay:

- Thiếu chủ đi lâu khiến cả nhà lo lắng, ăn ngủ không yên !

Thiên Cơ mỉm cười:

- Ta biết ! Người mau vào báo với Trang Chủ rằng có nhị công chúa giá lâm !

Bát Tú tròn mắt kinh ngạc, chạy như bay vào hậu viện. Nhan Tranh đánh xe vào sát thềm khách sảnh. Thiên Cơ mở cửa mời Bảo Châu xuống Ngồi lâu nên chân tê dại, tiểu công chúa loạng choạng suýt bị té, Thiên Cơ vội nắm tay nàng đỡ lại. Bảo Châu thản nhiên giữ lấy tay Thiên Cơ và phán:

- Bốn nhân mà ngã thì còn thể thống gì nữa ? Công tử phải đưa ta vào tận trong !

Thiên Cơ lúng túng đáp:

- Thảo dân không dám mạo phạm đến thánh thể !

Bảo Châu lườm chàng rồi kề tai thổ lộ:

- Thế sao mấy tháng trước chàng dám ôm ta mà chữa bệnh !

Thiên Cơ chết điếng người, biết mình sắp sa vào lưới tình lần nữa, và không khéo sẽ rơi đầu hoặc di hại đến cả họ !

Chàng cắn răng dìu tiểu công chúa vào tận cổ đại ỷ cuối sảnh. Đây vốn là chỗ Mục Trang Chủ ngồi uống trà, tiếp khách.

Ả tỳ nữ Tiểu Hương run rẩy châm trà, rót cả ra ngoài. Bảo Châu cười khúc khích:

- Ta có phải cạp beo đâu mà người sợ dữ vậy ?

Tiểu Hương nhũn cả người, lắp bắp:

- Nô.... tỳ không dám !

Bảo Châu nhấp trà, đảo mắt nhìn khắp sảnh, cứ như là sắp mua lại nơi này !

Lát sau, phu thê Mục Trang chủ và Lan huynh ra đến, y phục chỉnh tề.

Tử Phát cẩn trọng đưa mắt nhìn Thiên Cơ, chàng mỉm cười gật đầu. Mục lão biết không phải chuyện đùa, vén áo quỳ xuống tung hô, hai nữ nhân cũng quỳ theo:

- Điện hạ vạn tuế !

Tiểu Công chúa tươi cười:

- Miễn lễ ! Miễn lễ ! Ta đã chán cái trò lạy lức này lắm rồi !

Gia đình họ Mục đứng lên, nhìn nhau lúng túng. Nhan Tranh khệ nệ bưng rương gỗ sơn son thếp vàng vào đến. Gã đặt lên kỷ trà rồi chào hỏi vợ chồng Trang Chủ và Lan Quỳnh.

Bảo Châu mở rương, chép miệng:

- Dù không muốn nhưng ta bắt buộc phải phiền chư vị quỳ xuống tiếp chỉ !

Thế là cả nhà không còn ai dám đứng. Tiểu Công chúa mở Thánh chỉ tuyên đọc:

” Phụng Thiên thừa vận. Hoàng Đế chiếu viết:

Xét công lao của họ Mục, nay Trẫm ban tước Trường Giang Hầu cho Mục Tử Phát, kiêm tặng chức Thái Phó. Từ nay, Mục lão hiền khanh có trách nhiệm giáo dưỡng Nhị công chúa Bảo Châu trong vòng mười năm. Khâm thử ! ” Mục Tử Phát ngơ ngác, chẳng hiểu gì cả ! Tiểu Công chúa bật cười:

- Mục lão khanh đừng thắc mắc ! Chính ta cũng không biết lý do. Nhưng phụ hoàng đã gởi riêng cho khanh một mật chỉ có lẽ khanh đọc xong sẽ hiểu. À quên !

Hoàng Thái Sư cũng có thư.

Nàng đưa ra cuộn thánh chỉ và bức thư có niêm phong. Mục Tử Phát vội bước đến nhận.

Bảo Châu nghiêm giọng:

- Và giờ đây là ý chỉ của ta, Nhị Công chúa Bảo Châu. Từ nay, để bảo toàn bí mật thân thế, ta tự giáng mình xuống làm thứ dân. Các khanh phải xưng hô cho đúng. Nghe rõ chưa ?

Cả nhà đồng thanh nói:

- Tuân chỉ !

Bảo Châu hô bình thân rồi bước đến vòng tay, tươi cười thi lễ:

- Tiểu nữ bái kiến Trang chủ, phu nhân cùng đại thư !

Nàng quay sang bảo Thiên Cơ:

- Mục đại ca có vui lòng nhận tiểu muội làm em không ?

Thiên Cơ tuy hoang mang nhưng cũng có phần khoan khoái vì được thêm em gái chứ chẳng phải thêm vợ. Chàng cười mát:

- Tính ta rất nóng nảy, dữ dằn. Chỉ sợ hiền muội không chịu nổi đấy thôi Nghe chàng gọi mình là hiền muội, Bảo Châu hân hoan đáp:

- Dù đại ca có dữ như Sơn Quỷ thì tiểu muội cũng không sợ. Tiểu muội mà đã khóc thét lên thì đến Phụ hoàng và Mẫu hậu cũng phải chịu thua !

Lời nói ngây thơ, thục thà kia đã phá tan không khí nặng nề. Mọi người bật cười, chẳng còn úy kỵ tiểu công chúa nữa !

Trong lúc Lan Quỳnh đưa tiểu công chúa vào sau tắm gội thì phu thê Mục trang chủ gọi Thiên Cơ vào thư phòng. Tử Phát hồi hộp mở mật chỉ đọc trước:

” Phụng Thiên thừa vận. Hoàng Đế chiếu viết:

Trường Giang hầu hiền khanh ! Nhị Công chúa mang trong người tuyệt chứng Thúc Căn Nhuyễn Cốt, chỉ hai năm nữa là phát tác, vô phương cứu chữa. Yển Sơn Thần Tăng dạy rằng chỉ có Tướng Tinh Thiên Cơ ở phương Nam là may ra cứu được Bảo Châu. Lời này ứng với việc lệnh tể cứu giá Công chúa hồi tháng sáu.

Hơn nữa, từ ngày ấy đến nay, Bảo Châu luôn nhắc nhở Thiên Cơ, đòi đi Nghi Xương tìm gặp.

Nay Trẫm phó thác Nhị công chúa cho hiền khanh. Mong hai khanh thấu hiểu giùm nỗi khổ tâm của Trẫm và Hoàng hậu ! Khâm thử ! ” Mục phu nhân động lòng trắc ẩn, thở dài bảo:

- Không ngờ một vị công chúa xinh đẹp, ngây thơ như Bảo Châu lại rơi vào hoàn cảnh bi đát như vậy.

Thiên Cơ tự lự:

- Theo tiểu tể được biết thì bệnh Thúc Cấn Nhuyễn Cốt là tuyệt chứng khó trị nhất thế gian. Tiên sư đã nhiều năm nghiên cứu chứng bệnh này và kết luận rằng chỉ có máu của loài Thiềm Thừ mới trị được ! Nhưng con vật này rất hiếm, tìm cả đời cũng chưa chắc thấy !

Mục Tử Phát chất lưỡi:

- Thế là vô vọng rồi ! Thôi để lão phu đọc thư của Hoàng thái sư xem sao !

Lão mở thư, đọc cho hai người kia nghe. Bên ngoài đã có Bất Bão Vũ Sĩ, Nhất Tú và Tiểu La Hán cảnh giới !

Nội dung thư như sau:

”Mục lão đệ nhĩ giám ! Khi đọc xong mật chỉ chắc hiền đệ đã hiểu vấn đề và cảm thấy bất lực ? Nhưng Yến Sơn Thần Tăng đã khuyên Thái Hậu gởi trả Mục gia trang dóa Hồng Ngọc Mẫu Đơn. Mùi hương kỳ lạ của bảo vật này sẽ dẫn dụ được loài Tam Nhãn Thiềm Thừ đất Miêu Cương. Có nó trong tay, Cơ nhi sẽ tìm được thuốc trị bệnh cho công chúa ở đất Miêu Cương !

Thần Tăng còn nói riêng với lão rằng Hồng Ngọc Mẫu Đơn còn là chìa khóa mở cửa kho tàng của một bậc kỳ nhân họ Bộc. Nay ngoại xâm uy hiếp biên cương, quốc khố cạn kiệt. Nếu Cơ nhi tìm được kho báu ấy thì triều đình mới mong cầm cự được lâu dài ! Vài lời phế phủ, mong hiền đệ lượng giải cho ! Ngu huynh Hoàng Thử Lộc bái bút ! ” Tối hôm ấy, Mục gia trang mở đại yến mừng công chúa, nhưng thực ra là để mừng Thiên Cơ, người mà họ yêu thương và lo lắng !

Trí Nang Tú Sĩ đi thăm trụ trì chùa Hoa Nghiêm ngoài cửa Nam thành cũng đã kịp về đến. Nghe nói Sát Nhân Đồng Tử đã chết dưới tay Nguyệt Quý Thánh Cung, lão choáng váng, buồn rầu.

Cái tang này mà chẳng ai dám cười lớn. Họ nghiêm trang lắng nghe Thiên Cơ thuật lại cuộc Bắc hành. Tất nhiên chàng phải nói thác là mình và Phó Tương Như đi Sơn Tây tìm Phi Điều Hội vì thù riêng của họ Phó !

Số vàng hai vạn lượng không làm Mục Tử Phát cau mày. Lão cười bảo:

- Với hai vạn lượng mà thoát chết và ly gián được đối phương thì cũng rẻ chán !

Tiểu công chúa đã thản nhiên chiếm chỗ cạnh Thiên Cơ, bên kia là Lan Quỳnh.

Nàng tròn mắt lắng nghe và hết lòng khâm phục Thiên Cơ. Không hiểu lòng xuân nữ nghĩ gì mà đôi má thoáng hồng ?

Đến lượt Mục Trì thưa với Tử Phát về chuyện mua đất cho Thần Đạo Sơn Trang !

Tử Phát vui vẻ đáp:

- Lão phu có mấy trăm mẫu đất dọc bờ sông ! Còn nhà cửa thì đã có tòa Mao gia trang đoạt từ tay Quảng Lưu Hoan. Hiền đệ cứ bảo Dịch trang chủ dời về đây ngay !

Không chừng lão phu còn kiếm được giùm họ Dịch một hợp đồng cung cấp vũ khí cho triều đình !

Tan tiệc, một cuộc họp mặt nho nhỏ được nhóm trong thư phòng, gồm Thiên Cơ, phu thê trang chủ, Trí Nang Tú Sĩ và Ngốc Kim Cang !

Cảnh giới vòng ngoài chỉ có Bất Bão Vũ Sĩ, Nhất Tú, Nhị Tú và Nhan Tranh. Tiểu La Hán vắng mặt vì đã lỡ hẹn với ả tỳ nữ Tiểu Hồng ở ngoài vườn.

Trước tiên, Thiên Cơ thổ lộ:

- Bẩm nhạc phụ, nhạc mẫu ! Tiểu tể nhận tội vượt quyền trưởng thượng hứa hôn với Độc Hồ Điệp Cốc Dao Trì !

Mục phu nhân có vẻ không vui nhưng Mục Tử Phát thì cười độ lượng:

- Không sao ! Người được Cốc cô nương cứu mạng tất chẳng thể phụ lòng người được ! Sự việc thế nào mau kể cho ta và mọi người nghe !

Giờ đây, Thiên Cơ mới nói ra những điều chưa nói, nhắc đến Độc Thiên Vương và Điều ông !

Trí Nang Tú Sĩ dơ ngón cái khen ngợi:

- Cơ nhi xử sự như thế là thuận theo lòng trời, lòng người. Nếu để Cốc Dao Trì đau khổ khiến Độc Thiên Vương phẫn uất thì hậu quả khôn lường. ân nghĩa vẹn toàn là nhờ sự quyết đoán của người !

Thiên Cơ kể luôn việc mình được Đức quan âm đại sĩ giảng mộng truyền đạo Nam Hải Kiếm Pháp.

Mục phu nhân lập tức chấp tay niệm Phật hiệu, còn Tang Đình Bạch nhắm tít đôi mày bạch, lát sau lão nhân mỉm cười đắc ý:

- Lão phu hiểu rồi ! Chúng ta phải thỉnh tượng Phật Bà về thờ phụng !

Mục phu nhân khen phải:

- Hay lắm ! Lão thân sẽ cho đúc một pho tượng bằng vàng, to bằng người thực !

Tang Tú Sĩ bác ngay:

- Hoàng kim chỉ gọi lòng tham, sau này tất sẽ có người phá tượng lấy vàng, xúc phạm đến Phật Bà. Theo ý lão phu thì đá hoa cương trắng là tốt nhất, dầu ngàn năm sương gió cũng chẳng mòn !

Mục Tử Phát tán thành:

- Tang lão ca nói chí lý ! Còn bà muốn tỏ công thành thì cứ cho may áo choàng bằng chỉ vàng, khoác lên lưng tượng là đủ !

Bàn bạc hồi lâu, mọi người giải tán trở về phòng !

Lan Quỳnh đã chờ sẵn, nhìn Thiên Cơ bằng ánh mắt nồng nàn, trách móc. Thiên Cơ bước vào, đóng cửa lại và ôm lấy ái thê. Lan Quỳnh ép mặt vào ngực chàng khóc rầm rức, rồi lát sau im bật. Hai người nghe cơ thể nóng lên, rạo rực tìm đến nhau.

Cuộc ân ái tái ngộ nồng thắm và mãnh liệt chẳng khác gì trận mưa thu vừa bắt ngờ ập đến ngoài kia. Cuối canh ba, Thiên Cơ ngáp ngừng nói cho Lan Quỳnh nghe việc mình có hôn ước với Độc Hồ Điệp Cốc Dao Trì.

Nàng chồm lên cắn vào vai Thiên Cơ đau điếng, dáng điệu rất hung hãn, rồi bật cười:

- Thiếp chấp nhận nhưng chỉ một người thôi đấy nhé !

Thiên Cơ cũng cười:

- Ta cũng chẳng dám đa mang hơn nữa. Nhưng gã Mục Trì lại cả quyết rằng sau này ta có đến ba vợ !

Lan Quỳnh xoa vết cắn tự lự:

- Có lẽ người thứ ba là tiểu công chúa Bảo Châu. Nếu phải chia xẻ ân ái cho người con gái tội nghiệp ấy thì thiếp cũng cam lòng !

oo Sau bữa điểm tâm, Mục Trì cáo từ về Tổ Nguyên để đưa Dịch gia trang và Bát Quái Môn đến Nghi Xương. Thế lực Huyết Ấn Bang ngày càng hùng mạnh, lan tỏa khắp Hà Nam. Trí Nang Tú Sĩ cho rằng Nghi Xương sẽ là thành lũy cuối cùng của võ lâm.

Chiều hôm ấy, Trầm Hạo Liệt đưa Hiểu Mẫn đến chơi. Tại mắt Bắc Đầu Môn ở khắp Nghi Xương nên lão phải biết việc Thiên Cơ đã trở về !

Cuộc viếng thăm này đã được Hạo Liệt cho người đến báo trước nên Mục trang chủ bày tiệc yến chờ sẵn.

Hiểu Mẫn chỉ hỏi han Thiên Cơ vài câu là chạy ngay vào hậu viện tìm Lan Quỳnh. Nàng ngạc nhiên khi thấy sự hiện diện của cô gái mười bốn tuổi xinh như mộng. Bảo Châu đang rối rít chuyện trò thân mật với Mục tiểu thư, nói cười rộn rã !

Lan Quỳnh giới thiệu hai người với nhau, nhưng chỉ nói rằng Bảo Châu là em ở Bắc Kinh đến chơi !

Tính tình Hiểu Mẫn và Bảo Châu có nét giống nhau nên rất dễ thân cận, chẳng mấy chốc đã vui như gặp bạn cũ !

Trên khách sảnh thì ngược lại, vẻ nghiêm trọng phủ đầy nét mặt thực khách, khi Trầm môn chủ nói:

- Huyết Ấn Thần quân đã gửi thư khiêu chiến, hẹn lão phu ở đỉnh đồi Đại Nham, phía Bắc sông Hán Thủy, vào ngày mười sáu tháng mười này !

Trí Nang Tú Sĩ thở dài:

- Khang lão quả đã chiêu mộ được dư đảng của Hồng Liên Giáo, thực lực rất hùng mạnh, phen này lão phu e rằng Trầm lão đệ sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Nghe nói vậy, Hạo Liệt vô cùng kinh ngạc và lo lắng:

- Tang lão ca ! Việc này có thực hay chỉ là tin đồn ?

Tú Sĩ cười nhạt:

- Thiên Cơ đã bị họ Khang và các cao thủ Hồng Liên Giáo chặn đường, phải dùng mảnh Bát Giác Pha Lê Sơn Hà Đồ và hai vạn lượng hoàng kim mà cuộc mạng. Rằm tháng mười một này là kỳ hạn giao vàng !

Trầm Hạo Liệt vô cùng thất vọng vì lão đến đây để cầu viện Thiên Cơ. Nếu chàng chịu đem cha con Ngốc Kim Càng trợ lực thì Bắc Đẩu Môn chẳng sợ gì Huyết Ấn Thần quân cả ! Nhưng nay chàng đang có hòa ước với Khang Nhẫn, theo quy chế võ lâm thì không được xé rào, ít nhất là cho đến lúc giao vàng xong !

Hạo Liệt suy nghĩ một lúc, nghiêng răng bảo:

- Vậy thì lão phu sẽ đơn chiến với Huyết Ấn Thần quân, không để liên lụy đến đệ tử Bắc Đẩu Môn !

Lão đứng lên, vòng tay nói với Mục Tử Phát và Trí Nang Tú Sĩ bằng giọng tha thiết:

- Lần phó hội này lành ít dữ nhiều, chưa chắc lão phu đã toàn mạng mà trở về.

Hiểu Mẫn còn trẻ người non dạ tất không đủ sức cai quản cơ nghiệp Bắc Đẩu Môn. Lão phu dập đầu mong nhị vị vì mối thâm tình với gia huynh mà chiếu cố, dạy bảo Mẫn nhi !

Dứt lời, Hạo Liệt vái ba vái, nét mặt đầy vẻ bi thương !

Mục Tử Phát cười mát:

- Môn chủ yên tâm ! Lẽ nào lão phu lại để cơ đồ của họ Trầm suy sụp !

Trí Nang Tú Sĩ cũng nói:

- Lão phu xem tướng Môn chủ chưa đến lúc tận số, đừng nên quá bi quan như vậy ? Để đề phòng đối phương giả trò, lão phu sẽ nhờ Cái Bang thông tri cho các phái bạch đạo đến quan chiến. Môn chủ chỉ cần chú tâm đối phó với họ Khang là đủ !

Hạo Liệt tư lự:

- Nếu được như vậy thì tiểu đệ xin đội ơn ! Còn việc có thắng nổi Huyết Ấn Thần quân hay không thì tiểu đệ chẳng dám nói chắc, chỉ tận lực và phó mặc cho trời mà thôi !

Vấn đề này được gác lại, mọi người bàn qua cục diện võ lâm. Nghe Thiên Cơ kể lể, Hạo Liệt mới nắm được cục diện giang hồ hiện tại.

Cuối canh một, cha con họ Trầm cáo lui. Hiểu Mẫn hẹn sáng mai sẽ sang chơi với Lan Quỳnh và Bảo Châu.

Khách về rồi, Thiên Cơ và đám lão nhân tiếp tục trò chuyện, uống trà. Người phục vụ là Lan Quỳnh.

Trí Nang Tú Sĩ nghiêm giọng hỏi:

- Cơ nhi ! Người có ý kiến gì về cuộc phó ước với Hạo Liệt không ?

Thiên Cơ chậm rãi đáp:

- Bẩm Tang bá bá ! Tiêu diệt sẽ cải trang đến quan chiến, tay cơ giải cứu Trầm môn chủ. Với pho Nam Hải Kiếm Pháp hy vọng Khang Nhẫn không nhận ra tiểu diệt !

Mục Tử Phát cau mày:

- Sao Cơ nhi không để cơ trời sắp đặt, xen vào làm gì ? Biết đâu đấy lại là cách giải quyết tốt nhất !

Ý lão nói bóng gió rằng nếu Hạo Liệt bị giết thì sau này Thiên Cơ tránh được cảnh cốt nhục tương tàn !

Thiên Cơ tư lự:

- Tiểu tể lại muốn tự tay kết liễu ân oán, không để người ngoài can thiệp vào ! Vả lại, nếu nhân dịp này mà giết được Huyết Ẩn Thần quân thì võ lâm mới có thanh bình !

Trí Nang Tú Sĩ lắc đầu:

- Lão phu tán thành tấm lòng vì đại cục của Cơ nhi, nhưng địa thế đồi Đại Nham sẽ khiến người phải bó tay ! Đó là một quả đồi trọc, chỉ toàn sỏi đá, không nơi ẩn nấp.

Đỉnh đồi bằng phẳng, cao độ bốn trượng, lồ lộ như một lồi đài lý tưởng Khang Nhẫn mà cho đệ tử vây quanh chân đồi thì người phải phá vỡ phòng tuyến mới lên được ! Hơn nữa, nếu lão phát hiện ra người là ai thì sẽ lại bắt tay với Nguyệt Quý Thánh Cung thì còn nguy hiểm cho võ lâm hơn Tử Phát gật gù:

- Hoàng thiên đã an bài ! Cơ nhi đừng cố cưỡng lại ! Hạo Liệt chết rồi, lão phu sẽ tìm cách phục hồi thân thể cho người và lấy lại cơ nghiệp Bắc Đẩu Môn ! Cơ nhi cứ đi để chứng kiến cảnh lão đền tội nhưng không được liều lĩnh ra tay !

Biết ý cử phụ đã quyết, Thiên Cơ chẳng dám nói thêm.

Thời gian còn dài, Thiên Cơ tranh thủ khổ luyện bảy chiêu Nam Hải Kiếm Pháp và pho Vô Tình Kiếm Pháp, có phối hợp với Thiết Hoàn ở tay trái. Nhưng Trí Nang Tú Sĩ lại khuyên cáo chàng nên dành tay trái cho Long Hồ Thần Thúc. Thủ pháp Vô Tướng Hàng Ma của Thiếu Lâm Tự, đối phó với Huyết Ẩn chừng hữu hiệu hơn vòng sắt !

Tuy rất tiếc công lao rèn luyện pho Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ nhưng Thiên Cơ cũng phải công nhận Tú Sĩ có lý !

11. Đại Nham Hồ Ly Hiện -cốt Trung Nguyệt Quý Tàn

Trưa ngày rằm tháng mười, Trí Nang Tú Sĩ và Thiên Cơ đã có mặt ở trấn Chiêu Phong, cách đồi Đại Nham ba dặm, Thiên Cơ định đi một mình, nhưng Mục Tử Phát sợ chàng vọng động nên đề nghị Tang lão đi cùng.

Vừa đến nơi, Thiên Cơ đã nhờ Trí Nang Tú Sĩ dắt mình đi quan sát địa thế đồi Đại Nham. Quả đúng như lời Tang Đình Bạch đã mô tả, không có lối nào cho Thiên Cơ lên để can thiệp cả !

Hai người trở vào trấn, hội ngộ với các cao thủ các phái bạch đạo và hào kiệt tứ phương. Phần lớn bọn họ đều đã gặp Thiên Cơ ở Thần Đào Sơn Trang, nhưng chàng thay mặt nạ nên chẳng ai nhận ra mà chào hỏi. Trí Nang Tú Sĩ cũng đã cải dạng !

Thiên Cơ đau đầu lo lắng cho an nguy của Trầm Hạo Liệt nên cùng Tang lão về nghỉ tại Tế Dân Dược phòng. Tiệm thuốc là một trong những khách hàng của Mục gia trang.

Dẫu sao Trầm Hạo Liệt cũng là chú ruột của chàng. Ai cũng quyết đoán rằng lão là kẻ chủ mưu hại cha mẹ Thiên Cơ, nhưng bằng chứng xác thực thì chưa có ! Do vậy, Thiên Cơ không đành lòng để lão chết đi !

Trí Nang Tú Sĩ hiểu rõ tâm trạng Thiên Cơ, lão nghiêm giọng khuyên bảo:

- Đạo trời cao thâm mầu nhiệm, tuy vô hình mà hiện hữu khắp mọi nơi ! Nay Hạo Liệt sống trái với đạo có chết trong trận này cũng là phải. Hà tất người phải bắn khoăn làm gì ?

Thiên Cơ bướng bỉnh đáp:

- Vậy gia phụ và gia mẫu làm gì trái đạo mà phải chết thảm như vậy ?

Tang lão chẳng hề bối rối, dịu giọng giải thích:

- Song thân người đặt mình vào chỗ quyền quý, cao sang, danh vọng lẫy lừng là tự chuốc họa ! Bậc cao nhân đặt đạo luôn khiêm tốn giấu mình, ẩn vào chỗ mờ nhạt, thô lậu nên tránh được tai họa !

Thiên Cơ giật mình lơ mơ hiểu rằng lão có lý. Từ ngày rời rừng xanh, tâm hồn chàng chẳng lúc nào thư thái, vô tư ! Chàng nhớ đến những bộ xương khô được giấu kín trong Mực gia trang. Lòng bàng hoàng nhận ra kiếp người mong manh, ngắn ngủi biết bao !

Chàng hỏi thêm đến giải quyết nghi vấn:

- Nói như bá bá thì Mực Cửu Phụ giàu có tốt bụng cũng là trái đạo !

Tang Đình Bạch mỉm cười:

- Không phải vậy ! Trường hợp Mực Tử Phát thì khác. Lão ta làm giàu không phải cho chính mình mà vì hơn hai ngàn người trong hai họ Mực, Lý ở Cam Châu. Công việc kinh doanh được thảo luận cả đến nồi cơm của hàng vạn bách tính vùng Vân Nam, Quý Châu, Lương đảng. Những năm mất mùa, Tử Phát phải bỏ ra mấy vạn lượng vàng phát chẩn, cứu đói, nhưng giấu tên. Kẻ không nghĩ đến lợi riêng cho mình thì khó mà gặp tai họa ! Tử Phát chính là bậc chân nhân trong lớp áo đại phú đầy !

Thiên Cơ không giác ngộ hoàn toàn, nhưng cũng nghe tâm hồn thanh thản.

Chàng mỉm cười nâng chén mời Tú Sĩ.

Sáng hôm sau, hai người rời Tế Dân Dược Phòng đi đòi Đại Nham. Quần hào đông độ hơn ngàn, tập trung quanh chân đồi, đoàn người Bắc Đẩu Môn cũng đã có mặt.

Hạo Liệt mang theo hơn trăm đệ tử, sắc mặt bình thản, tươi tắn, như đã nắm chắc phần thắng trong tay. Trầm môn chủ vui vẻ trò chuyện với bang chủ Cái Bang Đại Phúc Cái, trưởng môn Hoa Sơn Vân Thúc Tử, trưởng môn Võ Đang Huyền Hoa chân nhân, Tuệ Thành Thượng Nhân trưởng lão Nga Mỹ, và Vân Hiền thiền sư thủ tọa Đạt Ma viện chùa Thiếu Lâm !

Chính Trí Nang Tú Sĩ đã giới thiệu lai lịch những đại nhân vật ấy với Thiên Cơ.

ông bàn rằng:

- Năm phái đều có mặt thì không chừng sau trận quyết đấu với Hạo Liệt, Huyết Ấn Thần Quân sẽ phải đối phó với một trận chiến khác !

Giữa giờ Thìn, mọi người ngạc nhiên khi thấy Huyết Ấn Thần Quân xuất hiện mà chỉ mang theo một lão nhân áo vàng, tóc bạc, lưng còng, hông đeo trường kiếm. Họ xôn xao bàn tán, hỏi nhau lai lịch của lão già kia, nhưng không ai biết cả !

Huyết Ấn Thần Quân ngạo nghễ cười vang:

- Lão phu không ngờ đồng đạo võ lâm lại có lòng quan tâm đến cuộc phó ước nhỏ bé này ! Thật là vạn hạnh !

Cao thủ đầu sỏ năm phái bạch đạo đều bối rối, thầm phục Khang Nhẫn là người trí dũng. Lão không kéo quân đến thì các phái chẳng thể mở miệng hỏi tội để mang tiếng ý chúng hiếp cô !

Huyết Ấn Thần Quân xuống ngựa, nghiêm giọng với Hạo Liệt:

- Năm xưa, lệnh tôn là Bắc Đẩu thư sinh đâm lão phu một kiếm, đẩy rơi xuống vực thẳm Khuyết Sơn. May mà lão phu còn sống đến giờ này để đòi lại công đạo. Theo quy củ võ lâm thì phụ trái tử hoàn, tức hạ phải trả nợ thôi ! Đây là việc riêng giữa hai chúng ta, không ai được xen vào cả !

Hạo Liệt cười nhạt:

- Thần Quân thoát chết một lần còn không biết sợ hay sao mà còn nuôi dã tâm bá chủ ? Hôm nay lão phu quyết vì võ lâm mà trừ hại !

Câu nói đầy chính nghĩa của họ Trầm được quần hùng hoan hô nhiệt liệt.

Khang Nhẫn mỉa mai:

- Người đừng giả nhân giả nghĩa vô ích. Chỉ có kẻ đui mù mới không biết người ám hại bào huynh để đoạt cơ nghiệp Bắc Đẩu Môn !

Quần hùng lập tức im bật vì Thần Quân đã nói lên sự nghi ngờ của họ.

Còn Trầm Hạo Liệt chỉ thoáng biến sắc và mỉm cười:

- Lòng dạ lão phu thế nào đã có trời cao soi xét !

Thái độ bình thản của lão quả là đặc sác, nếu biện minh chỉ khiến mọi người thêm nghi ngờ !

Tang Tú Sĩ thở dài:

- Tâm cơ của Hạo Liệt quả là đáng sợ ! Nếu lão ta không bận rộn bởi việc sanh cho được một đứa con trai thì võ lâm đã đoạn từ lâu rồi !

Thiên Cơ giật mình:

- Nhưng biểu thẩm đã quá năm mươi rồi mà ?

Tang Đình Bạch cười mát:

- Người thật ngớ ngẩn ! Hạo Liệt có đến hơn hai chục tỳ thiếp trẻ đẹp. Lão lại uống hàng trăm toa thuốc quý để tìm người nối dõi. Xui xẻo thay, chẳng ai chịu thụ thai cả ! Nhưng nhờ cái lưới phần son ấy mà Hạo Liệt đã phế bỏ dã tâm xưng bá của mình !

Lúc này, Huyết Ẩn Thần Quân và Trầm Hạo Liệt đã lên đến đỉnh đồi, chuẩn bị tử chiến.

Trên tay họ Trầm là một thanh trường kiếm sáng loáng như sương, phản chiếu ánh dương quang mờ nhạt, cuối thu. Nếu trời quang đãng và nắng gắt thì đây chính là một lợi thế. Nhưng Huyết Ẩn Thần Quân đa mưu túc trí, đã chọn đúng vào thời điểm này !

Đồi Đại Nham chỉ thoải ở sườn Nam, các phía còn lại đều dốc đứng. Lão nhân áo vàng, lưng còng đã tránh giữ ở lối lên duy nhất, quay mặt nhìn xuống để đề phòng có người can thiệp.

Trên này, Trầm Hạo Liệt đã ra chiêu trước, ánh thép loang loáng, tỏa đầy sát khí.

Đã nhiều năm rồi, pho Đại Hùng kiếm pháp không xuất hiện, khiến mọi người hồ hởi theo dõi, trầm trồ tán thưởng. Dẫu sao thì Hạo Liệt cũng đại diện cho phe chính nghĩa !

Nhưng chỉ vài chục chiêu, quần hùng đã quên đi ranh giới chính tà, hoan hô cả Huyết Ẩn Thần Quân, và lão xứng đáng nhận sự tán thưởng ấy.

Hôm nay, Huyết Ẩn Thần Quân mặc hồng bào, hòa hợp với màn chướng ảnh phơn phớt màu xám. Lão liên tiếp đẩy ra những đạo chướng kinh sấm sét khiến trường kiếm đối phương run lên. Tuy nhiên, Đại Hùng kiếm pháp đứng đầu thiên hạ, nên dẫu dễ bị khuất phục. Thỉnh thoảng, Hạo Liệt ập đến, kiếm kinh xé nát chướng phong, chấp nhận đối đòn. Mũi kiếm của ông chập chờn uy hiếp những tử huyệt trên mặt và ngực khiến đối phương phải ngại ngùng.

Những lúc ấy, Khang lão chỉ đành nhượng bộ, tránh né bằng một thân pháp cực kỳ ảo diệu, rồi phản công ngay với những đòn như vũ bão.

Thiên Cơ nhận ra lão đang thi triển pho Phiêu Phiêu Ảo Bộ của Nguyệt Quý Thánh Cung ! Chàng thở dài, thầm lo cho Hạo Liệt ! Huyết Ẩn Thần Quân có tu vi gấp rưỡi địch thủ, nên chắc chắn Hạo Liệt càng đánh lâu càng bất lợi.

Họ Trầm cũng hiểu điều ấy nên sau hơn ba trăm chiêu đã ra đòn quyết định. Lão nương theo một đạo chướng phong của họ Khang, lùi lại hơn nửa trượng rồi đột ngột đề khí bốc lên cao, xuất chiêu Tinh Vũ Minh Vân.

Xung quanh Hạo Liệt hiện ra màn kiếm quang gồm hàng vạn điểm sao lấp lánh.

Huyết Ấn Thần Quân không thể đứng im chịu thế hạ phong, tung mình lên đón chiêu. Chưởng phong và kiếm kinh chạm nhau nổ vang, song phương dội ra rơi trở lại mặt đất.

Quần hùng ồ lên vì thấy Hạo Liệt đang phun ra từng vòi máu, còn Khang Nhẫn chỉ bị rạch hai đường không sâu nơi bắp tay.

Bỗng khu vực đồi Đại Nham tối sầm lại, như có đám mây đen vừa bay qua. Đây là cuối thu nên chẳng ai chú ý đến hiện tượng này.

Huyết Ấn Thần Quân đắc ý cười rộ:

- Hạo Liệt ! Người quyết giết chết Trầm Thiên Toàn để hôm nay chết thay cho gã, xem ra luật báo ứng của trời đất cũng linh nghiệm đấy !

Hạo Liệt trúng ba chưởng vào ngực và đùi, thọ thương trầm trọng, có muốn đào tẩu cũng không còn sức. Thế mà lão lại mỉm cười danh ác:

- Mạng của lão phu lớn lắm !

Vừa lúc ấy, đám mây trên trời sa xuống và phát ra những tiếng lú lú, cùng tiếng đập cánh phành phạch. Hàng vạn con chim đen đuôi mỡ đỏ ập xuống tấn công Huyết Ấn Thần Quân và quần hào.

Thiên Cơ tinh mắt nhận ra chúng không hề dụng châm đến Trầm Hạo Liệt. Lão cũng cung kiếm che đầu và lui dần đến mép phía Tây, rồi nhảy xuống vòng tay của đám đệ tử Bắc Đẩu Môn.

Đoàn chim đặc biệt chiếu cố Huyết Ấn Thần Quân khiến lão phải múa tít song chưởng hộ thân, không có thời gian đuổi theo Hạo Liệt.

Quần hùng đã sớm tháo chạy vào khu rừng hạnh đào gần đồi để tránh lũ chim.

Lát sau, phe Bắc Đẩu Môn cũng đến theo.

Huyết Ấn Thần Quân giận dữ quát vang:

- Trầm Hạo Liệt ! Người vì sợ chết mà cầu viện Phi Điều Hội, thật nhục nhã cho tông môn họ Trầm.

Hạo Liệt lộ vẻ oan ức, phân bua với quần hùng:

- Hai mươi ba năm trước, lão phu tình cờ cứu mạng con trai của hội chủ Phi Điều Hội Hách Nhân Bình. Có lẽ lão nghe nói về cuộc phò ước hôm nay nên cho bày chim đến trợ chiến ! Lão phu cũng hoàn toàn bất ngờ !

Mọi người bán tín bán nghi không thể trách lão được. Nhưng từ dưới đám đông có ai đó nói vọng lên:

- Thế thì không chừng chính Phi Điều Hội đã vì muốn đền ơn môn chủ nên đã phục kích giết vợ chồng Trầm Thiên Toàn ! Ôi cao cả thay lòng dạ nghĩa tình của lão giết mướn họ Hách !

Không hiểu câu mỉa mai này có được bao nhiêu phần sự thực mà khiến Trầm Hạo Liệt tái mặt, và quần hào nhìn lão bằng cặp mắt nghi ngờ.

Thấy Huyết Ấn Thần Quân và lão nhân áo vàng đã biệt dạng, còn lũ chim cũng bay mất, mọi người cùng nhau giải tán. Chẳng ai mở miệng cáo từ Hạo Liệt dù họ đến đây vì lão. Mối liên quan với Phi Điều Hội và hành động tham sống sợ chết lúc này đã khiến vô lâm chán ghét Hạo Liệt.

Khi đi được một quãng, có người đã quay lại và hét lên:

- Ngụy quân tử.

Câu này đánh trúng vào cảm giác chung của đồng đạo giang hồ nên có hàng trăm người bắt giác nhất tề quát vang:

- Ngụy quân tử !

Dù là kẻ thâm hiểm, gian xảo cách mấy, Hạo Liệt cũng không chịu được đòn này, mặt lão xám ngoét, đứng chết lạng. Lát sau, Hạo Liệt ngửa cổ rười ghê rợn:

- Được lắm ! Đã thế thì lão phu sẽ trở thành quân tiểu nhân vậy !

Nói xong lão kéo quân đi mất.

Trí Nang Tú Sĩ và Thiên Cơ vẫn đứng lại trong khu rừng hạnh đào nên nghe rõ câu nói này. Tang lão rầu rĩ nói:

- Con thú dữ bị dồn đến bước đường cùng tất sẽ nổi điên. Lão ta sẽ đưa Bắc Đẩu Môn vào cảnh máu chảy đầu rơi thôi !

Nãy giờ Thiên Cơ không hề nói tiếng nào, mắt rực lửa căm thù và thống khổ.

Cuối cùng, vì sợ chết, Hạo Liệt đã phải ló đuôi chồn, cầu cứu đến Phi Điểu Hội. Việc này đã xác nhận suy đoán của Sát Nhân Đồng Tử Phó Tương Như và Trí Nang Tú Sĩ !

Tang lão là người thông tuệ, rất thấu hiểu tâm trạng Thiên Cơ. Lão nghiêm giọng phân giải:

- Cơ nhi không được loạn động ! Người phải chờ đến lúc Phi Điểu Hội xuất đầu lộ diện, liên thủ với Trầm Hạo Liệt rồi mới tính toán đến việc phục thù. Nếu người giết Hạo Liệt quá sớm, tà hội kia sẽ tiếp tức giận và trở thành mối họa lớn sau này !

Tang Đình Bạch là nghĩa huynh của cả Thiên Toàn lẫn Lý Dĩ nên Thiên Cơ rất tôn kính lão. Chàng vội cúi đầu hứa:

- Tiểu diệt hoàn toàn nghe theo lời dạy của bá bá !

Tang lão hài lòng nói tiếp:

- Sau trận này ! Thanh danh Hạo Liệt bị hoen ố, lu mờ. Lão là người cao ngạo tất sẽ không chịu nổi, phải liên minh cùng Phi Điểu Hội, tranh hùng với Huyết Ấn Bang và cũng để hoàn thành ước mơ bá chủ của mình.

Thiên Cơ cười mát:

- Nhưng võ công Hạo Liệt đâu thể sánh ngang với Huyết Ấn Thần Quân ?

Trí Nang Tú Sĩ thở dài cay đắng:

- Họ Trầm nhà người có một bí mật kinh hãi thế tục, và cũng là một trong những nguyên nhân đưa đến cái chết của cha người. Ngay cả Lý Dĩ cũng không biết được việc này !

Lão ngừng lại, nhăn trán sắp xếp ngôn từ rồi nói tiếp:

- Năm ấy, Thiên Toàn một người một ngựa đến Cái Chân Quảng Đông đánh đuổi Ngân Diện Quỷ, cứu mạng Hồng gia bang. Hồng bang chủ bèn tặng cho cha người một chiếc sừng tê ngư để làm chuỗi của thanh Bắc Đẩu thần kiếm. Thiên Toàn là người có tài điêu khắc nên đã đích thân đẽo gọt chiếc sừng. Trong quá trình tạo tác, y phát hiện chiếc sừng từng bị cưa ra, chấp lại. Thiên Toàn liền dùng Bắc Đẩu thần kiếm chế theo mối nối, tìm thấy bên trong chỗ rỗng của sừng tê một cuộn giấy nhỏ. Đây chính là tuyệt học Hóa Huyết Ma Công của Hỗn Thế Thiên Tôn Âu Dương Trụ thời Bắc Tống.

Thiên Cơ hiểu kỳ hỏi:

- Âu Dương Trụ cùng thời với Võ Lâm Chi Vương Bộc Hy Hoàng, vậy thì ai hơn ai ?

Tang lão gật đầu:

- Cơ nhi hỏi rất hay, bản lãnh họ Bộc cao hơn Âu Dương lão quỷ nửa bậc, nhưng không sao giết được lão ma vương trong vòng giới hạn ngàn chiêu. Tuy nhiên, trong lần so tài thứ tám trên núi Hoa Sơn, thân thể Âu Dương Trụ bất ngờ tan ra thành máu trước mặt hàng ngàn đồng đạo.

- Tà công ấy có hại như vậy, sao thiên tôn còn luyện làm gì ?

Tang lão giải thích:

- Hóa Huyết Ma Công là đỉnh cao của võ nghệ tà môn, chỉ cần khổ luyện hai mươi năm là có tu vi hoa giáp. Lúc ấy thân thể nhẹ nhàng như bông, chưởng kinh chạm vào đâu thì da thịt chỗ ấy tiêu tan thành máu đen,

lan dần khắp châu thân ! Chỉ riêng khí độc của chưởng phong cũng đủ khiến đối thủ phải choáng váng, mê muội !

Thiên Cơ rùng mình nói:

- Bá bá kể tiếp đi !

Tang lão háng giọng kể:

- Sau đó, Thiên Toàn đi Nam Kinh thăm lão phu, kể lại việc tìm thấy khẩu quyết Hóa Huyết Thần Chưởng. Lão phu khuyên hủy đi thì cha người bảo rằng:

“Tiểu đệ đang khổ luyện, có lẽ chỉ mười năm là thành công. Lúc ấy, Thiên Cơ cũng đã khá lớn, tiểu đệ sẽ vượt Sơn Hải Quan giết sạch bọn tướng soái của Mãn Châu Bát Kỳ, khiến chúng phải lui binh ! Nếu tiểu đệ không trở về, mong đại ca chiếu cố giúp Kim Lan và Cơ Nhi !” Thiên Cơ không ngờ cha mình lại là người nặng lòng với giang sơn như vậy.

Chàng nghe niềm tv hào sôi sục, và nước mắt cay xè !

Tang lão thở dài nói tiếp:

- Y đã quyết hy sinh vì xã tắc thì làm sao lão phu dám bàn ra ? Không ngờ chí nguyện cao cả kia chưa thành thì Thiên Toàn đã bị Hạo Liệt ám hại !

Sau đám tang cha mẹ người vài năm, lão phu đến chơi Nghi Xương thì Hạo Liệt buột miệng kể về hồ Thủy Ngân ở vùng Đông Bắc Quý Châu. Lão phu hiểu ngay Hạo Liệt đã chiếm được bí kíp Hóa Huyết Ma Công. Vì tà công này cần đến khí độc của thủy ngân ở giai đoạn cuối cùng ! Giờ đây, Hạo Liệt chỉ cần thổ nạp trăm ngày bên hồ thủy ngân là trở thành Hồn Thể Thiên Tôn thứ hai !

Thiên Cơ lộ sát khí:

- Vậy tiểu đệ có nên giết lão trước để trừ hại cho đời không ?

Tang lão xua tay:

- Trong đạo của tự nhiên thì thiện và ác đều có chỗ như nhau. Đôi khi cái ác này sinh ra để tiêu diệt cái ác khác. Cứ để Hạo Liệt và Huyết Án Thần Quân tương sát, ma đạo suy tàn thì chính khí mới vượng lên được !

Thiên Cơ băn khoăn:

- Chỉ sợ lúc ấy tiểu đệ không thể địch lại Hóa Huyết Ma Công thì sao ?

Tang lão cười ha hả:

- Người có Quan Âm Bồ Tát phù trì thì còn phải sợ gì ai nữa ?

oo Ngay trưa hôm ấy, Trí Nang Tú Sĩ và Thiên Cơ sang sông, trở về Nghi. Xương. Họ nấn ná lại chuyện trò nên đi sau đoàn người Bắc Đẩu Môn gần nửa canh giờ. Trên đường chỉ còn vài chục khách đông hành với họ.

Rời bến đò sông Hán được vài chục dặm thì trời đổ mưa rào. Hai người thúc ngựa phi mau vì nhìn thấy một mái ngói rêu phong ở phía trước, cách họ chừng vài chục trượng.

Đó là một tòa miếu lâm thần hoang phế, nằm gần bìa rừng mé hữu.

Nhưng khi đến nơi thì tòa miếu nhỏ bé kia đã chật ních người trú mưa.

Bám theo bọn Thiên Cơ là ba hào kiệt Hồ Nam. Hán tử gầy gò vuốt nước mưa trên mặt rồi bàn:

- Trận mưa quỷ quái này thường kéo dài đến nửa đêm. Cách đây nửa dặm có một tòa trang viện rất lớn, chúng ta hãy đến đấy xin tá túc !

Nói xong, gã cùng hai bằng hữu phóng ngựa đi liền. Thiên Cơ và Trí Nang Tú Sĩ đành phải đi theo họ. Đoạn đường không xa nên họ đến nơi rất nhanh.

Tòa trang viện này nằm khá sâu cách bìa rừng đến chừng ba chục trượng. Trời tối sầm vì cơn mưa như thác lũ nên Thiên Cơ chẳng thể quan sát được toàn cảnh. Chàng chỉ thấy tường vây xây bằng đá núi, cao hơn trượng và hai cánh cửa gỗ dày kiên cố.

Hán tử gầy gò thúc ngựa đến sát, dùng cán kiếm gõ vào cánh cửa đóng kín. Hai gã còn lại đứng song song, mỗi người một bên, Thiên Cơ và Trí Nang Tú Sĩ đứng hơi lùi lại một chút.

Một tia chớp lóe lên, vạch ngang bầu trời u ám. Nhờ vậy, Thiên Cơ phát hiện hán tử to béo mé hữu đang vùng tiểu đao cắm vào lưng Tang lão.

Chàng kinh hãi nhào người sang móng ngựa của Tú Sĩ, vươn tay phải chụp lấy cổ tay gã và bóp mạnh. Gã rú lên đau đớn vì xương tay vỡ ùn.

Cùng lúc ấy, Thiên Cơ nghe sườn trái đau nhói. Chàng bị tên thứ ba đâm trúng.

Thiên Cơ vùng cước đá văng tên sát thủ rồi nói nhanh:

- Chạy mau ! Tiểu diệt đã thọ thương rồi !

Nhưng đã quá muộn vì cửa trang viện mở toang và bên trong ủa ra mấy chục gã áo đen. Trí Nang Tú Sĩ rút Kim Kiếm chống cự, còn Thiên Cơ sử dụng Thiết Hoàn. Hai người múa tít vũ khí, tung mình lên không để tránh trận mưa ám khí. Họ an toàn nhưng hai con ngựa xấu số bằng lên bỏ chạy và ngã gục !

Thiên Cơ thuận đà lao xuống đầu hai gã hắc y gần nhất. Xuất chiêu Thiết Hoàn Cửu Hiện. Họ cử kiếm chống đỡ, kiếm ảnh tựa tựa như bàn chông, hiểm ác phi thường.

Nhưng Thiên Cơ bị ám toán, trong lòng vô cùng phẫn hận nên xuất thủ rất tàn nhẫn, mãnh liệt. Vòng sắt gạt phẳng thanh kiếm bên tả, còn tay hữu chàng khóa chặt thanh thứ hai, Thiết Hoàn rạch đứt yết hầu một gã, và chân phải Thiên Cơ chấn nát sườn trái gã kia.

Chàng như mảnh hổ xông vào hàng ngũ đối phương. Tay chân lợi hại như nhau, giết liền tám chín tên. Trí Nang Tú Sĩ cũng hiển lộng thần oai, dùng thanh bảo kiếm Vô Tình thi triển pho Huỳnh Đình kiếm pháp của phái Thanh Thành, chém gãy hơn hai chục thanh trường kiếm của bọn hắc y.

Tang Đình Bạch nổi tiếng võ lâm nhờ trí tuệ siêu phàm và rất ít khi xuất thủ. Do vậy, số người biết lão xuất thân từ núi Thanh Thành - Tứ Xuyên cũng rất hiếm.

Thanh Thành là một kiếm phái Đạo gia, chủ trương xuất thế, tu tiên nên danh vọng không bằng những phái khác !

Tuy không mặc đạo bào nhưng Tang Đình Bạch đúng là một bậc chân nhân.

Trong cảnh hiểm nghèo mà lòng lão vẫn không nóng giận, vội vã, chỉ phá hủy vũ khí và đả thương kẻ địch chứ không giết chóc.

Tang lão hô lớn:

- Cơ nhi chạy đi ! Lão phu sẽ đoạn hậu cho !

Nhưng một giọng già nua, khàn đặc đã cất lên:

- Đừng hòng thoát thân ! Phi Điều Hội đã nhắm vào mục tiêu nào thì chẳng bao giờ thất bại ! Mục Thiên Cơ, nếu ngươi muốn sống sót thì hãy bó tay chịu trời để lão họ Tang quay về Nghi Xương lấy đóa Hồng Ngọc Mầu Đơn đến chuộc mạng !

Nãy giờ Thiên Cơ đã nhận ra đối phương có kiếm pháp giống hệt bọn đã phục kích công chúa Bảo Châu, nhưng không biết chúng thuộc phái nào.

Nay lão già kia tự thú là Phi Điều Hội, lòng Thiên Cơ càng sôi sục căm hờn.

Trí Nang Tú Sĩ hiểu điều ấy nên quát vang:

- Cơ nhi không được liều lĩnh, tương lai ngươi còn dài !

Dứt lời, Tang lão dồn toàn lực vào bảo kiếm, Quả vòng vây tiến sát đến bên Thiên Cơ. Bậc chân nhân giới sát vì đức hiếu sinh chứ không phải hoàn toàn thụ động trước cái ác. Do đó, Tú Sĩ đâm thủng ngực sáu bảy tên áo đen mà chẳng hề bắn khoăn.

Sinh mạng của Thiên Cơ quan hệ đến an nguy của võ lâm.

Thiên Cơ thấy lão vì mình mà giết người, trái hẳn với hành vi hàng ngày, chàng đành phải nén lòng bỏ qua thù hận, mở đường máu thoát thân.

Hai người hợp lực đánh thốc ra ngoài. Thiên Cơ đi trước, Tú Sĩ dẫu lưng bảo vệ phía sau. Nhờ vậy, Thiên Cơ yên tâm công phá phòng tuyến dày đặc và không kẻ nào đủ sức chặn đứng chàng.

Hai lão áo trắng của Phi Điều Hội vội chạy bọc vòng ngoài để cắt đường sinh lộ của hai con mồi.

Trí Nang Tú Sĩ ở mặt sau nên thanh thoi hơn, và có điều kiện bao quát trận địa.

Họ Tang phát hiện ra hành động của lão bạch y liền nói với Thiên - Chúng ta đối vũ khí ! Có cường địch ở trước mặt Cơ nhi.

Hai người tấn mạnh một chiêu đánh bật đối thủ rồi trao đổi khí giới.

Có thân kiếm trong tay, Thiên Cơ hứng chí xuất chiêu Phiến Tảo Sầu Sầu Chiêu này là chiêu thứ một trăm lẻ một của pho Vô Tình Kiếm Pháp, kiếm kinh tỏa rộng theo chiều ngang như nan quạt.

Không phải vô cớ mà kiếm được xếp hàng đầu trong binh khí phổ. Loại vũ khí đánh gần đánh xa đều được. Trong cuộc hỗn chiến, trường kiếm đủ dài để sát thương nhiều người trong bán kính nửa trượng. Thiết Hoàn tuy là vũ khí độc môn, nhưng quá ngắn nên không có lợi khi giáp công.

Giờ đây, thanh Vô Tình Kim Kiếm vẽ một hình bán nguyệt, lần lượt đâm thủng sáu gã hắc y vòng ngoài cùng. Do không gian mờ mịt vì mưa gió nên hai lão áo trắng không thấy được thủ pháp giết người kỳ tuyệt của Thiên Cơ. Họ chỉ thấy hàng rào thủ hạ đột nhiên ngã rạp, và Thiên Cơ hung hãn xông ra.

Hai lão đã đề phòng nên nhất tề xuất thủ, kiếm quan phản chiếu ánh chớp, trông rợn cả người. Ngược lại, thanh Vô Tình Kiếm chỉ tỏa ra những kiếm ảnh mờ nhạt. Trí Nang Tú Sĩ đã sai Bất Bảo Vũ Sĩ mài mờ lưỡi kiếm, làm mất hẳn ánh vàng kim.

Do vậy, hai đối thủ Thiên Cơ cho rằng, chiêu Thái Chân Vân Đạm kia không đáng sợ, vì Thiên Cơ đã kiệt sức bởi vết thương nơi hông trái.

Quả cũng có phần như vậy, nhưng không hoàn toàn ! Thiên Cơ được đôi Sơn Quỷ cho ăn rất nhiều quả lạ ở trong rừng Thần Y Giá. Sức chịu đựng hơn hẳn người thường.

Ngày còn thơ ấu, mới tập leo trèo, Thiên Cơ thường vụng về rơi từ trên cây cao xuống đất, hoặc lăn lóc trên sườn núi, thân thể bị tổn thương. Những lúc ấy, cha mẹ nuôi của chàng đã chữa trị bằng những loại cây cỏ vô danh nhưng cực kỳ thần hiệu, tăng cường độ dẻo dai, vững chắc cho Thiên Cơ.

Giờ đây, tuy đã thọ thương nhưng Thiên Cơ vẫn dũng mãnh tuyệt luân, đủ sức đánh hết chiêu Thần Kiếm Biển Nam. Hai lão bạch y đều có tu vi cao hơn nên Thiên Cơ khó mà chặt gãy kiếm của họ. Chàng chỉ có thể ỷ vào chiêu thức tinh kỳ, ảo diệu mà thôi.

Ba thanh kiếm chạm nhau tóe lửa và Thiên Cơ đã thắng. Chiêu Thái Châu Đạm Vân đã trở lỗi trên ngực hai lão già áo trắng. Phần Thiên Cơ cũng trúng một kiếm vào đùi.

Trí Nang Tú Sĩ thấy chàng lão đảo lướt đến chụp lấy, đào tẩu bằng một thân pháp nhanh nhẹn như gió thoảng. Chẳng mấy chốc đã biến dạng trong cảnh mưa bão mịt mù !

Có lẽ hai lão Bạch y là thủ lĩnh duy nhất ở nơi này, nên khi họ chết rồi thì bọn đệ tử Phi Điều Hội như rắn mất đầu. Không ai đốc thúc đuổi theo thì họ cũng chẳng tội gì dầm mưa truy sát.

Tang lão bỗng Thiên Cơ chạy một mạch bốn dặm. Rừng cây bên tả thưa dần rồi chấm dứt, nhường chỗ cho những thửa ruộng và một thôn đông độ trăm nóc nhà. Tú Sĩ mừng rỡ rẽ vào tìm đến tòa nông xá lớn nhất mà xin tá túc. Không phải vì họ Tang trọng phú khinh bần, mà vì nhà này có một chuồng ngựa và một cỗ xe độc mã.

Nhờ lộ Hôi Sinh Đan nên việc băng bó chữa trị vết thương kia rất khả quan. Mờ sáng, Trí Nang Tú Sĩ đã có thể đánh xe, đưa Thiên Cơ xuôi Nam.

Chủ nhà rất hài lòng vì bán được cỗ xe với giá gấp đôi !

Năm ngày sau, một cỗ xe độc mã cũ kỹ, xấu xí dừng cương trước Mục gia trang.

Nhận ra Trí Nang Tú Sĩ, Bất Bão Vũ Sĩ mừng rỡ hô hoán và hỏi:

- Tang tiền bối ! Mục công tử đâu ?

Tang lão lâu bầu:

- Y nằm trong xem đấy !

Đạo sĩ béo thất kinh, vén bạt nhìn vào. Gã thở phào khi thấy Thiên Cơ vẫn còn sống, đang nhìn lão mà cười.

Bất Bão Vũ Sĩ bỗng chủ nhân vào nhà. Mọi người kéo ra, vừa mừng vừa lo lắng.

Thiên Cơ nhìn những gương mặt thân thiết tự nhủ rằng sẽ bảo trọng, không để họ đau khổ nữa.

Cuối tháng mười, thương thể của Thiên Cơ đã lành hẳn. Chàng định đi Hồ Nam để giao vàng cho Huyết Ấn Thần Quân, nhưng Mục Tử Phát gạt đi:

- Việc ấy ta đã thu xếp xong. Tiền trang Hứa Xương sẽ cho người đến thác Bạch Long chờ đợi và mời Khang lão quý về thành nhận vàng !

Thiên Cơ áy náy nói:

- Vì tiểu diệt mà cứu phụ mất toi hai vạn lượng vàng !

Mục Tử Phát cười xòa:

- Cái mạng người trị giá đến vài chục vạn, sá gì số vàng hai vạn !

Ngay trưa hôm ấy, Mục phu nhân cho bày đại yến mừng Thiên Cơ hồi phục.

Trong bữa tiệc, chỉ cần nhìn nét mặt bi phẫn của hai chục gã kiếm thủ Bắc Đẩu Môn là chàng hiểu ngay rằng tin tức về cuộc chiến đôi Đại Nham đã bay đến Nghi Xương. Họ là những kẻ đã cùng cố môn chủ Trầm Thiên Toàn tạo ra vinh quang của Bắc Đẩu Môn, nên chẳng thể nào nuốt nổi mối nhục nhã này !

Nhị Tú Tiêu Khử Nguyệt tuy là nữ nhi nhưng tính tình cương liệt, nóng nảy nhất bọn. Nàng liên tục càn chén khiến kẻ si tình là Bất Bão Vũ Sĩ phải xót xa. Gã đã thực sự phải lòng Nhị Tú chứ chẳng phải chuyện vui đùa nữa. Gã ấp úng hỏi:

- Vì sao Tiêu cô nương lại buồn như vậy ?

Khử Nguyệt cười nhạt:

- Ta đang muốn giết người đây, người có muốn đi theo ta không ?

Bất Bão Vũ Sĩ xúm xoe đáp:

- Bần đạo có thể vì nàng mà làm tất cả. Nhưng chẳng hay mỹ nhân định giết ai vậy ?

Khử Nguyệt gằn từng tiếng:

- Trầm Hạo Liệt !

Không phải chỉ một mình Bất Bão Vũ Sĩ mà cả bàn tiệc đều giật bắn mình !

Khử Nguyệt nghẹn ngào nói với Nhất Tú Thường Y Bố:

- Đại ca ! Tiểu muội nghi ngờ Hạo Liệt ám hại sư phụ và sư nương nhưng không có bằng chứng nên đành nhẫn nhịn. Nay lão hủ hoại thanh danh Bắc Đẩu Môn thì tiểu muội sẽ liều mình với lão ! Đêm nay Hạo Liệt sẽ phải đền tội ! Hoặc tiểu muội sẽ đi theo sư phụ !

Thường Y Bồ lạnh lòng đáp:

- Ta sẽ cùng đi với sư muội !

Tam Tú có tật hay mĩa mai, dù trong tình huống nghiêm trọng thế này gã vẫn tùm tĩm nói:

- Theo ý tiểu đệ thì cả hai mươi người chúng ta cùng xuất thủ mới mong mã đáo thành công !

Mười bảy người kia hăng hái tán thành, giờ nắm tay thề thốt. Nhưng xem ra cánh tay của Cửu Tú đưa lên hơi chậm. Gã có đến sáu đứa con nên khá thận trọng. Vũ Thần ngáp ngừng hỏi trống:

- Chẳng biết sau trận này vợ con có hưởng tiền tuất không nhỉ ?

Về mặt lo âu thảm hại của gã khiến tiểu công chúa phá lên cười. Khởi Nguyệt không giận Bảo Châu vì nàng còn quá trẻ. Nhưng ngược lại bực bội mắng Cửu Tú:

- Người đã sợ chết như thế thì còn giờ tay làm gì ?

Cửu Tú Sợ nhị sư tỷ như cọp nên bất giác rút tay xuống, miệng lắp bắp:

- Tiểu đệ xin tuân mạng !

Nhưng thấy ai cũng giữ nguyên tư thế, gã lại đưa lên, và chợt nhớ đến vợ con, gã hạ tay xuống. Cánh tay gã cứ lên xuống như vậy chẳng khác trò đùa khiến Khởi Nguyệt điên tiết:

- Người dám giỡn mặt với ta ư ?

Cửu Tú bật khóc:

- Nhị sư tỷ ! Tiểu đệ không phải sợ chết, chỉ lo vợ con chẳng ai nuôi thôi !

Trí Nang Tú Sĩ ôm bụng cười vang rồi nói:

- Các người có lòng với Bắc Đẩu Môn như thế là rất tốt ! Nhưng cái mạng của Hạo Liệt thì các người phải để dành cho người khác ! Chỉ có người ấy mới đủ tư cách giết lão ta !

Tiêu Khởi Nguyệt sững sốt:

- Dám hỏi tiên bối, người ấy là ai vậy ?

Tang lão mỉm cười:

.

- Người không đoán ra sao ? Đứa bé mà người ẵm bồng ngày xưa hiện đang còn sống đấy !

Trong lúc mọi người còn ngơ ngác thì Tam Tú Cù Thiện Trụ đứng lên, rời chỗ, bước đến cạnh ghế Thiên Cơ. Gã quỳ xuống khóc ròng:

- Thuộc hạ đã nghi ngờ, nhưng không dám chắc. Nay Tang Tú Sĩ đã nói vậy thì không sai được rồi ! Xin thiếu chủ đừng giấu giếm nữa !

Họ Cù dập đầu lạy một lạy và phục xuống luôn. Không ai ngờ một người có gương mặt tinh quái, thích chọc ghẹo thiên hạ, lại đa cảm đến thế !

Thiên Cơ cảm động, xô ghế đỡ Tam Tú lên rồi nói:

- Ta vẫn còn nhớ ngày xưa thường vói vĩnh, bắt người cho sờ cái vú thứ ba trên ngực !

Đây là bí mật của họ Cù, trừ Nhị Thập Bát Tú ra, người trong Bắc Đẩu Môn cũng không biết. Do vậy, mười chín người kia mừng đến ứa nước mắt, nhất tề rời chỗ, quỳ xuống gọi thiếu chủ.

Thiên Cơ bảo họ an vị rồi kể lại chuyện xưa. Cuối tiệc thì một kế hoạch mới đã được Trí Nang Tú Sĩ triển khai chu đáo !

Sáng hôm say, đoàn xa mã của Thần Dao Sơn Trang kéo đến Nghi Xương. Dịch Cỗn Đài đã mang theo cả dụng cụ lẫn đệ tử, con cháu nên tổng số đến gần hai trăm người.

Lực lượng Bát Quái Môn không vào thành Nghi Xương mà đã sớm rẽ sang đường khác, đến một nông trang trồng cây ăn quả của Mục Tử Phát.

Cơ ngơi này nằm cách Nghi Xương mười lăm dặm về hướng Đông Bắc. Như vậy là chỉ có một mình Bát Quái Môn Chủ cải trang đi theo đoàn của Dịch Cỗn Đài.

Họ Dịch mất bảy ngày bố trí, sắp xếp chỗ ăn ở mới trong tòa trang viện mà Quảng Lưu Hoan để lại.

Trong thời gian này, khắp thành bàn tán về hành vi nhục nhã của Trầm Hạo Liệt.

Thậm chí, các hiệu buôn, lâu quán còn không chịu nộp phí bảo kê cho Bắc Đẩu Môn nữa, và thẳng thắn nói rằng Bắc Đẩu Môn đã hết thời rồi !

Cuối cùng vào trưa ngày mùng bảy, một trăm hai mươi sáu đệ tử lớp cũ nhất tề họp lại, xin phép Hạo Liệt được ra đi.

Hạo Liệt cũng chẳng giữ lại vì sợ nuôi không nổi. Ngay chiều hôm ấy, Mục Tử Phát, Trí Nang Tú Sĩ đưa Thần Dao Sơn Trang Chủ Dịch Cỗn Đài đến bái kiến Bắc Đẩu Môn.

Rừng nào cọp nấy nên họ Dịch không thể bỏ qua thủ tục này. Dẫu sao thì Nghi Xương cũng là địa bàn của họ Trầm !

Đang trong tình thế bị đất, Hạo Liệt thực thà kể lể, vắn kể Trí Nang Tú Sĩ Tang lão nghiêm giọng:

- Lão phu là người tu đạo Tam Thanh nên rất tán thành việc giữ gìn mạng sống, không hề trách móc gì người. Nhưng người đời lại chẳng nghĩ như vậy, nhất là giới võ lâm. Theo ý lão phu thì tuổi thọ Bắc Đẩu Môn đã hết, chẳng nên cố giữ làm gì. Người nên tìm một địa phương khác mà hưởng nhàn và tránh tiếng thị phi.

Hạo Liệt không ngờ mình bị khích tướng nên cười nhạt:

- Lão Ca đừng qua xem thường tiểu đệ ! Sẽ có ngày Hạo Liệt này lấy đầu Huyết Ấn Thần Quân và giường danh thiên hạ !

Lão vòng tay nói với Mục Tử Phát:

- Mục lão ca ! Tiểu đệ dập đầu ký thác huyết thê và Hiếu Mẫn cho lão ca. Cơ ngơi này mong lão ca thu nhận và cho tiểu đệ vay thêm vạn lượng hoàng kim nữa. Khi sự nghiệp đã thành tiểu đệ sẽ chuộc lại !

Tử Phát mừng thầm nhưng lại cau mày, ra vẻ khó nghĩ rồi nghiêm giọng:

- Thôi được ! Môn chủ có hùng tâm như vậy cũng xứng danh giọng dõi họ Trầm.

Lão phu nhận lời !

Văn tự lập tức được thảo ra. Hạo Liệt đưa vợ con về Mục gia trang và nhận ngân phiếu. Hiếu Mẫn khóc rất ít và tự an ủi rằng mình có cơ hội gần gũi Thiên Cơ. Còn Trầm nhị nương thì nức nở dặn dò trượng phu bảo trọng. Nhưng khi lão về rồi, bà nghiêng răng nói:

- Lão khốn kiếp này không cho ta theo để tự do đú đởn với bọn tỳ thiếp ! Thật là tức chết đi được !

Sáng mười tám tháng mười một, chiều bài Bắc Đẩu Môn được gỡ xuống. Hạo Liệt cùng hơn trăm thủ hạ lui thủ rồi Nghi Xương đi về hướng Đông.

Vài ngày sau, bảng mới được trưng lên:

Thần Dao Sơn Trang. Buổi tiệc khai trương rất thành công, có cả sự hiện diện của Tri phủ Hồ Bắc và các quan phụ mẫu Nghi Xương !

Gần rằm tháng mười một thì hai cơ ngơi tiếp giáp Mục gia trang cũng đều trở thành tài sản của Mục Tử Phát và người đến ở là một trăm hai mươi sáu đệ tử già của Bắc Đẩu Môn !

Gia đình họ Dịch vẫn làm hàng xóm của Mục gia trang. Tổng đàn chủ của Bắc Đẩu Môn là xưởng sản xuất và giao dịch buôn bán vũ khí.

Ba cơ ngơi kia đều trở cửa hông với Mực gia trang, tạo thành thế phòng thủ liên hoàn rất vững chắc. Hiểu Mẫn và Trầm Thị thì ở hẳn trong nhà họ Mực.

Dịch Xuân Nghi cùng Mực Trì cũng thường xuyên có mặt bên Mực gia trang, khiến nơi này náo nhiệt hẳn lên. Nhờ vậy, tuy đông về lạnh giá hơn mọi năm mà khung cảnh lúc nào cũng ấm cúng, vui tươi.

Nhưng tin chiến sự từ Hoa Bắc được Cái Bang chuyển về dồn dập khiến lòng người nặng trĩu.

Trí Nang Tú Sĩ là bậc tài trí tuyệt thế được cái phái bạch đạo tôn kính.

Họ đã nghe lời ông nghị hòa với Huyết Ấn Bang, để mặc Khang Nhẫn bành trướng khắp nơi.

Kết quả là Huyết Ấn Bang đã vươn đến địa phận Sơn Tây, đụng độ với Nguyệt Quý Thánh Cung mấy lượt. Đến gần giữa tháng giêng thì Thần Quân đã phá hủy được Thánh Cung ở Nguyệt Sơn, đuổi cung chủ Tưởng Hạnh Hoa phải chạy dài.

Không muốn mất công chinh phục các bang hội xa xôi ở phía Nam Trường Giang, Huyết Ấn Thần Quân bèn đề nghị Thiếu Lâm Tự phát võ lâm thiệp, mời hào kiệt bốn phương đến dự đại hội bầu minh chủ.

Tất nhiên là các phái lại hỏi ý kiến Tang Đình Bạch. Tú Sĩ khuyên họ đồng ý nhưng thời hạn sẽ là ngày hai mươi tháng tư. Tang lão ước đoán rằng vào thời điểm ấy thì Trầm Hạo Liệt đã luyện xong Hoá Huyết Ma Công, tất sẽ xuất hiện để tranh hùng với Thần Quân.

Cục diện đã được an bày khéo léo như vậy nên Thiên Cơ có thời gian tập trung vào việc khổ luyện. Chàng là người duy nhất không sợ chất độc thủy ngân của Hóa Huyết Thần Chướng. Và với pho Nam Hải Kiếm Pháp, chàng hy vọng giết được Hạo Liệt, nếu lão hạ được Huyết Ấn Thần Quân.

Nhưng hy vọng rất mong manh vì tu vi của Thiên Cơ kém xa Hạo Liệt khi lão trở thành Hồn Thế Thiên Tôn thứ hai. Tiếc rằng Độc Thiên Vương và Điểu ông đi Đại Tuyết Sơn tìm kỳ trân chưa về, và hoàn toàn bất tằm.

Trí Nang Tú Sĩ thấy chàng lo lắng, liền bảo:

- Nếu qua đầu tháng hai họ không có tin về thì Cơ nhi hãy đi tìm !

oo Tối ngày cuối tháng giêng, tọa công xong, Thiên Cơ lần ra hồ vùng vẫy dưới dòng nước lạnh như băng. Tắm xong, chàng nảy ý định rửa Mực Trì uống rượu.

Ngại phải đi thêm mười mấy trượng để đến cửa sau, Thiên Cơ tung mình lên cành cây, rồi từ đấy nhảy qua bức tường cao, rơi xuống hoa viên.

Thiên Cơ từng qua đây nhiều lần nên biết rõ vị trí khuê phòng của vợ chồng Mực Trì.

Cánh cửa sổ nhìn ra vườn bị khép kín nhưng trong phòng rộn rã tiếng nói cười.

Chàng định gõ vào để gọi Mực Trì thì nghe Dịch Xuân Nghi cười nắc nẻ:

- Ngực của Quỳnh tỷ no tròn, hấp dẫn hơn hẳn của tiểu muội !

Thì ra Lan Quỳnh đang có mặt ở đây, và đang cười như người bị nhột:

- Hai người làm gì mà nấn bóp ta hoài vậy ? Có buông ra không ?

Thiên Cơ choáng váng khi nghe giọng Mực Trì:

- Thôi mà ! Để ta ngắm thêm chút nữa, đẹp khoe xấu che, có gì phải mắc cỡ !

Tưởng như bầu trời sụp đổ xuống đầu mình khi ái ân lã lảo đến mức chấp nhận cảnh Nhất Long Hí Lưỡng Phụng. Thiên Cơ đứng chết lặng rồi lảo đảo bỏ đi.

Chàng trở về phòng, nốc một hơi hết bầu rượu trên bàn rồi nằm dài gặm nhấm nôi khổ đau. Chàng không hiểu Mực Trì đã làm thế nào mà mê hoặc được Lan Quỳnh và khiến cả Dịch Xuân Nghi cũng phải chấp nhận chia sẻ ân ái !

Đầu canh ba, Lan Quỳnh về đến, nghe mùi rượu nồng nặc, tưởng phu tướng say mềm, liền sang phòng bên ngủ với Tiểu Hà.

Thiên Cơ chìm dần vào nỗi tuyệt vọng, chán chường quyết định bỏ đi.

Chàng khóa trái cửa phòng, viết vội vài hàng để lại rồi soạn hành lý.

Thiên Cơ mang theo thanh Vô Tình Kiếm, tìm đến hồ thủy ngân ở Quý Châu, giết Trầm Hạo Liệt rồi trở về rừng Thần Y Giá. Nhìn thấy hộp gỗ đựng đóa Hồng Ngọc Mẫu Đơn, Thiên Cơ bần thần nhớ đến bệnh tình tiểu công chúa. Chàng liền cầm theo, tiện đường vào rừng Vân Quý tìm Tam Nhân Thiềm Thừ để cứu mạng Bảo Châu.

Sáng hôm sau, Lan Quỳnh bưng thau nước và khăn sang phòng Thiên Cơ thì thấy chàng đã biến mất cùng hành lý. Nhìn thấy tờ hoa tiên dán dưới chân giá nến, Lan Quỳnh đọc thử:

“Cứu phụ ! Tiểu diệt quả không thích hợp với cuộc đời phức tạp khôn lường này nên quyết định ra đi. Mong cứu phụ thành toàn ý nguyện của Quỳnh muội, nhận Mục Trì làm rể. Thiên Cơ tái bút ” Lan Quỳnh đau đớn thét lên rồi té xỉu. Bọn tỳ nữ nghe thấy chạy đến và cho người thông báo với vợ chồng Mục Tử Phát.

Chỉ lát sau, hầu như cả nhà đều có mặt. Mục Trì và Dịch Nghi Xuân từ bên kia tường nghe tiếng huyên náo cũng chạy sang !

Ả thị tỳ Tiêu Cúc run rẩy trao tờ hoa tiên cho Mục Tử Phát. Đọc xong lão trợn mắt, chỉ Mục Trì mà mắng:

- Tiểu tử đốn mạt kia, người đã ve vãn Quỳnh nhi thế nào mà để Cơ nhi phẫn chí bỏ đi !

Mục Trì tái mặt, bối rối đến cứng họng. Lúc này, Lan Quỳnh đã tỉnh, nàng ôm chân cha già khóc lóc:

- Phụ thân ơi ! Tướng công hiểu lầm nên mới bỏ đi ! Phụ thân mau cho người đi tìm chàng về !

Mục Tử Phát cười nhạt:

- Lão phu từng thấy người thân mật với Mục Trì. Cơ nhi cũng thấy nhưng chưa bao giờ ghen cả. Phải chăng đêm qua người đã làm gì để Cơ nhi bất quả tang nên y mới bỏ đi, thật nhục nhã cho họ Mục nhà ta !

Lan Quỳnh nhớ ngay đến cảnh đùa giỡn tối qua giữa ba người, nàng đứng phắt lên, bước đến tát vào mặt Mục Trì vừa khóc vừa nói:

- Độc Hồ Điệp ! Chỉ vì chút tự ái ừn vặt của người nên mới ra nông nỗi này. Ta đã chấp nhận chung thuyền với người và Xuân Nghi, sao còn giấu diếm chàng làm gì nữa ?

Cả nhà ngơ ngác tưởng Lan Quỳnh hóa điên. Nào ngờ Mục Trì quỳ xuống lạy Mục Tử Phát bằng giọng trong trẻo:

- Độc Hồ Điệp tức Cốc Dao Trì báỉ kiến cứu phụ !

Dịch Xuân Nghi cũng quỳ theo mặt đỏ bừng, chẳng nói nên lời. Vừa lúc ấy, Trí Nang Tú Sĩ, Bốc Thần và Dịch Cổn Đài sang đến.

Mục Tử Phát ngơ ngác hỏi:

- Tang lão ca ! Thế này là thế nào ?

Tang Đình Bạch cười ha hả:

- Có gì khó hiểu đâu ! Cả hai con bé này đều là vợ nhỏ của Cơ nhi ! Thôi đừng rối lên nữa. Lão phu đã biết y đi đâu rồi !

Bốc Thần Tề Lạc Nguyên vui vẻ nói:

- Lão phu đã gieo quẻ biết chắc lần này Cơ nhi đi về hướng Đông và sẽ gặp điều đại cát !

Mọi người kéo nhau lên đại sảnh để nghe Trí Nang Tú Sĩ phân giải nguồn cơn. Lát sau, Lan Quỳnh, Xuân Nghi đi lên với một nữ lang rất xinh đẹp Tiểu công chúa dụi mắt:

- Ta không tin cô ả này đã hóa trang thành Mục Trì. Hai bàn tay gã đầy lông trông phát khiếp !

Cốc Dao Trì hỏ then đặt lên bàn hai mảnh da rồi biện bạch:

- Đây là da cánh tay của một gã đạo tặc.

Dịch Cỗn Đài gọi Nghi Xương đến rồi áy náy giải thích và xin Mục Tử Phát nhận Xuân Nghi là cháu dâu !

Mục Tử Phát bật cười:

- Không ngờ thằng bé người rừng này lại tốt phúc thật !

Mọi người cười theo, cùng ăn điểm tâm và bàn bạc. Tuy rất tin tưởng vào tài trí của Tú Sĩ và Bốc Thần nhưng Tử Phát vẫn ra lệnh cho Bất Bão Vũ Sĩ Tướng Cái và Tiểu La Hán Hồ Anh Tuấn phải cấp tốc lên đường đi Quý Châu tìm Thiên Cơ để giải thích cũng như hộ vệ chàng.

Hai gã hớn hở đi ngay vì đã quá chán cảnh cá chậu chim lồng. Bỗng có một con chim nhỏ bay qua cửa sổ, đảo một vòng rồi ra bằng cửa lớn. Bốc Thần giật mình, bấm tay tính toán rồi nghiêm giọng:

- Lạ thật ! Sao Thiên Cơ lại đổi lộ tìm lên hướng Tây Bắc, không đi Quý Châu nữa ?

Trí Nang Tú Sĩ tư lự:

- Hay là Cơ nhi đi Đại Tuyết Sơn tìm Độc Thiên Vương và Điểu ông ?

Cả nhà tán thành suy luận ấy. Cốc Dao Trì vòng tay nói:

- Cừu phụ ! Lỗi này là do tiểu tức gây nên, tiểu tức sẽ đi tìm tướng công, đồng thời tìm hiểu tin tức của gia phụ !

Tử Phát chấp nhận, Độc Hồ Điệp liền vào soạn hành lý, đi với hai gã hộ pháp.

Nhị Tú Tiêu Khởi Nguyệt bỗng nói:

- Cốc cô nương là thiếu phu nhân, chẳng thể một mình đồng hành với hai gã thô鄙 kia. Mong trang chủ cho phép thuộc hạ được theo hầu !

Nàng nói rất có lý nên Mục Tử Phát gật đầu. Tiểu công chúa thấy thế cũng lên tiếng:

- Mục Thái Phó ! Ta cũng muốn đi lên Tây Bắc một chuyến để mở rộng kiến văn.

Nếu khanh không chịu thì ta sẽ lên trốn đi đấy !

Mục Tử Phát diên đầu liền cầu cứu Trí Nang Tú Sĩ. Tang lão liền bảo:

- Cứ cho tiểu công chúa đi, chỉ cần cử thêm Nhan Tranh và Thường Y Bố là đủ !

Phúc tướng Bảo Châu rất lớn, chẳng có gì nguy hiểm đâu !

Rốt cuộc đoàn người tăng lên đến bảy mạng !

oo Quả thực Tề Lạc Nguyệt xứng danh Thần Bốc. Thiên Cơ rời Mục gia trang đi đến bình minh thì đã cách Nghi Xương hơn chục dặm, đang định ghé vào trấn Vĩnh Xuân ăn sáng.

Chợt Chàng phát hiện trên trời có tiếng chim ưng kêu vang, và linh điểu sa xuống như mũi tên, hạ cánh trước mặt chàng. Thiên Cơ mừng rỡ vì nhận ra Sa Ưng Tiểu quái của Điểu ông.

Con vật thông minh này mổ vào ống trúc cột dưới chân để ra hiệu, Thiên Cơ ngồi xuống tháo ra xem:

“Cơ nhi ! Tuyết Sơn lão tổ quả là tay khó chơi, đã dùng Băng Thạch trận bắt được bọn lão phu. Lão tổ đòi gặp mặt ngươi rồi mới chịu tặng kỳ trân và thả hai chúng ta. Hiền tể hãy nhanh chân lên ! Cốc Âu Nhạc cần bứt !” Thiên Cơ đã từng hỏi han Trí Nang Tú Sĩ đường đi đến Đại Tuyết Sơn nên không cần chim ưng dẫn lối. Chàng bảo Tiểu quái theo mình vào trấn Vĩnh Xuân, ghé quán rượu mượn bút mực, viết vào sau lưng tấm giấy:

“Tiểu tể sẽ đến ngay”.

Chàng ít chữ nghĩa nên chẳng muốn dài dòng ! Thiên Cơ bỏ thư vào ống trúc, cột ở cổ chân tả Tiểu quái rồi ra lệnh cho nó bay về Đại Tuyết Sơn báo tin.

Biết Tử Phát sẽ cho người đi tìm, Thiên Cơ ăn vội mấy cái bánh, gỡ khinh công đi về hướng rừng Thần Y Giá. Khu rừng vĩ đại này kéo dài từ Tam Hiệp đến tận bờ Namhán Thủy. Chàng sẽ đi xuyên rừng, lên thuyền ngược dòng sông Hán, xuống bên Hán Trung trên đất Thiểm, và từ đó thẳng hướng tây đến Đại Tuyết Sơn.

Đối với người khác thì đường rừng khó đi, nhưng với Thiên Cơ thì ngược lại ! Đi đường này, chàng có thể tìm thấy thực phẩm ở bất cứ chỗ nào, chẳng phải mất thời gian chờ đợi chủ quán nấu nướng. Thứ hai là đường bên ngoài phải vòng vèo tránh né hàng trăm hồ nước lớn của đất Hồ Bắc nên dài ra gấp đôi.

Thực ra, trong thâm tâm Thiên Cơ còn nuôi ý định thăm bầy Sơn Quỷ ở phía Nam rừng và ghé Mẫu Đơn Cốc gặp Thẩm Tường Vy khi lên đến bìa phía Bắc !

Khi phát hiện mình bị ái thê phản bội, Thiên Cơ bắt đầu ghê sợ những người đàn bà xinh đẹp, và chàng chợt nhớ đến nữ lang xấu xí họ Thẩm !

Thiên Cơ biết mình không thể lấy một con Sơn Quỷ làm vợ và cũng không thể sống một mình. Vì vậy, chàng hy vọng rằng Tường Vy đã quen cảnh tịch mịch ở Mẫu Đơn Cốc thì sẽ chấp nhận được cuộc sống hoang sơ chốn rừng xanh Thần Y Giá ! Và bé Tiểu Minh sẽ là niềm an ủi của chàng vì họ Trầm khá hiếm muộn ! Bằng cớ là đến giờ nàng Lan Quỳnh vẫn chưa cần thai !

Tuy suy nghĩ như vậy nhưng hình bóng kiều diễm của Lan Quỳnh vẫn ám ảnh tâm trí Thiên Cơ. Chàng không hề oán hận nàng, lặng lẽ rút lui như một con thú bị kẻ mạnh hơn giành mất bạn tình ! Mục Tri anh tuấn, thông minh, hoạt bát hơn chàng và gã đã thắng đúng với luật tự nhiên !

Chiều hôm ấy Thiên Cơ về đến cánh rừng xưa. Tuyết đã thôi rơi từ mấy ngày trước, sắc xuân rực rỡ, trải thảm hoa khắp nơi. Trên cành, ngàn vạn chồi non mơn mẩn đầy sức sống. Hương xuân ngào ngạt không gian, khiến hồn người ngây ngất !

Thiên Cơ khoan khoái hú vang báo hiệu sự trở về của mình, vị chúa tể của rừng Thần Y Giá. Chàng nhanh tay xoa tóc, trút bỏ y phục, nhét vào bọc hành lý.

Lát sau bầy sơn quỷ lũ lượt kéo đến, vây quanh Thiên Cơ. Tiếng rú mừng, tiếng thọt khét liên hồi, hòa với tiếng dậm chân thành thịch làm huyền não cả rừng xanh.

Thiên Cơ ngạc nhiên nhận ra nhân số đã đông gấp đôi bởi sự có mặt của đám sơn quỷ phía Bắc. Trong đám đó có mười mấy con đi khắp khiêng, mặt nhăn nhó và những vết thương trên cơ thể.

Thiên Cơ vội hỏi Tiểu Mao thì nghe nó liếng thoảng kể rằng vài ngày trước có một đoàn người tiến vào mạn Bắc, dùng tên và lưới bắt đi nhiều con sơn quỷ, rồi đưa về Mẫu Đơn cốc !

Thiên Cơ chau mày suy nghĩ. Đây là hành vi của Mẫu Đơn Cốc chủ Thẩm Sĩ Doanh, và những mũi tên kia được tẩm thuốc mê cực mạnh. Vì loài sơn quỷ này có thọ thương cũng đủ khả năng bỏ chạy rất nhanh.

Thiên Cơ liền trấn an cả bầy, hứa rằng sẽ đi giải thoát cho đám sơn quỷ.

Tiểu Mao không biết đếm số nên chàng cũng chẳng rõ là bao nhiêu.

Trong lúc bọn sơn quỷ đi tìm thức ăn chiều đãi Thiên Cơ thì chàng xách kiếm đi tìm kỹ những cây xuân thơm.

Loài cây này thuộc họ xoan, tuổi thọ rất cao, tuy cùng tên xuân nhưng khác họ với loài Thanh Thất tức Xuân Thối. Thanh Thất thì thuộc họ gỗ đặng.

Lá của Xuân Thối tỏa mùi đặc biệt và rất ngon. Gỗ xuân có đường vân đỏ, thớ mịn nên không nứt và rất chắc. Do vậy, gỗ xuân được mệnh danh là Mộc Vương, vua của gỗ.

Thiên Cơ biết rõ tính chất của gỗ xuân nên quyết định dùng làm vũ khí cho bầy sơn quỷ. Với thanh bảo kiếm sắc bén trong tay, Thiên Cơ dễ dàng chặt được trăm khúc gỗ tốt, dài nửa trượng.

Bầy sơn quỷ thích thú chia nhau, bóc sạch vỏ, và múa loạn cả lên.

Tiêu Mao vẫn giữ được cây gậy sắt của Thần Trọng Tẩu Sở Phòng, nghiêm nhiên trở thành kẻ mạnh nhất trong đoàn. Dấu sao thì nó cũng là con sơn quý có nghề đánh gậy giỏi nhất, từng được Bát Bảo Vũ Sĩ chỉ dạy.

Báo là loài chạy nhanh nhất rừng xanh nhưng chỉ được vài dặm là kiệt sức. Còn loài sơn quý thì có thể chạy một mạch hàng trăm dặm, dẻo dai hơn cả con người !

Với tốc độ ấy, chỉ sáu ngày sau đoàn quân của Thiên Cơ đã đến được cánh rừng phía Nam Mẫu Đơn Cốc. Trời đã xế chiều, chàng bảo đám sơn quý đi hái trái ăn thật no, chờ đêm xuống sẽ hành động.

Sơn quý cũng là loài thú săn mồi, khi chúng đã ăn mình thì rất kín đáo và êm thắm.

Đầu canh một, Thiên Cơ bố trí chúng trên những ngọn cây bìa rừng rồi một mình đột nhập vào Mẫu Đơn Cốc !

Lúc chiều Thiên Cơ đã lên ngọn cây quan sát, nhận ra nhân số trong cốc đã tăng lên nhiều lần, và có cả nam nhân. Chàng đoán rằng Nguyệt Quý Thánh Cung Chủ Tướng Hạnh Hoa đã kéo tàn quân về đây nương náu.

Do vậy, Thiên Cơ không thể đưa bầy sơn quý vào chỗ bất lợi. Chàng sẽ âm thầm giải thoát những con bị gian giữ rồi dụ đối phương vào rừng. Ở nơi ấy, bọn chàng chiếm ưu thế tuyệt đối.

Giờ đây, Thiên Cơ nhanh nhẹn và êm ái như hồ ly, từng bước vượt qua bọn tuần tra, vào trong Hoa Thụ Trại.

Trong tòa đại sảnh kia đang có yến tiệc và rộn rã tiếng nói tiếng cười.

Giọng quen thuộc của Quảng Lưu Hoan khiến Thiên Cơ sôi sục lửa thù, nhớ đến cái chết của Sát Nhân Đồng Tử Phó Tương Như.

Nhưng việc ấy tính sau, Thiên Cơ nhanh chóng vượt Hoa Thụ trại tìm đến căn tiểu xá của Thẩm Tường Vy. Chính nàng đã dạy chàng cách xuất nhập trại thế kỳ môn này !

Ánh đèn tỏa ra từ cửa sổ mở rộng kia khiến Thiên Cơ mừng rỡ. Chàng đảo mắt liếc quanh rồi rời Hoa Thụ trại lao vút về hướng tiểu xá ẩn mình dưới cửa sổ. Thiên Cơ ghé mắt nhìn vào, thấy Tường Vy đang ngồi trước đĩa đèn soi gương, và thoa lên mặt một loại cao mỡ màu trắng như sữa.

Tiểu Minh đã lớn nhiều, ngủ say sưa trên giường.

Thiên Cơ thì thầm gọi:

- Thẩm tỷ tỷ !

Tường Vy giật bắn mình quay lại, nhận ra gương mặt Thiên Cơ, nàng vui mừng khôn xiết, đưa tay bịt miệng để ngăn tiếng rú hân hoan. Nàng vội vã bước ra mở cửa trước để đón Thiên Cơ vào.

Vừa khép cửa xong, Tường Vy ôm chầm lấy Thiên Cơ mà nức nức. Chàng dịu dàng vuốt mái tóc óng mượt rồi hỏi:

- Mẹ con nàng có khỏe không ?

Tường Vy gạt đầu, mỉm cười khoe:

- Ông tử biết không ! Minh nhi đã đi chap chừng được vài bước và biết gọi mẹ rồi đấy !

Thiên Cơ nhăm tít, đoán Tiểu Minh đã hơn mười hai tháng tuổi, phát triển như thế là bình thường Tường Vy nhanh nhẩu khép chặt hai khung cửa sổ và khêu bắc đèn nhỏ xuống, giả như mẹ con nàng đã ngủ rồi !

Trong phòng chỉ có một chiếc ghế nên Tường Vy kéo Thiên Cơ ngồi xuống mép giường. Hai người từng ân ái với nhau nên chẳng còn phải e dè. Tường Vy ngồi nép vào người Thiên Cơ thổ thổ hỏi:

- Phải chăng công tử đến đây để giải cứu cho ba mươi sáu con sơn quý ?

Thiên Cơ gật đầu:

- Đúng vậy ! Nàng có biết cốc chủ bắt chúng làm gì hay không ?

Tường Vy đáp:

- Nguyệt Quý Thánh Cung Chủ Tướng Hạnh Hoa bị Huyết Ấn Thần Quân đuổi chạy ra khỏi Sơn Tây, bà ta liền về đây nương náu. Gia thúc là người đa tình, yếu đuối và yêu say đắm Tướng cung chủ. Vì vậy, ông đã bỏ chuyện cũ đồng lòng hợp tác với bà ta để phục hận. Gia thúc cho bắt sơn quỷ để thiết lập Thiên Cương đại trận. Với tà pháp của ông ta, ba mươi sáu con sơn quỷ sẽ bị mê hoặc, trở thành công cụ giết người rất khủng khiếp !

Thiên Cơ hỏi lại:

- Chúng đang bị giam cầm ở đâu ?

Tường Vy vui vẻ trả lời:

- Tiệp thiếc đã chú tâm dò xét nên biết chúng bị giam trong thạch động ở chân vách phía Đông sơn cốc ! Chúng bị cho uống Nhuyễn Căn Hoàn nên rất yếu đuối, đi lại khó khăn ! Cửa động lại bằng gỗ dày rất kiên cố !

Thiên Cơ nghiêm giọng:

- Ta sẽ đưa mẹ con nàng ra trước rồi giải thoát cho đám sơn quỷ !

Tường Vy ứa nước mắt nói:

- Dù công tử có lòng nhưng thiếp còn mặt mũi nào bằng con đến ở Mục gia trang ?

Thiên Cơ cười nhạt:

- Ta đã vĩnh viễn rời xa nơi ấy và sẽ đưa mẹ con nàng về ẩn cư ở khu vực phía Nam rừng Thần Y Giá này !

Nhưng chợt nhớ đến hành trình đi Đại Tuyết Sơn, Thiên Cơ tư lự:

- Sau trận này, ta còn phải đi lên vùng Tây Bắc Tứ Xuyên. Nàng cứ ở lại đây, lượt về ta sẽ đến đón !

Tường Vy thở thê:

- Thiếp sẽ chờ công tử !

Thiên Cơ đòi đi cứu đám sơn quỷ thì Tường Vy ngăn cản:

- Không được đâu ! Giờ này gia thúc đang có mặt ở thạch động để thi triển Mê Hồn Đại Pháp, giữa canh hai mới xong !

Thiên Cơ nghe nói thể đành phải ở lại chờ đợi. Hơi ấm từ thân hình. mềm mại của Tường Vy thấm vào người chàng, và mùi hương da thịt nồng nàn hơn. Bàn tay tả của Tường Vy rụt rè mơn man lồng ngực của Thiên Cơ.

Chàng biết Tường Vy đã động tình, liền dịu dàng đáp ứng. Hai cơ thể thanh xuân hòa làm một, rung động theo nhịp giao hoan nhẹ nhàng vì sợ Tiểu Minh thức giấc.

Thiên Cơ bỗng nhớ Lan Quỳnh vô hạn. Chàng nhắm mắt để tưởng như có lại người yêu trong giấc vu sơn !

Giữa canh hai, Tường Vy đích thân dẫn Thiên Cơ đến nơi giam cầm ba mươi sáu con sơn quỷ. Trong tay Thiên Cơ là một bình nước pha Hồi Sinh Đan. Loại linh dược này có thể giải được độc tính của Nhuyễn Căn Hoàn.

Thiên Cơ bảo Tường Vy trở về tiểu xá. Nàng nhón chân hôn lên má chàng rồi mới chịu đi.

Then sắt nằm ngay trên vách gỗ xỏ vào lỗ vách đá, và có ổ khóa giữ lại. Thiên Cơ cười nhạt, dùng bàn tay thép và công lực thâm hậu, nắm ổ khóa vặn vẹo. Những chiếc đinh thép lần lượt rời khỏi lớp gỗ, rồi cả chiếc then bị nhổ bật ra.

Thiên Cơ mở cửa lách vào, khép kín trở lại, chàng bật hỏa tập quan sát. Thấy mười tám cặp sơn quỷ bị xích dọc hai bên vách động. Chúng giương cặp mắt lơ lơ nhìn Thiên Cơ, tuy vui mừng nhưng không còn sức để biểu lộ !

Thiên Cơ lần lượt cho từng con uống thuốc giải và dặn dò. Gần khắc sau, đám tù nhân đã có thể cử động, di chuyển được. Ra đến bên ngoài, Thiên Cơ nhanh chóng đặt then cửa vào chỗ cũ, ấn lút các mũi đinh vào. Nếu không giật thử thì khó mà biết rằng nó đã từng bị nhổ ra.

Chu Vi Mẫu Đơn Cốc rất lớn, bọn tuần tra khó mà quán xuyên hết được. Trời khuya lại lạnh căm căm nên chúng chụm lại bên những đống lửa để sưởi ấm. Nhờ vậy nên Thiên Cơ và đám sơn quỷ thoát qua rất dễ dàng.

Sau khi bố trí đám tù nhân yếu đuối vào chỗ an toàn. Thiên Cơ tiến hành bước hai của kế hoạch. Chàng quyết nhân dịp này giết cho được Quảng Lưu Hoan và Nguyệt Quý Thánh Cung Cung Chủ !

Thiên Cơ quay lại khu trung tâm Mẫu Đơn Cốc. Tường Vy đã chỉ rõ vị trí cư trú của Quảng Lưu Hoan ! Gã ở trong toà tiểu xá phía sau, cách toà đại sảnh độ mười trượng.

Thiên Cơ nương theo bóng đêm tìm đến mục tiêu. Chàng nép bên cửa sổ hướng Đông nhìn vào trong, thấy Quảng Lưu Hoan đang vuốt ve một nữ nhân.

Cả hai đều trần truồng, ánh mắt bừng cháy khát vọng giao hoan. Nữ nhân có thân hình nuột nà, nóng bỏng kia có lẽ là một đệ tử Mẫu Đơn Cốc, vì các cung nữ thánh cung đều luyện Vô Tình Tâm Pháp nên rất thờ ơ với sắc dục.

Nhưng hỡi ôi ! Quảng Lưu Hoan vì uống quá nhiều Tuyệt Dục Đan nên không còn là đàn ông nữa ! Gã thờ dài tuyệt vọng, nằm phịch xuống giường, không dám nhìn về mặt chán chường của người con gái đang động tình.

Thiên Cơ lần ra cửa trước, gõ cửa giả giọng cốc chủ Thẩm Sĩ Doanh :

- Hoan nhi !

Thiên Cơ quen bắt chước âm thanh ngôn ngữ của các loài thú trong rừng nên việc nhái tiếng của một người nào đó chẳng hề khó khăn. Lúc tối, đi ngang qua đại sảnh, chàng đã được nghe Thẩm cốc chủ gọi Quảng Lưu Hoan như vậy, và giờ đây bắt chước chẳng hề sai !

Họ hoảng sợ hãi ngồi dậy, còn nữ lang kia vợ quần áo chui thẳng xuống gầm giường.

Lưu Hoan cất tiếng:

- Xin nghĩa phụ chờ hài nhi một lát !

Gã xỏ quần dài, khoác áo ngủ bước ra cửa Nhận ra người đứng trước mặt mình có dáng vóc không giống Mẫu Đơn cốc chủ, Lưu Hoan kinh hãi nhảy lùi.

Nhưng đã quá trễ, thanh Vô Tình Kiếm lạnh lùng đâm thẳng trái tim họ Quảng.

Gã đau đớn rú lên ghê rợn, chấn động cả màn đêm yên tĩnh tịch mịch.

Và rồi tiếng hú kia dứt ngang vì Thiên Cơ đã chặt bay thủ cấp của gã, đúng như cái cách gã đã làm với Phó Tương Như !

Thân hình Lưu Hoan đổ vật xuống sàn nhà và chiếc thủ cấp lăn đến cạnh giường.

Ả cung nữ nhìn thấy chiếc đầu đầm máu chỉ cách mình một sải tay, kinh hoàng thét lên rồi ngất xỉu.

Tiếng mõ tre báo động vang dội khắp nơi, bọn võ sĩ phòng vệ tủa về tiểu xá của thiếu cung chủ. Thẩm Sĩ Doanh và Tướng Hạnh Hoa cũng xuất hiện trên lan can phía sau đại lâu, tay cầm vũ khí, tung mình xuống đất.

Lúc này, Thiên Cơ đã ẩn kín sau một bụi cây, cạnh một con đường nhỏ.

Chàng ngồi thu lu như cọp rình mồi, bảo kiếm dựng đứng trước mặt.

Thẩm cốc chủ đi nhanh hơn bà vợ già một chút, vì Tướng cung chủ còn phải sửa sang lại chiếc áo ngủ cho chỉnh tề. Bà quen thói trang nghiêm, chẳng thể xuất hiện trước mặt đệ tử trong bộ dạng xốc xếch được, khoảng cách giữa bà và trưởng phu chỉ độ hơn nửa trượng.

Nhưng đối với Thiên Cơ như thế là quá đủ. Chờ Nguyệt Quý Thánh Cung Chủ đi vượt qua bụi cây, Thiên Cơ búng mạnh đôi chân, lao vút đến, tấn công vào hậu tâm kẻ thù.

Thân hình chàng chạm vào cành lá, tạo nên tiếng động, đủ để một đại cao thủ như Tướng Hạng Hoa phát hiện và xoay trở thành Vô Tình Ngân Kiếm loang loáng rít lên tạo thành màn kiếm ảnh mịt mờ như sương khói che phủ thân hình bà ta.

Chiêu Yên Tỏa Mộ Lâu là chiêu thứ một trăm của pho Vô Tình Kiếm Pháp. Tuy chỉ để phòng thân nhưng cũng có thể giết người. Với hoa giáp công lực, Tướng cung chủ tin tưởng rằng đối phương khó mà thoát nổi màn lưới thép của bà. Và chắc chắn vũ khí của kẻ địch sẽ gãy lìa khi chạm phải Vô Tình Kiếm Ngân Kiếm.

Tiếc rằng, thanh kiếm trong tay Thiên Cơ lại là chị em song sinh với Ngân kiếm, và Thiên Cơ lại biết rất rõ chiêu Yên Tỏa Mộ Lâu. Chàng đã tấn công bằng chiêu Hải Yến Khiến Đông Phong, kiếm kinh vi vu réo gió.

Hai luồng kiếm quang chạm nhau, thép tốt ngân oang oang, kết thúc bằng tiếng rên thảm não của Nguyệt Quý cung chủ ! Tướng Hạng Hoa ngã gục vì ngực thũng ba lỗ và tay trái đứt lìa.

Thẩm Sĩ Doanh lao đến nhưng Thiên Cơ đã tung mình bỏ chạy. Chàng không muốn xung đột với chú ruột của Tường Vy, Thẩm cốc chủ lo lắng cho ái thê nên không thể đuổi theo, ngồi xuống xem xét thương thế.

Tướng Hạng Hoa trợn mắt thêu thào:

- Tướng công... ! Gã ấy là... !

Chưa nói xong bà tuyệt khí chết liền.

Thẩm Sĩ Doanh cắn giận gào lên:

- Tiểu tử khôn kiếp ! Lão phu thề sẽ xé xác người !

Ông gỡ Ngân Kiếm trong tay xác chết phi thân về hướng Nam, Thiên Cơ đang bị bọn đệ tử Thánh Cung và Mẫu Đơn Cốc cản lối. Nhưng không ai có thể chặn bước chàng được.

Thiên Cơ đánh như vũ bão, Thần kiếm liên tiếp chặt phăng vũ khí và xương cốt bọn nam nhân. Đối với các nữ lang Thánh Cung và Mẫu Đơn Cốc thì chàng không đụng đến, chỉ hủy kiếm của họ.

Thực ra thì những cô gái bạc mệnh này cũng né tránh Thiên Cơ. Thân hình trần trụi, mái tóc dài buông lòa xòa của chàng đã khiến họ sợ hãi, và cả thủ pháp giết người nhanh như chớp nữa ! Khi Thiên Cơ lao đến thì họ dạt ra ngay ! Nhờ vậy, chàng nhanh chóng vượt vòng vây, tiến vào rừng.

Thẩm Sĩ Doanh điên cuồng ra lệnh đuổi theo, ánh đuốc sáng rực cả một vùng cây cối. Bản thân họ Thẩm đi tiên phong, cố bắt kịp kẻ thù giết vợ mình. Thân pháp của lão nhanh nhẹn nhưng chẳng thể bì với Thiên Cơ được. Di chuyển trong rừng cây là nghề ruột của chàng. Tuy không có đuốc trong tay như đôi phương nhưng chàng vẫn lượn lách nhanh như thỏ, giữ một khoảng cách độ vài trượng.

Phía ngoài, bầy sơn quỷ đã tấn công phe địch. Hình thù lông lá, to lớn và gớm ghiếc của chúng đã dọa khiếp bọn kiếm thủ thánh cung. Dưới những có đập ngăn cản, những thanh trường kiếm mỏng manh bị cong oằn hoặc rời khỏi tay chủ nhân.

Đám đàn bà con gái không dám vào rừng nên ba chục gã đàn ông Thánh Cung bị cô thế trước một trăm con sơn quỷ. Chưa đầy nửa khắc đã có mười mấy gã thọ thương hoặc bỏ mạng. Tiếng rú của họ hòa với tiếng gầm kinh khiếp của bầy sơn quỷ khiến đám nữ nhân rồn tóc gáy, bỏ chạy cả về đại sảnh, đóng chặt cửa lại ! Những kẻ sống sót trong rừng vừa đánh vừa lùi để bảo toàn mạng sống !

Tiểu Mao rú lên lãnh lốt, báo hiệu toàn thắng. Thiên Cơ cũng hú vang ra lệnh rút quân, và chỉ trong chớp mắt, chàng đã biến mất khỏi tầm nhìn của Mẫu Đơn cốc chủ.

Lão tìm mãi mà không thấy, hậm hực mắng chửi rồi trở lại trong cốc.

Đối phương đi rồi, Thiên Cơ buông mình xuống từ một tàn cây rậm rạp.

Chàng tìm đến bầy sơn quỷ. Dặn dò Tiểu Mao dẫn chúng về phía Nam, rồi trở lại chỗ giấu hành lý ở bia Mẫu Đơn cốc.

Chàng mặc y phục, thótlên ngọn cây, ung dung ngồi nhìn cảnh hỗn loạn tiêu điều trong sơn cốc.

Thẩm Sĩ Doanh đang tập hợp đệ tử để kiểm tra thương vong và phân phó việc chôn cất xác chết. Thấy mấy chục nữ lang kia không hề bị một vết thương nhỏ, lão bực bội mắng:

- Phải chăng các ngươi không tận lực chặn bắt hung thủ nên mới lênh lộn thế này ?

Cả bọn run như cây sậy, đứng im xanh mặt. Một nàng bạo dạn thưa:

- Bẩm lão gia ! quả thực cũng có vài chị em nhút nhát, nhưng không phải là tất cả ! Có điều gã ta ra tay rất nhân từ với bọn tiểu nữ, chỉ chặt gãy kiếm chứ không đã thương !

Nàng thứ hai rụt rè nói:

- Tiện nữ cho rằng gã này chính là Mục Thiên Cơ, kẻ mà cốc chủ phu nhân từng nói đến. Lần trước gã đã từng vào đây trộm lệnh phù !

Thẩm lão vì quá đau thương trước cái chết của Tướng Hạnh Hoa nên quên khuấy đi, phần vì lần này Thiên Cơ dùng kiếm chứ không dùng Thiết Hoàn như Tướng cung chủ mô tả !

Trước đây, cốc chủ cũng đã biết Mục Thiên Cơ là ân nhân của Tường Vy, nên không giận chàng về việc trộm lệnh phù. Lão còn đặc ý vì chàng đã dùng những của giả ấy phá vỡ âm mưu của Tướng cung chủ. Vả lại, khi bị tra hỏi, Tường Vy đã chối bay, chối biến, thề thốt nặng nề:

- Tiểu nữ mà có gặp lại Mục công tử thì cha của Tiểu Minh suốt đời bị dày dọ nơi ngục A tì, không được siêu thoát !

Thẩm Sĩ Doanh tuy là một bậc kỳ tài trong y đạo nhưng lại hơi ngốc và không hiểu nhân tình thế thái. Vì vậy, lão mới yêu mãi Tướng Hạnh Hoa, dù bị giam lỏng hai mươi năm, mai một kiếp anh hùng. Chính ông đã dùng tài y thuật giúp Hạnh Hoa khôi phục khả năng hưởng thụ lạc thú xác thịt, tuy năm ấy bà đã luyện đến lớp thứ sáu của Vô Tình Tâm Pháp !

Ông đã mù quáng nghe lời ái ân mà chữa trị, cứu mạng Huyết Ấn Thần Quân.

Để rồi bảy năm sau, Khang Nhẫn đánh bại Sĩ Doanh, bắt ông phải rời khỏi Nguyệt Quý Thánh Cung, suốt đời mai danh ẩn tích ! Họ Khang cũng chiếm luôn người vợ yêu của ông ! Thế mà khi Hạnh Hoa quay lại khóc lóc, chửi mắng Huyết Ấn Thần Quân thì ông mũi lòng ngay và tha thứ cho bà.

Một kẻ có tính tình cổ quái, si dại như vậy thì làm sao hiểu được lòng dạ nữ nhân ? Lão đâu ngờ rằng vẻ buồn rầu hằng ngày của Tường Vy là do nhung nhớ Thiên Cơ chứ chẳng phải là người chồng đã chết. Do vậy, ông tin nằng vô tội !

Giờ đây, Thiên Cơ trở lại một lần nữa, ra vào êm thấm, và dễ dàng tìm được nơi giam giữ đám sơn quỷ khiến cốc chủ nghi ngờ Tường Vy. Ông giận dữ quát:

- Mau gọi Tường Vy ra đây !

Có hai thiếu nữ mau mắn chạy đi, lát sau dẫn Tường Vy đến. Trên tay nàng là bé Tiểu Minh đang ngủ vì thức giấc nửa đêm. Trời lạnh nên tiểu hài được giấu kỹ trong chăn len, chỉ còn hở gương mặt ngây thơ, hồng hào dưới ánh đuốc.

Thẩm lão rất yêu quý Tiểu Minh nên cau mày:

- Trời lạnh thế này ngươi bồng nó ra đây làm gì ?

Tường Vy thản nhiên đáp:

- Sơn cốc có biến, diệt nữ chẳng yên tâm rồi con thơ được !

Sĩ Doanh hậm hực hỏi:

- Vy nhi ! Phải chăng gã họ Mục được người chỉ dẫn chỗ nhốt Sơn Quỷ và phòng của Quảng Lưu Hoan ?

Tường Vy nghiêm trang giơ tay thề:

- Tiểu nữ mà có gặp gã họ Mục nào đêm nay thì xin cho lôi thần đả tử cả hai mẹ con !

Lần này nàng đem cả mạng con yêu ra thề thốt khiến Thẩm Sĩ Doanh ngỡ ngàng.
ông không ngờ rằng lúc tối Thiên Cơ đã nói thực với Tường Vy rằng mình là người họ Trầm !
Thẩm lão lắm bả:

- Đúng là đàn bà, hở ra là thề thốt !

Ông hậm hực nói:

- Không gặp thì thôi, hà tất phải đem cả đứa bé vô tội kia ra mà thề ? Người đưa nó về ngủ đi !

Tường Vy ngoe nguẩy quay gót, cứ như là bị xử oan vậy ! Khi nàng về đến tiểu xá thì Thiên Cơ đã có mặt. Chàng lo sợ cho Tường Vy nên đã âm thầm tiến vào cốc, ẩn mình theo dõi, khi thấy nàng thoát nạn mới về phòng trước !

Tường Vy mừng rỡ đặt con xuống, bước xuống trường ôm lấy tình lang !

Chàng mỉm cười:

- Từ nay ta sẽ cẩn thận. đề phòng những lời thề của nữ nhân !

12. Ngưu Sơn Đắc Kỳ Trân -võng Tảo Lương Mỹ Nhân

Trời chưa sáng, Thiên Cơ đã có mặt ở bờ nam sông Hán Thủy. Chàng đi dọc về hướng đông tìm đến bến đò. Nhưng nửa đường, chàng phát hiện chiếc thuyền khách lớn đã rời bến. Thiên Cơ không muốn chờ đợi chuyển sau, liền lao thẳng xuống nước, bơi một mạch đến giữa sông và tung mình lên mạn.

Khách trên thuyền sợ xanh mặt vì tưởng rằng thủy tặc. Lão chủ thuyền run rẩy vái dài:

- Tiểu lão xin theo quy củ dâng trăm lượng cho đại vương.

Thiên Cơ mỉm cười xua tay:

- Ta chỉ là khách đi thuyền, mong lão trượng cho biết giá cả.

Nhờ lối đáp thuyền kỳ quái này mà Thiên Cơ lại đi trước bọn Bất Bão Vũ Sĩ thêm nửa ngày đường.

Hán Thủy là phụ lưu lớn nhất của sông Trường Giang, phát nguyên từ rừng Tần Lĩnh, chảy theo hướng Tây Bắc - Đông Nam và đổ vào sông mẹ Ở cửa Hán Khẩu. Lần đầu ngược dòng sông Hán, Thiên Cơ say mê ngắm nhìn cảnh vật hai bên bờ. Chàng được chủ thuyền dành cho một phòng hạng nhất dưới khoang nhưng chàng thường lên mũi mà dõi mắt ngắm vẻ đẹp của núi rừng mùa xuân.

Nhờ ngọn gió đông nên dù ngược nước mà thuyền vẫn đi khá nhanh. Mười ngày sau đã ghé Hán Trung, trên đất Thiểm Tây. Từ đây đến thượng nguồn sông Hán chỉ còn độ ba trăm dặm. Đoạn này nhiều ghềnh thác, nước chảy xiết nên thuyền lớn không đi được và Hán Trung là bến cuối. Do vậy, địa phương này sầm uất, phồn thịnh nhất miền nam Thiểm Tây.

Thiên Cơ rời bến đò, lững thững vào thành. Chàng ngạc nhiên khi thấy trên đường có rất nhiều hào kiệt võ lâm quen biết, vội kéo sụp nón rộng vành để giấu mặt.

Động tác này hơi muộn vì gã ăn mày ngồi dưới gốc cây du già đã vội vã đứng lên, tập tễnh rảo bước.

Thiên Cơ rảo bước đi tiếp, nhận ra lầu quán nào cũng đông nghẹt khách giang hồ.

Chàng không dám vào, bấm bụng tránh né, cố tìm một phạm điểm vắng người. Trong tâm trạng hiện nay, Thiên Cơ không muốn gặp ai cả, dù lòng rất thắc mắc về lý do hiện diện của mấy trăm cao thủ bạch đạo kia.

Đi thêm một quãng, Thiên Cơ nghe phía sau có tiếng chân người rộn rã. Từ ngày bị Phi Điều Hội ám toán, Thiên Cơ trở nên vô cùng cảnh giác. Nhưng giọng nói của người kia rất thân quen:

- Mục công tử.

Thiên Cơ quay phắt lại, mừng rỡ nhận ra Đông Hải Thần Côn Vệ Đồng. Họ Vệ lướt đến, hai người ôm lấy nhau. Gã vỗ bồm bộp vào lưng Thiên Cơ cười vang:

- Sao công tử lại có mặt ở đây đúng lúc như vậy ? Các phái đang lo lắng vì sợ không ai cầm chân nổi Huyết Ấn Thần Quân.

Thiên Cơ cau mày hỏi:

- Lão ta và các phái kéo nhau đến đây làm gì ?

Vệ Đồng xua tay:

- Chuyện ấy rất dài. Năm vị Chứng Môn đang sốt ruột chờ công tử. Chúng ta đi thôi.

Gã lôi chàng quay ngược lại vài chục trượng, ghé vào toà trang viện rộng rãi, kín đáo.

Trừ Văn Quang thiền sư, Phương Trượng chùa Thiếu Lâm, Chứng Môn các phái kia đều có đủ. Đại diện Thiếu Lâm Tự là Văn Hiến thiền sư, thủ toà Đạt Ma Viện. Năm vị lão nhân hoan hỉ đón tiếp Thiên Cơ.

Đại Phúc Cái vui vẻ nói:

- Lão phu đã gửi thư đi Nghi Xương cách nay nửa tháng mà chưa nhận được hồi âm mà công tử đã đến đây. Nghĩa khí này quả là đáng tán dương.

Thiên Cơ chẳng thể khai là mình bị vợ cấm sừng, chỉ gượng cười, chẳng nói chẳng rằng.

An tọa xong, Văn Trúc Tử nói ngay:

- Huyết Ấn Thần Quân đã thống lĩnh bốn trăm cao thủ Hồng Liên Giáo âm thầm rời Kiều Sơn đi về hướng Tây. Khi nghe trình sát Cái Bang báo lại, bọn bản đạo cho rằng Khang Nhẫn lên đường đi tìm lăng mộ của Võ Lâm Chi Vương nên tức tốc bám theo. Đây có thể là cơ hội để chúng ta tiêu diệt Huyết Ấn Thần Quân.

Thiên Cơ ngơ ngàng:

- Nhưng Sát Nhân Đồng Tử đã vẽ thêm bảy tám nét vào mảnh Bát Giác Pha Lê Sơn Hà Đồ, lẽ nào không đánh lạc hướng được Thần Quân ?

Đại Phúc Cái lên tiếng:

- Huyết Ấn Thần Quân mới được hậu duệ của Xảo Vương là Xảo Thủ Thư Sinh Lâm Sĩ Hiếu, nên chắc đã phân rõ thực hư, tìm ra địa điểm.

Thiên Cơ hồi hận khôn xiết vì chính chàng là người nối giáo cho giặc, dâng bảo vật cho lão ác ma. Thiên Cơ quyết chuộc lại lỗi lầm bằng cách giết họ Khang, hoặc chí ít là ngăn không cho lão lấy di học và tài sản của Võ Lâm Chi Vương Bộc Hy Hoàng.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Bẩm Bang Chủ, chẳng hay Huyết Ấn Thần Quân đang ở đâu ?

Đại Phúc Cái đáp:

- Bọn lão phu đến đây sáng nay, nhận được tin Thần Quân đi đường Độc Đạo Kiếm Môn, được bốn chục dặm thì rẽ vào vùng chân núi Ngưu Sơn trong dãy Đại kiếm.

Trưa nay chúng ta sẽ khởi hành và đến nơi ấy vào lúc sẩm tối.

Cơm trưa được dọn ra, chạy mặn có đủ. Ăn xong, đoàn người rời thành Hán Trung đi về hướng Đông. Xế chiều thì đến ranh giới giữa Thiểm tây và Tứ Xuyên.

Mặt trời hoàng hôn đỏ rực cuối trời tây như là điểm đến của con đường Độc Đạo Kiếm Môn. Đường Kiếm Môn dài hơn hai trăm dặm, còn có tên là Kiếm Ngưu hoặc Thanh Ngưu. Nó là con đường chủ yếu nối liền Thiểm Tây với Tứ Xuyên. Những con đường khác đều nhỏ và hiểm trở, xe ngựa không qua lại được.

Đường Kiếm Môn bắt đầu ở núi Kiếm Môn, phía Bắc huyện Kiếm Cát, tỉnh Tứ Xuyên, chạy men theo núi Đại Kiếm, từ Tây sang Đông. Rặng Đại Kiếm hình thành một giải tựa thanh kiếm nên có tên như vậy. Núi này có phong cảnh rất đẹp với những cánh rừng trúc um tùm, xanh tốt.

Tương truyền rằng đường Kiếm Môn được vua Huệ Văn Vương nước Tần thời Chiến Quốc cho làm để có đường vào đánh Ba Thục. Sau này, đến đời Tam Quốc, Khổng Minh cũng dùng Đường Kiếm Môn để đưa quân ra đánh Tào Tháo. Hiện vẫn còn dấu vết đồn trú của quân Thục do Thương Dục thống lãnh.

Lần đầu được đi trên con đường lịch sử lấy lòng, Thiên Cơ say sưa ngắm cảnh núi non hùng vĩ. Cỏ cây mùa xuân xanh biếc được ánh tà dương nhuộm hồng khiến lòng người ngây ngất.

Đoàn người có tổng số trên dưới năm trăm, kéo dài hàng dặm. Tiếng vó ngựa khua vang tưởng như cảnh chiến chinh ngày xưa. Sẩm tối, chợ chỉ còn cách núi Ngưu Sơn ba dặm. Trình sát Cái Bang đã chờ sẵn, mau mắn bẩm báo:

- Bẩm Bang Chủ, Huyết Ẩn Bang đã cho người phong tỏa đường mòn vào núi Ngưu Sơn. Nhân số bọn chúng độ hơn ba trăm.

Đại Phúc Cái cau mày:

- Nếu chúng ta đánh thục vào thì chỉ e Khang Nhẫn biết mà đào tẩu. Có lẽ phải tìm đường khác mà âm thầm tiế vào.

Gã đệ tử mập mạp ứng tiếng:

- Bẩm Bang Chủ. Đệ tử có biết một lối đi khác.

Bang Chủ Cái Bang mừng rỡ:

- Người giỏi lắm. Lần này mà giết được Khang Nhẫn thì lão phu sẽ thăng người lên bốn tui.

Gã hóa tử béo này chỉ ở hàng ba tui nên hoan hỉ cúi mình cảm tạ và thầm mong sao Huyết Ẩn Thần Quân chết quách cho rồi.

Các Chưởng Môn xúm nhau bàn bạc, quyết định để lại hai trăm cao thủ, dưới sự chỉ huy của Vân Hiến thiên sư, số còn lại sẽ vào núi Ngưu Sơn. Khi có tín hiệu, lực lượng bên ngoài sẽ tiêu diệt bọn đệ tử Huyết Ẩn Bang giữa đường mòn. Mọi người đưa ngựa giấu vào rừng, mở lương khô ra ăn thật no rồi mới khởi hành.

Lối đi do gã hóa tử Phùng Tam phát hiện là một đường mòn nhỏ, đã lâu không người qua lại. Do vậy, cỏ dại mọc đầy, cành trúc vươn ra cản lối. Thiên Cơ thấy cước trình chậm chạp liền len lén lên phía trước, đưa đuốc cho Phùng Tam và nói:

- Các hạ theo sau chỉ đường, để ta mở lối cho.

Chàng rút Vô Tình Kim Kiếm, chặt phăng những cành trúc dẻo dai. Gã họ Phùng le lưỡi thán phục khi thấy Thiên Cơ sử dụng kiếm hai tay như nhau. Thanh kiếm bay từ tay này sang tay kia, vươn dài mà chặt phá, tốc độ nhanh như chớp.

Nhờ vậy mà đoàn quân tiến lên mau lẹ. Cuối canh ba đã vào đến chân núi Ngưu Sơn. Hoả cảnh giác tắt đuốc, âm thầm áp sát khu khai quật.

Chẳng cần phải đến gần cũng có thể thấy rõ cảnh tượng trên sườn núi. Ánh đuốc rực rỡ soi bóng một bình đài rộng lớn ở độ cao bốn trượng.

Dù đêm đã khuya mà gần trăm tên đệ tử Huyết Ẩn Bang vẫn phải hì hục đào bới khoảng vách núi dựng đứng cuối bình đài để tìm cửa vào lăng mộ. Tiếng thép chạm đá làm huyền não núi rừng và ánh đuốc lán át cả ánh sáng của vầng trăng mười tám trên cao.

Huyền Hạc Chân Nhân Chưởng Môn phái Vô Đang bàn rằng:

- Chúng ta cứ nghỉ ngơi nửa canh giờ cho lại sức rồi hãy tấn công. Lúc ấy phe đối phương đã đuối sức hẳn.

Kế Dĩ Dật Đãi Lao này được mọi người tán thành ngay. Hành trình vượt rừng lúc này đã lấy đi của họ khá nhiều sức lực.

Thiên Cơ nói:

- Tại hạ sẽ đến gần quan sát xem có cạm bẫy hay mai phục gì không.

Chàng rời khu rừng trúc, men theo những lùm cây, bụi cỏ hay đá tảng mà tiến lên.

Có lúc phải nằm dài trên mặt cỏ, trườn đi như rắn. Sự ẩn thân của Thiên Cơ không hề thừa vì chàng đã phát hiện những dây hồ chông san sát nằm bao quanh chân bình đài, từ khoảng cách hai mươi trượng.

Tất cả những hồ chông đều được nguy trang bằng cỏ rất khó nhận ra dưới ánh trăng. Thiên Cơ quay về báo cáo tình hình và kết luận:

- Có lẽ chúng ta phải chờ trời sáng hẳn mới hành động được.

Chẳng ai phản đối cả. Vân Trúc Tử cho người chạy ra ngoài đường Độc Đạo Kiếm Môn báo lại với Vân Hiền Thiền Sư, bảo ông ém quân thật kỹ và chờ đợi.

Hơn khắc sau, không gian đột nhiên tối sầm lại như bị mây đen che phủ, âm thanh líu ríu đáng sợ của hàng vạn con chim khiến bọn Thiên Cơ bàng hoàng, kéo ra bìa rừng quan sát. Bầy ác điều đã sa xuống bình đài, tấn công Huyết Ấn Thần Quân và mấy trăm thủ hạ.

Nhưng lần này Khang lão quỷ đã có cách đối phó. Trừ đám người đang đào bới, gần hai trăm bang chúng còn lại nhất tề rút ra những ống đồng dài độ hai gang chĩa lên không trung. Chúng phóng ra những trái cầu toa? khói màu trắng đục, tiếng nổ tuy nhỏ nhưng tác dụng thật mãnh liệt. Bầy chim chạm vào màn khói ấy liền rơi rụng như lá mùa thu. Chưa đầy nửa khắc, bầy chim chỉ còn lại một phần ba và bay đi mất dạng theo tiếng còi lệnh.

Thiên Cơ tinh mắt nhận ra trên trời có bốn cánh chim khổng lồ đang bay lượn. Có lẽ các cao thủ Phi Điều Hội cỡi chim để điều khiển trận tập kích. Giờ đây âm mưu thất bại, họ lặng lẽ bỏ đi trong tiếng thét vọng theo của Huyết Ấn Thần Quân:

- Hách Nhân Bình. Có giỏi thì xuống đây cùng lão phu đấu vài chiêu. Đàn chim nhỏ bé của ngươi chẳng có tác dụng gì đâu.

Quả thực là có Hội Chủ Phi Điều Hội trên lưng chim ưng. Lão cười vang đáp:

- Hẹn gặp nhau ở đại hội Minh Chủ. Lúc ấy sẽ biết ai hơn ai.

Đại Phúc Cái thờ dài thườn thượt:

- May mà chúng ta không mạo muội tấn công ngay. Với loại vũ khí độc địa kia, Khang lão quỷ còn phải sợ ai nữa ?

Lúc này, bọn môn nhân Huyết Ấn Bang đang loay hoay nạp lại những trái cầu trắng vào ống đồng, chuẩn bị cho lần sử dụng sau.

Huyền Hạc chân nhân rầu rĩ nói:

- Không hiểu Khang Nhẫn tìm đâu ra loại vũ khí thất truyền của Bạch Cốt Giáo.

Chúng ta đành phải lui quân, phó thác kiếp vận võ lâm cho trời.

Ba vị Chương Môn kia cũng không nhẫn tâm đưa đệ tử vào chỗ chết nên cũng lặng lẽ tán thành. Đoàn người âm thầm quay ra. Mặt trời vừa ló dạng thì gặp đội quân của Vân Hiền thiền sư trong cánh rừng mé hữu Đường Kiếm Môn.

Thiên Cơ vòng tay cáo từ:

- Vãn bối phải đi Đại Tuyết Sơn một chuyến, xin cáo từ.

Vệ Đồng nói ngay:

- Ta sẽ đồng hành với công tử.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Đa tạ thịnh tình của Vệ huynh nhưng Tuyết Sơn Lão Tổ tính tình quái dị, chỉ cho phép mình tại hạ đến bái kiến thôi.

Vân Trúc Tử gật gù:

- Mục thí chủ nói không sai đâu. Lão Lộ Đức Phương là người rất khó chịu.

Vệ Đồng búi người ôm chặt Thiên Cơ nói câu bảo trọng.

Đoàn nhân mã đi xa rồi, Thiên Cơ mới cho ngựa rẽ vào rừng trúc. Chàng thả nó ở đấy, khoát bọc hành lý quay lại chân núi Ngưu Sơn. Thiên Cơ là người kiên quyết, đã định việc gì thì sẽ làm đến cùng. Chàng sẽ một mình rình rập, chờ cơ hội giết Huyết Ấn Thần Quân. Tuy võ công chàng không bằng lão nhưng yếu tố bất ngờ sẽ tạo nên kỳ tích, cũng như lần chàng hạ sát Nguyệt Quý Cung Chủ vậy. Dù không thành công, chàng cũng tự tin mình sẽ thoát thân được. Với Kim kiếm và pho Nam Hải Kiếm Pháp, chẳng ai giữ chân chàng nổi. Vả lại, Thiên Cơ không sợ chất độc của ống phóng Bạch Cốt Cầu.

Ánh dương quang rực rỡ cho phép Thiên Cơ quan sát địa hình toàn khu vực.

Chàng nhận ra khu rừng trúc này ôm lấy chân núi Ngưu Sơn thành một hình cánh cung, tiếp giáp với một vách đá dựng đứng.

Thiên Cơ đi đến điểm cuối ấy, neho mắt ngắm nhìn, biết rằng mình có thể lên được đỉnh vách và từ đó lần qua bình đài. Leo trèo là bản năng của loài Sơn Quỷ, Thiên Cơ nắm lấy dây leo và những móm đá lồi, nhanh chóng vượt độ cao tám trượng.

Chàng tiến dần về hướng Tây, đến sát bình đài, nhìn xuống khu vực đào bới. Vị trí này cao hơn bình đài độ ba bốn trượng, cây cối um tùm, quả là nơi quan sát lý tưởng.

Huyết Ấn Thần Quân cùng hai người nữa đang ngồi ăn sáng ở sát vách đá để tránh nắng. Một người là lão nhân lưng còng, áo vàng, đã từng theo Thần Quân đến đồi Đại Nham phó ước với Hạo Liệt. Người thứ hai là một hán tử tứ tuần mặc trường bào thư sinh màu trắng, mặt tròn, mắt sáng, trán cao đầy vẻ thông tuệ. Thiên Cơ đoán gã là Xảo Thủ Thư Sinh Lâm Sĩ Hiếu.

Xa hơn nữa về phía Tây là toán quân đào bới, hiện giờ họ không khai phá tràn lan mà tập trung vào tám điểm, cách nhau hai trượng. Số người còn lại đang ngấu nghiến lương khô hoặc đi nhặt xác chim ném xuống dưới. Ngay cả ở trên này Thiên Cơ cũng bị khó chịu bởi mùi lông của bầy chim đã chết.

Chàng cùng đỡ lương khô ra ăn và lắng nghe Huyết Ấn Thần Quân hỏi:

- Lâm túc hạ. Liệu chúng ta có thể tìm ra cửa vào trong ngày nay hay không ? Tin tức đã lộ ra ngoài, chỉ sợ có người đến tranh đoạt.

Lâm Sĩ Hiếu mỉm cười:

- Ngay cả Phi Điều Hội còn phải rút lui, Bang Chủ còn phải e ngại ai nữa ?

Khang Nhẫn nhún vai lắc đầu:

- Túc hạ không biết đấy thôi. Tử Phượng Cung đã tái xuất giang hồ. Tài mắt của bốn bang đã tình cờ phát hiện họ dưới cánh rừng bạt ngàn dưới chân núi Đại Ba Sơn.

Thiên Cơ mừng rỡ, không ngờ lại nghe được tin tức quý giá này. Chàng sẽ báo cho Vệ Đồng biết và cùng gã đến đấy.

Lão già lưng gù cười nhạt:

- Tử Phượng Cung toàn là nữ nhân thì có gì đáng sợ !

Khang Thần Quân lắc đầu:

- Phạm lão đệ không biết đấy thôi ! Bọn nữ đệ tử Tử Phượng Cung giỏi kiếm pháp và thuật phóng Tử Phượng Thoa. Bản lĩnh giết người rất lợi hại. Hơn nữa họ cưỡi chim phụng tấn công từ trên xuống rất khó đối phó. Loài Phụng lại không sợ Bạch Cốt Cầu như lũ chim nhỏ của Phi Điều Hội.

Sau trận đòi Đại Nham, Trí Nang Tú Sĩ đã cho Thiên Cơ biết lai lịch của lão lưng còng. Lão ta là đệ tứ Hộ Giáo tên Phạm Dật Tài, đã không có mặt ở núi Thái Sơn khi quần hào tiêu diệt Hồng Liên Giáo.

Ba người kia đã ăn xong đến nơi để đốc thúc bọn bang chúng. Thời gian dần trôi, thấm thoát đã xế chiều. Thiên Cơ kiên nhẫn đợi chờ đêm xuống.

Bỗng bọn người đang đào bắt hết lên:

- Tìm thấy cửa rồi !

Huyết Ấn Thần Quân và hai người kia hoan hỉ lướt đến xem. Thì ra, một trong tám điểm khai quật đã vỡ ra, để lộ lỗ sâu hun hút.

Xảo Thủ Thư Sinh ra lệnh phá rộng ra. Chỉ vài khắc sau, lớp đá đã bị bóc ra hết, vuông vức một khung cửa cao hơn nửa trượng và rộng độ sải tay người lớn.

Huyết Ấn Thần Quân đã chuẩn bị xong đèn đuốc, dây thừng, nước uống. Lão bố trí việc canh gác cửa hang rồi đưa mười hai người nữa đi vào lảng mộ. Trong số ấy tất nhiên phải có Xảo Thủ Thư Sinh và đệ tứ Hộ Giáo của Hồng Liên Giáo.

Thiên Cơ không hề nôn nóng, nằm ngay mép vách đá chờ cơ hội. Màn đêm buông xuống rất nhanh, trăng đã mọc nhưng còn khuất sau đỉnh Ngưu Sơn, chưa ban phát ánh sáng cho bình đài ở sườn Nam này.

Theo lệnh của Huyết Ấn Thần Quân, các ngọn đuốc đều bị tắt đi để làm kẻ nghi binh. Do vậy, khung cảnh bình đài bên dưới tối om. Thiên Cơ buông mình nhảy xuống nép sát vào vách núi, nín thở, di chuyển dần về hướng cửa lảng mộ. Chàng mặc hắc y nên hoàn toàn lẫn vào bóng tối.

Khi còn cách mục tiêu mười trượng, Thiên Cơ nhận ra có đến mấy chục tay kiếm ngồi ngả nghiêng trước khung cửa đá. Chúng đã quá mệt mỏi nên chẳng tội gì đứng lên canh gác. Tuy nhiên, việc vượt qua đám người ấy một cách êm thấm thì quả là rất khó.

Thiên Cơ đành ẩn sau một tảng đá lớn mà tính toán. Nếu xông thẳng vào, chàng sẽ đánh mất yếu tố bất ngờ và không thể giết được Khang Nhẫn. Thiên Cơ suy nghĩ mãi, đành chấp nhận chờ lão ra khỏi hang mới hạ thủ. Kiên nhẫn là một trong những đức tính của chàng.

Cuối canh hai, vầng trăng đã lên khá cao, soi rõ những cảnh vật trên bình đài nhưng không đến được chỗ ẩn nấp của Thiên Cơ. Chàng ung dung ngồi nhìn những tên liên lạc từ ngoài chạy vào báo cáo và phát hiện ra lối thoát an toàn, không có hầm chông.

Đến giữa canh ba, trăng xuân chênh chếch đỉnh đầu, ban phát lớp mờ ảo cho vạn vật. Thiên Cơ ngửa mặt ngắm chị Hằng, nhớ về Mục gia trang và người mà chàng yêu tha thiết. Chàng tự hỏi vì sao mình không giết Mục Trì để giành lại Lan Quỳnh ?

Chàng là con thú đực mạnh hơn cơ mà ?

Thiên Cơ thở dài biết mình không thể làm điều ấy, vì chàng cũng rất quý mến Mục Trì. Chàng đã thăm xem gã là bằng hữu tốt nhất của mình.

Đang miên man trong nỗi nhớ thương, Thiên Cơ giật mình nhận ra mấy chục cánh chim khổng lồ bay đến lao xuống bình đài đài. Đàn chim này có đuôi rất dài, khác hẳn lũ chim Đại Bàng của Phi Điểu Hội.

Phe Huyết Ấn Bang cũng đã phát hiện cường địch, nhất tề chia ống đồng lên trời.

Nhưng đàn chim phượng kia lượn lơ ở độ cao mười mấy trượng, ngoài tầm bắn của Bạch Cốt Cầu và những người cỡi chim đã thả xuống hàng trăm trái đạn lân tinh. Hoa? cầu nổ vang, bắn ra những tia lửa xanh biếc, bám vào thân thể bọn Huyết Ấn Bang.

Chỉ một đòn đầu tiên này cũng đã khiến nửa số môn đồ của Khang Nhẫn phải lăn lộn trên mặt đất để dập lửa. Tiếng gào thét, rên la xé nát đêm trăng.

Một lão nhân áo vàng, râu dài, có lẽ là hộ pháp của Huyết Ấn Bang vội quát vang:

- Anh em rút vào trong.

Thiên Cơ đã nhân lúc khói lửa mịt mù, lướt đến nhập bọn. Mặt chàng bôi đầy đất cát nên trông cũng giống bọn người đào bới. Bọc hành lý đã bị bỏ lại trên lưng ngựa.

Thiên Cơ chỉ mang theo hộp gỗ đựng đoá Hồng Ngọc Mẫu Đơn và ngân phiếu.

Khi có lệnh rút thì Thiên Cơ là một trong những người đầu tiên chạy vào lăng mộ.

Đường hầm rộng rãi, không thẳng bằng mà có nhiều ngã rẽ khúc khuỷu, được soi sáng bằng những ngọn đuốc cắm trên vách.

Thiên Cơ lướt đi như gió thoảng, vào đến khu trung tâm lăng mộ. Đây là một hang đá thiên nhiên rộng rãi, trần và sàn đầy những mỗm thạch nhũ. Bọn Huyết Ấn Thần Quân đang cố phá bốn cánh cửa đá trên vách cuối của thạch động.

Thấy Thiên Cơ vào, Thần Quân hỏi ngay:

- Phải chăng có kẻ địch đến quấy rối ?

Thiên Cơ vòng tay kính cẩn đáp:

- Bẩm Bang Chủ ! Có một đoàn chim Phụng bay đến rải hỏa cầu khiến phe ta thương vong rất nhiều, phải rút cả vào đây !

Huyết Ấn Thần Quân giận dữ nói:

- Bọn Tử Phượng Cung này thật quá lắm ! Lão phu phải cho chúng biết tay mới được.

Hoĩ Khang quay sang bảo Xảo Thủ Thư Sinh:

- Đã đến lúc phải sử dụng đến Xạ Nguyệt Lô Tiễn của Lâm túc hạ rồi đây.

Lâm Sĩ Hiếu mỉm cười, mở rương gỗ lấy ra mười cây ống đồng dài hơn gang, đường kính độ ngón chân cái. Gã phát cho đám người đang đào bới, nhắc ý nói:

- Nay đã đến lúc đệ tử nhà họ Lâm trở tài, các người nhớ bắn cho chính xác nhé !

Thì ra mười gã này là người của Xảo Thủ Thư Sinh mang đến. Cả bọn kéo nhau đi theo Huyết Ấn Thần Quân.

Thiên Cơ cố tình đi sau cùng, ra đến nơi tụ quân của Huyết Ấn Bang. Cuộc chiến đang diễn ra khốc liệt vì phe Tử Phượng Cung đã bay sát bình đài liên tiếp tung lân hoa? đạn vào cửa hang. Ngược lại, bọn bang chúng Huyết Ấn Bang cũng bắn Bạch Cốt Cầu ra ngoài để cản bước tiến đối phương.

Huyết Ấn Thần Quân lao ra ngoài mở đường cho mười gã sử dụng Xạ Nguyệt Lô Tiễn. Lão liên tiếp đẩy ra những đạo chưởng phong mãnh liệt, đánh bật lân hoa? cầu và tung mình lên không trung tấn công con Phượng Hoàng gần nhất.

Đòn bất ngờ này đã thành công, cả chim lẫn người rơi xuống đất. Số còn lại sợ hãi bốc lên cao để tránh những mũi lô tiễn nhưng hơi muộn. Lò xo cực mạnh đã đẩy mũi tên thép bay xa đến mười trượng và phát nổ vang trời, giết liền tám con chim nữa.

Lúc này, Thiên Cơ đã âm thầm quay lại hang thạch nhũ. Chàng lần lượt dùng bàn tay vỗ vào bốn cánh cửa đá đang bị đục đẽo.

Thiên Cơ nhiều năm luyện Thiết chưởng, quen vỗ vào vách đá nên có thể nghe âm thanh mà ước lượng bề dày của thót đá. Giờ đây chàng có thể đoán chắc rằng bốn phiến đá vuông vức này tiếp xúc trực tiếp với vách đất, nghĩa là phía sau không có khoảng trống nào cả.

Thiên Cơ nhổ một cây đuốc quan sát vách đá lồi lõm rêu phong ở vách phía Tây rồi đến phía Đông. Chàng vỗ liên tục và phát hiện ra tiếng ngân của đá. Thiên Cơ rút kiếm cao sạch lớp rêu tìm thấy lỗ khoá. Chàng dứt cuống của cành Hồng Ngọc Mẫu Đơn vào vận thử thì nghe tiếng lách cách của chốt cửa.

Thiên Cơ kê vai đẩy mạnh, cánh cửa ngàn cân chậm chạp hé mở. Thiên Cơ thở phào lách qua, soi đuốc đảo mắt quan sát. Căn thạch thất này chỉ rộng độ hai trượng vuông, vách sau có cửa sổ tròn và gió đang lồng lộng thổi vào từ đấy.

Thiên Cơ kinh ngạc bước đến thò đầu ra ngoài nhìn lên thì thấy vầng trăng đang lơ lửng cố soi sáng vực thẳm ngoài cửa sổ. Thiên Cơ bước đến chiếc giường ở vách đá trái, ngó ngang nhìn bộ xương mục nát của Vô Lâm Chi Vương. Trong phòng hoàn toàn không có một rương châu báu nào cả. Vật đáng ngờ duy nhất là một chiếc hộp đồng cũ kỹ nằm dưới xương sọ của Bộc Hy Hoàng. Nó khá mỏng nên Thiên Cơ có thể nhét vào thắt lưng bên trong áo.

Biết chắc chẳng còn gì cả, Thiên Cơ chất lưỡi, vãi bộ xương ba vãi rồi rời thạch thất. Chàng đóng cửa đá lại như cũ, mau chóng thở ra bình đài.

Cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn một cách ác liệt vì Tử Phượng Cung đã điều thêm tiếp viện. Đàn chim phượngliên tục thả thêm người xuống bình đài. Hồi đều là những nữ nhân có thân hình nhỏ nhắn, nhẹ nhàng.

Đối thủ của Huyết Ấn Thần Quân là một nữ nhân áo trắng, thân hình thon thả, mặt đẹp như ngọc, tuổi tác khó đoán. Nhìn dung nhan thì nàng ta chỉ độ hai mươi bốn nhưng luồng kiếm khí thập thò ở mũi kiếm kia nói lên rằng nàng có đến năm mươi năm công lực.

Tiếc rằng tu vi của Huyết Ấn Thần Quân còn thâm hậu hơn thế nữa và Huyết Ấn Chưởng lại quỷ dị tuyệt luân nên phần thắng đã nghiêng về phía Khang Nhẫn. Chưởng kinh của lão ác ma hùng mạnh như bão tố khiến trường kiếm của nữ lang rung lên bần bật. Nếu nàng không liên tiếp phóng ra những mũi Tử Phượng Thoa thì đã thua tự lâu rồi.

Thiên Cơ chợt nhận ra gương mặt nàng ta rất giống Lan Quỳnh, lòng bồi hồi nhức nhối. Lúc này Thần Quân đã dồn nữ lang đến mép bình đài. Phía dưới là các kiếm thủ Huyết Ấn Bang. Hồi từ ngoài đầu đường mòn kéo vào, một số được lệnh vây chặt bình đài, không cho phe Tử Phượng Cung đào tẩu. Chỉ cần trúng một đòn nhẹ của Thần Quân, Bạch Y nữ lang kia cũng khó thoát chết dưới tay những người ở dưới. Còn tự nhảy xuống thì nàng không hề có cơ hội vì Khang Thần Quân đã bủa lưới chưởng vây chặt.

Thiên Cơ len lén đi xuyên qua trận địa, múa kiếm giả vờ tấn công bọn nữ nhân Tử Phượng Cung, tiến dần đến phía sau Huyết Ấn Thần Quân. Chàng chưa kịp xuất thủ thì nữ lang áo trắng đã trúng mấy chưởng vào ngực. Không một mảy may suy nghĩ, Thiên Cơ bỏ qua cơ hội ám toán Khang Nhẫn, lao theo chụp lấy thân hình nạn nhân.

Chàng rơi xuống đất và xông thẳng vào bọn đệ tử Huyết Ấn Bang. Trường kiếm vun vút như chong chóng chặt phẳng mọi trở ngại. Thiên Cơ giết liền một hơi mười hai kẻ địch, rời khỏi bình đài, theo lối mòn lướt như bay ra ngoài đường Độc Đạo Kiếm Môn.

Huyết Ấn Thần Quân trúng một mũi Tử Phượng Thoa vào đùi, chẳng thể đuổi theo được, lão hậm hực chửi vang nhưng không biết gã áo đen kia là Mục Thiên Cơ.

Lão chưa hề thấy chàng sử dụng kiếm bao giờ cả.

Thiên Cơ chạy ngược về nơi thả tuần mã, lên yên phi nước đại. Được vài dặm, thấy nữ lang liên tục ói máu, chàng gò cương cho ngựa chạy chậm lại và nhìn quanh tìm nơi kín đáo để trị thương.

Trời đã sắp sáng, ánh hồng ửng hiện đằng đông. Thiên Cơ thấy thấp thoáng một mái tranh trong cánh rừng thưa bên hữu liền thúc ngựa rẽ vào.

Đến nơi, chàng phát hiện cửa chính bị khoá chặt, chứng tỏ chủ nhân đi vắng.

Thiên Cơ rút kiếm chặt phẳng khoá sắt, đẩy cửa bước vào. Trong nhà không có gì đáng giá nhưng rất thơm mát sạch sẽ. Chàng hài lòng đặt nữ lang áo trắng xuống chõng te, ra sau nhà múc gáo nước đem lên để cho bệnh nhân uống thuốc.

Thiên Cơ nhét vào miệng nữ lang năm viên Hồi Sinh Đan, đổ nước vào cho thuốc tan ra, trôi xuống họng. Chàng nhanh tay lột áo nữ lang để xem thương thế. Hai ngọn đồi ngà ngọc kia sưng vù, đỏ ửng dấu chưởng

ấn. Hai khối thịt mịn nàng đã phần nào làm giảm bớt lực đạo Huyết Ấn Thủ. Nếu không, nữ lang sẽ thọ thương trầm trọng hơn.

Thiên Cơ vận công điểm một loạt huyết đạo trên ngực nữ lang, và lên chõng tre dựng nàng ngồi dựa vào lòng mình. Chàng lần lượt đổi tay, lúc tả lúc hữu, áp vào mệnh môn và nhũ phong, dồn chân khí bản thân đi đến vết thương. Luồng chân nguyên vào ở cửa Mệnh Môn và ra ở huyết Nhũ Trung, trở lại cơ thể chàng.

Tâm mạch nữ lang dần được khai thông, không còn bị tắc nghẽn nữa. Thiên Cơ đặt nàng nằm xuống, ra bếp lục tìm lương thực. May thay hũ kê còn đến bảy tám cân.

Chàng loay hoay nhóm bếp, rửa nồi để nấu cháo kê. Chàng rất đói và nữ lang kia cũng cần ăn cho lại sức. Nghe tiếng gà rừng gáy xa xa, Thiên Cơ rời căn thảo xá, đi về hướng ấy. Thiết Hoàn đã vượt độ cao bốn trượng, cất bay đầu con vật tội nghiệp.

Hơn khắc sau, mùi cháo kê thịt gà bốc lên thơm phức. Trong lúc chờ cháo chín, Thiên Cơ ra giếng thả gàu gỗ múc nước tắm rửa. Chàng không biết rằng nữ lang kia đã hồi tỉnh. Nàng mở mắt nhìn quanh với vẻ ngạc nhiên và ngồi lên. Chiếc áo chỉ đắp hờ lên ngực bị rơi xuống đùi. Nữ lang kinh hãi xem xét cơ thể, phát hiện đôi vú thanh tân giờ đã sưng to gấp rưỡi, nhưng chân khí thông suốt và xương ngực chỉ đau khi hít mạnh.

Nàng then thùng hiểu rằng có ai đó đã cứu mình khỏi tay Huyết Ấn Thần Quân và đưa đến đây trị thương. Nàng chỉ nhớ được rằng mình trúng chưởng, văng khỏi binh đài và rơi vào vòng tay một người áo đen, nhưng là nam hay nữ thì không rõ.

Nữ lang nghe mùi cháo kê và nghe cả tiếng xối nước phía sau, liền xỏ áo vào đi xem thử. Cửa bếp khép hờ, chỉ cần đẩy nhẹ là mở ngay. Nhưng nữ lang chỉ dám ghé mắt nhìn qua khe. Ánh mắt ngưng đọng lại trên thân thể trần truồng thon mảnh nhưng đầy những bắp thịt rắn như thép.

Nữ lang ngượng chín cả người và choáng váng đến chết lặng, lát sau mới định thần lại được. Nàng tắt tả bỏ lên, nằm lại trên chõng tre, giả như chưa hề xuống bếp.

Nửa khắc sau, Thiên Cơ xuất hiện với y phục chỉnh tề, chỉ có mái tóc ướt loà xoà còn buông xõa. Trên tay chàng là nồi cháo nóng hổi. Thấy nạn nhân chưa tỉnh như mình dự kiến, Thiên Cơ đặt nồi cháo xuống bàn gỗ rồi bước đến thăm mạch.

Nhận ra đối phương đã mặc lại áo, chàng lạnh lùng bảo:

- Đã tỉnh thì hãy xuống giường ăn cháo, đừng giả vờ làm gì !

Nữ lang then thùng ngồi lên vái dài:

- Tiệp thiếp là Hân Thiều Phụng, khấu đầu tạ Ôn cứu tử. Dám hỏi đại danh của ân công ?

Thiên Cơ hờ hững đáp:

- Tại hạ là Mục Thiên Cơ.

Thiều Phụng mừng rỡ nói:

- Té ra là bậc anh hùng cái thế đất Nghi Xương. Tiệp thiếp ngưỡng mộ từ lâu !

Chàng cười mát:

- Nếu ngưỡng mộ thì mau xuống bếp lấy chén đũa. Ta phải ra xem qua tuần mã !

Thiều Phụng bẽn lén vâng lời. Khi Thiên Cơ trở lại thì cháo đã được múc ra bát.

Nữ nhân khép nép ngồi xuống, ăn nhỏ nhẹ như mèo, chẳng khác gì Lan Quỳnh.

Thiên Cơ đau lòng gắt gỏng:

- Nàng ăn như thế làm gì đủ sức đấu với Huyết Ấn Thần quân ?

Thiều Phụng sợ hãi ăn liền một muỗng đầy, xuýt xoa vì cháo nóng.

Thiên Cơ chờ nàng ăn hết chén cháo mới hỏi:

- Nàng giữ chức vụ gì trong Tử Phượng Cung ?

Thiếu Phụng khẽ đáp:

- Tiệp thiếp là đệ tử của Cung Chủ, được phong làm Công Chúa, đứng hàng thứ hai trong Tử Phượng Cung.

Thiên Cơ lạnh lùng hỏi tiếp:

- Tại sao quý cung lại ám sát Mộc Côn Tôn Giả ?

Thiếu Phụng rầu rĩ đáp:

- Năm mươi năm trước, Mộc Côn Tôn Giả là kẻ đào hoa bội bạc. Lão quyến rũ gia sư trốn khỏi Tử Phượng Cung. Sau đó lại ruồng bỏ, đuổi bà đi. Chính vì vậy mà gia sư đã đến Đông Hải giết lão ta.

Thiên Cơ ngờ ngàng lắm bầm:

- Thế thì Tôn Giả chết cũng là đáng tội, thù này Vệ Đồng chẳng cần phải báo !

Chàng nghiêm giọng nói với Thiếu Phụng:

- Tại hạ đến núi Ngưu Sơn để giết Huyết Ấn Thần Quân. Nay vì chút lòng hiệp mà cứu nàng chứ chẳng phải vì lòng nhân. Do vậy nàng không cần phải nhớ ơn cứ ở đây tịnh dưỡng vài ngày, ta sẽ đi trước một bước.

Thiếu Phụng sợ hãi thưa:

- Nay tiệp thiếp yếu đuối như chưa hề luyện võ, nếu gặp phải kẻ xấu thì ngọc nát châu trầm. Mong công tử nán lại vài hôm hoặc cho thiếp đi theo.

Thiên Cơ trầm ngâm:

- Nán lại thì không được. Bỏ nàng thì ta không nỡ. Chỉ còn cách là cấp tốc chữa trị thương thế cho nàng !

Thiếu Phụng gật đầu ưng thuận.

Thiên Cơ nghiêm giọng:

- Nàng hãy lên chõng tre ngồi xếp bằng và cởi áo ra !

Thiếu Phụng xanh mặt do dự, lát sau mím môi làm theo lời ân nhân. Ánh dương quang rọi qua song làm hồng lớp da trắng mịn, phơn phớt lông của giai nhân. Thiên Cơ thần nhiên như mất đã mùa, lên ngồi sau lưng Thiếu Phụng, đặt tay vào những vị trí cũ.

Chàng chậm rãi hướng dẫn cho nữ lang đường lối lưu chuyển chân khí.

Đến chiều thì công lực Thiếu Phụng khôi phục được ba thành, ngực cũng bớt sưng. Thiên Cơ mệt mỏi ngồi điều tức còn nữ nhân tranh thủ ra sau tắm tấp. Nàng không có đồ thay nên lấy đại y phục của Thiên Cơ mà mặc vào.

Màn đêm buông xuống, Thiên Cơ bỏ ra ngoài, tìm chạng ba cây mà ngủ. Khi bình minh ló dạng thì chàng vào nhà, mang theo vài con thú nhỏ để làm thực phẩm.

Thiên Cơ lặng lẽ như người câm khiến Thiếu Phụng cũng chẳng thể mở miệng.

Nàng âm thầm quan sát, nhận ra Thiên Cơ có tâm sự u uất, nhưng không dám hỏi han.

Đến chiều ngày thứ ba thì thương thế Thiếu Phụng đã lành hẳn, khi vận công không còn đau nhức nữa, và gò bông đào kia cũng trở về với kích thước cũ, mất hẳn dấu chường ấn màu đỏ. Đây cũng là lúc Thiếu Phụng hiểu rõ lòng mình:

Thiên Cơ là nam nhân duy nhất trên đời đáng để cho nàng tôn thờ. Chàng anh tuấn, thần dũng và có nhân phẩm xuất chúng.

Biết sáng mai sẽ chia tay mãi mãi, Thiếu Phụng thổ thê:

- Thiếp nguyện từ bỏ Tử Phượng Cung theo hầu công tử suốt đời !

Thiên Cơ cười lạnh:

- Ta rất sợ những nữ nhân xinh đẹp, nàng đừng đòi theo cho uống công.

Thiếu Phụng nghiêm giọng:

- Thuỷ chung hay phản trắc là do cái tâm chứ đâu phải do nhan sắc ? Nhưng nếu công tử muốn thì tiện thiếp sẵn sàng hủy dung để được theo hầu.

Dứt lời, Thiếu Phụng đưa bàn tay hữu đầy những chiếc móng sắc nhọn tự cào nát mặt mình. Thiên Cơ hốt hoảng chụp lấy cổ tay nàng, nhưng đã hơi muộn vì gò má ngọc ngà kia đã xước một đường dài rỉ máu. Thiếu Phụng dùng đến tay tả thì bị Thiên Cơ bắt gọn. Nàng nức nở nói:

- Tiện thiếp có tính tình kỳ quái, đã yêu là không kể gì đến sống chết, thà xấu xí mà được theo công tử.

Thiên Cơ không ngờ trên đời lại có một nữ nhân kiên quyết và chí tình như vậy.

Chàng thở dài:

- Thôi được ! Một vết sẹo kia cũng quá đủ rồi ! Ta đồng ý thu nhận nàng nhưng sau này nàng sẽ hối hận đấy ! Không bao lâu nữa ta sẽ thoát xuất giang hồ và sống trong rừng sâu !

Thiếu Phụng mỉm cười:

- Thiếp cũng sinh trưởng trong rừng già Đại Ba Sơn, chẳng có gì phải sợ.

Thiên Cơ chịu thua, lấy Hôi Sinh Đan bóp nát, đắp lên vết xước trên mặt Thiếu Phụng. Đêm ấy, chàng kể sơ chuyện đời mình cho nữ nhân nghe. Còn họ ái ân thế nào thì cứ hỏi ngọn gió.

Sáng ngày hai mươi ba tháng ba, Thiên Cơ đưa Thiếu Phụng quay về thành Hán Trung mua ngựa và ghé vào cơ sở mật của Tử Phượng Cung để lấy y phục. Xong việc, hai người vội vã đi ngay đến Đại Tuyết Sơn để bù lại thời gian trị thương.

Trưa ngày hai mươi sáu, họ vượt qua chiều dài ba trăm dặm của đường Độc Đạo Kiếm Môn, chỉ còn cách huyện thành Kiếm Cát vài dặm. Bỗng trên không trung vang lên tiếng chim phượng kêu ảo não.

Thiếu Phụng buồn rầu nói:

- Tướng công ! Thiếp phải nói lời từ biệt với Tử Phượng Cung, không thể để họ tìm kiếm mãi thế này được.

Thiên Cơ gật đầu chấp thuận. Thiếu Phụng ngửa cổ rú lên cao vút, bốn con chim phượng lập tức đáp xuống. Trên lưng chúng là ba thiếu nữ tuổi đôi chín. Con thứ tư không có người cỡi, chắc để dành cho Thiếu Phụng.

Ba nàng con gái thất bím kia quì xuống khóc gọi:

- Công Chúa. Bọn tiểu tỳ tưởng không còn thấy mặt người nữa.

Thiếu Phụng nghiêm giọng:

- Các người hãy bái kiến Mục công tử ! Chàng là trượng phu của ta !

Hoĩ giật mình nhìn Thiên Cơ rồi nhoẻn miệng cười, nhanh nhẩu nghiêng mình:

- Chúng nô tì bái kiến phò mã.

Thiên Cơ ngượng ngùng đáp:

- Chư vị đứng lên đi. Ta không phải là phò mã của Tử Phượng Cung.

Ba cung nữ ngơ ngác nhìn Thiếu Phụng với ánh mắt dò hỏi. Nàng cười buồn:

- Ta đã quyết tâm từ bỏ Tử Phượng Cung về nâng khăn sửa túi cho Mục tướng công. Các người hãy bái chào với Cung chủ như vậy.

Ả cung nữ có nốt ruồi trên khoé miệng hốt hoảng nói:

- Không được. Cung Chủ luyện công bị tẩu hỏa? nhập ma, tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông, cho tìm Công Chúa về để kể vị ! Nếu Công Chúa không về kịp thì Phó Cung Chủ Độc Nhân Tiên Nương lên ngôi.

Lúc ấy bà ta sẽ đưa Tử Phượng Cung vào cuộc chiến phục thù các phái. Bọn tiểu tỳ sợ lắm. Trận Ngưu sơn đã lấy đi sinh mạng của ba mươi mấy người.

Nói xong nàng khóc lóc thảm thiết. Hai ả kia cũng khóc theo.

Thiên Cơ đã nghe hết. Chàng trầm giọng bảo Thiếu Phụng:

- Sự trở về của nàng liên quan đến vận mệnh võ lâm. Hãy đi đi và nhớ đưa Tử Phượng Cung vào con đường chính đạo, chung sống hoà bình với các phái. Hẹn gặp lại ở Đại Hội võ lâm cuối tháng tư này.

Thiếu Phụng e lệ:

- Tướng công bảo trọng. Xin hãy nhớ rằng tiện thiếp ngày đêm mong đợi buổi tương phùng.

Thiên Cơ gật đầu:

- Ta cũng vậy.

Thiếu Phụng mở bọc hành lý, lấy ra chiếc mặt nạ da người, kính cẩn trao cho Thiên Cơ rồi dịu dàng nói:

- Để đề phòng Huyết Ấn Thần Quân phát hiện ra việc chàng cứu thiếp và đoạt bảo vật, tướng công hãy mang chiếc mặt nạ này vào.

Chiều ý nàng, Thiên Cơ nhận lấy và hỏi lại:

- Võ công của nàng so với Phó Cung Chủ Độc Nhãn Tiên Nương thì cao thấp ra sao ?

Thiếu Phụng ngập ngừng:

- Tiện thiếp kém bà ta nửa bậc.

Thiên Cơ nghiêm giọng:

- Lòng người sâu độc khôn lường, Tiên Nương có thể vì cơ nghiệp Tử Phượng Cung mà hạ sát nàng đấy. Hãy nhận lấy thanh bảo kiếm này để phòng thân. Sau này gặp gỡ sẽ trả lại ta !

Thiếu Phụng cảm kích nhận lấy, lên lưng chim ưng bay mất. Thiên Cơ mang mặt nạ, thúc ngựa phi mau về hướng Tây, chỉ hai khắc sau đã đến huyện thành Kiếm Cát.

Lúc đi ngang Ba Thục Đệ Nhất tửu điểm, Thiên Cơ giật mình vì giọng cười quen thuộc của Bất Bảo Vũ Sĩ. Chàng gò cương nhìn vào thì thấy đến bảy người thân và ngạc nhiên vì sự hiện diện của Độc Hồ Điệp Cốc Dao Trì.

Biết họ tìm mình, chàng nghe lòng xao xuyến và cảm động, nhưng chẳng hề muốn gặp. Tuy nhiên, an nguy của Tiểu Công Chúa Bảo Châu khiến Thiên Cơ quyết định bm theo họ. Trong dung mạo giả này, chắc chắn chẳng ai có thể nhận ra.

Lòng đã có chủ ý, Thiên Cơ ung dung vào quán, ngồi xuống bàn gần đấy và lắng nghe. Chàng nhận ra Cốc Dao Trì có ánh mắt buồn da diết, chẳng thiết gì đến ăn uống.

Tuy đã lâu không gặp nhưng Thiên Cơ lại có cảm giác rằng Độc Hồ Điệp rất thân thiết với mình. Chàng vô tình nhìn mãi nên bị Tiểu La Hán phát giác. Gã bực bội đứng dậy quát mắng:

- Lão mặt sẹo kia ! Sao ngươi cứ nhìn sư tẩu ta với ánh mắt tà gian thế kia ?

Thiên Cơ đang có gương mặt xấu xí của một người ngu tuần với hai ba vết sẹo lớn.

Gặp lại gã sư đệ thực thà, ngốc nghếch này, lòng chàng ấm lại, liền đổi giọng nói:

- Lão phu thấy nàng ta giống con gái mình nên nhìn vậy thôi.

Tiểu La Hán bật cười:

- Xấu xí như lão thì làm gì mà có được một ái nữ xinh đẹp như sư tẩu của ta.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Lão phu thấy nàng cũng chỉ bình thường, sao các hạ lại khen đẹp mãi thế nhỉ ?

Tiểu La Hán chết điếng người áp ứng:

- Lão nói những gì thế. Ta... ta thấy đẹp thì... khen chứ sao !

Cốc Dao Trì cười nhạt:

- Lão là ai mà miệng lưỡi sắc bén hà hiếp sư đệ của ta ?

Thiên Cơ tủm tỉm cười không đáp nên Độc Hồ Điệp chẳng thể gây sự được.

Chàng ăn gần xong bữa thì nghe trên trời vọng xuống tiếng chim ưng lãnh lót, quen thuộc của Tiểu Quái. Thiên Cơ giật mình, gọi tiểu nhị tính tiền, rời khỏi tửu điểm.

Nhưng Tiểu Quái đã bay đi mất, Thiên Cơ chỉ còn cách phóng ngựa chạy nhanh, lòng lo lắng khôn nguôi. Ra khỏi trấn Kiếm Cát được vài dặm về hướng Tây, đôi mắt tinh anh của Thiên Cơ chợt phát hiện một người nằm vật vã cạnh lề đường, dưới ánh nắng chói chang.

Không một chút do dự, Thiên Cơ gò cương, quay lại xem thử. Đó là một lão già râu tóc bạc trắng, y phục rách rưới hôi hám. Mũi to, mắt lộ, môi dày, trông rất thô kệch, xấu xí.

Thiên Cơ thăm mạch, biết lão bị cảm nặng, sốt rất cao. Chàng liền bồng lão nhảy lên lưng ngựa, phi đến cánh rừng râm mát phía trước và ghé vào. Thiên Cơ cho lão uống thuốc và xoa bóp các huyệt đạo. Lúc cởi áo nạn nhân, chàng phát hiện một pho tượng Phật bằng ngọc bích cao độ gang tay, cực kỳ tinh xảo, vô giá. Trên thân tượng có những đường gân và những chấm đỏ biểu thị kinh mạch con người. Để tượng chi chít những chữ nho nhỏ như đầu kim, chỉ có vài chữ khá lớn là:

“Ngọc Phật Thần Công”.

Thiên Cơ từng nghe Vô Tích Thần Y nói về tuyệt học thất truyền này. Nó là nguồn gốc của mọi loại tâm pháp nội công trong thiên hạ, ai luyện được sẽ trở thành bất hoại, bất lão.

Nhưng Thiên Cơ chỉ xem qua rồi nhét lại vào dải lưng quần cho nạn nhân.

Chàng sốt ruột chờ mãi mà lão già kia chẳng chịu tỉnh và bớt sốt. Nhớ đến viên Tỳ Hoa? Thần Châu trong chiếc hộp đồng đã lấy được ở lăng mộ Vô Lâm Chi vương, Thiên Cơ mừng rỡ lấy ra lần khắp người nạn nhân. Không thấy tác dụng, chàng dứt viên ngọc trắng như sữa vào miệng lão. Quả nhiên thân nhiệt giảm ngay. Khổ thay, khi lão mở mắt ra lại nuốt ngay Thần Châu vào bụng.

Lão ngồi lên, nhìn Thiên Cơ với ánh mắt lạ lẫm và hỏi:

- Người cho lão phu uống thuốc gì mà thần hiệu như vậy ?

Chàng cười đáp:

- Lão trượng đã nuốt mất viên Tỳ Hoa? Thần Châu của vãn bối rồi !

Thiên Cơ quên biến âm nên giọng nói rất trẻ trung, không hợp với tuổi tác.

Lão già gật gù như đắc ý điều gì đó và nói:

- Thế thì lão phu sẽ đem pho tượng Phật bằng ngọc này đền cho người vậy !

Thiên Cơ lắc đầu:

- Viên Thần Châu kia vốn chẳng phải là của vãn bối, lão trượng đừng áy náy, giờ quý thể đã khàng kiện, vãn bối xin cáo từ vì có việc cấp bách.

Lão nhân nhăn nhó:

- Đưa Phật thì phải đưa đến Tây Thiên. Người nữ nào bỏ lão phu ở chốn này. Nhà lão phu ở chân núi Manh Sơn, chẳng biết người có đi qua đấy không ?

Đúng là muốn đến Đại Tuyết Sơn thì Thiên Cơ phải đi ngang Manh Sơn. Chàng liền gật đầu:

- Thôi được ! Vãn bối sẽ đưa lão trượng về tận nhà !

Lão nhân cười hì hì:

- Người quả là đứa bé ngoan ! Lão phu họ Đạo, còn người tên gì ?

Thiên Cơ lột mặt nạ, kính cẩn đáp:

- Văn bối là Mục Thiên Cơ.

Lão nhân mỉm cười:

- Tương người khổ vì tình, nhưng sau này sẽ có hạnh phúc !

Thiên Cơ mang lại mặt nạ, ngượng ngừng bỗng lão nhảy lên ngựa, ra đường quan đạo. Vừa lúc ấy, đoàn xa mã của Mục gia trang đi đến. Lão nhân chỉ cỗ xe của Tiểu Công Chúa mà than thở:

- Trời nắng thế này, giá mà lão phu được nằm trong cỗ xe như vậy thì hay biết mấy !

Thiên Cơ an ủi lão:

- Lát nữa đến nơi đô hội, văn bối sẽ mua xe ngay !

Tiểu La Hán đã nhận ra lão già mặt sẹo từng xô xiên mình trong quán. Gã cười hô hố trả đũa:

- Này lão mặt sẹo, phải chăng cái đồng vãi rách rưới kia là cha của lão ?

Thiên Cơ thần nhiên gật đầu:

- Đúng vậy. Lão nhân gia tuy rách rưới nhưng không có ngốc.

Đòn này đánh rất trúng đích nên bọn Bất Bào Vũ Sĩ cười vang vì nhớ đến Ngọc Kim Cang. Tiểu La Hán thì giận tím mặt nhưng không biết nói sao.

Độc Hồ Điệp cau mày:

- Sao lão lại nhận ra lai lịch của Tiểu La Hán ?

Thiên Cơ lấp lửng đáp:

- Lão phu từng tham gia trận đánh ở Thần Đạo Sơn Trang !

Độc Hồ Điệp cau mày suy nghĩ cố nhớ xem có gặp lão mặt sẹo này ở Tổ Nguyên hay không ?

Chiều vừa buông thì đoàn người đến trấn Giang Nguyên, vào ở cùng một khách điểm. Đêm ấy Thiên Cơ lấy quyển Bộc Gia Bí Phổ của Vô Lâm Chi Vương ra xem xét.

Chàng biết những trang giấy ố vàng không một nét chữ này chứa đựng tuyệt học của Bộc Hy Hoàng.

Lão nhân đang nằm trên giường bỗng trở mình và ngái ngủ hỏi:

- Người đang xem sách đấy ư ?

Lão bước xuống giường, bước đến bên bàn, chìa tay ra. Thiên Cơ cung kính trao bí phổ cho lão.

Ông già họ Đạo lật xem và phá lên cười:

- Không có chữ thì còn để làm gì ? Sao không đốt quách đi ? Nếu không nở thì tặng lão phu cũng được !

Thiên Cơ nghĩ mình giữ lại cũng vô ích liền gật đầu:

- Văn bối vô duyên với di vật của Vô Lâm Chi Vương. Tiên bối cứ giữ lấy mà nghiên cứu. Chỉ mong người đừng để lọt vào tay kẻ ác.

Lão nhân già đầu lấm bầm:

- Thằng bé này khó chơi thực.

Đêm ấy, Thiên Cơ ngủ rất say và lại nằm mơ thấy Đức Quan Âm Bồ Tát hiển linh, dạy cho mình một pho tâm pháp võ công. Chàng giật mình tỉnh giấc ngồi xếp bằng vận khí theo khẩu quyết mới học. lạ thay, tâm pháp này như biển lớn bao trùm cả phép luyện khí công của phái Không Động, lưu chuyển cuộn cuộn khắp châu thân, thập thò như muốn chui ra khỏi huyệt Lao Cung ở giữa lòng bàn tay, cũng như huyệt Tung Xung ở đầu ngón giữa.

Thiên Cơ hiểu bằng từ nay mình đã có thể phát xạ cách không chưởng lực và chỉ lực trong pho Long Hồ Thần Thức, hoặc Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ.

Chàng xả công lúc trời rạng sáng, nhận ra lão nhân họ Đạo đã biến mất. Chàng tìm khắp quán trọ mà không thấy, biết lão ta là một bậc kỳ nhân giả đồ bệnh tật để thử thách mình.

Thiên Cơ ăn vội bữa điểm tâm rồi lên đường cho kịp vì đoàn người Mục gia trang dậy sớm hơn. Chàng hài lòng khi thấy họ cũng vội vã chứ không cà kê dọc đường.

Thiên Cơ cứ lẻo đẻo bám theo, cách một khoảng chừng hơn dặm.

Khi hoàng hôn nhuộm đỏ không gian thì bọn Độc Hồ Điệp đi ngang một cánh rừng âm u, cách đường quan đạo vài chục trượng bên hữu. Đường về Đại Tuyết Sơn cực kỳ vắng vẻ vì dân cư chẳng có bao nhiêu. Đất núi đồi không được phì nhiêu nên ít người định cư.

Thế mà ở chốn hoang vu này lại có phục binh. Trước tiên, đàn chim đen từ cánh rừng kia bốc lên cao rồi sà xuống tấn công đoàn người ngựa.

Độc Hồ Điệp phản ứng cực kỳ thần tốc, móc Cửu Tuyền Độc Châu ném lên không trung. Vũ khí khủng khiếp này nổ nhẹ, toa? rộng luồng khói mịn mù bao phủ đàn chim. Hai phần ba số chim rơi xuống như mưa.

Thiên Cơ từ phía sau thúc ngựa phóng đến nơi thì quân mai phục của Phi Điểu Hội đã đổ ra, vây chặt bảy người thân của chàng. Bảo Châu chết dí trong xe run lấy bầy còn sáu người kia bảo vệ vòng ngoài. Bọn Bất Bão vừa phải chống trả đám hắc y, vừa phải đối phó với lũ chim sống sót trên mặt đất nên rất chật vật.

Chỉ có mình Tiểu La Hán là xem thường lũ chim vì đầu gã cứng như đá. Hồ Anh Tuấn gầm vang, múa tít chùy sắt giáng những đòn sấm sét. Chưởng thanh kiếm nào đỡ nổi nên có bốn gã áo đen tan xác.

Bất Bão đưa tay trái bảo vệ mặt rồi thì tài sát địch với Tiểu La Hán. Võ nghệ của sáu người đều cao siêu nên bọn Hắc Y không cách nào tiếp cận cỗ xe được.

Thiên Cơ xông vào phòng tuyến Phi Điểu Hội, liên tục đẩy ra những đạo chưởng kinh mãnh liệt, đánh chết người ở khoảng cách nửa trượng. Giờ đây, chàng mới thực sự biết được uy lực của pho Long Hồ Thần Thức.

Thiên Cơ để lại sau lưng mười mấy xác chết, tung mình qua đầu Nhan Tranh, đứng trên nóc cỗ xe. Từ vị trí này, phóng xạ những đạo chỉ phong mà tiêu diệt bầy chim dữ.

Bọn Độc Hồ Điệp vô cùng mừng rỡ, không ngờ lão mặt sẹo kia lại có võ công quán thể còn hơn cả Thiên Cơ.

Cốc Dao Trì quát lớn:

- Bảo Châu ! Mau đưa kiếm lên nóc xe.

Tiểu Công Chúa run rẩy thò ra, dơ thanh bảo kiếm vỏ bằng vàng cho Thiên Cơ.

Chàng nắm lấy chuôi rút ra, tiếng thép ngân dài.

Có vũ khí trong tay, Thiên Cơ dễ dàng tiêu diệt lũ chim, số sống sót sợ hãi bay đi cả. Chàng được rảnh tay liền quan sát trận địa, cố tìm ra tên đầu sỏ. Có giết được tên đầu sỏ thì trận chiến mới mau kết thúc. Nhưng bản lãnh bọn Hắc Y đều ngang nhau, chúng tỏ đầu lĩnh của chúng chưa xuất hiện. Chàng lo ngại quát vang:

- Mau rời khỏi đây ngay. Quân tiếp viện của đối phương sắp đến.

Nhưng đã quá muộn vì mười mấy con đại bàng đã bay đến. Và đám người trên lưng chúng rải tụt tiến xuống như mưa.

Hai con ngựa kéo xe trúng tên hí vang trời, lồng lên bỏ chạy, chỉ được vài bước là ngã quỵ. Thiên Cơ nhảy xuống vung kiếm chặt đứt hết giây cương, nắm càng xe kéo đi, trường kiếm vun vút mở đường.

Sáu người kia bảo vệ tả hữu và phía sau, cùng tiến lên. Vương cỗ xe nặng nề nên cước trình rất chậm, nhất là khi bị truy đuổi bởi lũ chim ưng có sải cánh khổng lồ kia.

Có tiếng người vọng xuống:

- Hãy giao Bảo Châu Công Chúa thì sẽ toàn mạng.

Thiên Cơ hiểu rằng Phi Điểu Hội đến đây vì Tiểu Công Chúa. Chàng buông còng gỗ, nhảy vào trong xe, ôm lấy Bảo Châu rồi quay ra, phi thân về hướng Tây, dụ cho đối phương đuổi theo.

Quả nhiên đàn chim ưng bỏ trận địa bay theo Thiên Cơ. Ở đây, bọn Độc Hồ Điệp mặc sức tàn sát mà phá vây. Chỉ hơn khắc sau, họ đã giết được nửa số quân mai phục, thoát đi dễ dàng. Bọn còn lại sợ chết chẳng dám đuổi theo.

Khinh công kém cỏi nhất là Tiểu La Hán Hồ Anh Tuấn rồi đến Bất Bão Vũ Sĩ. Cốc Dao Trì bực bội nói:

- Hai người chậm chạp thế này chỉ làm cản chân người khác. Ta phải đi trước để xem tình hình Tiểu Công Chúa.

Nói xong, nàng lướt đi như tên bắn, xưng danh Hồ điệp. Nhất Tú, Nhị Tú và Tần Linh Quái Khách Nhan Tranh lao theo, quyết không bỏ cuộc. Ở đây Bất Bão Vũ Sĩ mất mặt với Tiêu Khởi Nguyệt nên cần nhằn trách móc Tiểu La Hán:

- Chỉ vì người năn nỉ ta lén đưa vào kỳ viện ở Hán Trung nên giờ đây gân cốt mỗi mòn, thật đáng xấu hổ !

Tiểu La Hán cười hì hì:

- Thế còn đêm ở trấn Giang Nguyên thì ai năn nỉ ai ?

Hai gã nói qua nói lại, hồng hộc chạy miết.

Phần Thiên Cơ mang Bảo Châu chạy liên mạch mười mấy dặm, vừa chạy vừa vung kiếm đánh bạt ám khí của đối phương. Đến đoạn đường xuyên rừng, tàn lá che kín nhãn tuyến kẻ địch, Thiên Cơ rẽ ngang, chạy tuốt vào sâu và biến mất.

Phe Phi Điểu Hội đáp xuống đuổi theo, tổng cộng là mười hai lão già có thân hình nhỏ bé, tuổi độ sáu mươi. Hoĩ là Thập Nhị Điểu Sứ của Phi Điểu Hội, võ công chỉ thua Hội Chủ Hách Nhân Bình. Lần này cả mười hai vị cao thủ cùng xuất quân, chứng tỏ việc bắt cóc Công Chúa Bảo Châu là rất quan trọng.

Do vậy, họ quyết tìm cho ra lão mặt sẹo và Công Chúa !

Thiên Cơ mang Bảo Châu lên tuốt một ngọn cây cổ thụ cao vút và um tùm. Chàng chọn một chạng ba vững chắc, ngồi ôm nàng mà nghỉ ngơi cho lại sức.

Bảo Châu đã hoàn hồn, nàng thẹn thùng nói:

- Sao lão cứ ôm chặt ta mãi thế !

Thiên Cơ nhìn gương mặt tái mét vì sợ hãi độ cao, hoà nhã nói:

- Lão phu đã già rồi. Công Chúa đừng e ngại !

Bảo Châu lắc đầu:

- Không được ! Phụ hoàng ta ở tuổi sáu mươi vẫn còn nạp phi ! Lão còn trẻ hơn người mà.

Bỗng nàng sa lệ, than thở:

- Ta còn mặt mũi nào mà nhìn mặt Mục đại ca nữa. Ta đã nguyện chỉ trao thân gởi phận cho chàng thôi !

Thiên Cơ bàng hoàng, không ngờ nàng Công Chúa mười lăm tuổi này lại yêu mình.

Chàng hỏi thử:

- Nhưng nếu gã họ Mục kia không muốn làm phò mã thì sao ?

Bảo Châu thực thà đáp:

- Cũng chẳng hề gì vì ta còn sống ba năm thôi. Chỉ cần được hạnh phúc bên chàng ba mùa xuân là ta cũng mãn nguyện rồi.

Thiên Cơ nghe lòng chua xót, nhớ đến Lan Quỳnh. Vì sao nàng lại phụ bạc khi có những người con gái khác yêu chàng say đắm ? Thiên Cơ không để ý rằng mình xiết chặt Bảo Châu hơn.

Tiểu Công Chúa kinh hãi nói:

- Lão làm gì vậy ?

Thiên Cơ bừng tỉnh hỏi:

- Nếu gã họ Mục ôm nàng thì có sao không ?

Chàng vuốt mặt để lộ dung mạo thực rồi xoay ngược Bảo Châu lại. Nàng mừng rỡ nhào đến hôn khắp gương mặt người trong mộng và khóc nức nở.

Thiên Cơ vỗ về:

- Đừng khóc nữa kéo phe đối phương nghe thấy !

Bảo Châu nín ngay, hổ thẹn nép vào ngực chàng và trách móc:

- Hỡi ôi ! Công tử quả là gian ác khiến ta mặt dày tự thố lộ tâm tình !

Thiên Cơ nghiêm giọng:

- Sau khi đi Đại Tuyết Sơn, ta sẽ đưa nàng đến Miêu Cương tìm linh dược. Nếu Công Chúa không chịu được cảnh tịch mịch, hoang dã của núi rừng thì hãy trở về Bắc Kinh khi đã lành bệnh. Ta đã quyết chỉ ẩn cư ở rừng Thần Y Giá !

Bảo Châu bật thốt:

- Chết thực ! Tiểu muội quên không nói cho đại ca nghe một việc. Chàng đừng giận Quỳnh tỷ nữa, gã Mục Trì chính là Độc Hồ Điệp cải trang.

Thiên Cơ chết điếng người, không ngờ mình lại kém cỏi đến mức chẳng nhận ra sự thực. Chàng run rẩy hỏi:

- Có đúng như thế không ?

Bảo Châu cười khúc khích:

- Sao lại không ? Cốc Dao Trì đã bị Quỳnh tỷ tát sưng mặt, và bị Mục Thái Phó mắng nhiếc tơi bời.

Thiên Cơ ngượng ngùng gãi tai:

- Ta quả là kẻ ngu xuẩn nhất thiên hạ !

Màn đêm buông xuống rất nhanh. Thập Nhị Diệu Sứ bỏ cuộc, lên lưng chim bay mất. Không ngờ rằng Độc Hồ Điệp và sáu người kia đã vượt qua khu rừng này, đến được trấn Hà Xuyên cách đây vài dặm.

Đêm ấy, Thiên Cơ và Bảo Châu ngủ trên tảng đá cạnh một dòng suối trong rừng.

Chàng ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé kia để sưởi ấm cho nàng. Cả hai ngủ rất say.

Mờ sáng, Thiên Cơ công Bảo Châu đi tiếp về hướng Tây. Đường vắng người nên chàng mặc sức thi thố khinh công.

Vừa đến cửa Đông Trấn Hà Xuyên, Thiên Cơ gặp ngay Bát Bảo Vũ Sĩ và Tiểu La Hán. Chàng không mang mặt nạ nên họ nhận ra ngay, chạy đến ra mắt. Đạo sĩ béo cười ha hả:

- Hôm qua bản đạo đã đoán là công tử ?

Tiểu La Hán cười hô hố:

- Người chỉ được cái đại ngôn nếu Cốc lão gia không nói ra thì làm sao người biết được ?

Thiên Cơ giật mình:

- Chẳng lẽ các người đã gặp Cốc lão gia ?

Bát Bảo gật đầu:

- Cả Điều Ông nữa. Hoĩ đang ở trong khách điểm chờ công tử đấy.

Thiên Cơ mừng rỡ đi theo hai gã hộ pháp. Vào đến quán trọ, chàng thả Bảo Châu xuống rồi dẫn nàng vào phòng khách bái kiến hai vị kỳ nhân.

Độc Thiên Vương nghiêm giọng:

- Cơ nhi hãy gọi Điều Ông là sư phụ. Chính lão đã dùng Mộng Trung Mật Pháp dạy cho ngươi bảy chiêu Nam Hải Kiếm Pháp và pho Ngọc Phật Thần Công đấy.

Thiên Cơ hiểu ngay vấn đề, quì xuống lạy chín lạy:

- Tiểu đồ bái kiến ân sư !

Điều Ông cười ha hả:

- Lão phu không ngờ cuối đời lại có được một đồ đệ xuất chúng như ngươi. Ngay cả Tuyết Sơn Lão Tổ cũng hết lời khen ngợi khiến lão phu khoan khoái phi thường.

Chàng giật mình nhớ đến lão nhân họ Đạo. Thì ra Lộ Đức Phượng đã đến bốn cột chàng. Đạo là đường đi và lộ cũng vậy.

Thiên Cơ đứng lên thì đến lượt Độc Hồ Điệp quì xuống sụ sùi:

- Mong tưởng công lượng thứ cho tiện thiếp !

Thiên Cơ đỡ nàng lên, an ủi.

- Chuyện đã qua đừng nhắc đến nữa ! Ta cùng có lỗi chứ chẳng phải riêng nàng.

Cả bọn ngồi xuống dùng điểm tâm. Cốc lão nói:

- Cơ nhi ! Lão Tổ đã tặng một tai nắm Thiên Niên Tuyết Linh Chi, ngươi ăn vào sẽ tăng thêm ba mươi năm chân khí !

Thiên Cơ trầm giọng thưa:

- Bẩm nhạc phụ ! Chẳng hay kỳ trận ấy có chữa được bệnh Thúc Cán Nhuyễn Nhục hay không ?

Độc Thiên Vương gật đầu:

- Tất nhiên là được. Nhưng vì sao ngươi lại hỏi thế ?

Thiên Cơ bèn đem bệnh tình của Bảo Châu mà nói ra và ngỏ ý muốn dành kỳ trận kia cho Tiểu Công Chúa.

Đề nghị kia của chàng hoàn toàn hợp với đạo lý nên Điều Ông bật thốt:

- Hảo hài tử, ân sư rất hài lòng với quyết định của ngươi.

Ngay trưa hôm ấy, Độc Thiên Vương cho Bảo Châu ăn món Thiên Niên Tuyết Linh Chi chưng đường phèn và dùng kim vàng cắm khắp người dẫn đường cho sức thuốc.

Sáng hôm sau, đoàn người khởi hành quay lại Trung Nguyên, cố đến rặng Tung Sơn Hà Nam, kịp ngày đại hội bầu Minh Chủ.

May thay, họ đến nơi đúng ngày mười tám tháng tư, trước kỳ đại hội hai ngày.

Thiên Cơ mừng rỡ khi thấy Trí Nang Tú Sĩ và Bốc Thần cũng có mặt ở huyện thành Đăng Phong.

Tang lão đã mượn trợn tăng hai của Trạng Nguyên lữ điểm nên mọi người mới có chỗ trú chân và đoàn tụ Trong bữa tiệc xúm vậy, Tú Sĩ lộ vẻ ưu tư:

- Lão phu nhận được tin Tử Phượng Cung xuất hiện ở Hán Trung, không hiểu lập trường họ thế nào ?

Sau khi biết Lan Quỳnh không hề phản trắc, Thiên Cơ bát đầu bối rối về những mối quan hệ tình ái của mình. Xem ra chàng mới là người có lỗi với ái thê khi đã mang thêm Thẩm Tường Vi, Bảo Châu Công Chúa và Hân Thiếu Phụng.

Nhưng đến nước này chàng, đành phải nói ra:

- Tang bá bá yên tâm ! Tử Phượng Cung sẽ đứng về phe chính phái.

Chàng ngập ngừng kể lại việc mình cứu mạng Thiệu Phụng và cùng nàng kết duyên tần tẫn. Chàng nghe mặt mình nhột nhạt vì ánh mắt sắc như dao của Bảo Châu và Cốc Dao Trì. Đây là họ chưa được biết Thẩm Tường Vi, nếu không chắc đã ngã lăn ra chết giắc vì ghen !

Tiểu Công Chúa trẻ người non dạ, mở miệng đay nghiến:

- Chàng đi đến đâu là có thêm hôn ước. Thật quá lắm !

Bất Bào Vũ Sĩ cười hề hề đỡ đòn cho chủ:

- Nhưng Công Chúa người sau cùng mà ?

Bảo Châu đỏ mặt nhận ra mình ghen ngược vì là kẻ đến sau.

Bốc Thần đếm ngón tay nhẩm tính rồi nói:

- Lạ thật. Số tử vi của Cơ nhi nói rằng y có đến bảy vợ, thế mà lão phu đếm mãi chỉ có năm.

Cốc Dao Trì cười nhạt:

- Người thứ sáu chắc là Trầm Hiểu Mẫn. Còn người thứ bảy chỉ có tướng công biết mà thôi !

Bốc Thần biết mình lỡ lời, cười khà khà:

- Lão phu đùa đấy. Chỉ có năm thôi !

Đêm ấy Thiên Cơ không ngủ được vì thái độ ghen tuông của hai nữ nhân kia.

Chàng âm thầm ra vườn ngồi một mình dưới sương lạnh, tự trách mình. Bậc anh hùng sa lưới đa thê chẳng khác gì phường bạc hạnh. Chàng biết lòng mình thực sự yêu có mình Lan Quỳnh, vậy sáu người kia chắc hẳn sẽ thiệt thòi ?

Điều Ông Dương Nghi Chiếu đến bên lúc nào mà Thiên Cơ cũng không hay biết.

Chàng vội đứng lên mời sư phụ ngồi. Dương lão xua tay rồi nghiêm giọng:

- Lão phu biết ngươi đang bối rối vì chuyện đa mang nên có vài lời khuyên giải.

Mọi sự trên đời đều từ chữ duyên mà ra, người không có lỗi đâu. Vả lại trong số bảy vị hôn thê của ngươi chưa chắc ai còn ai mất để dự lễ thành hôn. Cơ nhi phải biết điều ấy để xử sự cho đúng.

Thiên Cơ toát mồ hôi văng dạ. Điều Ông đi rồi chàng vẫn còn ngồi suy nghĩ đăm chiêu về chữ duyên. Đến gần sáng thì chuyện được mất, nhiều ít đã không còn là quan trọng. Chàng thở phào hiên ngang trở về phòng.

Thiên Cơ ngạc nhiên khi thấy Cốc Dao Trì đang ngủ say trên giường mình. Chàng cởi áo, lên nằm và kéo nàng vào lòng. Đọc Hồ Điệp thức giấc, bèn lên nói:

- Tiện thiếp sang xin lỗi tướng công về câu nói ban chiều !

Thiên Cơ mỉm cười, hôn nàng và nói - Ta yêu tất cả các nàng, hãy hiểu cho ta !

13. Tam Quỷ Tranh Chủ Vị -song Tiên Hí Ác Ma

Sáng ngày hai mươi tháng tư, nửa vạn hào kiệt võ lâm tụ hội ở chân ngọn Ngọc Nữ Phong, quanh lồi đài bằng thân gỗ tùng, đón chào thịnh hội bầu Minh Chủ.

Đông Hải Thần Côn Vệ Đồng hoan hỉ đến ra mắt các trưởng bối và ôm lấy Thiên Cơ. Thiên Cơ trầm giọng kể cho gã nghe việc Tử Phượng Cung Chủ là vợ cũ của Mộc Côn Tôn Giả, đã giết lão để trả mối hận thanh xuân và bà ta đang bị tẩu hỏa nhập ma chắc không sống nổi.

Vệ Đồng buồn bã nói:

- Quả thực gia sư thường nói về một lỗi lầm xa xưa của mình. Ông rất hối hận và dốc sức tu hành, nào ngờ không thoát được báo ứng. Nay cặp oan gia ấy đã chết, tại hạ chẳng còn gì để làm ở Trung Nguyên, sau trận này sẽ về Đông Hải.

Giữa giờ Thìn, phương trượng Thiếu Lâm Tự Vân Quang Thiền Sư cùng chư môn bốn phái Nga My, Hoa Sơn, Võ Đang, Cái Bang thượng đài.

Vân Quang Thiền Sư cao giọng:

- A Di Đà Phật ! Kính cáo đồng đạo võ lâm, đại hội công cử minh chủ năm nay có khác hơn lần trước. Đó là việc Bang Chủ Huyết Ấn Bang sẽ đứng ra thủ đài và sẽ đấu đúng mười trận. Nếu không ai đả bại được Khang Thần Quân thì ông ta sẽ được bầu làm Minh Chủ. Do võ công của Khang lão thí chủ quá cao siêu nên ban giám đài sẽ quyết định tư cách của người thượng đài. mong chư vị lượng sức mình, đừng liều lĩnh mà uổng mạng.

Nói xong, ông cùng bốn người kia ngồi vào bàn ở mép cuối lôi đài. Dường như cả võ lâm đã biết trước cục diện nên chẳng ai phản đối, chỉ mong sao có đại cao thủ lên đài đánh bại lão ác ma.

Huyết Ấn Thần Quân đã hiên ngang bước lên, vòng tay chào đồng đạo rồi ung dung ngồi xuống chiếc ghế dựa ở cạnh lôi đài.

Chờ mãi chẳng thấy ai lên đấu trận khai mạc, quần hào nóng mặt la ó um sùm, và bắt đầu lớn tiếng đề cử.

Họ chọn ngay Thiên Cơ vì chàng là người nổi tiếng nhất hiện nay và đã từng đuổi Thần Quân chạy khỏi Thần Đạo Sơn Trang.

Họ đồng thanh hét to:

- Mời Mục công tử đất Nghi Xương thượng đài.

Việc này đã được tiên liệu trước nên Độc Thiên Vương thế chân ngay. Ông cười ha hả:

- Khoan đã. Để lão phu đánh một trận xem sao.

Có người nhận ra Cốc lão, hoan hỉ hô lớn:

- Độc Thiên Vương.

Danh tự này khiến mọi người hoan hô ầm ĩ vì viễn cảnh được xem một trận đấu vô tiền khoáng hậu.

Cốc lão nhảy lên đài, vòng tay báo danh:

- Lão phu là Cốc Âu Nhạc. Xin được thượng đài.

Đại Phúc Cái ứng tiếng:

- Ban giám đài chấp thuận.

Huyết Ấn Thần Quân lo ngại, không ngờ lão Độc Vương lại có mặt ở đây. Nhưng tư tin vào bản lãnh của mình, lão đứng lên tươi cười:

- Nếu biết Cốc lão đệ có nhã hứng làm Minh chủ thì lão phu đã chẳng lên đây làm gì. Nhưng đã lỡ leo lên lưng cọp chẳng thể xuống được. Xin mời.

Cốc Âu Nhạc cười khanh khách:

- Lão hơn ta tám tuổi mà còn có tham vọng xưng bá, e rằng không đúng luật trời, coi chừng mang họa vào thân đấy.

Nói xong, Độc Thiên Vương tung mình đến tấn công liền. Độc chương toa? sương trắng mịn mù khiến Thần Quân phải bịt mắt mà chống đỡ. Bù lại, chương pháp của họ Khang mãnh liệt và quỷ dị hơn nên vẫn không bị lép vế. Hai bậc cao thủ lão thành đảo lộn lên xuống trao đổi những chiêu thức thượng thừa. Chương kinh chạm nhau nổ vang rền, thỉnh thoảng quật xuống sàn khiến lôi đài rung chuyển và đám gỗ bay lên.

Nếu không phải đan bằng những thân gỗ tròn, đường kính hơn gang, thì sàn đài đã vỡ tan rồi. Đến chiều thứ hai trăm, Huyết Ấn Thần Quân động sát khí, hoá thành trái cầu khí phơn phớt hồng, lao vào đối thủ. Độc Thiên Vương bất ngờ tung mình xuống đất cười khanh khách:

- Lão phu chẳng tội gì mà thí mạng.

Huyết Ấn Thần Quân lạnh lùng quay về ghế ngồi vận khí. Lão còn nuốt một viên linh đan màu đỏ tươi.

Huyền Hoa Chân Nhân đứng lên tuyên bố:

- Khang thí chủ thắng trận đầu, mời người thứ hai.

Điều Ông khinh công tuyệt thế, chỉ nhún chân đã bay qua đầu hàng người ngồi phía trước, vượt khoảng cách hơn ba trượng, với tư thế kỳ quái, cứ như bị ai quăng đi.

Đáng lẽ phải rơi xuống, thế mà những cú đập tay, đập chân loạn xạ kia lại giúp lão bay tiếp đến mép lò đài. Điều Ông hạ thân xuống, loạn choạng như sắp ngã. Động tác ấy khôi hài khiến quần hào phì cười. Nhưng Huyết Ấn Thần Quân không cười nổi khi thấy đối phương nhảy xa đến bốn trượng, một kỷ lục chưa hề có trong lịch sử võ lâm.

Dương lão vừa đứng yên đã quay xuống ngoác miệng cười:

- Con bà nó. Đứa nào ném lão phu lên đây vậy ?

Nói xong, lão thận trọng bám mép đài vụng về tèo xuống. Mọi người tưởng thực ôm bụng cười nôn ruột.

Nhưng bất ngờ Điều Ông lại tèo lên và đồng dặc nói:

- Đã lỡ lên thì cũng phải đánh một trận cho sướng tay để sau này có thể khoe với con cháu rằng mình đã từng lên tranh chức Minh Chủ Võ Lâm.

Lão vòng tay khúm núm nói với ban giám đài:

- Lão phu là Điều Ông Dương Nghi Chiếu xin có lời vãn an chư vị và gia quyến.

Đám hòa thượng, đạo sĩ kia chỉ còn cách cười trừ. Đại Phúc Cái đứng lên nói:

- Điều Ông danh vọng cao vời, xứng đáng là đối thủ của Khang Thần Quân. Xin mời.

Quần hùng đang cười sặc sụa vội nín bật, xầm xì bàn tán. Thiên hạ vẫn đồn rằng Điều Ông có thể bay lượn như chim, võ công rất cao siêu.

Huyết Ấn Thần Quân rời ghế vòng tay chào:

- Nghe danh đã lâu, mời Dương lão ca chi giáo cho vài chiêu.

Điều Ông vênh mặt:

- Không sao. Lão phu sẵn sàng dạy cho ngươi vài trăm chiêu. Ngươi hãy chú ý nhé.

Vừa dứt lời. Điều Ông bốc lên không trung, liên tục giáng xuống những đạo chưởng phong không màu sắc, không tiếng động. Chỉ khi chạm vào màn Huyết Ấn Chưởng mới phát ra tiếng nổ vang rền.

Thần Quân kinh hãi, biết đối phương có công lực thâm hậu hơn mình, vội dồn toàn lực chống đỡ. Thân hình Điều Ông không hề rơi xuống sàn đài, cứ mượn lực phản chấn mà bay lượn mãi.

Quần hùng chứng kiến tuyệt học vô thượng kia phần khởi hoan hô nhiệt liệt. Đến chiều thứ một trăm thì dải cột tóc của Thần Quân bị đánh bung, búi tóc xõa ra lòa xòa phủ mặt. Kể từ lúc ấy, Khang Nhẫn liên tục trúng đòn, màn cương khí hộ thân rung chuyển, xương cốt đau nhức vô vãn. Nhưng người ngoài không thể biết được việc này.

Thấy mưu đồ bao năm sắp tan tành, Thần Quân điên tiết dồn toàn lực vào chiêu Huyết Ấn Vân Thiên máu in trời mây vẽ lên ngàn sóng chưởng đỏ bồng chập lảy thân hình Điều Ông. Chưởng kinh chạm nhau nổ như sấm, Điều Ông như cánh diều đứt dây bay xuống dưới đài, không biểu sao lại rơi đúng vào vai Thiên Cơ.

Lão đứng trên vai chàng ngoác miệng cười:

- Này lão họ Khang kia. Lão phu tận tâm chỉ giáo, sao lão lại muốn giết sư phụ ?

Huyết Ấn Thần Quân bán tín bán nghi, không hiểu vì sao mình lại thắng được lão già cổ quái kia. Khang Nhẫn tư lự đưa tay vuốt râu để suy nghĩ thì phát hiện chùm râu cầm đã rụng sạch.

Quần hùng cũng đã nhìn thấy, cười vang chế nhạo:

- Làm gì còn sợi nào mà vuốt ?

Vân Trúc Tử cũng tùm tùm cười khi thông báo:

- Khang Nhẫn Thần Quân thắng trận thứ hai.

Khang Nhẫn chợt thức ngộ rằng mình đang rơi vào một cái bẫy vô hình, nhưng lòng cao ngạo và tham lam không cho phép lão rút lui. Thần Quân cố bình tâm, nuốt liền năm viên linh đan, ngồi xếp bằng trên sàn đài mà điều tức, chữa trị những vết thương do Điều Ông gây nên.

Lão giật mình mở mắt vì tiếng của người mới lên đài:

- Lão phu là Trầm Hạo Liệt xin được phép thượng đài.

Đại Phúc Cái nói:

- Hậu duệ của Bắc Đẩu Thập Sinh thì phải đủ tư cách tranh ngôi Minh Chủ, mời Trầm lão đệ.

Khang lão đã khôi phục đầy đủ chân khí, đứng lên ngạo nghễ nói:

- Hạo Liệt. Người còn mặt mũi nào mà vác mặt đến đây nữa ?

Hoĩ Trầm ngửa cổ cười dài, tiếng cười chấn động cả vùng núi Ngọc Nữ Phong, biểu lộ một công lực cao thâm vô lượng.

Lão gần giọng:

- Kể từ ba ngày không gặp là đã khác. Hôm nay lão phu sẽ lấy mạng lão để rửa mối hận đời Đại Nham.

Huyết Ấn Thần Quân sinh lòng cảnh giác, vận đủ mười hai thành công lực vào song thủ, khiến đôi bàn tay đỏ rực màu máu. Quần hùng ồ lên kinh ngạc khi thấy thân Trầm Hạo Liệt tỏa màn khí trắng bạc, còn song thủ lóng lánh như thủy ngân. Khang Nhẫn hiểu ngay đối phương đã luyện thành Hóa Huyết Tán Công nhưng không dám mở miệng hô hoán. Các chưởng môn Bạch Đạo thì thở dài rầu rĩ.

Song phương gần như xuất thủ cùng một lượt, chưởng phong cuộn cuộn xoắn vào nhau nổ vang rền. Càng lúc luồng khí độc thủy ngân càng toa? rộng, bao trùm cả lối đài, khiến ban giám đài cũng phải rời chỗ. Huyết Ấn Thần Quân điên cuồng vẩy vùng như con cá mắc lưới nhưng không sao thoát ra được để đổi hơi. Hoá Huyết Thần Chưởng quỷ dị và độc ác tuyệt luân, chỉ trúng một đòn là vong mạng, vì vậy Thần Quân không dám liều lĩnh.

Nhưng cũng đến lúc phải đổi mạng, Thần Quân xông thẳng đến, xuất chiêu Huyết Ảnh Trùng Lai. Hàng trăm chưởng ảnh nối nhau công phá tâm thất đối phương.

Hạo Liệt thấy kẻ địch đã liều nên đành phải lùi nửa trượng. Khang Nhẫn nhân dịp ấy tung mình lên không trung hít một hơi dưỡng khí trong sạch rồi lao xuống tấn công.

Nhưng chỉ được bốn trăm chiêu thì độc khí khủng khiếp kia đã thấm dần vào chân lông Thần Quân và phát tác. Khang Nhẫn chợt thấy không gian quanh mình có sắc hồng, tim đập mạnh và chân khí bế tắc. Lão chưa kịp nhảy xuống đài cầu sinh thì đã trúng liền bốn chưởng, ngã lăn trên sàn lối đài. Những vết chưởng thương kia lan dần ra khắp nơi, đau đớn vô cùng. Đồng thời tâm trí Khang lão cũng mê muội đi, lão lăn lộn rên xiết thảm thiết, thân thể tan dần thành máu đen.

Quần hùng chết lặng trước cảnh tượng kinh hoàng, ghê rợn, lòng vô cùng chán ghét Hạo Liệt. Nhất là khi họ Trầm đắc ý cười vang và kiêu ngạo thách thức:

- Xin mời đồng đạo lên chỉ giáo cho Trầm mỗ.

Thiên Cơ định lên nhưng Bốc Thần lại bảo:

- Cơ nhi đừng vọng động. Lão phu đã gieo quẻ, biết chắc hôm nay Hạo Liệt sẽ thất bại và võ lâm sẽ xuất hiện một ma vương khác.

Điều Ông cũng nói:

- Cơ nhi chưa đủ sức giết Hạo Liệt đâu. Người phải rèn luyện thêm một năm nữa.

Thiên Cơ đành phải tuân mệnh nhưng lòng đau như cắt. Hạo Liệt đã về chỗ ngồi trên chiếc ghế thủ đài, mặt lộ rõ vẻ đắc ý phi thường.

Hai khắc sau lão đứng lên ngạo nghễ nói:

- Nếu không còn ai thượng đài, mong ban giám đài công nhận Trầm mỗ là Minh Chủ võ lâm.

Năm chưởng môn nhìn nhau cay đắng, nhỏ to bàn bạc. Nhưng Phương Trượng Vân Quang vừa đứng lên định công bố thì trên không trung có tiếng nói vọng đến:

- Khoan đã ! Còn có Hách mỗ đây !

Một cánh chim bằng to lớn lao vút xuống đáp trên sàn lôi đài. Đó là một lão già áo đen nhỏ bé, tóc hoa râm, tuổi độ bảy mươi. Đôi mắt lơnh lấp lánh những tia nhìn xảo quyệt, tàn ác.

Và con người thần bí nhất võ lâm tự giới thiệu:

- Lão phu là Phi Điều Hội Chủ Hách Nhân Bình, đến đây để tranh ngôi Minh Chủ.

Hạo Liệt cau mày nhưng chẳng nói gì giả như không hề quen biết họ Hách.

Nhưng Thiên Cơ thì không nhịn nổi nên đã hỏi Điều Ông:

- Sư phụ ! Chẳng lẽ võ công của Hách Nhân Bình còn cao cường hơn cả Huyết Ấn Thần Quân ?

Dương lão tổ thở dài gật đầu:

- Mười lăm năm trước lão phu cỡi con chim đi dạo, tình cờ phát hiện cửa sau lăng mộ Võ Lâm Chi Vương nên đã vào lấy hết di vật của Bộc Huy Hoàng, chỉ để lại Pho Bí Phổ không chữ và viên Tỳ Hỏa Thần Châu. Lão phu đã cho Hách Nhân Bình uống viên Xích Long Nội Đan nên y có đến trăm năm công lực. Nhưng bảy chiêu Nam Hải Kiếm Pháp không đủ để y hài lòng. Nhân Bình bèn hạ độc thủ, tra tấn lão phu để hỏi vị trí mộ. Lão phu không chịu nói, bị giam đung mười năm thì Cơ nhi xuất hiện. Giờ đây bản lĩnh họ Hách còn cao hơn cả lão phu nữa.

Thiên Cơ mỉm cười trấn an:

- Sư phụ đừng buồn. Dầu sao thì họ Hách làm Minh Chủ vẫn tốt hơn lão ma vương khát máu Hạo Liệt.

Bốc Thần xen vào:

- Tướng mạo Hách Nhân Bình hắc ám, không sống quá ba năm nữa đâu. Dương lão ca cứ yên lòng.

Lúc này, phương trượng chùa Thiếu Lâm đang nói:

- Hách thí chủ cầm đầu tổ chức sát thủ, giết người vì tiền bạc, xét qui củ của võ lâm thì không xứng đáng tranh ngôi Minh Chủ.

Hách Nhân Bình đuổi con chim bằng đi rồi hỏi lại:

- Thế liệu Trầm Hạo Liệt có đủ tư cách không ?

Thiền sư gật đầu:

- Có đủ.

Hách Nhân Bình phá lên cười:

- Nếu thế thì lão phu còn xứng đáng hơn nhiều. Hạo Liệt mượn Phi Điều Hội giết vợ chồng Trầm Thiên Toàn, tội lỗi rành rành. Lão phu chỉ vì sinh kế nên xem ra cũng thắng đáng trách.

Toàn trường ò lên trước lời tự thú của Hách Nhân Bình, nhìn Hạo Liệt với ánh mắt khinh bỉ.

Hạo Liệt cười nhạt:

- Đừng vu khống uống công nếu không bằng chứng.

Họ Hách rút thanh kiếm bên hông giờ cao:

- Thanh Bắc Đầu Thần Kiếm này là bằng chứng lão đã tráo kiếm của Thiên Toàn để trả công cho ta.

Trong lúc hai bên tranh cãi thì Trí Nang Tú Sĩ đã kịp cho người lên bỏ nhỏ với ban giám đài.

Đại Phúc Cái đứng dậy nói oang oang:

- Thôi đừng cãi nhau nữa. Ban giám đài chấp thuận cho Hách tức hạ thượng đài.

Hách Nhân Bình vòng tay cảm tạ rồi rút kiếm thủ thế. Lát sau lưỡi kiếm đỏ hồng lên như đang nằm trong lò rèn. Cử tọa kinh hãi trở mắt theo dõi.

Điều Ông giải thích:

- Đây chính là Địa Hỏa Thần Công của Vô Lâm Chi Vương.

Thiên Cơ tự hiểu mình không phải là đối thủ của họ Hách, nhất là khi không có Vô Tình Kim Kiếm trong tay. Chàng thầm lo lắng, chẳng hiểu vì sao Hân Thiếu Phụng lại lỗi hẹn, không đến đại hội này. Phải chăng nàng đã bại vong trước Độc Nhân Tiên Nương ?

Trên lôi đài, Hạo Liệt và Nhân Bình đã vào trận. Nhờ viên Xích Long Nội Đan nên họ Hách không sợ Độc Chưởng Hóa Huyết. Cả thanh kiếm đỏ rực kia cũng là khắc tinh của tà công. Khí độc chạm vào kiếm quang cháy xèo xèo nhưng Nhân Bình cũng chẳng dám mạo hiểm để chưởng kinh đánh vào da thịt. Hạo Liệt bị phản phúc, lòng căm giận, chẳng kể gì đến tử sinh, lao vào đối thủ. Trận chiến cân bằng được ba khắc thì chuyển biến. Hách Nhân Bình bay vút lên không xuất chiêu Nguyệt Minh Hải Dạ, đẩy lùi đối thủ rồi đánh tiếp chiêu Thái Châu Văn Đạm chặt đứt bàn tay tả Hạo Liệt, và kết liễu bằng chiêu Hải Yến Kiếm Đông Phong.

Hạo Liệt trúng ba kiếm vào ngực, ngã ngửa ra sàn, dãy dụa mấy cái rồi nằm im.

Thiên Cơ mang mặt nạ, nhảy lên lôi đài, lặng lẽ ôm xác chú ruột xuống. Hách Nhân Bình nhìn theo nhưng không nhận ra chàng. Thiên Cơ không trở lại chỗ cũ mà rời khu đại hội, đến chỗ vắng mới dừng chân, đặt Hạo Liệt xuống.

Chàng thăm mạch, nhận ra lão chưa chết hẳn, liền nhét vào miệng năm viên Hồi Sinh Đan và truyền công bổ trợ. Lát sau, Hạo Liệt mở mắt, ngơ ngàng nhìn gương mặt đầy sẹo.

Thiên Cơ gỡ mặt nạ ra và nói:

- Nhị thúc. Tiểu đệ là Trầm Thiên Cơ đây.

Lão không giật mình mà lại mỉm cười, thều thào:

- Ta đã đoán ra từ lâu rồi. Lão phu chết là đáng tội, chỉ mong người rộng lượng bảo bọc Nhị Thầm và Mẫn nhi. Ta gả nó cho người đấy.

Dứt lời, lão hộc máu đoạn khí. Điều Ông và những người khác cũng đã ra đến, búi ngùi nhìn thi thể đầm máu của Hạo Liệt. Ngay trưa hôm ấy, bọn Thiên Cơ đưa quan tài Hạo Liệt xuôi Nam, mười hai ngày sau thì về đến Nghi Xương.

Tang lễ được cử hành long trọng ở Mục gia trang nhưng không có người ngoài tham dự vì ngoài linh cửu và bài vị của Hạo Liệt còn có bài vị và di cốt của Thiên Toàn, Lý Dĩ và Phó Tương Như. Không ai tiết lộ lời thú tội của Hạo Liệt, chỉ nói ra ý nguyện gả Hiếu Mẫn cho Thiên Cơ mà thôi.

Thầm Thị được biết Thiên Cơ là cháu ruột mình, lòng vô cùng sung sướng. Tuy nhiên, bề ngoài thì Thiên Cơ vẫn cứ mang họ Mục để tránh sự chú ý của Hách Nhân Bình. Chàng phải có thời gian rèn luyện mới mong giết được lão.

Mục Tử Phát đã thông tri cho Tri Phủ Hồ Bắc biết sự hiện diện của Công Chúa Bảo Châu ở Mục Gia Trang. Do vậy, lão ta đã điều hai ngàn quân đến lập trại quanh nhà họ Mục để khỏi mất đầu.

Sau ngày tang lễ, cả nhà họp lại bàn bạc kế sách, không phải trong nhà mà là ở ngoài vườn hoa.

Điều Ông bảo:

- Cơ nhi hãy thi triển bảy chiêu Nam Hải Kiếm Pháp cho ta xem thử.

Thiên Cơ tuân lệnh, dùng thanh kiếm của Bảo Châu mà thi thử sở học. Ai cũng nhiệt liệt tán thưởng nhưng Điều Ông lại nói:

- Về mặt chiêu thức thì con chỉ kém Hách Nhân Bình chút ít, như vậy cũng đủ thua rồi. Không thể lấy sở đoản của mình mà đánh sở trường của người được. Từ nay con hãy khổ luyện Long Hồ Thần Thức và Phi Hoàn Thất Thập Nhị Thủ, chắc chắn sẽ thắng được họ Hách. Vì người thuộc lâu Nam Hải Kiếm Pháp, trong khi y không biết gì về sở học của người cả.

Lời phân tích hợp lý này khiến mọi người đều phấn khởi, an tâm, cùng nhau vào sảnh dùng cơm chiều. Trầm Nhị Nương xuất hiện sau cùng. Bà trao cho Thiên Cơ một quyển sách cũ kỹ và nghiêm giọng:

- Cơ nhi. Đây là pho Đại Hùng Kiếm Phổ của dòng họ Trầm. Người là người thừa kế duy nhất, hãy học lấy mà trùng hưng Bắc Đẩu Môn.

Thiên Cơ xúc động nhận lấy. Bữa tiệc vui vẻ nhưng không ồn ào vì đang trong thời kỳ tang chế.

Cốc Dao Trì nũng nịu hỏi:

- Dương sư phụ. Thế số châu báu của Võ lâm Chi Vương mà người lấy được đâu rồi ?

Dương Nghi Chiếu nhăn nhó:

- Làm gì có. Té ra Bộc Huy Hoàng là bậc đại thiện nhân ẩn mặt, đã đem tài sản chuẩn tể những cuộc thiên tai trong suốt trăm năm đời ông. Lão ta chỉ để lại có một viên ngọc là Tỳ Hỏa Thần Châu, hiện ở trong tay Tuyết Sơn Lão Tổ.

Ngốc Kim Cang Hồ Hoàng Tôn bỗng nói:

- Cơ nhi. Thế còn chiêu kiếm mà tổ phụ hai họ Hồ, Phó được Võ Lâm Chi Vương truyền lại thì sao ?

Thiên Cơ ngượng ngùng đáp:

- Đồ nhi đã khổ công tìm hiểu và luyện thử nhưng thất bại.

Độc Thiên Vương hiểu kỳ hỏi:

- Sao lại còn chiêu kiếm nào nữa vậy ?

Ngốc Kim Cang bèn kể lại căn nguyên. Điều Ông vỗ đùi:

- Tuyệt diệu thực. Có lẽ đây là khắc tinh của Nam Hải Kiếm Pháp. Sáng mai bọn lão phu sẽ cùng Cơ nhi nghiên cứu.

Trong những ngày kế tiếp, Thiên Cơ ra sức khổ luyện thủ pháp cách không chưởng, cách không chỉ lực và thuật phóng Phi Hoàn. Giờ đây, Thiên Cơ đã có thể thao túng vòng sắt trong phạm vi nửa trượng, biến hóa như ma thuật. Thiết Hoàn theo chưởng kinh bay ra và bị hút trở lại theo ý muốn chủ nhân.

Điều Ông cũng dạy thêm cho chàng thân pháp Thần Ưng Ngự Phong để tăng cường khả năng chiến đấu cũng như đào tẩu.

Lão cười bảo:

- Người lớn lên trong từng hoang vắng đã biết luật sinh tồn của tự nhiên là bỏ chạy để bảo toàn mạng sống. Người mà sinh cường, uống mạng vì tự ái hay hư danh thì sáu nữ nhân kia sẽ bỏ cho ai ?

Việc luyện võ trở thành phong trào trong Mục gia trang. Cả Tiểu Công Chúa, Lan Quỳnh, Xuân Nghi cũng năn nỉ đòi Điều Ông dạy bảo. Và Dương lão đã chỉ định Hiểu Mẫn chỉ dạy cho các nàng dâu họ Trầm pho Đại Hùng Kiếm Pháp. Hai gã Bất Bảo Vũ Sĩ và Tiểu La Hán thì lại phải luyện khinh công vì đây là điểm yếu của họ.

Cảnh bình yên chỉ kéo dài được bảy ngày thì hung tin bay về. Đệ tử Cái Bang đến báo rằng Minh Chủ võ lâm Hách Nhân Bình đã tiếp thu cơ nghiệp Huyết Ấn Bang, đổi tên thành Hồng Bang, cho Hồng Liên Hội Chủ Phạm Dật Trì làm Bang Chủ. Nhưng trong thực tế Hồng Bang do Hách Nhân Bình thống trị. Hồng Bang ra sức hà hiếp các bang hội võ lâm, vợ vét tài sản của họ dưới sự che chở của Minh chủ. Tử Phượng Cung ở Đại Ba Sơn cũng qui phục Hồng Bang.

Trí Nang Tú Sĩ bảo gã hóa tử về phân đà Nghi Xương nghỉ ngơi, chờ thư phúc đáp.

Ông triệu tập mọi người trong chính sảnh để bàn tính kế sách.

Điều Ông nghe xong bật thốt:

- Đàn chim Phượng Hoàng của Tử Phượng Cung chính là khắc tinh của lũ chim diều mà Hách Nhân Bình nuôi dưỡng. Chúng ta phải giành lại Tử Phượng Cung mới mong thắng nổi Điều Bang.

Độc Thiên Vương tán thành:

- Xem tình hình thì con vợ nhỏ của Thiên Cơ đã thất bại trong việc kế vị ngôi Cung Chủ, và giờ đây Độc Nhân Tiên Nương đang nắm quyền. Nếu Hân Thiếu Phụng còn sống và chỉ bị giam cầm thì chúng ta sẽ giải thoát cho ả và đưa lên làm Cung Chủ.

Bốc Thần ra hiệu cho mọi người im lặng rồi nhắm mắt bấm độn. Lát sau lão thở phào:

- Hay lắm ! Hân nha đầu vẫn còn sống !

Thiên Cơ thở phào:

- Nếu thế thì vân bối sẽ đi Tần Lĩnh ngay mới được.

Nhan Tranh ứng tiếng:

- Thuộc hạ thông thuộc địa hình Đại Ba Sơn, xin được tháp tùng công tử.

Trí Nang Tú Sĩ xua tay:

- Khoan hãy tranh giành, để lão phu bày binh bố trận cái đã.

Lão hần giọng:

- Theo ý lão phu thì Thiên Cơ và Nhan Tranh cứ đi trước để do thám tình hình.

Lực lượng thứ hai chỉ độ ba mươi cao thủ hạng nhất sẽ ghé núi Hoa Sơn nhờ họ hỗ trợ.

Nếu xuất phát quá đông sẽ gây sự chú ý của Điều Bang.

Lão nói rất chí lý vì Hách Nhân Bình không dám tấn công Mục gia trang nhưng vẫn cho người giám sát chặt chẽ ở các cửa thành.

Đang thảo luận thì ngoài vườn hoa có tiếng chim đập cánh phành phạch. Thiên Cơ nhanh chân lao vút ra, nhìn thấy con chim Phụng Hoàng có người cưỡi. Nữ nhân nhỏ nhắn kia chính là một trong ba tỷ nữ của Thiếu Phụng, đã từng gặp Thiên Cơ ở Đường Kiếm Môn.

Thấy chàng, ả chạy đến quỳ xuống khóc lóc:

- Phò Mã ơ. Công Chúa hiện đang bị giam trên đỉnh Đại Ba Sơn. Tiểu tỷ liều mạng lấy trộm linh diều đến đây rước Phò Mã đi giải cứu Công Chúa.

Thiên Cơ ôn tồn trấn an:

- Nàng đừng khóc nữa. Ta cũng định đi đến Tử Phượng Cung đây. Hãy vào trong nhà để bàn kế hoạch chu toàn.

Ả nhoẻn miệng cười:

- Nô tì là Vũ Hương Tâm, Phò Mã cứ gọi là Tâm nhi.

Vào đến khách sảnh, Tâm nhi lễ độ nghiêng mình chào cả nhà vì không biết thân phận từng người mà xưng hô. Thiên Cơ bảo ả ngồi xuống để thuật lại đầu đuôi.

Lan Quỳnh tế nhị rót trà mời mọc. Tâm nhi uống liền ba chén vì quá khát. Ả nhìn chăm chú Lan Quỳnh rồi bật thốt:

- Dung mạo của tiểu thư rất giống Công Chúa của nô tì.

Lan Quỳnh thâm hiểu ngay rằng Thiên Cơ yêu mình tha thiết, lấy Thiếu Phụng chỉ vì nàng có dung mạo giống mình.

Thiên Cơ nóng ruột hỏi:

- Tâm nhi kể đi. Lát nữa ta sẽ giới thiệu sau.

Tâm nhi liền thoáng thuật:

- Hôm ấy, Công Chúa về đến Đại Ba Sơn thì Cung Chủ đã tạ thế. Độc Nhân Tiên Nương liền ra mặt giành ngôi, đấu với Công Chúa. Nhờ thanh bảo kiếm của Phò Mã cho mượn mà Công Chúa thắng thế. Nào ngờ, trong số đệ tử của bốn cung có kẻ lén phóng Tử Phượng Thoa ám toán nên Công Chúa gục ngã. Tiên Nương không dám giết Công Chúa vì sợ đệ tử bốn cung phản nộ, bèn giam nàng trên một bình đài ở độ cao ba trăm trượng. Toán gác tù đều là tay chân thân tín của bà ta.

Trí Nang Tú Sĩ hỏi ngay:

- Thế việc Tử Phượng Cung quy phục Điều Bang là thực hay hư ?

Tiểu Tâm gật đầu:

- Bẩm lão tiền bối. Việc ấy có thực vì Độc Nhân Tiên Nương tên Hách Mộng Quân, là em họ của Minh Chủ Hách Nhân Bình.

Điều Ông xác nhận:

- Có lẽ đúng vì Nhân Bình từng nói rằng mình có một cô em chú bác.

Thiên Cơ hỏi Tâm Nhi:

- Ta nặng đến hơn trăm cân, làm sao cỡi chim được ?

Điều Ông ứng tiếng:

- Để lão phu đi trước giải cứu Phụng nhi. Cỡi chim là nghề của ta.

Nhưng Tiểu Hà từ ngoài chạy vào hét lên:

- Mẫu thân ơi. Con chim đuôi dài kia ngã lăn quay rồi.

Điều Ông biến sắc chạy ra xem, cả nhà đi theo. Con Phượng Hoàng xinh đẹp kia đang ngắc ngoải vì kiệt sức.

Điều Ông xem xét rồi nói:

- Không sao. Chỉ sau vài ngày nữa là nó sẽ khỏe lại thôi.

Tâm nhi lộ vẻ hối hận:

- Nô tì vì nóng ruột nên bắt nó bay không nghỉ, chẳng ăn uống gì cả.

Nửa đêm hôm ấy, Thiên Cơ và Độc Hồ Điệp âm thầm xuất trang. Nhờ sự chỉ dẫn chi tiết của Tiểu Tâm nên Nhan Tranh không cần phải đi một lượt với Thiên Cơ nữa.

Thay vào đó là Cốc Dao Trì có võ công cao siêu hơn Tần Linh Quái Khách.

Hai người vượt tường thành, đến địa điểm đóng quân của Bát Quái Môn mà lấy ngựa. Hồng Bang hoàn toàn không biết cơ sở bí mật này. Đồng thời, Thiên Cơ chuyển cho Bát Quái Môn Chủ một phong thư, bảo

Mạch Ly Sơn phân tán nhỏ, đưa quân về tiềm phục gần núi Kiều Sơn, chờ ngày tấn công tổng đàn Hồng Bang.

Phu thê Thiên Cơ phi ngựa như bay, hóa trang để che mắt đối phương. Tình bạn trước đây mau chóng biến thành tình yêu nhờ những cuộc ái ân nồng thắm dọc đường thiên lý. Đôi hiệp lữ chia xẻ cảnh màn trời chiếu đất, lấy áo choàng làm nệm, lấy thân xác nhau là chăn đắp.

Sau bốn lần thay ngựa, họ mất đúng mười một ngày để đến chân rặng Tần Lĩnh, nơi có ngọn Đại Ba Sơn cao hơn ngàn trượng. Tần Lĩnh cũng là nơi phát nguyên của con sông Hán Thủy. Bất cứ dòng sông nào cũng được hình thành từ lượng nước của hàng trăm con suối chảy từ núi cao xuống. Do vậy, vùng chân núi phía nam rặng Tần Lĩnh có rất nhiều suối, và bách tính định cư, sinh sống trên những mảnh đất giữa hai dòng suối.

Sơn trấn dưới chân ngọn Đại Ba Sơn có tên là Lâm Tuyền, có suối chảy qua và cách cánh rừng bạt ngàn chẳng bao xa.

Ả cung nữ Tiểu Tâm đã chỉ rõ địa điểm nương nấu an toàn nên vợ chồng Thiên Cơ chờ đến lúc trời nhá nhem tối mới ghé vào Vọng Lâu lữ điểm trong trấn Long Tuyền.

Điểm chủ họ Lâm là cha ruột của Tiểu Vân, một cung nữ trung thành với Hán Thiệu Phụng. Và may thay, phe Độc Nhân Tiên Nương không biết điều này.

Nhận được thư và tín hiệu là đôi bông tai của Tiểu Tâm, lão vui vẻ đón tiếp, sai người nhà sắp xếp phòng ngủ. Nếu bọn Thiên Cơ ghé nơi khác thì chỉ nửa khắc sau Tử Phượng Cung đã biết tin. Trấn Lâm Tuyền đầy dẫy những tai mắt của họ.

Hai người tắm gội qua loa, ăn thật no và xách lương khô, dây chảo, đuốc thông đi vào rừng. Tử Phượng Cung nằm ở phía chính Nam chân núi Đại Ba Sơn, nên Thiên Cơ phải đi vòng qua.

Lâm lão sinh trưởng ở đây nên đã chỉ dẫn kẻ theo con đường mòn trong rừng, từng đoạn sơn đạo để lên. Phu thê Thiên Cơ lên cây đánh một giấc, chờ trời sáng mới vượt rừng. Khi bình minh ló dạng, đôi uyên ương xuống suối rửa mặt, lót dạ bằng lương khô rồi khởi hành. Trưa hôm ấy, hai người đến chân núi Đại Ba Sơn.

Thiên Cơ nhìn những giọt mồ hôi trên gương mặt hồng hào của ái thê, sinh lòng bất nhẫn nên bảo rằng:

- Ba trăm trượng đường núi rất gian nan, Trì muội cứ ở dưới này chờ ta cũng được.

Ta thấy nàng có vẻ mệt mỏi rồi đấy.

Dao Trì đỏ mặt liếc chàng trách:

- Lỗi này là của tướng công, có đêm nào chàng chịu tha cho thiếp đâu ?

Thiên Cơ cười mát:

- Ta sợ nàng phân bì nên chẳng dám lơ là nhiệm vụ trọng phụ.

Dao Trì then chín người, đâm thỉnh thịch vào ngực Thiên Cơ rồi ngún nguẩy đi trước. Nhưng chỉ được vào chục trượng, Thiên Cơ đã vượt qua, để lại một đầu dây chảo.

Đầu kia chàng buộc vào bụng mình, Dao Trì sẽ nương theo dây mà lên. Thỉnh thoảng Thiên Cơ phải dừng lại nghỉ ngơi vì Dao Trì cần lấy lại sức. Lúc ấy, chàng tìm chỗ tương đối bằng phẳng, kéo nữ nhân lên, cùng ăn uống và tán gẫu.

Dao Trì thấy phu tướng chẳng có giọt mồ hôi nào, khi dựa vào chàng lại nghe mát rượi, nàng rất lấy làm quái lạ.

Chiều hôm sau hai người mới lên đến bình đài, nơi có thạch động giam giữ Thiệu Phụng. Hoĩ áp sát, lắng nghe mà chẳng thấy động tĩnh gì cả.

Thiên Cơ cau mày tự hỏi:

- Một là bọn gác tù lên bỏ đi chơi, hai là Độc Nhân Tiên Nương đã dời Thiệu Phụng đi nơi khác.

Chàng cùng Dao Trì nhảy xuống bình đài, thận trọng từng bước tiến về phía cửa hang nơi vách hướng Bắc. Dưới chân họ là thảm lá khô, cỏ khô rất dày, kêu lên rảng rác vì bị giẫm đạp, thể mà chẳng có ai hô hoán cả. Hai người đến được cửa hang đá, bên trong rất tối tăm và sâu hun hút.

Dao Trì lão luyện giang hồ liền cảnh báo:

- Tướng công hãy coi chừng cạm bẫy.

Thiên Cơ dừng bước, vận công lắng nghe. Quả thực cuối hang có tiếng động chứ không hoàn toàn yên tĩnh. Chàng quay lại bảo:

- Trì muội ở ngoài cảnh giới, mình ta vào được rồi.

Dao Trì gật đầu, rút cây Huyền Cơ Thiết Định chìa ra ngoài. Thiên Cơ cầm Thiết Hoàn dọ dẫm từng bước. Chàng ngạc nhiên khi thấy trong hang cũng trải đầy lá khô.

Thiên Cơ đánh hơi được tai họa nhưng không thể không vào để tìm Hân Thiếu Phụng.

Thảm lá khô chỉ ăn vào cửa hang độ ba trượng. Thiên Cơ nhìn rõ sàn hang trơn trượt nên yên tâm rảo bước. Thêm vài trượng, chàng phát hiện một chiếc lồng sắt ở sát vách động, trong có một nữ nhân thon gầy đang nằm sóng soài trên ổ rơm. Gương mặt lem luốc kia đúng là của Hân Thiếu Phụng.

Thiên Cơ mừng rỡ tung Thiết Hoàn chặt gãy ổ khóa, mở cửa lồng. Đúng lúc ấy, hàng loạt tiếng nổ lóc bóc từ phía ngoài vọng vào cùng với tiếng thét kinh hoàng của Dao Trì. Thiên Cơ quay ra thấy cửa hang là một biển lửa. Chàng mừng rỡ khi thấy Dao Trì đã kịp phóng qua thảm lá đang bốc cháy ở đầu hang để vào trong.

Thiên Cơ chờ ái thiếp qua khỏi, chạy đến vùng chướng quạt bay đồng lá đỏ rực dồn dần chúng ra cửa hang. Nếu không có công phu cách không chướng thì chàng không thể làm được như vậy. Thiên Cơ đẩy liền hàng trăm chướng, dọn đường đến cửa hang và tiếp tục xua khói ra ngoài. Dao Trì thấy phu tướng phản ứng nhanh nhẹn, thần lực tuyệt luân, lòng cũng đỡ khiếp sợ. Nàng vào lồng bông Thiếu Phụng ra, đến đứng sau lưng Thiên Cơ.

Dao Trì ngạc nhiên khi thấy người chàng tỏa hơi mát rượi liền hỏi:

- Tướng công. Chàng có thấy nóng nực gì không ?

Câu này đã nhắc nhở Thiên Cơ. Chàng giật mình đáp:

- Lạ thực. Ta chẳng thấy nóng nực gì cả.

Dao Trì thông minh tuyệt đỉnh nên hiểu ngay căn do. Nàng liền nói:

- Hay là do Tuyết Sơn Lão Tổ đã âm thầm cho chàng nuốt Tỳ Hỏa Thần Châu nên mới có hiện tượng này ?

Thiên Cơ thấy có lý liền dừng tay, bước thối ra phía trước. Quả nhiên chàng đi đến đâu thì lửa dạt ra. Thiên Cơ vui mừng vô hạn, quay lại nói:

- Ta sẽ bông Thiếu Phụng còn nàng treo lên lưng.

Dao Trì mau mắn thi hành. Thiên Cơ vận công dồn hết chân khí ra bảo vệ châu thân, che chở luôn cho hai ái thiếp, rồi lướt đi như gió thoảng. Ba người ra khỏi biển lửa mà chẳng cháy một sợi lông nào cả.

Thiên Cơ nhanh chóng đi theo đường cũ. Dao Trì dạ tự động nhảy xuống mà chạy theo. Đến một đoạn sườn núi bằng phẳng, hai người dừng chân nhìn nhau cười khanh khách.

Thiên Cơ đặt Thiếu Phụng xuống xem xét. Người con gái bất hạnh này bị điểm huyết và kiệt sức vì ăn uống thiếu thốn. Dao Trì mau mắn lấy túi nước để Thiên Cơ cho Thiếu Phụng uống Hồi Sinh Đan. Trong lúc Thiên Cơ suy nghĩ cách giải huyết thì nàng cố ý phục nạn nhân, dùng khăn ướt lau sơ cơ thể và cho mặc quần áo của mình.

Dao Trì tình nghịch vuốt ve đòi ngực Thiếu Phụng rồi hỏi:

- Tướng công xem ngực của ai đẹp hơn ?

Thiên Cơ phì cười:

- Nàng thật quá lắm. Cũng chỉ vì chuyện ngực lớn ngực nhỏ này mà ta đã phải đau khổ suốt mấy tháng trời.

Dao Trì sững sùng, nhớ lại lỗi lầm của mình.

Thiên Cơ đã tìm ra phương thức giải huyết. Thận trọng điểm lần lượt mười lăm huyết đạo trước sau.

Thiếu Phụng hồi tỉnh, hé rèm mi nhìn gương mặt Thiên Cơ. Lúc đã thấy rõ, nàng sa lệ thì thào:

- Tướng công. Thiếp đang mơ hay tỉnh.

Năm ngày sau, Hân Thiếu Phụng hồi phục đủ mười phần thì Tần Linh Quái Khách Nhan Tranh cải trang tìm đến Vọng Vân lữ điểm. Gã báo rằng ba mươi cao thủ Mục Gia Trang và một trăm đạo sĩ phái Hoa Sơn đã tụ quân trong cánh rừng Hồ Lâm, cách trấn Lâm Tuyền sáu dặm.

Thiên Cơ bảo gã về đưa lực lượng đủ để tấn công Tử Phượng Cung vì Hân Thiếu Phụng đầu cứu thoát. Số đệ tử trung thành với nàng đã được thông tri, đang chờ ngày quật khởi lật đổ Độc Nhân Tiên Nương.

Nhan Tranh mừng rỡ đi ngay. Rạng sáng ngày đầu tháng sáu, đoàn quân của Thiên Cơ tiến vào Tử Phượng Cung một cách rất êm thấm. Số môn nhân trung thành với Hân Thiếu Phụng đã mở cửa đón họ vào.

Độc Nhân Tiên Nương đã khôn ngoan trèo lên lưng Phượng Hoàng chạy trốn, mang theo thanh Vô Tình Kim Kiếm. Nhưng Thiếu Phụng và Điều Ông đã lấy hai con chim khác đuổi theo. Dương lão liên tiếp giáng xuống những đạo chưởng kinh mãnh liệt, ép Tiên Nương phải quay trở lại.

Người đàn bà độc ác, kiên cường này đã phóng kiếm vào Điều Ông để mở đường máu. Thiếu Phụng vội ném một mũi Tử Phượng Thoa vào lưng mục. Trong lúc Điều Ông bắt gọn Kim Kiếm thì Độc Nhân Tiên Nương rời khỏi lưng chim, gieo mình xuống sườn núi Đại Ba Sơn đền tội.

Đồng đảng của Hách Nương nhất loạt qui hàng. Thiếu Phụng không trừng phạt một ai chỉ bắt họ thề độc trước bài vị tổ sư. Hân Thiếu Phụng ở lại chấn chỉnh Tử Phượng Cung, chờ ngày phối hợp với các phái. Điều Ông hỏi xin một con chim phượng trống, để phối giống với con mái đang ở Mục Gia Trang. Hân Thiếu Phụng vui vẻ tặng ngay.

Lão già trẻ con này mừng rỡ lên lưng con chim bay mất, chẳng rõ đi đâu. Phe Thiên Cơ cáo từ Vân Trúc Tử và các đạo sĩ phái Hoa Sơn rồi lên đường về Nghi Xương.

Độc Thiên Vương muốn ghé qua nhà để lấy thêm vật liệu chế tạo Cửu Tuyền Độc Châu. Do vậy, đoàn người đi về hướng Đông Nam để đến trấn Nam Dương. Đường về sẽ xa hơn vài trăm dặm nhưng bù lại là rất dễ đi, vì toàn là đường quan đạo bằng phẳng, rộng rãi.

Tám ngày sau thì họ đến Nam Dương. Nơi ẩn cư của Độc Thiên Vương là một tòa thảo xá trên núi Phương Sơn, ngoại thành Nam Dương. Nó mộc mạc nhỏ bé nên chẳng có chỗ chiêu đãi một lúc ba chục người. Vì vậy, Cốc lão đưa cả đoàn vào thành dùng bữa trưa.

Khi đi đến Thiên Hỷ Đại Tửu Lâu, bọn Thiên Cơ ngỡ ngàng vì thấy nơi này đã bị quân Cẩm Y Thị Vệ canh phòng nghiêm mật, không cho bất cứ ai vào.

Nhan Tranh giật mình nói nhỏ:

- Công tử! Cổ xe đậu trước tửu lâu chính là cổ loan xa của nhị Công Chúa.

Độc Hồ Điệp kéo áo Thiên Cơ:

- Tướng công. Chúng ta cứ vào quán đối diện ăn uống và bàn tính.

Lát sau, cả đoàn đã có mặt trên tầng hai của Mỹ Vị đại phạn điểm. Từ đây, đôi mắt chim ưng của Thiên Cơ có thể nhìn rõ cảnh tượng bên kia đường. Tiểu Công Chúa đang giận dữ quát mắng bọn cung nữ, thái giám và chẳng chịu ăn uống.

Độc Thiên Vương cau mày nói:

- Xem tình hình thì đúng là thánh thượng đã cho người đến triệu Công Chúa về cung. Nhưng Hách Nhân Bình đang lắm le bắt sống Bảo Châu, chỉ e nấy trăm tên thị vệ này không chống lại nổi.

Cốc Dao Trì thắc mắc:

- Hải nhi không hiểu vì sao Phi Điều Hội lại muốn bắt Tiểu Công Chúa ?

Cốc lão lắc đầu tỏ ý không biết nhưng Tàn Linh Quái Khách Nhan Tranh lại lên tiếng:

- Bẩm thiếu phu nhân. Trước khi rời Bắc Kinh, thuộc hạ có nghe phong phanh việc Hoàng tử nước Quý Tư đi sứ Trung Hoa. Gã này mới mười bảy tuổi, sinh lòng ái mộ Bảo Châu Công Chúa, xin cưới nàng mà bị Minh Đế từ chối. Có lẽ nước Quý Tư đã mượn Phi Điều Hội bắt cóc tiểu Công Chúa.

Thiên Cơ chậm rãi nói:

- Phi Điều Hội có tai mắt trong triều nên mới biết việc Bảo Châu rời Đế Đô mà chặn đường để cướp Hồng Ngọc Mẫu Đơn. Nay chắc chắn họ cùng biết thánh thượng triệu nàng về kinh, tất không bỏ qua cơ hội. Chúng ta phải đi theo bảo vệ nàng mới được.

Tiểu La Hán nghe nói đi Bắc Kinh, phấn khởi tán thành ngay:

- Sư huynh bàn chí phải. Nghe nói cảnh vật Đế Đô rất đẹp.

Bất Bão hí hửng chen ngang:

- Cả các vị tiểu cô nương trong kỳ viện cùng vậy.

Nói xong, gã mới nhớ ra sự có mặt của Nhị Tú Tiêu Khử Nguyệt, lòng vô cùng hối hận, bối rối.

Độc Thiên Vương tùm tùm cười:

- Chúng ta sẽ chia làm hai toán tiền hậu để đề phòng mai phục. Toán trước gồm vợ chồng Thiên Cơ, Nhất Tú, Nhị Tú, Nhan Tranh và mười tay kiếm. Toán sau do lão phu chỉ huy.

Ăn xong, Thiên Cơ và Độc Hồ Điệp đưa thủ hạ đi sớm một bước đến cánh rừng cửa Bắc chờ đợi. Hơn khắc sau, khi thấy đoàn thị vệ và loan xa xuất hiện, họ mới khởi hành, giữ khoảng cách một dặm. Xế chiều hôm sau, toán của Thiên Cơ chỉ còn cách trực chính Bắc Nam đi Trịnh Châu độ năm chục dặm. Đoạn quan đạo này đi qua một vùng đất khô cằn, hai bên đường ngổn ngang gò đồng, đá tảng và lau sậy cao quá đầu người. Xa xa là cánh rừng già âm u, xanh tốt nhờ những cơn mưa mùa hạ.

Cốc Dao Trì cân nhắc:

- Nếu thiếp là Hồng Bang thì sẽ đặt mai phục ở chốn này.

Thiên Cơ hiểu ý, quay lại ra lệnh:

- Các người xuống ngựa, vào lục soát vùng lau sậy hai bên đường. Nhớ cẩn thận đấy.

Chàng cố tình nói rất lớn để đánh động đối phương. Quả nhiên hơn trăm gã bịt mặt áo đen đứng lên, nhất tề phóng tụ tiễn. Loại ám khí này hình mũi tên bằng thép rỗng và đuôi xà bốn cánh, khá nặng nề, có thể ném xa.

Nhưng phe Thiên Cơ toàn là những tay kiên dũng, múa kiếm đánh bật làn mưa ám khí, chỉ vài con ngựa trúng tên. Cốc Dao Trì tung liền hai trái Cửu Tuyền Độc Châu lên đầu hàng ngũ đối phương. Trăm tên vòng ngoài gục ngã nhưng lực lượng phía sau tiếp tục xông lên.

Thiên Cơ gầm vang:

- Quay lại.

Mười lăm người nhất tề tung mình chạy ngược về hướng toán thị vệ. Bọn này đã tỏa ra, vây quanh ba cỗ xe ngựa. Nhưng bọn hắc y đã ùn ùn vây chặt, quân số không dưới hai trăm. Tuy lực lượng ngang nhau nhưng ưu thế lại thuộc về phe mai phục vì bản lãnh mỗi tên áo đen lợi hại bằng hai thị vệ. Chúng lại thiện sử dụng ám khí nên sát địch rất nhanh.

Thiên Cơ đã nhảy lên cỗ loan xa, vén rèm gọi:

- Bảo Châu ! Ta đây !

Tiểu Công Chúa đang nằm áp sát sàn xe, nghe tiếng tình quân liền nhồm dậy oà khóc.

Thiên Cơ thò tay kéo nàng ôm vào lòng rồi nói:

- Nàng phải bình tĩnh ra lệnh cho anh em thị vệ tiến lên, rồi nhanh khu vực hiểm ác này. Mọi việc đã có ta.

Bảo Châu gật đầu, trèo lên lưng Thiên Cơ để chàng đưa lên nóc xe. Bảo Châu cố sức hét thật lớn.

- Ba quân tiến lên.

Làm gì có đủ ba thứ quân nhưng lúc cấp bách, Tiểu Công Chúa nói đại thể thôi.

Đang như rần mất đầu, thấy Công Chúa ra mặt chỉ huy, bọn thị vệ hứng chí cố sức phá vây. Đôi hung thần Bất Bảo, Tiểu La Hán đã lên đến nơi, đi trước mở đường máu. Các cao thủ còn lại chạy quanh để hỗ trợ bọn thị vệ và bao vệ ba cỗ xe.

Độc Hồ Điệp đã trút hết ám khí trong cây Huyền Cơ Thiết Định nên nhảy lên mui xe và nói:

- Tướng công hãy giao Bảo Châu cho thiếp.

Thiên Cơ gật đầu:

- Bảo Châu hãy vào trong xe, Trì muội cầm cương và bảo vệ phía ngoài.

Chàng tung mình nhảy xuống đầu bọn Hắc Y. Bảo kiếm loang loáng dưới ánh tà dương, rải xác chết khắp nơi. Bọn Hồng Bang bật mặt và không sử dụng bầy chim dữ là để tránh họa sát thân nếu lỡ có thất bại. Tội mạo phạm Công Chúa đương triều chẳng phải là nhẹ.

Nhưng sự có mặt của bọn Thiên Cơ đã đảo lộn kế hoạch của Hách Nhân Bình.

Tuy đội quân thị vệ đã chết gần nửa số nhưng ba cỗ xe đã tiến lên rất nhanh. Nếu để họ đến được thành Lăng Châu cách đây mười tám dặm thì cuộc phục kích sẽ thất bại.

Do vậy, tên đầu lĩnh của toán hắc y đã quyết định lật ngựa quân cờ.

Lão cao giọng ê a một bài ca gồm những âm thanh vô nghĩa và quái dị. Lập tức bọn hắc y đồng thanh xướng theo. Tác dụng của Ma Âm khiến lòng người hoang mang, hồi hộp, mất cả chí chiến đấu, chỉ muốn buông vũ khí mà quy hàng. Ngay bậc đại cao thủ như Độc Thiên Vương còn bị ảnh hưởng thì nói gì đến những người khác ?

Thiên Cơ kinh hãi lộn người trở lại mui xe, vận công rú lên lãnh lột những giai điệu sát phạt của loài sơn quỷ. Hành động cầu may này chỉ có tác dụng nhất thời. Lát sau đã bị bọn Hồng Liên Giáo át giọng.

Độc Thiên Vương quát vang:

- Cơ nhi và Trì nhi hãy đưa Bảo Châu rời khỏi nơi này.

Thiên Cơ vội chạy vào thùng xe công Tiểu Công Chúa, cùng Dao Trì thoát đi. Có Độc Hồ Điệp bảo vệ phía sau, Thiên Cơ vững tâm hợp lực với Bất Bảo và Tiểu La Hán phá vây. Hai gã hộ pháp này đã thọ thương đầy người, đang ngoác họng la hét um sùm để chống lại mê âm.

Phía sau, Độc Thiên Vương cùng những người khác cũng đã bỏ ba cỗ xe, tiến theo Thiên Cơ. Cốc lão đi giữa sự bảo vệ của bọn Nhất Tú, dồn công lực hơn hoa giáp vào nhưng tiếng quát vang rền. Nhờ vậy tình hình có khá hơn.

Thiên Cơ phẳng phẳng đưa đoàn người tiến bước rất nhanh. Không tên Hắc Y nào chịu nổi những đòn như ánh chớp của thanh Vô Tình Kim Kiếm. Nhưngg bọn hắc y không chịu buông tha, bỏ đám thị vệ, tập trung bất mục tiêu chính là Tiểu Công Chúa.

Bọn Thiên Cơ chạy được hơn dặm thì đến một đoạn đường hẹp, hai bên là vách đá dựng đứng. Chàng trao Bảo Châu cho Cốc Dao Trì rồi quay lại phía sau đoạn hậu.

Với địa thế này, chỉ cần một người cũng đủ chặn đứng một đoàn quân.

Chàng bảo Độc Thiên Vương:

- Nhạc phụ hãy đưa mọi người thoát đi, đề phòng phía trước còn có mai phục.

Tiểu tể không sợ ma âm sẽ đi sau.

Cốc lão vừa tung độc chưởng vừa cười:

- Người có bản năng rừng rú, không ngờ lại đần độn.

Quả thực tâm hồn mộc mạc, nguyên sơ của Thiên Cơ không có tí vết để ma âm quấy nhiễu. Do cuộc sống hoang dã, tâm lý chàng giữ được nét thiện chân, trong sáng của trẻ thơ. Chàng không có những toan tính, tham vọng như những kẻ sống nhiều bằng lý trí. Chính sự hồn nhiên đã bảo vệ Thiên Cơ.

Độc Thiên Vương đi rồi, Thiên Cơ hiển lộng thần oai đẩy lùi những đợt tấn công của bọn áo đen. Xác người gục ngã chất thành đống khiến phe đối phương nản chí.

Nửa canh giờ sau, biết rằng Tiểu Công Chúa đã đến được thành Lăng Châu, Thiên Cơ phi thân bỏ đi. Bọn hắc y không đuổi theo khiến chàng yên tâm lướt nhanh.

Mặt trời đã lặn hẳn cuối trời Tây, chỉ sót lại vài tia hồng le lói. Chim trời rộn rã bay về tổ, từng đàn bay qua đầu Thiên Cơ. Cũng như chúng, chàng mãi miết bên hành, tìm về phía người thân ở Lăng Giang, không biết rằng hiểm họa đang lơ lửng trên đầu.

Con đường trước mặt mỗi lúc một cao hơn vì đi men theo sườn núi Lăng Sơn. Mé hữu là vách núi cao vợi vợi, mé tả dốc ngược xuống một thung lũng có cánh rừng lá bản rộng đang chìm trong sương chiều mù mịt.

Nghe tiếng chim đập cánh trên cao, Thiên Cơ nghĩ rằng đàn quạ nào đó cũng trở nải như mình. Nhưng bản năng sinh tồn đã lên tiếng cảnh báo, chàng quay mình ngoảnh lại, thanh Vô Tình Kim Kiếm rời khỏi vỏ để chặn những mũi ám khí của bọn Điều Sứ trên lưng lũ đại bàng có sải cánh rộng hơn trượng. Động tác muện màng của Thiên Cơ đã bảo vệ được đầu và thân trên nhưng hai chân bị trúng bốn mũi tụ tiễn đau thấu xương.

Giọng nói quen thuộc của Hách Nhân Bình vang lên:

- Mục Thiên Cơ. Người đã đến lúc tận số rồi đấy.

Mười hai con chim ưng chia nhau hạ cánh ở hai đầu, bít chặt đường tiến thoái của Thiên Cơ. Còn Phi Điều Hội Chủ Hách Nhân Bình từ trên lưng chim nhảy xuống tấn công ngay. Rõ ràng lão sử dụng chiêu Nguyệt Minh Hải Dạ trong Nam Hải Kiếm Pháp mà Thiên Cơ đã thuộc lòng. Kiếm pháp càng ảo diệu thì càng ít sơ hở. Mỗi chiêu trong Vô Tình Kiếm Pháp đều có đến sáu bảy nhược điểm nhưng Nam Hải Kiếm Pháp chỉ có hai ba. Nay họ Hách lại phổ luồng chân khí Địa Hỏa Thần Công vào lưỡi kiếm, khiến ánh hồng quang làm hoa mắt đối phương.

Nhưng Thiên Cơ là người đại dũng, biết cách tìm cái sống trong cái chết. Chàng đã sớm rút Thiết Hoàn bảo vệ tâm thất, rồi lạng lẽ thọc mũi Kim Kiếm vào màn lưới thép đỏ rực kia. Nhất kiếm như tia chớp xuyên màn kiếm quang đâm thủng sườn Hách Nhân Bình.

Ngược lại, Thiên Cơ trúng bốn kiếm vào tay trái và ngực phải. Thương tích của Thiên Cơ không nặng vì tay chàng dài hơn đối phương. Sau khi mũi kiếm đâm thủng mục tiêu, chàng đã mau chân nhảy lùi. Nhưng Thiên Cơ quên tính đến lực đạo của mũi Kiếm Bắc Đẩu khi chạm vào Thiết Hoàn. Ở thức cuối cùng, công lực trăm năm của họ Hách đã đẩy chàng văng khỏi vệ đường, rơi xuống thung lũng đầy sương trắng. Hách Nhân Bình đắc ý cười vang rồi nhắm mắt vì vết thương nơi sườn trái. Lão cùng Thập Nhị Điều Sứ lên lưng chim bay mất.

Hơn tháng sau, Tổng Đoàn Hồng Bang ở Kiều Sơn bị hai vạn quan quân Hà Nam vây chặt. Cuộc chiến được khởi đầu bằng trận tấn công của bốn mươi con chim phượng.

Những nàng con gái cỡi chim đều mặc áo trắng. Hoỉ rải xuống sào huyết đối phương bằng những trái Cửu Tuyền Độc Châu. Những kẻ sống sót chạy xuống núi liền rơi vào tay quân triều đình và bị giết ngay bởi những người mặc áo tang hung dữ.

Đến chiều thì toàn bộ bảy trăm ba mươi sáu cao thủ Hồng Bang đều chết sạch.

Đội quân Bạch Y lục soát từng tấc đất để tìm Thiên Cơ, nhưng chẳng thấy đâu. Tiếng khóc ai oán khiến lòng người xúc động. Đoàn quân kéo về tổng đàn võ lâm thì Hách Nhân Bình và mười hai Điều Sứ lên lưng chim đào tẩu. Bon Độc Hồ Điệp lại khóc vì khi không thấy Thiên Cơ. Những giải khăn tang được chít lên mái đầu xanh.

Biến cố này khiến cả võ lâm mừng như mở hội. Hoĩ còn mừng hơn khi triều đình đã tước chức Minh Chủ của Hách Nhân Bình.

Nguyên do của hai sự kiện này chính là cái chết của Phò Mã đương triều Trầm Thiên Cơ, người đã từng giương danh bằng họ Mục.

Hách Nhân Bình dẫn thủ hạ rời Tổng Đàn võ lâm bỏ đi mất dạng. Lão cay đắng nhìn sự nghiệp tan tành vì tính sai một nước cờ. Lão đâu ngờ rằng Thiên Cơ lại là rễ đông sàng của Minh Đế nên triều đình đã phản ứng rất quyết liệt. May mà không ai biết việc lão đã tự tay giết Thiên Cơ.

Đồng minh của Hách Nhân Bình là Quan Thái Bảo Trình Bạch đã không biết gì về cuộc trừng phạt Kiều Sơn để thông báo trước. Nếu không thì Hồng Bang đã kịp rút vào bí mật, sau này tái xuất bằng chiêu bài khác.

Nhưng có một người không tin rằng Thiên Cơ đã chết, hoặc giả nàng muốn tìm cho được thi thể của người mình yêu mới cam lòng. Người ấy là Cung Chủ Tử Phụng Cung Hân Thiếu Phụng. Sáng ngày mười sáu tháng bảy, sau khi biết chắc rằng Thiên Cơ không bị giam giữ ở tổng đàn võ lâm, Thiếu Phụng lặng lẽ lên lưng chim, bay về hướng Lăng Sơn.

Trước tiên, nàng hạ cánh xuống đoạn đường hẹp mà Thiên Cơ đã trấn giữ, rồi tiến dần lên. Địa hình của dốc núi Lăng Sơn đã khiến Thiếu Phụng nghi ngờ rằng chỉ có ở nơi hiểm ác này thì Hồng Bang mới vây nổi Thiên Cơ. Nàng đoán rằng vào phút cuối, lực lượng tiếp viện của Phi Điều Hội đã đến và bắt kịp Thiên Cơ ở đây.

Nhờ sự kiên nhẫn phi thường, Thiếu Phụng đã xem xét kỹ lưỡng khu vực này và tìm ra một mũi tụ tiễn cắm vào vách đá bên hữu. Đây chính là một trong những mũi ám khí đã bị Thiên Cơ đánh bật đi.

Thiếu Phụng bồi hồi nhìn xuống thung lũng sâu hun hút bên đường, tính toán lực đạo và phương hướng của những cơn gió xoáy thường có ở triền núi cao.

Lát sau, Thiếu Phụng lên lưng chim, là đà bay đến ở độ sâu hơn trăm trượng kia.

Dẫu đang giữa trưa mà sương mờ vẫn lăng văng để đến chiều bốc lên mù mịt. Khi vượt qua lớp sương khói mỏng manh ấy, Thiếu Phụng phát hiện ra dưới chân mình không phải là rừng cây mà là một miệng hố khổng lồ, đường kính rộng đến hai mươi trượng.

Vách đá dựng đứng đầy rêu và dưới đáy mọc một loại thủy thảo kỳ lạ. Lá giống lá sen nhưng vươn cao đến gần trượng và rộng bằng mảnh chiếu lớn. Lá này xen lá kia thành một tấm thảm dày vững chắc.

Thiếu Phụng cho linh điều đáp trên một chiếc lá, mừng rỡ nhận ra nó chịu đựng được trọng lượng của cả nàng và con chim. Nhờ vậy, Thiên Cơ rơi xuống đây thì không thể chết được, trừ phi chàng đã bị trọng thương. Thiếu Phụng cao giọng gọi vang và lướt quanh tìm kiếm. Khi đến mé bắc của hồ sen, nàng xúc động nhận ra một xác người đang nằm sóng xoài trên một chiếc lá khổng lồ. Gần đấy là một thân cây đầy lá úa vàng, nằm đè lên và làm gãy nát cả chục mảnh lá sen kỳ dị.

Thiếu Phụng nhảy một bước dài, thận trọng hạ thân cạnh trượng phu. Nàng mừng đến ứa nước mắt vì không nghe mùi hôi thối. Chàng vẫn còn sống. Thiếu Phụng nức nở lật ngửa Thiên Cơ, hôn lên gương mặt gãy trơ xương và tái mét kia. Nàng bắt mạch và khóc lớn vì biết chàng sắp tuyệt khí.

Thiếu Phụng nén đau thương, dồn nội lực của mình vào cơ thể Thiên Cơ, cố thúc đẩy luồng chân khí của chàng lưu chuyển. Nhưng sau hơn tháng trời chỉ ăn toàn lá của loài sen khổng lồ, Thiên Cơ hoàn toàn kiệt sức. Chàng sống được đến giờ đã là kỳ tích hiếm có rồi.

Phép truyền công trị thương trong võ học chỉ là cho mượn chân khí để chấn chỉnh, dẫn thông những vùng kinh mạch bị tắc nghẽn. Người trị thương chỉ một mỗi chứ không hề mất tu vi. Nay khí huyết Thiên Cơ đã

sắp khô kiệt nên Thiếu Phụng không sao giúp chàng được. Nữ nhân thất vọng khóc vùi. Bỗng nàng ngẩng đầu lẩm bẩm:

- Tướng công ! Thiếp sẽ thử liều một phen, may ra cứu được chàng. Bằng không thì cả hai cùng xuống suối vàng.

Nàng mím môi cỡi áo Thiên Cơ, điểm vào hai mươi mốt huyệt đạo trên thân rồi đặt chàng ngồi dựa vào lòng mình. Thiếu Phụng tự điểm vào bảy huyệt trên ngực mình rồi áp tay hữu vào mệnh môn phu tướng, trút chân khí vào.

Đây là phép Sinh Tử Di Nguyên của Tử Phượng Cung, Thiếu Phụng chưa sử dụng lần nào nên rất hồi hộp. Cái tên của công phu này có ý nói rằng người cho công lực chắc chắn sẽ phải chết. Luồng chân nguyên năm mươi năm của Thiếu Phụng sẽ sang cả người Thiên Cơ, không cách nào dừng lại hay thu hồi được nữa. Sự hy sinh to lớn của Thiếu Phụng đã có kết quả vì nó có giá trị hơn cả kỳ trân như Thiên Niên Tuyết Linh Chi.

Trước tiên, chân khí của Thiếu Phụng tự lưu chuyển trong kinh mạch của Thiên Cơ và dần dần quy tụ luồng nội lực của bản thân chàng hòa vào làm một.

Nửa canh giờ sau, Thiên Cơ mở mắt ngạc nhiên, quay lại thì thấy Thiếu Phụng đang nằm chết lịm sau lưng mình. Lần này, người sắp tuyệt khí lại là Thiếu Phụng.

Thiên Cơ nghe nội lực sung mãn, biết ngay Thiếu Phụng đã cứu mình. Chàng vội thăm mạch, phát hiện đan điền của Thiếu Phụng chẳng còn chút nội lực nào cả.

Chàng ứa nước mắt truyền lại chân khí cho nàng. Thiếu Phụng hồi tỉnh, mỉm cười thều thào nói:

- May mà... thiếp đã cứu được tướng công. Xin hẹn... kiếp... lai sinh.

Nói xong, nàng nhắm mắt tuy tim vẫn còn đập nhưng kỳ thực là đang đi vào cõi chết. Thiên Cơ ôm xác ái thê khóc vùi. Tiếng khóc vang vọng cả vùng hồ sen và khu rừng lá bản trong thung lũng. Con chim Phượng cũng lượn quanh cất tiếng kêu bi thiết như biết chủ nhân sắp qua đời.

Thiên Cơ khóc mãi và chỉ mơ màng nhận ra có tiếng ai đó hỏi:

- Người là nam nhân mà sao lại nhiều nước mắt như vậy ?

Chàng ngơ ngác ngẩng lên nhìn, giật mình vì sự xuất hiện của hai người áo đỏ, một nam, một nữ. Gương mặt họ xấu xí vì ngũ quan lệch lạc nhưng ánh mắt rất hiền hòa. Xem tuổi của dung mạo thì chỉ độ bốn mươi nhưng tóc họ bạc trắng cả.

Thiên Cơ vì quá đau khổ nên lạnh lùng đáp:

- Vợ chết thì chồng khóc, có gì là lạ ?

Phu nhân kia quay sang nện nện trách chồng:

- Thế mà ông bảo rằng ngày nào lão thân chết đi thì sẽ chẳng thèm khóc đến một câu. Ông tệ quá.

Bà lại bảo Thiên Cơ:

- Tiểu hài tử. Vì sao vợ chồng người rơi xuống chỗ này ?

Giọng bà thanh tao, dịu dàng khiến Thiên Cơ không dám thất lễ. Chàng rầu rĩ đáp:

- Văn bối bị kẻ thù đẩy rơi xuống trước. Chuyết thê cỡi chim phượng xuống tìm, trút hết chân nguyên cho văn bối nên mới phải vong mạng.

Bà lão tùm tùm hỏi:

- Nếu lão thân cứu được nàng thì người tính sao ?

Thiên Cơ mừng đến lạc giọng:

- Văn bối nguyện thi hành bất cứ yêu cầu nào của tiền bối.

Bà lão gật gù, lướt đến như áng mây trôi, cúi xuống nhét vào miệng Thiếu Phụng một viên đan dược màu xanh biếc.

Thiên Cơ vội truyền chân khí giúp sức thuốc tan nhanh. Lát sau, Thiếu Phụng mở mắt, ngơ ngát hỏi:

- Tướng công. Thiếp vẫn chưa chết sao ?

Thiên Cơ nuốt lệ nói:

- Nàng mau quỳ lên tạ Ôn cứu tử của nhị vị tiên bối đây.

Thiếu Phụng nhìn lên, thấy hai người áo đỏ, lơ mơ hiểu ra sự việc, cùng Thiên Cơ quỳ xuống tạ Ôn.

Bà lão cười bảo trợng phu:

- Đến lượt ông ra điều kiện đấy.

Lão nhân gật gù, vuốt râu suy nghĩ rồi chậm rãi nói:

- Vợ chồng lão phu thành tiên đã gần trăm năm, nay gặp hai người cũng là bởi chữ duyên. Lão phu muốn mượn dung mạo của hai người để đi Đông Hải dự hội Long Hoa, một năm sau sẽ trả lại. trong thời gian ấy, hai người sẽ mang gương mặt của vợ chồng lão phu và xưng tên là Hoàng Sơn Song Tiên, không được để lộ lai lịch thực. Nếu hai người sai lời sẽ chẳng bao giờ gặp lại chúng ta nữa.

Bà lão đỡ lời chồng:

- Lão thân Tôn Diệp Cao Cẩn còn ông ấy là Quan Thạch Điền. Lão thân cũng mượn luôn con chim Phụng kia. Ý hai người thế nào ?

Thiên Cơ chẳng hiểu gì cả nhưng vẫn khẳng khái đáp:

- Tùy sự xếp đặt của nhị vị tiên bối. Phu thê vẫn bối xin phụng ý thi hành.

Lão nhân xấu xí kia liền ném cho Thiên Cơ hai viên thuốc màu trắng và bảo:

- Hai người nuốt đi !

Chàng và Thiếu Phụng nhìn nhau âu yếm rồi cùng nuốt thuốc. Hai người mơ màng ngã lăn trên thảm lá sen. Lúc họ tỉnh lại thì phát hiện trời đã về chiều và mình thì đang nằm trên đỉnh dốc Lãng Sơn. Thiên Cơ bàng hoàng nhìn gương mặt xấu xí thô kệch của người đàn bà áo xanh, tóc đen, luống tuổi đang ngồi cạnh mình. Người này mặc y phục của Thiếu Phụng vì vạt áo có thêu con chim phụng nhỏ. Trong khi chàng lại mặc trường bào màu hồng của Tiên Ông Quan Thạch Điền. Chàng ấp úng hỏi:

- Có phải Phụng muội đấy không ?

Bà ta gật đầu, vuốt ve khuôn mặt già nua của Thiên Cơ rồi lẩm bẩm:

- Té ra chuyện chúng ta cho Hoàng Sơn Song Tiên mượn dung nhan là có thật.

Tướng công chỉ thiếu tóc bạc và râu nữa thôi.

Chợt nàng sợ hãi sờ mặt mình và hỏi:

- Trông thiếp có xấu lắm không ?

Thiên Cơ vội ôm nàng, hôn lên gò má sần sùi và an ủi:

- Không đến nỗi xấu như họ đâu. Nàng vẫn giữ được đôi mắt đẹp và bờ môi đỏ thắm.

Thiếu Phụng cũng là cao thủ trong nghề dịch dung nên bật thốt:

- Hay là họ cho chúng ta mang mặt nạ ?

Nàng cào thử lên mặt, thấy đau và chẳng có gì tróc ra cả.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Có lẽ chúng ta gặp tiên thực đấy. Chứ trên đời làm gì có thủ pháp hóa trang siêu việt thế này ?

Thiếu Phụng cũng bó tay, chẳng nghĩ thêm cho một óc. Nàng vui vẻ nói:

- Tướng công. Chàng phải công thiếp thôi.

Thiên Cơ bình thản nói:

- Ta sẵn sàng công nàng suốt đời.

Đêm ấy, hai người nghỉ trọ trong một khách điểm ven đường, cách núi Lăng Sơn mười lăm dặm về hướng Nam. Tắm gội xong, hai người lấy gương đồng trong phòng soi thử mặt mũi. Lần đầu thấy được dung mạo mới, Thiếu Phụng gương cười:

- May mà họ chỉ mượn có đúng một năm thôi.

Thiên Cơ bật cười:

- Sao lúc trước nàng dám hủy dung để theo ta ?

Thiếu Phụng bên lên nguyệt chàng tình tứ, giả dò che miệng ngáp, bước đến cởi áo Thiên Cơ. Nàng ngơ ngác lạ lẫm:

- Lạ thực. Trưa nay người chàng gầy trơ xương, sao giờ lại đầy đặn thế này ?

Thiếu Phụng cảnh giác lùi lại và hốt hoảng hỏi:

- Người là ai ?

Thiên Cơ ngơ ngác:

- Ta đây mà.

Thiếu Phụng bèn nói ra lý do khiến nàng nghi ngờ. Thiên Cơ bối rối, không biết làm sao để chứng minh thân phận. Chàng bức bối cởi hết y phục chỉ cho Thiếu Phụng xem từng vết sẹo, từng nốt ruồi quen thuộc trên người.

Thiếu Phụng bán tín bán nghi, bật khóc:

- Thiếp không còn tin vào mắt mình nữa.

Thiên Cơ rầu rĩ mặc lại quần dài, bước đến song cửa nhìn ra ngoài suy nghĩ. Đã sang canh hai, trời trong vắt và ngàn sao lấp lánh. Một ý niệm lóe lên, chàng quay lại hỏi:

- Phụng muội. Lúc chiều nàng bảo hôm nay là ngày mấy ?

Thiếu Phụng sực sùi:

- Mười sáu tháng bảy.

Thiên Cơ liền nói:

- Không phải. Trời rất đẹp nhưng không hề có trăng.

Thiếu Phụng mở cửa sau, bước ra vườn nhìn thử rồi chạy đi tìm chuông quỳ. Nghe nàng hỏi, lão phì cười đáp:

- Phu nhân thật lẫn thẩn. Hôm nay là ngày bốn tháng tám, làm gì có trăng được.

Thiếu Phụng đã hiểu ra, về phòng ôm lấy Thiên Cơ, riu rít nói:

- Tướng công, Hoàng Sơn Song Tiên đã làm chúng ta mê man suốt hai mươi ngày.

Hôm nay đã là đầu tháng tám rồi.

Hai vợ chồng ôm nhau cười ngất. Thiên Cơ cảm nhận được mùi da thịt của thân hình thon gầy, quen thuộc. Chàng mỉm cười, thì thầm:

- Bây giờ đến lượt ta kiểm tra xem nàng có phải là Thiếu Phụng hay không ?

Dung mạo già nua đi nhưng thân xác vẫn trẻ trung như ngày cũ, hiển dăng cho nhau nồng thắm. Sáng ra, hai người tìm mua một cỗ xe độc mã và y phục cho Thiên Cơ.

Chàng đánh xe đưa Thiếu Phụng xuôi nam, trở về Nghi Xương. Tuy không có quyền tiết lộ lai lịch nhưng họ sẽ tìm cách an ủi người thân. Vả lại, họ cũng chẳng có nơi nào để về cả.

Chiều hôm sau, hai người đến Nam Dương. Lúc đi ngang qua Thiên Hỉ đại tửu lâu và Mỹ Vị đại phạn điểm, Thiên Cơ ngạc nhiên khi thấy cả hai đầy ắp khách giang hồ.

Có tiếng người oang oang vọng ra:

- Theo tai hạ được biết thì trong tang lễ này, các phái võ lâm sẽ truy tặng danh hiệu cố Minh Chủ võ lâm cho Trầm đại hiệp.

Người kia tiếp lời:

- Sau tang lễ là lễ khai đàn của Bắc Đẩu Môn. Không biết ai sẽ là Môn Chủ nhỉ ?

Thiên Cơ nghe đến đây, lập tức dừng cương, đưa Thiếu Phụng vào tửu lâu. May thay, tiểu nhị đã dàn xếp cho vợ chồng chàng ngồi chung với một lão già mặc võ phục đen. Lúc ngược lên, Thiên Cơ mừng rỡ nhận ra Du Lâm Kim Dao Tàn Quan Tái. Mừng thì mừng thế thôi chứ chẳng thể nhìn người quen được. Thiên Cơ vòng tay nói:

- Tàn đại hiệp, cảm tạ tôn giá đã cho phép chung bàn.

Họ Tàn cau mày:

- Các hạ là ai mà nhận ra được lão phu ?

Thiên Cơ mỉm cười đáp:

- Năm xưa tại hạ có lần đến chơi Du Lâm, được thấy qua tôn nhan. Tại hạ là Quan Thạch Điền còn chuyết thê tên gọi Diệp Cao Cẩn.

Tàn lão hồ hững gật đầu rồi thần nhiên nâng chén rượu nhâm nhi, mắt dõi nhìn qua song cửa, vẻ mặt cực kỳ sâu khổ. Chờ tiểu nhị dọn xong cơm rượu, Thiên Cơ mời Tàn lão một chung rồi hỏi:

- Chẳng hay Tàn đại hiệp xuôi Nam vì việc gì ?

Hoĩ Tàn thở dài đáp:

- Lão phu đến Nghi Xương dự tang lễ của Trầm thiếu hiệp. Sau trận càn quét tổng đàn võ lâm, Tử Phượng Cung Chủ Hân Thiếu Phụng đột nhiên biến mất. Điều ông cỡi chim đi tìm thì lại phát hiện di hài của Trầm thiếu hiệp ở trên đỉnh vách đá gần Lăng Sơn.

Thiên Cơ ngơ ngác nhìn Thiếu Phụng rồi cố bình tâm nghe tiếp. Lúc này giọng của Tàn lão đầy vẻ đốn đau:

- Tội nghiệp cho một bậc anh hùng cái thế phải chết thảm thương. Thi thể chàng ta đã bị điều quạ xâu xé, ăn sạch hết thịt da, chỉ còn lại bộ xương. Nếu không có Thiết Hoàn thì chẳng ai biết được lai lịch mà mang về tống táng.

Thiên Cơ bàng hoàng như người trong mộng. Chàng đã đánh rơi mất bảo kiếm và vòng sắt khi rơi xuống thung lũng, sao giờ lại nằm cạnh một bộ xương.

Thiếu Phụng cũng biết việc này, tần ngần hỏi:

- Ngoài Thiết Hoàn thì còn gì để minh chứng thân phận của bộ xương kia không ?

Tàn Quan Tái gật đầu:

- Bào đệ của lão phu chính là thủ hạ của Trầm công tử. Gã viết thư kể rằng mảnh vải còn sót lại đúng là loại gấm thượng hạng, đắt như vàng, giới giang hồ chẳng ai mặc cả.

Thiếu Phụng khê rú lên, kể tai Thiên Cơ thì thầm:

- Tướng công. Đây chính là thủ đoạn của Hoàng Sơn Song Tiên.

Thiên Cơ cũng nghĩ như vậy nên gật đầu và nói với Du Lâm Kim Dao:

- Phu thê tại hạ cũng ngưỡng mộ thanh danh của Trầm thiếu hiệp từ lâu. Mong Tần huynh cho phép tháp tùng đến Ngải Xương dự lễ tang.

Gương mặt chàng xấu xí với sống mũi lệch và chiếc miệng hơi méo nhưng ánh mắt và giọng nói rất hòa nhã, ôn tồn khiến họ Tần thấy mến. Ông có cảm giác như đã quen với gã họ Quan này từ lâu rồi. Ông gật đầu đáp:

- Nhị vị đã có lòng, lão phu rất hoan nghênh. Tang lễ sẽ cử hành vào ngày rằm tháng tám này. Sáng mai, chúng ta phải đi sớm mới kịp.

Ba người rời tửu lâu, tìm khách điểm qua đêm. Hai phòng không gần nhau nên Thiên Cơ tự do bàn luận. Họ không sao tìm ra động cơ bí ẩn của Hoàng Sơn Song Tiên khi muốn cả võ lâm tin rằng Thiên Cơ đã chết thực.

Mờ sáng, ba người khởi hành đi theo với đoàn hào khách phương Bắc. Đoàn người càng lúc càng đông vì thu nạp thêm những người cùng mục đích. Dọc đường, phu thê Thiên Cơ đối xử với Tần Quan Tái rất lễ độ và chân tình nên lão xúc động, nhận họ là em kết nghĩa.

Trưa ngày mười ba, ba người đã có mặt ở Mục Gia Trang. Nhưng những hào kiệt khác thì ghé vào tổng đàn Bắc Đẩu Môn vì tang lễ sẽ cử hành ở đây. Linh cữu quàng tại Mục Gia Trang và sẽ được đưa đến đất của nhà họ Trầm làm lễ và mai táng. Cơ sở chế tạo vũ khí của Dịch Cổn Đài đã dọn ra mảnh đất cạnh bờ sông từ lâu.

Tần Quan Tái là bào huynh của Nhan Tranh nên được xem như người nhà. Nhờ vậy, vợ chồng Quan Thạch Điền và Diệp Cao Cẩn cũng được tham dự.

Quan tài đặt trong khách sảnh, đang được mấy chục tăng lữ Thiếu Lâm Tự tụng niệm, cầu siêu. Do vậy, khách được đưa vào hậu viện. Ngoài những người thân của Thiên Cơ còn có mặt của chưong môn các phái. Đang là bữa cơm trưa nên cả nhà đều hiện diện.

Thiên Cơ nhìn những gương mặt đau khổ, hốc hác kia, chỉ muốn thét lên rằng mình vẫn còn sống. Nhưng chàng đã hứa với Song Tiên nên không thể nuốt lời được.

Khi nghe Nhan Tranh giới thiệu, Mục Tử Phát là chủ nhà nên lên tiếng trước:

- Lão phu từng nghe Cơ nhi kể về Tần túc hạ. Xin mời an tọa.

Trí Nang Tú Sĩ bỗng hỏi:

- Tần lão đệ. Thế hai vị kia là ai vậy ?

Hoĩ Tần vội đáp:

- Hoĩ là nghĩa đệ, nghĩa muội của lão phu, cũng đến đây dự tang lễ. Nam tên Quan Thạch Điền còn nữ là Diệp Cao Cẩn.

Có bốn người cùng giật mình, là Tú Sĩ, Độc Thiên Vương, Điều Ông và Bốc Thần.

Dường như họ nhận ra hai người khách lạ này.

Tú Sĩ trầm giọng hỏi:

- Chẳng hay nhị vị có danh hiệu là gì ?

Thiên Cơ rầu rĩ đáp:

- Hoàng Sơn Song Tiên.

Độc Thiên Vương nhảy nhồm hỏi liền:

- Thế niên kỷ nhị vị bao nhiêu ?

Thiên Cơ nói đại:

- Tại hạ bốn mươi hai còn chuyết thê ba mươi tám.

Bốc Thần cười nhạt:

- Nhị vị có biết hơn trăm năm trước đây, võ lâm đã từng xuất hiện Hoàng Sơn Song Tiên hay không ?

Thiên Cơ lúng túng biện bạch:

- Vợ chồng tại hạ là đời thứ hai.

Bang Chủ Cái Bang Đại Phúc Cái cười hô hô:

- Võ công nhị vị được bao nhiêu mà dám lấy danh hiệu của tiền nhân ?

Thiên Cơ lạnh lùng đáp:

- Có lẽ vừa đủ để giết Hách Nhân Bình.

Ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc nhưng không hỏi nữa.

Thiếu Phụng dịu giọng:

- Chư vị yên tâm. Phu thê chúng tôi đến đây với lòng thành ai điều, và sẽ sát cánh với Bắc Đẩu Môn để tiêu diệt Hách Nhân Bình.

Lan Quỳnh đứng lên nghiêng buồn rầu nói:

- Tiện nữ xin thay mặt chị em quả phụ của Trầm gia cảm ơn nhị vị.

Gương mặt nàng giờ đây gầy gò, trắng bệch như không còn chút máu. Đôi mắt nhưng huyền trũng xuống và thâm quầng. Bồng nàng lão đảo như sắp ngã, Trại Chiêu Quân Dịch Xuân Nghi vội đỡ lấy và nói:

- Đại thư phải nghỉ ngơi để không hại đến bào thai. Việc tang lễ cứ để bọn tiểu muội châu hầu.

Xuân Nghi dìu Lan Quỳnh đi vào. Thiếu Phụng biết Thiên Cơ không dám hỏi nên mở lời thay:

- Phải chăng Trầm gia đã có người thừa kế ?

Mục Tử Phát nở nụ cười hiểm hoi:

- Nhờ ơn Hoàng Thiên nên cả Quỳnh nhi lẫn Trì nhi đều có hỉ tín.

Thiên Cơ vui mừng khôn xiết nhưng lại càng tức tối, không biết làm sao để an ủi mọi người. Bồng Bất Bào Vũ Sĩ chạy vào, vẻ mặt rất kỳ quái:

- Bẩm Mục lão gia. Có một lão nhân tự xưng là Mẫu Đơn Cốc Chủ đến điều. Lão dắt theo một nữ nhân mặt sẹo, bụng to. Nàng ta đang khóc lóc thảm thiết trước quan tài, gọi công tử là tướng công.

Quái sự này khiến cả nhà rảo bước ra xem.

Trí Nang Tú Sĩ bối rối hỏi:

- Thấm Cốc Chủ. Nàng này là ai ?

Thấm Sĩ Doanh ngửa cổ cười dài. Tiếng cười chất chứa niềm căm phẫn lẫn bi thương. Lão lạnh lùng nói:

- Con bé ngu dại này là cháu ruột của lão phu, tên gọi Thấm Tường Vy. Nó thọ Ôn cứu mạng của Thiên Cơ nên đã hai lần che giấu, giúp đỡ cho y. Một lần trộm lệnh phù, lần sau giết Cung Chủ Nguyệt Quý Thánh Cung. Khi bụng Tường Vy to ra, lão phu mới biết mình bị lừa. Nay lão phu đem nó trả cho họ Trầm đấy.

Tiểu Công Chúa nóng nảy chạy đến bên Tường Vy hỏi:

- Nàng kia. Có đúng là nàng đang mang giọt máu của tướng công ta trong bụng hay không ?

Tường Vy vừa khóc vừa gật đầu. Cả nhà hoang mang, chẳng hiểu thực hư như thế nào. Bốc Thần thở dài:

- Có lẽ đây đúng là người vợ thứ bảy của Thiên Cơ. Lão phu đã từng đoán trước rồi mà.

Mẫu Đơn Cốc Chủ cười nhạt:

- Nếu chư vị không nhận dâu và cháu thì lão phu sẽ giết quách Vy nhi cho khỏi nhục nhã.

Mục phu nhân vội nói:

- Không ! Không ! Lão thân xin nhận Tường Vy.

Bà chạy đến đỡ Tường Vy và an ủi:

- Con hãy vào trong thay y phục để chịu tang.

Mục Tử Phát nhìn vẻ mặt đau khổ, thê lương của Tường Vy, biết rằng nàng không hề đóng kịch.

Lão nghiêm giọng:

- Mời Cốc Chủ vào trong đàm đạo.

Mọi người trở lại hậu viện. Thấm Sĩ Doanh nghe giới thiệu đến Bốc Thần Tề Lạc Nguyệt liền cười nhạt:

- Các hạ tinh thông thiên văn mà cũng tin rằng Thiên Cơ đã chết sao ? Đêm qua lão phu còn thấy tướng tinh của y thoáng sắc kim. Chưa chắc cái xác kia là của y đâu.

Mọi người giật mình, không ngờ Thấm Sĩ Doanh lại dám khẳng định như vậy.

Bốc Thần nhăn nhó:

- Thấm tức hạ quả là bậc kỳ nhân. Lão phu cũng nhận ra hiện tượng ấy và gieo quẻ nhiều lần để xác định lại. Nhưng tượng quẻ cực kỳ u ám và tang tóc khiến lão phu phải tin rằng cái xác kia là của Cơ nhi.

Thấm lão nghiêm giọng:

- Chỉ cần xem xét hàm răng là rõ, không ai giống ai cả.

Điều Ông ngượng ngùng ứng tiếng:

- Khốn nỗi bộ xương này mất đầu, răng đâu mà xem. Có lẽ điều quạ đã tha đi đâu mất rồi.

Thiếu Phụng trầm nghĩ:

- Song Tiên cấm mình không được lộ lai lịch nhưng không cấm việc phủ nhận cái chết của Thiên Cơ.

Nàng liền lên tiếng:

- Tiệp thiếp cũng được học qua thiên văn, đêm qua đã quan sát chòm sao Đại Hùng và cũng đồng ý với Thấm tiên bối. Nếu nói sai xin tự sát để tạ tội.

Nghe giọng kiên quyết của nàng, cả nhà hoan hỉ phi thường. Nhưng họ lại phải đối phó với một vấn đề nan giải khác.

Phương Trượng chùa Thiếu Lâm nghiêm giọng nói:

- A Di Đà Phật. Nếu thế thì chúng ta nên nêu tên ai vào tang lễ ngày mai ?

Trí Nang Tú Sĩ bàn rằng:

- Dẫu sao thì hào kiệt bốn phương đã vượt ngàn dặm đến ai điếu. Chúng ta không thể vì một điều mơ hồ mà phủ nhận cái chết của Thiên Cơ được. Sau này nếu y trở về thì cả võ lâm được một phen vui mừng chứ sao.

Tối hôm ấy, bọn quả phụ nhà họ Mục xúm xít quanh Hoàng Sơn Tiên Nương Diệp Cao Cẩn, bắt bà phải nhiều lần khẳng định lại ý kiến của mình. Độc Hồ Diệp lòng nghi hoặc, quan sát thật kỹ gương mặt của Tiên Nương, và lén lấy thuốc tẩy hóa trang tẩm vào khăn, đưa cho bà ta lau mặt nhưng không có kết quả. Tuy nhiên niềm vui đã trở lại với Mục Gia Trang.

Sáng ngày rằm, linh cữu được chuyển từ Mục Gia Trang qua tổng đàn Bắc Đẩu Môn. Tiếng đàn, sáo, kèn, trống bị ai khiến đám nữ nhân mất cả niềm tin, bật khóc nức nở. Bất Bão và Tiểu La Hán lớn giọng nhất nhưng nhìn kỹ thì chẳng có giọt nước mắt nào cả. Sau lời tuyên bố của Mẫu Đơn Cốc Chủ và Hoàng Sơn Tiên Nương, chúng tin chắc rằng Thiên Cơ còn sống.

Linh cữu được đặt trên thềm trước cửa tổng đàn. Khắp sân che lợp dày để che mưa nắng cho khách đến吊. Đến trưa hôm sau thì hơn ngàn hào kiệt mới thấp nhang hết lượt. Hoỉ ở lại cho đến lúc hạ huyết sáng mười bảy. Hoỉ quây quần quanh bàn tiệc thưởng thức rượu ngon thịt béo, luôn miệng tán dương người chết và bàn chuyện giang hồ.

Cuối giờ Mùi, toàn trường rúng động vì lời xướng của Nhất Tứ Thường Y Bô:

Phi Điểu Hối Chủ Hách Nhân Bình lai吊.

Kể sát nhân đến吊 nạn nhân thì quả là chuyện mạo hiểm.

Điểu ông cau mày:

- Nhân Bình xảo quyệt và thận trọng nhất thiên hạ. Nếu không có chỗ sở cậy sẽ chẳng dám đến đây.

Trí Nang Tú Sĩ giật mình nói:

- Nguy rồi. Quỳnh nhi yếu ớt nên đã ở lại Mục Gia Trang.

Lão gọi Nhị Tú:

- Người mau dẫn quân về Mục Gia Trang xem tình hình Mục tiểu thư. Nếu nàng an toàn thì ở lại bảo vệ và cho người thông báo với lão phu.

Khởi Nguyệt mau chóng kéo trăm cao thủ đi ngay. Dù Mục Gia Trang cũng có người bảo vệ nhưng quá ít.

Hách Nhân Bình cùng Thập Nhị Điểu Sứ hiện ngang bước đi giữa những ánh mắt thù hận của mọi người. Hách Nhân Bình và bọn Điểu Sứ đều mặc Bạch y, không mang vũ khí đúng theo qui củ. Hoỉ thần nhiên bước đến trước quan tài thấp hương và nghiêng mình vái. Thiên Cơ cùng Thiếu Phụng tiến lên sát khu tang lễ, chờ xem diễn biến. Với công lực hiện nay, chàng chỉ cần một đòn tập kích cũng đủ giết được họ Hách. Nhưng trước khi biết rõ mục đích của lão, chàng chưa muốn ra tay.

Đám quả phụ không ai đáp lễ Hách Nhân Bình cả. Tiểu Công Chúa còn gào lên:

- Lão cẩu tặc khốn kiếp kia. Hôm nay bốn Công Chúa sẽ xé xác lão.

Nếu Cốc Dao Trì không ôm lấy thì Bảo Châu đã xông ra rồi.

Hách Nhân Bình thần nhiên khấn:

- Các hạ đã may mắn được chết dưới cái tên giả là Trầm Thiên Cơ. Được cả võ lâm đến ai吊, xem ra cũng là tốt số.

Lão đã vận công khi nói nên toàn trường đều nghe rõ. Hoỉ bàng hoàng không hiểu gì cả. Nhân Bình rời chiếu tể, bước ra ngoài cao giọng:

- Kính cáo đồng đạo võ lâm. Lão phu không hề giết chết Trầm Thiên Cơ. Y vẫn còn sống và đã cùng Tử Phụng Cung Chủ đến núi Ly Sơn tấn công lão phu cách nay bảy ngày. Y không đánh lại lão phu, bị rơi kiếm và bỏ chạy.

Quần hùng ồ lên kinh ngạc khi Hách Nhân Bình rút vang, gọi chim ưng xuống.

Linh điểu thả một bọc vải vào tay lão rồi bốc lên. Nhân Bình ung dung mở bọc, lấy ra hai thanh bảo kiếm. Lão dắt thanh Bắc Đẩu Thần Kiếm vào dây lưng và trao thanh kia cho Trí Nang Tú Sĩ.

Tang Đình Bạch xem kiếm rồi cười nhạt:

- Đây đúng là kiếm của Thiên Cơ nhưng biết đâu lão giết y để đoạt lấy rồi dựng lên chuyện này ?

Quần hào tán thành lập luận của Tú Sĩ. Nhưng Hách Nhân Bình đã cười vang:

- Lão phu quên chưa kể rằng đã bắt được Hân Thiếu Phụng, và Thiên Cơ phải viết văn tự nghị hòa để chuộc ái tề. Y hẹn lão phu tái đấu ở Ngọc Nữ Phong vào ngày rằm tháng chín này.

Nhân Bình lấy trong thắt lưng ra một mảnh hoa tiên trao cho Tú Sĩ. Nét chữ thô cứng trên giấy đúng là của Thiên Cơ. Tang lão bối rối chuyển cho Mục Tử Phát xem.

Mục Trang Chủ mừng rỡ gật đầu:

- Té ra Cơ nhi còn sống.

Lời xác nhận này khiến tang gia hoan hỉ và khách cũng vậy. Một gã hiệu sự nào đó đã hô vang:

- Chúng ta giết lão họ Hách xong rồi mở tiệc ăn mừng.

Hàng ngàn người đồng thanh khen phải, và Hiểu Mẫn bước ra, chỉ mặt Nhân Bình quát:

- Hách cầu tặc. Bồn cô nương sẽ lấy đầu lão tể cờ Bắc Đẩu Môn.

Nhân Bình và Thập Nhị Diệu Sứ nhất tề giơ cao một trái cầu đen thui, lớn bằng quả cam. Lão cao giọng:

- Mười ba trái Địa Chấn Thần Lô này đủ sức san bằng núi Thái Sơn. Nếu không thì bọn lão phu đã chẳng đến đây.

Toàn trường chết lặng, không ngờ Hách Nhân Bình lại tìm được loại vũ khí thất truyền này.

Vân Quang Thiền sư, phương trượng Thiếu Lâm lên tiếng:

- A Di Đà Phật. Vay ý của Hách thí chủ thế nào, xin cứ nói ra.

Nhân Bình cười nhạt:

- Lão phu đến đây để chứng minh mình vốn không giết hại Trầm Phò Mã và đòi lại chức Minh Chủ võ lâm. Lão phu thề sẽ trở thành một Minh Chủ tốt, hết lòng vì chính khí giang hồ chứ không tư lợi như trước.

Điêu Ông phá lên cười:

- Thú quá. Thú quá. Người hãm hại cả lão phu là người nuôi dạy thế mà đòi làm người tốt, ai mà tin nổi ?

Nhân Bình hồ hững đáp:

- Không tin cũng không được.

Nãy giờ Thiên Cơ và Thiếu Phụng cứ như người trong mộng, không hiểu mục đích của Hoàng Sơn Song Tiên. Chính họ đã dựng nên vở kịch này không lẽ chỉ để mua vui ?

Thiên Cơ bàn với ái thê và quyết định hành động.

Chàng bước ra, ung dung vòng tay nói:

- Kính cáo đồng đạo. Tại hạ là Quan Thạch Điền ở Hoàng Sơn, xin có vài lời.

Nay Hách lão vô tội và có lòng hướng thiện thì chúng ta cũng nên rộng lượng, chờ đến rằm tháng chín. Nếu Trầm công tử xuất hiện và không địch lại họ Hách thì võ lâm sẽ khôi phục chức Minh Chủ cho lão ta.

Nhà họ Mục nhìn Thiên Cơ với ánh mắt nghi ngờ, không hiểu chàng là bạn hay là thù. Trí Nang Tú Sĩ cơ trí tuyệt luân, biết lợi dụng mọi tình thế, lão vui vẻ tán thành:

- Quan các hạ quả là cao kiến. Nhưng Hách Nhân Bình phải chứng tỏ thiện ý bằng cách giao hết Địa Chấn Thần Lô cho Phương Trượng Thiếu Lâm Tự.

Lão là tú khôn của các phái nên họ đồng ý ngay. Huyền Hạc Chân Nhân chương môn Võ Đang lên tiếng:

- Bần đạo cho rằng đây là phương pháp tốt nhất.

Hách Nhân Bình gằn giọng:

- Được. Dù không có Thần Lô cũng chẳng ai cầm chân nổi lão phu.

Lão và thủ hạ liền trao những trái cầu chết chóc cho Trí Nang Tú Sĩ. Thiên Cơ hết lòng bái phục cơ trí của Tang lão, yên tâm tiến hành kế hoạch. Chàng bước hẳn ra, đứng đối diện với Nhân Bình, hoà nhã nói:

- Hách Minh Chủ. Tại hạ ẩn cư chốn thâm sơn, không có dịp tham gia đại hội võ lâm, lòng rất ảm ức. Nay được hội ngộ bậc cao thủ số một võ lâm, tại hạ muốn ẩn chứng vài chiêu cho thỏa lòng. Mong Minh Chủ khai ân thành toàn cho.

Được xem tỷ võ là khát vọng của người giang hồ nên quần hùng đồng thanh đốc thúc khiến họ Hách chẳng thể chối từ.

Lão phu lạnh lùng nói:

- Lão phu chỉ sợ lỡ tay mà hại đến mạng túc hạ thôi.

Thiếu Phụng lộ vẻ sợ hãi, ngỏ lời can ngăn:

- Tướng công đừng vì chút hư danh mà uổng mạng. Chàng có mệnh hệ gì thì thiếp chết mất.

Thiên Cơ nạt liền:

- Quan mỗ luyện võ ba mươi năm, chẳng lẽ chỉ để đuổi gà cho nàng ? Bậc trượng phu không có danh vọng trong trời đất thì sống cũng uổng.

Thiếu Phụng chẳng chắc Thiên Cơ thắng hay bại nên lòng lo lắng thực sự, bất giác khóc ròng. Thiên Cơ chẳng lý đến, vòng tay đồng dạng nói:

- Hách Minh Chủ. Tại hạ xin phép được xuất thủ trước.

Nhân Bình ngạo nghễ gật đầu, lòng thầm khinh thường kẻ háo danh. Nhưng khi đối phương xuất chiêu thì lão mới biết mình lầm. Thiên Cơ không để kẻ thù kịp rút kiếm, lướt đến nhanh như chớp, liên tục đẩy ra những đạo chưởng kinh lạnh lẽo trắng mờ như sương sớm. Chàng thi triển cách không chưởng nên trong chiêu thức không có những thế trào hay xà chùy quen thuộc của Long Hồ Thần Thức, khiến mọi người không nhận ra. Hách Nhân Bình vội giở pho Phi Điều Chưởng và phối hợp với khinh công Thần Điều Ngự Phong, bốc lên cao để chiếm ưu thế.

Nhưng gã Quan Thạch Điền kia cũng không chịu kém, đề khí tung mình lên không trung, trực diện đón chiêu. Chưởng kinh chạm nhau nổ vang rền, song phương rơi xuống, trao đổi vài chiêu rồi lại bay lên.

Điều Ông vò đầu bứt tóc:

- Lạ thực. Đường như gã họ Quan kia cũng tinh thông thân pháp Thiên Điều Ngự Phong của lão phu.

Độc Thiên Vương cười đắc ý:

- Hắn có thể là Thiên Cơ đấy.

Trí Nang Tú Sĩ gật đầu:

- Lão phu đoán rằng Thiên Cơ và Thiếu Phụng đã gặp Hoàng Sơn Song Tiên. Hai vị kỳ nhân ấy thích hí lộng nhân gian nên bày ra trò này. Mục đích của họ là dụ cho Hách Nhân Bình đến đây đền mạng.

Mẫu Đơn Cốc Chủ cũng nói:

- Lão phu để ý thấy y nói cười chẳng bao giờ lộ hàm răng. Nghe nói Thiên Cơ có hai chiếc răng nanh rất nhọn.

Cuộc đàm đạo bị cắt ngang bởi tiếng chưởng kinh chạm da thịt, hòa với tiếng rên đau đớn. Quan Thạch Điền đã đánh trúng Nhân Bình bốn chưởng và nhận lại hai đòn.

Quần hùng vỗ tay nhiệt liệt khi thấy khoe miệng họ Hách rỉ máu.

Thiên Cơ vẫn lăm lè tấn công như bão táp, chỉ biết tiến chứ không lùi. Long Hồ Thần Thức ảo diệu tuyệt luân, hơn hẳn pho Điều Chưởng nên chàng chiếm thượng phong. Nhân Bình có đến trăm năm công lực, thâm hậu hơn Thiên Cơ một bậc nên sức chịu đòn rất dẻo dai. Lão kiên cường chống cự, dầu trúng hai đòn cũng trả lại được một.

Nhưng khi đã chịu đến chưởng thứ mười chín, lão đột ngột tung mình lên không trung, rút kiếm xuất chiêu Hải Thượng Cô Hồng, hóa thành trái cầu lửa bay về phía đối thủ.

Chiêu này chỉ có hai chỗ sơ hở và được Võ Lâm Chi Vương dồn xuống vị trí ít nghiêm trọng là đuôi trái và đầu gối chân phải. Như vậy, dầu Thiên Cơ có đánh trúng hai chỗ ấy cũng không chặn được đà tiến của chiêu ngự kiếm. Chàng biết rõ điều ấy nên đảo bộ nhảy sang tả hai trượng mà tránh đòn.

Hách Nhân Bình bị mất mục tiêu, hạ thân xuống đất, hậm hực ra chiêu Thái Châu Vân Đoạn. Thiên Cơ lại bỏ chạy khiến quần hùng chê cười:

- Đánh không lại thì nhận bại đi thôi, sao cứ cong đuôi chạy mãi thế.

Hách Nhân Bình đắc ý xuất tiếp chiêu Thiên Nhai Sầu Lữ. Lần này, Thiên Cơ nhún chân bốc lên cao ba trượng để tránh đòn. Hoĩ Hách mừng rỡ xuất chiêu Trùng Dương Nhật Xuất, bay lên giăng lưới kiếm hứng trọn thân hình gã họ Quan đáng ghét.

Qua ánh kiếm rực hồng, lão thoảng nhận ra đối phương mỉm cười, và đó là hình ảnh cuối cùng mà lão còn nhìn thấy trong đời. Thiên Cơ lộn chúc đầu xuống, chĩa thẳng song thủ, búng một lượt hai đạo chỉ phong. Chỉ kinh xuyên qua kiếm ảnh, phá nát nhãn cầu của Hách Nhân Bình và khoét vào não bộ.

Chiêu Trùng Dương Nhật Xuất này cũng có hai nhược điểm rất nhỏ, đó là vị trí tương ứng với đôi mắt. Nhưng Long Hồ Thần Chỉ của Thiên Cơ mảnh mai và rất chính xác. Não bộ là chỗ nhạy cảm nhất cơ thể nên chiêu kiếm của Nhân Bình lập tức bị gián đoạn. Lão rơi xuống như tảng đá, ôm mặt gào thét, co giật rất lâu mới chết hẳn.

Quần hùng hò hét nhảy múa như điên cuồng, vui mừng trước sự đền tội của lão đại ác ma. Thập Nhị Điều Sứ run bắn người khi thấy Quan Thạch Điền bước đến nhật thanh Bắc Đẩu Thần Kiếm và lạnh lùng bảo họ:

- Chư vị trợ trụ vi nghịch, theo Hách Nhân Bình khuynh đảo vô lâm. Tội ấy khó dung tha.

Điều Ông bước ra can gián:

- Hoĩ cũng là học trò của ta, vì bị Hách Nhân Bình dùng độc được không chế nên phải phục tùng. Cơ nhi hãy tha mạng cho, chỉ phế võ công là đủ ?

Mười hai Điều Sứ quì xuống khóc:

- Bọn đồ nhi cảm tạ lòng đại lượng của ân sư. Nhưng nay Hách đại sư huynh đã chết thì bọn đồ nhi cũng phải chết theo vì không có giải dược. Nguyên kiếp sau tái thế hầu hạ sư phụ.

Độc Thiên Vương cười rộ:

- Nói bậy. Chỉ cần các người thành tâm hối cải thì chuyện giải độc nào có khó gì.

Đám Điều Sứ mừng rỡ ôm chân Điều ông mà thề thốt. Dương Nghi Chiêu phì cười:

- Thôi đứng lên đi. Lão phu nề tình thầy trò mà tha cho lũ người.

Đám quả phụ ủa ra vây chặt Thiên Cơ mà khóc lóc. Tiểu Công Chúa giật áo chàng trách móc:

- Sao tướng công chưa chịu bỏ cái mặt nạ xấu xí ấy đi ?

Thiên Cơ nhớ đến lời hứa với Song Tiên, rầu rĩ đứng lặng người, chẳng biết nói sao. Bỗng từ ngoài cổng trang có tiếng người cười vang:

- Các nàng lắm rồi. Ta mới là Trầm Thiên Cơ.

Mọi người ngơ ngác nhìn ra, thấy Thiên Cơ và Hân Thiều Phụng đi vào, chỉ hơi lạ Ở chỗ là họ đều mặc áo đỏ.

Trí Nang Tú Sĩ cười ha hả:

- Hoàng Sơn Song Tiên tuổi đã trăm tuổi mà vẫn còn thích đùa, đáng gọi là giai thoại vô lâm. Xin nhị vị khôi phục dung mạo cho hai đứa trẻ này.

Lúc ấy, quần hùng mới biết cặp tài tử giai nhân vừa xuất hiện là do hai vị tiên núi Hoàng Sơn giả ra. Song Tiên vào đến nơi, bọn Điều Ông kính cẩn thi lễ. Song Tiên có hai vế ngang với sư phụ họ. Hoàng Sơn Tiên Ông cười khanh khách:

- Hai đứa bé kia đã hứa cho vợ chồng ta mượn dung mạo đúng một năm. Giờ chưa thể trả được.

Bọn Cốc Dao Trì vội quì xuống khẩn cầu.

Quan Thạch Điền xoa tay, gật gù:

- Thôi được. Nếu các nàng giải được câu đố của lão phu thì sẽ toại nguyện.

Lão hắng giọng hỏi:

- Trên thế gian này, cái gì rất mỏng manh, dễ tan vỡ nhưng đôi lúc bền chắc đến nỗi thời gian cũng không hủy hoại được.

Sáu nàng xúm nhau bàn bạc, cố tìm ra lời giải đáp, nhưng gần khắc sau vẫn chưa dám trả lời. Bỗng từ ngoài cổng trang có cỗ xe độc mã đi vào. Xà ích chính là Nhị Tú Tiêu Khử Nguyệt. Nàng vén rèm xe, đỡ Lan Quỳnh xuống. Bọn Độc Hồ Điệp chạy đến kể câu chuyện và đọc lại câu đố.

Lan Quỳnh mỉm cười, bước ra vòng tay nói:

- Tiện nữ Mục Lan Quỳnh xin được trả lời.

Hoàng Sơn Tiên ông gật đầu:

- Nếu sai thì không được nói lại đâu đấy nhé.

Lan Quỳnh tự tin đáp:

- Bẩm lão tiên bối. Theo thiện ý của tiện nữ thì đây chính là tình yêu đôi lứa.

Toàn trường im phăng phắc chờ sự xác nhận của Tiên Ông.

Lão thở dài thườn thượt:

- Thế mà lão phu phải mất đến trăm năm mới tìm ra đáp án.

Mọi người thở phào, hoan hỉ reo vang, và cười dài khi Tiểu La Hán oang oang:

- Thế thì Tiên Ông ngốc thực. Hồ mõ cũng biết nhưng không nói ra đấy thôi. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/son-quy>